

ایمان پورنی

دویم توک

Ketabton.com

لیکوال
حنایہ علیہ السلام

دویم ٹوک

ایمان پلورونکی

**د سلطان صلاح الدین ایوبی 'د زمانہ رشتینی کیسی
(د بنحو او ایمان جنگونہ)**

لیکوال : عنایت اللہ التمش

زبان : عبدالواسع صابر

د کتاب پڙندنه

د کتاب پښتونوم : ایمان پلورونکی
د کتاب اردونوم : داستان ایمان فروشون کی [سلطان صلاح
"ایوبی" کے دور حقیقی کہانیاں عورت اور ایمان کی معرکہ ارائیان] .
لیکوال : عنایت اللہ " التمش "
ژباړن : عبدالواسع " صابر "

د چاپ واک : د پیغام خپرندوی مرکز سره خوندي دی
اوسنی پته : ډهکی منور شاه قصه خوانی بازار پېښور
قندهار ارگ بازار صداقت کتابخانه
ننگرهار جلال آباد ښار د مخابراتو چوک
عبدالمجید مومند کتابخانه
تېلفون : ۲۵۶۳۸۵۳ - ۰۹۱

به قاهره کې بغاوت او سلطان " ایوبی "

فلسطین لا د صلیبیانو تر پښو لاندې زگیروی کول، بیت المقدس په صلیب پورې تړاو درلوده و، له دغه سپیڅلي ښاره لا وینې بهېدلې، د دغو ځایونو مسلمانان چې د صلیبیانو د ظالمانه تیري په شکنجو کې راغلي وه، مغلوبېدل، پرتکی یې وهلې، او د صلاح الدین ایوبی انتظار یې کاوه، هغوی ته دا پیغامونه رسیدلی وه، چې صلاح الدین ایوبی د فلسطین ځمکو ته داخل شوی او د شوبک کلا د مسلمانانو په واک کې راغلی، دا د هغوی له پاره زیری و، خو دغه زیری هغوی ته د اجل پیغام ثابت شو، صلیبیانو د شوبک د ماتې بدله د بیت المقدس او نورو ښارونو او کلیو له مسلمانانو اخیستل پیل کړي وو، هغوی د مسلمانانو مراوي کول غوښتل، چې جاسوسی او څارگری ته زړه ښه نه او د حملې پر وخت د مسلمانانو د مرستې جرئت ونه کړای شي، تر ټولو زیات ظلمونه د کرک پر مسلمانانو کیدل، تر شوبک ورسته کرک یوه لویه کلا وه، چې عیسایانو پرې ویاړ کاوه او همدغسې ویاړ یې پر شوبک هم کاوه، خو د هغوی دغه ویاړ د صلاح الدین ایوبی غوره چالونو او د هغه د مجاهدینو زوروتوب د شگو د زرو په څېر خور وورکړی و، اوس صلیبیانو د کرک استحکام غوښت نو د هغو ځایو پر مسلمانانو یې تېری یو احتیاطي تدبیر وگڼلو، له صلیبیانو سره وېره پیدا شوې وه، چې مسلمانان به صلاح الدین ایوبی ته اطلاعات ورکوي، له دې امله یې د دغه ځای مسلمانان د شوبک په څېر په بېگار کمپونو کې واچول.

... د فلسطین سوبه زمونږ ستر عزم دی، خوله کرک نه د مسلمانانورا ایستل تر هغې هم باید ستر مقصد وگڼل شي د اطلاعاتو د څانگې مشر سلطان صلاح الدین ایوبی ته ویل: دا د طلعت چنگېز په نامه یو ترکی و چې د اطلاعاتو شپږ تنه یې له شوبک نه د تښتېدونکیو عیسویانو په لباس کې کرک ته لېږلي وو، هغوی درې میاشتي وروسته راغلي وو، د علي بن سفیان په موجودیت کې یې سلطان صلاح الدین ایوبی ته د هغه

ځای حالات داسی بنکارول ، چې صلیبی پوځ له شویک تښتېدلی او کرک ته رسېدلی په ډېر بد حالت کې دی ، دغه جنگ بایلی عیسوی پوځ چې له شویکه کرک ته ولاړ ، د هغه ځای پر مسلمانانو یې ژوند حرام کړ ، د مسلمانانو پر له پسې بندیانول پیل شول ، مسلمانو ښځو له کورونو څخه وتل پرېښودل ، چېرې یې چې پر کوم مسلمان شک راته ، هغه یې نیوه او بېگار کمپ ته یې استاوه ، هلته به له انسان نه داسې شی جوړېده چې خبرې یې نشوی کولای ، د سهار له تیاری به یې د ماښام تر تیاری پورې کار پرې کاوه ، پر وچه ډوډی او اوبو یې ژوند تیرولو " مونږ هملته تر ځمکې لاندې چارې سرته رسولی ، هلته چې څومره مسلمانان او د جگړې وړ دي ، هغوی له دې ځایه باید وویستل شی او په شویک کې د پوځ په لیکو کې تنظیم شي ، ترڅو چې د مرستې د رارسېدلو نه پرته پر کرک حمله وکړای شي .

چنگیز ترکي وویل: زمونږ په شته والی کې ځینی کسانود هغه ځای څخه د راوتلو اظهار هم کړی وه خو دا کار له دې امله گران دی چې هر لوري ته صلیبی پوځ پروت دی او هغوی خپلې کورنۍ او په ځانگړې توگه ښځینه د عیسویانو لاسو ته پرېښودلای نه شي ، په سملاسی توگه د دې خبرې اړتیا ده ، چې پر کرک حمله وکړای شی او مسلمانانو ته نجات ورکړل شی .

تر دې د مخه د اطلاعاتو نیو کس دا خبر ورکړی و ، چې د صلیبیانو نظر دا دی ، چې سلطان صلاح الدین ایوبی به کرک کلا بند کړي ، نو د صلیبیانو یو لښکر چې د یو صلیبی حاکم ریمانډ تر قوماندې لاندې دی ، د شاله لوري حمله وکړي ، سلطان صلاح الدین ایوبی لا د مخه خپلو قوماندانانو ته ویلي وو ، چې صلیبیان به د شاله لوري حمله کوي ، د دې وړ حالاتو له پاره هغه زیات شمېر پوځ ته اړتیا لرله ، هغه د چنگیز د لېږلو پر وخت علی بن سفیان ته وویل د احساساتو غوښتنه خو دا ده چې مونږ باید په سملاسی توگه پر کرک حمله وکړو ، اټکل کوم چې د هغه ځای مسلمانان په دوزخ کې پراته دي ، خو د حقیقت غوښتنه دا ده چې د خپلو صفونو له

مستحکم کلکولو پرته یو گام هم پورته نه کړم، گزار هغه مهال پکار دی چې باور دې وي اغېز یې ښه وي، مونږ هغه مېرمنې او کوچنیان هېرولای نه شو چې د دښمن له لاسه خوار او ذلیل وژل شي، هغوی زمونږ بی نومه ورکي شهیدان دي، دا د قوم ستره قرباني ده، زه د هغوی د عزت او پت له پاره فلسطين نیول غواړم، که زما هدف دا نه وي نو بیا د جگړې مقصد ډاکه او لوټ تالان پاتې کېږي، هغه قوم چې خپلې کوچنۍ لونی او زامن هېر کړي، چې د دښمن د تېري له امله خوار او ذلیل ووژل کیږي، داسې قام به بیا د غلو او لارې شوکونکیو یوه ډله وي، د دغسې قام وگړي بیا له دښمن نه د انتقام اخیستلو پر ځای پخپله یو بل لوتوي، او یو بل ته دوکه ورکوي، د هغوی حاکم د قام په لوتنه مزې چرچې کوي، کله چې بیا دښمن هغوی کمزوري وویني او یرغل پرې وکړی نو دوی بیا پوچ شعارونه ورکوي او قام ناخبره ساتي، له دښمن سره د پردې تر شا جوړ جاري کوي، د خپل هیواد یوه برخه ځمکه او وگړي دښمن ته سپاري او باقی پاتې یې خپله واکمني جوړوي، ځکه هغه پوهېږي، چې دښمن یې نه بڅیښي، دا څو ورځې مزې چرچې په دې خاطر کوی چې د قام د وینو اخري څاڅکې هم په ډیر تلوسه ژر ژر وڅښي.

سلطان صلاح الدین ایوبي د داسې بې شمېره قومونو نومونه واخیستل او وې ویل. هغوی پراختیا غوښتونکي وه، د هغوی په وړاندې تردې پرته بل هیڅ هدف نه و، چې پر ټوله نړۍ دې پادشاهي وکړي او د ټولې نړۍ خزانې دې راټولې او تر خپلو پښو لاندې دې ډېری کړي، هغوی د نورو قامونو عزتونه پامال کړل خو بیا یې خپلې لونه او خویندې د نورو په لاسو بې پته شوې، د دغسې قامونو واکمن د پردیو په خاوره کې مړه شول او نوم او نښان یې هم پاتې نه شو، هغه قامونه چې غیرتمن او دا احساس یې لاره چې د هغوی خاوره او ناموس د دښمن په ناولو لاسو پلټه شوی او باید بدله یې واخیستل شي- مونږ هم حمله کوونکي یو او صلیبیان هم، خو فرق دا دی چې هغوی له لرې لرې هیوادو څخه زمونږ د دین د نوم او نښان

دور کاوی له پاره راغلي دي، هغوی د دې له پاره راغلي دي، چې د مسلمانانو مېرمنې تر خپل واک لاندې راوړي او له هغوی نه صلیبیان وزیر پوي، مونږ د هغوی له پت نه د دفاع په خاطر حمله کړې ده، که مونږ د کفري توپان مخه ونه نیسو، نو بې غېرته به یو، مسلمانان به نه یو، او که د اسلام دفاع په دې ډول سره وکړو، چې د دښمن په انتظار په کور کې کښېنو، چې کله دښمن حمله وکړي، مونږ به یې پر خلاف جنگیرو او بیا په ویاړ سره ووايو، چې مونږ د دښمن حمله په شاه و تمبوله، نو دا زمونږ د بې زړه توب نښه ده، د دفاع طریقې باید داسې وي چې کله دښمن ستا د وهلو لپاره توره له تیکې راباسي، چې ستا تورې د هغه غاړه لا پخوا پریکړې وی هغه چې سبا حمله کوي! ته پرې همدا نن حمله وکړې.

علی بن سفیان وویل: زما سره د دې یو علاج شته چې له سلطان نورالدین زنگي نه دې مرسته او کومک وغوښتل شي او پر کرک دې حمله شی.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: دا به هم زیانمنه وي له زنگي سره باید دومره پوځ موجود وي، که صلیبیان پر مونږ د شاه له لوري حمله کوي، چې زنگي پرې هم د شاه له لوري حمله وکړای شی، زه د مرستی غوښتلو قایل نه یم، د دې پر ځای زه دا هم کولای شم، چې چریکي گروپونه کرک ته ولېږم او پر صلیبیانو ژوند نا آرامه کړم، هیله من یم چې زمونږ د اطلاعاتو ځوانان به د وینو په بیه د صلیبیانو جرړې پرې کوي، خو انتقام به یې د هغه ځای له بې گناه مسلمانانو اخیستل کیږي، چریکان خو به د خپل کار سرته رسولو وروسته ځانونه بچ کړي هغوی خو هر ډول مشکلات زغملای شي، زمونږ تش لاسي خویندې وروڼه به خپل کیږي، البته پردې وړاندیز غور وکړه چې له هغې ځایه مسلمانې کورنۍ څه ډول راویستل کیدای شی، په حمله کولو کې به یو څه وخت ته اړتیا وي، مونږ د پوځ په لیکو کې زیات شمېر ځوانان شامل کړي، له کرک نه هم ځوانان راغلي او را روان دي.

زه احساس کوم چې مونږ باید د هغه ځای د مسلمانانو په باب خپله پالیسي بدله کړو! دا خبره د صلیبیانو د جاسوسي شبکې مشر هرمن په

داسې حال کې وکړه، چې د کرک څو تنه صلیبي پادشاهان، د هغوی پوځي قوماندانان او اداري مسوولین موجود وه، هغوی چې څومره خپل ماتې خورلي پوځ ته کتل هغوی ته پر خپل عقل غوسه او د انتقام احساس غالبېده، هغوی خپله ماته ډېر ژر پر سوبه بدلول غوښتل، په هغوی کې یواځې د استخباراتو مشر هرمن داسې یو سړی وو، چې په سره سینه یې سوچ او خبره کوله، هغه لیدل چې صلیبي ملګري یې د کرک پر مسلمانانو څه وړ ظلمونه کوي، هغه وویل: تاسې همدا ډول رویه په شویک کې له مسلمانانو سره کوله، چې په نتیجه کې هغوی د مسلمانانو له بېگار کمپ څخه هغه مسلمان پوځیان وټینتول، چې مونږ خطر ناک جاسوسان گڼل او بنديان کړي مو وو، زه باور لرم چې هغوی ته د هغه ځای مسلمانانو پنا او هغوی د شویک د کلا نني حالات څارلي وو، سربېره پردې صلاح الدین ایوبي چې پر مونږ د کلا کوم دېوال را وړان کړ، په هغې کې هم د دننه مسلمانانو لاس و، هغوی ستاسې له ناروا تېریو دومره په تنګ راغلي وو، چې د ځانونو په قربانۍ کولو یې د مسلمان پوځ مرسته وکړه او کله چې د مسلمانانو د پوځ د مخکې لښکر لومړی ټولی شویک ته را ننوت، مسلمانانو یې لارښوونه وکړه .

یو صلیبي قوماندان وویل: ځکه مونږ د دې ځای د مسلمانانو زور او قوت ختمول غواړو، چې د هغوی همت او ځواک به له منځه ولاړه شي هرمن وویل: د دې پر ځای که تاسې هغوی خپل دوستان کړي، له تاسې سره به مرسته وکړي، که تاسې ماته اجازه راکړی، زه به هغوی په مینه او دوستۍ سره له دین بدلولو پرته د صلیب مرستیالان کړم، زه به هغوی د مسلمانانو پر خلاف وه جنگوم .

یو مشهور صلیبي پادشاه ریمانډ وویل: هرمنه تاسې هېر کړي دي کیدای شی ته به یو څو تنو مسلمانانو ته مادي لالچ او هغوی به له مسلمانانو سره خیانت ته تیار کړی، خو ټول مسلمانان د اسلامي پوځ مخالف او ټول قام غدار کېدلای نه شي .

هرمنه! ته پر هغو خلکو دومره باور مه کوه! مونږ هغوی دوستان کول نه غواړو، مونږ د هغوی نسل له منځه وړل غواړو، هر صلیبی چې له کوم مسلمان سره مینه او دوستي کوي، نو د دې مطلب دا دی چې له اسلام سره مینه کوي، حال دا چې زموږ هدف د اسلام له منځه وړل دي، په کرک، یوروشلم، عکا، عسقلان او هر چیرې چې د صلیب واکمني ده، هلته مسلمانان دومره تنگ کړی، چې یا هغوی مړه شي او یا د صلیب په وړاندې په گوندو شي.

هرمن وویل: له مسلمانانو سره چې څه کیږي، صلاح الدین ایوبی له هغی نه پرله پسې خبریږي، تاسې هغه هڅولی، چې ژر تر ژره پر کرک حمله وکړي، خو دا مو هېره کړېده چې زموږ پوځ په سملاسي توگه د اسلامي پوځ د حملې په وړاندې مقاومت کولای نه شي.

فلپ اگستیس وویل: د دې حل دا نه دی چې مونږ دې مسلمانان پر سر کښېنو، تاسې تر اوسه هم د مسلمانانو جنگي بنديان ژوندي ساتلي دي، هغوی ولې نه وژنی؟

گې آف لوزینان وویل: ځکه چې ایوبی به زموږ جنگي بنديان ووژني، زموږ سره د مسلمانانو درې سوه یوشپېته جنگي بنديان دي، او له مسلمانانو سره زموږ دولس سوه پنځه او یا بنديان دی.

اگستیس وویل: آیا مونږ د مسلمانانو د وژني له پاره څلور صلیبیان وژلای نه شو؟ زموږ هغه بنديان چې له صلاح الدین ایوبی سره دي بی زړه او ډارن وو، هغوی د جگړې په ځای بنديان شول، هغوی ژوندي پاتې کېدل غوښتل، هغوی چې د مسلمانانو په لاسو ووژل شي نو ښه ده خو ته په ډاډ سره مسلمان بنديان ووژنه.

د سر لښکر په عهده یو صلیبي وویل: آیا که تاسې له مسلمانو اوسېدنکو سره د وحشیانو په څېر رویه وکړی او مسلمان جنگي بنديان و وژنی، نو صلاح الدین ایوبی ته به ماتې ورکړای شي؟ دا مهال د پوځ پر وړاندې مسئله دا ده: که صلاح الدین ایوبی پر مختگ وکړي، د هغه مخه

به خنگه نیسو، د شویک کلا ترې څه ډول نیول کېدای شي؟ که د کرک ټول مسلمانان ووژنی، بیا به څه کیږي؟ تاسې ولې د صلاح الدین ایوبی په څېر پراخ نظري نه غوره کوی؟ آیا هرمن ویلای شي چې په مصر کې د هغه ځمکیزې چارې څه او بریالیتوب یې څومره دی؟

هرمن ځواب ورکړ چې څومره هیله کېدای شي، تر هغې هم زیات ځکه علی بن سفیان له صلاح الدین ایوبی سره په شویک کې دی، ما په قاهره کې د هغه له غیر حاضری نه ښه گټه پورته کړې، د قاهرې مرستیال ناظم الدین فاطمیانو د ځان ملگری کړی. ناظم الدین د صلاح الدین ایوبی ځانگړی باوری سړی خو اوس زمونږ په لاس کې دی، فاطمیانو د پردې تر شا خپل خلیفه ټاکلی، هغه په قاهره کې دننه د بغاوت او د سودانیانو د حملې انتظار باسي، زمونږ پوځي افسران په سوډان کې سوډانی پوځ روزي، صلاح الدین ایوبی چې په قاهره کې کوم پوځ پرېښی، د هغې دوه تنه مرستیال قوماندانان زمونږ په لاسو کې لوبېږي، له هغې خوا به سوډانیان

حمله کوي، په قاهره کې به پاڅون او فاطمیان به د خپل خلافت اعلان کوي. رمانډ وویل: تاسې دا هېر کړي چې صلاح الدین ایوبی څومره چالاک سړی دی، هغه به پر کرک حمله وځنډوي او قاهرې ته به ځان ورسوي!؟ رمانډ وویل: د هغه د پاتې کیدو له پاره ضروري ده، چې همدلته مصروف کړای شي، یوه چاره دا هم ده چې د هغه مخه ونیول شي او د هغه یو پوځي عسکر هم قاهرې ته ونه رسېږي.

هرمن وویل: زه ډاډه یم په قاهره کې چې د هغه کوم پوځ دی، هغه به یې هېڅ په کار رانه شي، زما سربو د هغه ځای په پوځ کې دا شکونه پیدا کړی چې هغوی یې په قاهره کې د دې له پاره پرېښي چې د غنیمت له مال نه بې برخې شي، او دا هم ورته وایي چې ایوبی په شویک کې په سوونو عیسوي انجونې نیولي او پر سپاهیانو یې وهشلي دي، زما بریالیتوب دا دی، چې ما دغه خبره مسلمانو پوځي حاکمانو ته کړي او د هغوی په وسیله مې دغه اوازې خپری کړي دی، داسې حالت مې پیدا کړي چې د قاهرې ټول پوځ به

له سوډانيانو سره ملگری شي، صلاح الدين ايوبی به مجبور وي چې له دې ځايه خپل ټول پوځ په قاهره کې د بغاوت د غلي کولو له پاره بوځي، خودا پوځ به هغه مهال رسيږي، چې قاهره به د فاطميانو د خلافت مرکز او هلته به د سوډان پوځ واکمن وي، ضروري نه ده چې مونږ دلته پر صلاح الدين ايوبی حمله وکړو او هغه دلته ايسار کړو مونږ به هغه همداسې سرگردانه پرېږدو، مونږ يې د مسلمانانو په لاسو وژل غواړو.

هرمن ټينگار وکړ او بيا يې وويل: تاسې تر اوسه د مسلمانانو پر روحياتو پوه نشوئ همدا لامل دی چې تاسې زما مهمې خبرې نه منئ، مسلمان که پوځي وي او د تمريناتو په جريان کې د هغه په دماغ کې دا خبره کېنول شي چې هغه د هيواد او قوم ساتونکی دی نو بيا د خپلې خاورې او خلکو له پاره ځان قربانوي، د نړۍ پادشاهي د هغه په قدمونو کې کېږده، هغه به عسکر اوسېدل غوره کړي، خو له خپل قام سره به خيانت ونه کړي او که په همدې عسکرو کې د نفساني خوندونو، شراب څښلو، واک او منصب هيلې پيدا کړای شي، نو بيا له خپل دين نه هم پری تېرېږي، مونږ چې کوم مسلمان پوځي حاکمان د ځان ملگري کړي، په هغوی کې مو همدغه کمزوري پيدا کړي او کوو يې ...

خو د پوځ خاين کول دومره آسان نه دی لکه څومره چې اداري واکمن د ځان تابع کول آسان دی.

هرمن وويل: اداری چارواکو د اميرانو او وزيرانو په ډلو کې د شاملېدلو هيلې زياتې وى.

پدی خلکو د پادشاهي نیشه سپره وي، د مسلمانانو تاريخ وگورئ، هغوی تر خپل پيغمبر وروسته د خلافت تر لاسه کولو له پاره يو تر بله وجنگېدل خو د هغوی جنرالانو په خورا صداقت خپل کارته دوام ورکړ، هغوی نور هيوادونه د خپلو تورو تر سيوري لاندې راوستل، او د اسلامي سلطنت د پراختيا هڅی يې وکړي، خو کله چې د هغوی چارواکو وليدل، چې پلانی جنرال دومره منلی شوی چې د هغه د سوبو له امله ورته قام په

درنه سترگه گوري، نو واکمن او د هغه درباريانو هغه جنرال ته ناسم احکام لېږلي او هغه يې ذليل او رسوا کړی، پخپله د خليفه مسند له مخالفينو محفوظ پاتې شوی نه دی، د مخالفينو سترگې د اسلامي حکومت د پراختيا پر ځای د خلافت لاسته راوړلو په لور شويې، جنرالانو بايکات کاوه او د هغوی فتحه شوې سيمې په کرار کرار له لاسه ووتې، نتيجه يې دا ده چې اوس مونږ په عربو کې ناست يو، صلاح الدين ايوبي له هماغو جنرالانو څخه يو دی، چې اسلامي سلطنت تر هغو پورې رسول غواړي، تر کومه ځايه چې پخوانيو جنرالانو رسولی و، په دې سړي کې ښه والی دا دی چې د بيورو کراسی او خلافت پروا نه کوي، هغه چې کله د مصر خلافت د خپلو هيلو پر وړاندې خنډ وليد نو خليفه يې عزل کړ، دغه زړور گام هغه د قوی ځواک او خپلې پوهې او تدبير په رڼا کې پورته کړ.

هرمن خبرې کولې او ټولو صليبي واکمنو په غوره سره اورېدلي، هغه ويل: صلاح الدين ايوبي د خپل قوم دغه کمزوري پېژندلې، چې غیر نظامي قيادت د واکمنۍ هيله من وی، او دغه هيله داسې ده، چې د ښځې، پيسی او له شرابو سره عادت کېدل ترې پيدا کېږی، مونږ يوازی هغه پوځيان پخپلو لاسو کې اخیستی شو چې د اقتدار غوښتونکی وی، لدی امله مونږ زيات کوښښ په همداسی خلکو باندی کوو، د پوځ د کمزوري کولو لاره دا ده، چې هغوی د خلکو په نظر کې رسوا کړای شي، دا زما کار دی، چې کوم يې، تاسې ښايي زما خبرې تاييدنه کړی، خو زه يې ناسې نه ويل غواړم، چې تاسې صلاح الدين ايوبي ته د جگړې په ډگر کې په آسانی سره ماتې ورکولای نه شی! هغه يواځې د جگړې له پاره نه جنگيږي، د هغه د عزم او تصميم بنسټ د يوه داسې پروگرام په لور دی، چې د هغه ټول پوځ پرې پوهيږي، د هغه بنسټيز غوره والی دا دی، چې له خليفه يا غیر نظامی قيادت نه او امر نه اخلی، هغه کوتلی مسلمان دی، هغه وايي چې د قرآن په احکامو باندې عمل کوم.

زما چې کوم جاسوسان په بغداد کې دي، هغوی خبر رااستولي، چې ایوبی نور الدین زنگی هم د خان ملگری کړی او له دې ځایه یې انقلابي وړاندیزونه وراستولي، پر کومو چې عمل کول پیل شوي، یو یې دا چې امیر العلماء فتوای ورکړې، چې خلافت به یو او هغه به د بغداد خلافت وي، دغه خلافت به د نورو هیوادونو په باب د احکامو نافذولو او د روغې جوړې د خبرو اترو منظوري لومړی له نظامی قیادت نه اخلي، او چارې به یې د پوځي حاکمانو په لاسو کې وي، خلیفه به د لرې پرتو سیمو جنرالانو ته کوم فرمان لېږلی نه شي دریم دا چې د خلیفه نوم به په خطبه کې نه اخیستل کیږي، او د خلافت د اغیز ختمولو له پاره ایوبی احکام صادر کړي، چې خلیفه او یا د هغه نائب او یا د کومې سیمې حاکم، چې کله په دوره بهرته ځي نو خلکو ته به په لارو کې د درېدلو، نارو وهلو او سلام کولو اجازه نه وي؟

صلاح الدین ایوبی تر ټولو مهم کار دا کړی چې د سني او شيعه بېلتون یې له منځه وړی، هغه شيعه گانو ته په نظامي او اداري چارو کې پوره نمایندگی ورکړې، او په ډېرو اغېزمنو لارو چارو یې شيعه علماء قایل کړي دي، چې داسې دودونه پرېږدي، چې له اسلام سره مخالف وي، ... د صلاح الدین ایوبی دا ډول کارونه زمونږ له پاره زیان رسوونکي دي، مونږ د مسلمانانو همدغه کمزوري استعمالول غواړو، اوس زمونږ له پاره دا ډول کوښښونه په کار دي چې د مسلمانانو اداري قیادت له صلاح الدین ایوبی او پوځ سره مخالف کړو.

یوازی اوس نه، بلکې د تل له پاره فلپ اگستیس چې د مسلمانانو سره سخت دښمن و وویل: زمونږ دښمنی یوازی له صلاح الدین ایوبی سره نه ده بلکې زمونږ جگړه د اسلام پر خلاف ده، مونږ دا کوښښ باید وکړو چې که صلاح الدین ایوبی مړ شی قوم بل ایوبی پیدانه کړای شي، دا قوم باید د غلطو او بې بنسټه عقایدو پر وسله ووهل شي، په هغوی کې د پادشا کیدلو مینه د لهنتوب تر بریده پیدا کړی، عیاشان یې کړی، او داسې دود په کې پیدا کړی، چې دغه وگړي د تخت ناستی له پاره یو تر بله

و جنگیږی، او بیا دغه ډول نا امله خلافت د پوځ پر سرونو حاکمان کړی او زه په پوره باور سر ویلای شم، چې دغه قوم به یوه ورځ د صلیب غلامان وي، د هغوی تمدن او مذهب به د صلیب په رنگ کې رنگ شی، هغوی به د پادشاهی او خلافت د لاسته راوړنې له پاره لاس او گړپوان وي، او د خپلو مخالفینو د خپلو له پاره به زمونږ مرستی غواړي، هغه مهال به زمونږ نه هیڅوک هم ژوندي نه وي، زمونږ ارواوي به یې گوري، چې ما کومه وړاندوینه کړی ده، هغه ټکي په ټکي رښتیا ثابته شوې ده، د اسلام د جرړو سستولو له پاره یهودان تاسې ته خپلې انجونې وړاندې کوي، هغوی وکاروي، یهودان یوازې د دې له پاره خپل دښمنان وگڼي چې هغوی بیت المقدس خپل مقدس ښار او فلسطین خپل وطن گڼي، هغوی ته ووايې، چې فلسطین به ستاسې وي، په اخر کې به دا سیمه مونږ هم تاسې ته درکوو، اوس زمونږ ملگرتیا وکړی، خو دا احتیاط به خامخا کوی، چې یهودان ډېر چالاک قوم دی، هغوی ته چې کله هم ستاسې له لوري خطر متوجو شو نو ستاسې مخالف کیږي، د هغوی دولت او انجونې وکاروي او په بدله کې یې ورته فلسطین ورکړی.

د شویک او کرک له کلا گانو ډېره لرې یوه پراخه سیمه پرته وه، چې له خاورو او شگو جوړه او د شگو او خاورو په غونډیو کې راگېره وه، دغه سیمه تقریباً یونیم لک مربع میله پراخه او پلنه وه، په دې کې ډېره سیمه شگلنه او میداني وه او ژورې کندي یې هم لرلې، لږې لوړې څوکې هم پکې وي، هغه وخت چې صلیبي واکمنو د اسلام د بیخ ایستلو پلانونه پلي کول نو په زرونو پیاده او په آسونو او اوبسانو سپرو لښکرو منډې تررې وهلې، د تورو او برچو خلکا له ورايه ښکارېده، د آسونو او اوبسانو د خفاستی له امله گردونو په آسمان کې وریخ جوړه کړی وه، په دغه دورو او گردونو کې بر چې هم وارېدلې او غشی هم، پیاده عسکرو تر آسونو د مخه کېدو کوښښ کاوه، د آسونو سپرو پرکنډو خېزونه وهل، شاوخوا د غونډیو پر څوکو دوه دوه سپاهیان کرار کرار گرځېدل، د یوې غونډۍ په لمن کې د

اور لمبې راپورته کېدې، له غونډې پورته تللې او بیا به غلې شوې، شور او خور آسمان بنوراوه .

صلاح الدین ایوبی پر آس سپور له یوې دنګې خوګې یې دغه نظاره په غور سره لیدله، هغه له ډېره وخت د دغه میدان پر شاو خوا غونډیو ګرځېده او دوه مرستیالان یې هم ورسره وو.

یوه مرستیال یې وویل: زه په باوري توګه ویلای شم چې په خومره چټکتیا سره نظامي زده کړه روانه ده نو نوي سپاهیان به انشاء الله په خو ورځو کې پوره تجربه ترلاسه کړی .

بل مرستیال یې وویل: کوم سپاره چې تاسې له هغه پلنې کندی په خېز وهلو ولېدل، هغه ټول له کرک نه راغلي سپاره دي، ما هغوی نا آشنا ګڼل، خود غشي ویشتونکیو نښه ویشتل هم معیاري کیږي.

د جګړې د ډګر دغه منظره په اصل کې عسکري روزنه وه، د کومې په باب چې صلاح الدین ایوبی ډېر کلک احکام صادر کړي او له شاو خوا سیمو زیات شمېر سپاهیان جذب کړای شوي وو، له کرک نه هم زیات شمېر ځوانان په پټه راتښتېدلی وو، دا د سلطان صلاح الدین ایوبی د اطلاعاتو کمال و، چې له کرک نه یې هم ځوانان راوستي وو، د شوبک هغه مسلمانان چې د صلیبیانو تیري یې سملي (زغملی) وو، په ډېر جوش او خروش د سلطان صلاح الدین ایوبی په پوځ کې شامل شول، چې د هغوی د نظامي روزني چار همالته سمبال شوې وه، سلطان صلاح الدین ایوبی له دې کار سره ځانګړې مینه درلوده، خو هغه خپل مرستیال باوري کاوه، چې نوي عسکر به په لږه موده کې تمرین کړای شی او د ازمیښت د پاره به چمتووی .

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: سپاهیان یوازې د وسلو په استعمال او بدني تکره توب له مخې نه ازمایل کیږي! د عقل او احساس کارونو ته هم اړیتا وه ده، زه داسې پوځ ته اړتیا نه لرم چې په پټو سترګو پر دښمن یرغل کوي او یوازې پر وژنه پوهیږي، زما داسې پوځ ته اړتیا ده، چې هغوی ته څرګنده وي چې دښمن یې څوک دی؟ د دښمن اهداف څه دی؟ زما لښکرو

ته باید معلومه وي، چې هغوی د الله جل جلاله د لارې سپاهیان دي، او د هماغه په لاره کې جنگیږي، دا جوش او خروش چې زه یې وینم، ډېر ضروري دی خو چې دوی ته خپل مقصد څرگندنه وي، خپل حیثیت و نه پېژني، جذبات یې ډېر ژر سرپړي هغوی ته ووايي او په ذهن کې یې کېښنوی چې مونږ فلسطین ولې نیول غواړو؟ هغوی ته ووايست چې غداري څومره ستر جرم دی! هغوی وه پوهوی، چې تاسې یوازې د فلسطین له پاره نه! بلکې د اسلام د ساتنې، سر لورې او پراختیا له پاره جنگیږي، تاسې د راتلونکیو نسلونو د عزت، پت او وقار له پاره د جگړې ډگر ته ځی، تر عملي زده کړې وروسته هغوی ته وعظ وکړی او خپل ملی ستر توب پرې روښانه کړی.

یوه مرستیال یې وویل: خوږه مشره! هغوی ته هر ماښام وعظ کیږي، مونږ له هغوی نه الله مه کړه وحشیان نه جوړوو.

صلاح الدین ایوبي وویل: د دې خیال هم وساتئ چې د هغوی په زړونو کې د مسلمان قوم د هغو انجونو مظلومانه حالت هم انځور کړی چې د کفارو له خوا تښتول شوی پت او عزت یې لوتیږي.

هغوی ته د قرآن هغه پاڼې هم وریادوی، چې صلیبیانو تر پښو لاندې کړې، او هغوی ته هغه جوماتونه هم وریادوي چې کفارو پکې خپل آسونه او څاروي تړلي او تړی یې، د لویو پت او د جوماتونو احترام د مسلمانانو د عظمت نښې دي، هغوی ته ووايي په کومه ورځ چې تاسې له خپلو ذهنونو د خپلو لویو عصمت او د جوماتونو درناوی وویسته په هماغه ورځ به مو دا دنیا د ځانونو له پاره جهنم کړې وي، او په اخرت کې چې کوم عذاب راتلونکی دی، د هغې خو کوم تصور هم نشی کولای.

پر غونډیو چې کوم دوه دوه او څلور څلور سپاره گرځېدل هغه پیره داران وو، د صلیبیانو د حملې وپره موجوده وه، تر ډېر لرې ځایه پوځونه موجود وو، خوبیا هم د تمرین د دغه ساحې شاو خواته د پیری اړتیا وه، له دغو پیره کوونکیو یو یاده چې د غونډۍ پر سر روان وو، ودرېدل، هغوی ته

لاندي د يوه دبري د پاسه صلاح الدين ايوبي ولاړ بنکارېده د پیره کونکیو لوري ته یې شا وه، فاصله به دوه دوه نیم سوه گزه وه، یوه پیره دار وویل: کم بخت مونږ ته شا کړې ده، که له دې ځایه یې پر غشي وه ولم، نو زړه یې سوری کولای شم، ستا څه خیال دی؟ ملگری یې وویل: بیا به چېرې تبتې؟ هغه ورته وویل، هوا ته صحیح وايې، که دغه خلک مونږ ونیسی او و مو وژني هیڅ خبره نه ده، خو که ژوندی یې ونیولو نو داسې سزاگانې به راباندې تهرې کړي، چې مونږ به بیا ورته د ټولو انډیوالانو نومونه بنیو.

هغه ملگری یې ورته وویل: دا کار د هغه ساتونکیو ته پرېږده! که د صلاح الدين ايوبي وژل دومره آسان وای، نو تر اوسه به ژوندی نه وو. هغه بل ملگری یې وویل: دا کار اوس کول په کار دي، اورېدلي مې دي چې فاطمیان وايي: تاسې له څه کولو پرته زمونږ نه ډېرې زیاتې پیسې اخلي! خو چاری ترسره کولای نشی.

لومړی ملگری یې وویل: زه هیله لرم چې دا کار به ډېر ژر وشي، اورېدلی مې دي چې حشیشیان (چرسیان) پدی کار کې ډېر زړور دي د وژنې په چار کې له سره تیرېږي، تر اوسه خو هغوی هیڅ ونه کړل، زه له دې نه هم خبر یم چې د ايوبي په ساتونکیو کې درې تنه حشیشیان (چرسیان) شته، دا خو د هغوی پوره کمال دی چې تر ساتونکي ټولي پورې رسېدلي دي، او څوک پرې پوه شوي هم نه دي، خو هغوی به یې کله وژني؟ وېرېږي به ... هغوی خبرې کولې او مخکې روان وو.

مورخین لیکي چې له مصر نه د صلاح الدين ايوبي د نشتوالی پر وخت هلته د مخالفینو تر ځمکې لاندي کوبښونه راڅرگند او داسې حالات ترې پیدا شول چې یوازې معجزې یې مخه نیولای شوه، یوه خبره دا وه چې کوم فاطمی خلافت معزول شوی او د وړانکاروله نیولو وروسته په څرگنده خاموشه شوی و، خو په ایرو کې د بلې سپرغی په څېر یې سرایت کاوه، د دې توطی تر شا صلیبیان وو، او عملي کونکی یې هغه مسلمانان مشران

رنا کې یې خضر الحیات پرمخې پروت ولید، په ناڅاپي توګه د چا فکر شو چې د خضر بنې لاس ګوته پر ځمکه او په خاوره کې یې په ګوته څه لیکلي وو او مړ شوی و، پر ځمکه هغه لیکلي وو مصلح د "ح" توری یې پوره کړای شوی نه و، د دغه حرف کړېدو ته په رسېدو یې ساوتلې وه، مړی پورته کړای او دغه کلمه وه ساتل شوه، یو سړی یې د کوتوال (د اوسني زمانې امنیه قوماندان) غیاث بلیس پسی په منډه ولیږه، همدا ویل کېدای شول چې خضر د خپلې مړینې پر وخت پر خاورو د خپل قاتل نوم لیکلی دی، غیاث بلیس کوتوال هم او د مصر د ژاندارم پولیسو قوماندان هم و چې دا هم د سلطان صلاح الدین ایوبي باوري حاکم و، د علی بن سفیان په څېر د بناري جرایمو ماهر پلټونکی و.

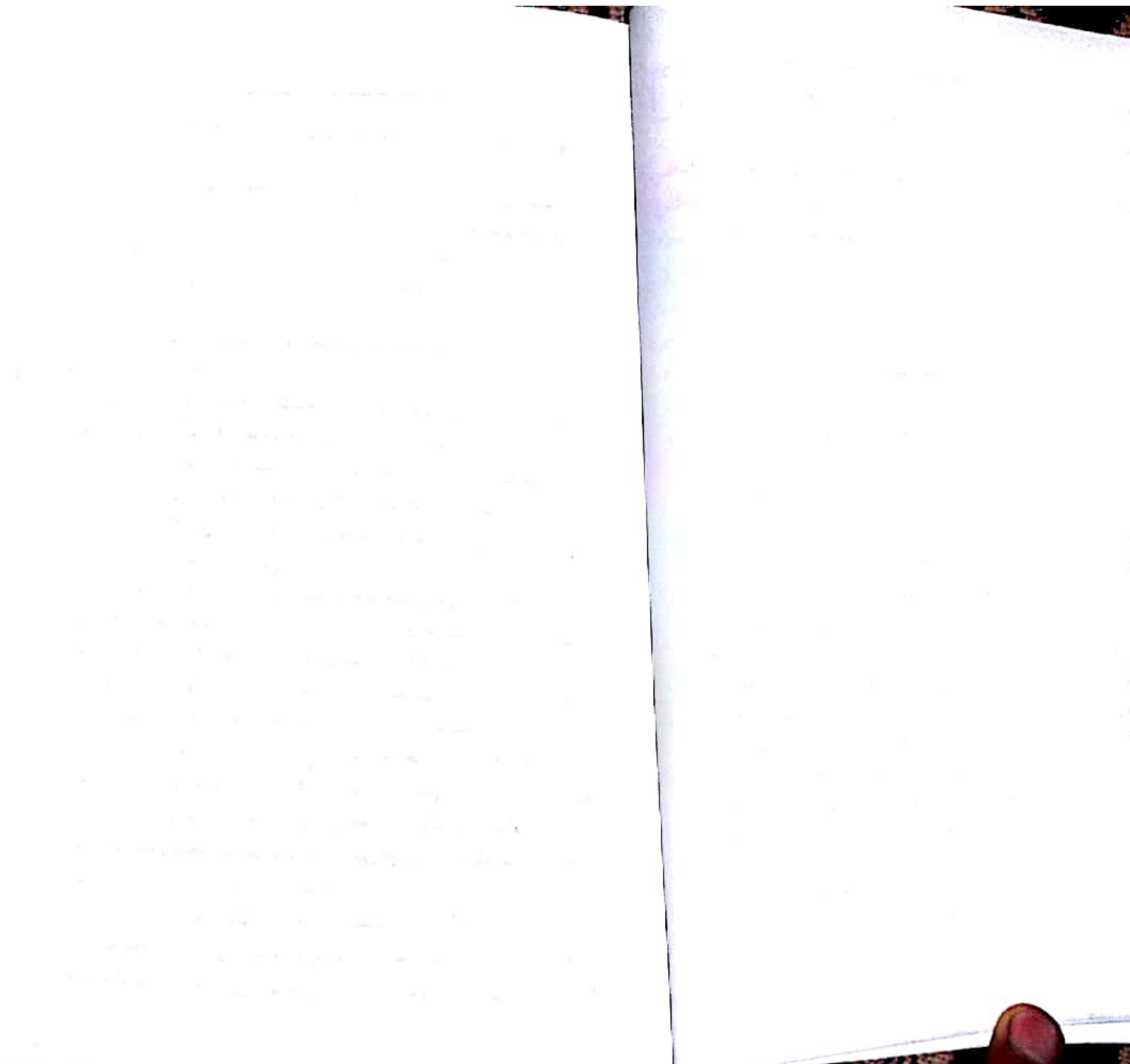
غیاث بلیس له رارسېدو سره سم پر ځمکه لیکل شوی لفظ مصلح په غور سره وکوت، په دې کې د بنار د امنیې مرستیال قوماندان مصلح الدین د خضر الحیاة له مړینې په خبرېدو هم راورسېده، غیاث بلیس د هغه له لېدو سره پر ځمکه پښه راکنبله او د مصلح کلمه یې وړانه کړه، څرنگه چې مصلح الدین د بنار د امنیې مرستیال قوماندان و، نو ځکه د کوتوالي محکمه د هغه تر لاسه لاندې وه، هغه بلیس ته په امرانه لهجه وویل، د قاتل پته باید تر سهار د مخه ولګول شي، زه تر دېره انتظار کولای شم بلیس هغه ته ډاډ ورکړ، چې قاتل به دېر ژر و نیول شي، او بیا ترې روان شو، په همدې شپه بلیس د خضر الحیات مرستیال او د هغه په دفتر کې ټول هغه وګړي راوه غوښتل، چې هغه ته نږدې وو، وپوښتل شو چې د وژل کېدو په ورځ د هغه کارونه څه وو، له هغو خلکو نه معلومه شوه چې نن ورځ د ادارې مشرانو یوه غونډه وه، چې د پوځ کوم نماینده پکې نه و، د خضر مرستیال د هغه د کومک له پاره په غونډه کې هم شامل و په غونډه کې د مالیو په لړ کې د پوځ مصارف تر څېړنې لاندې راغلل، نو خضر وویل: په مصر کې باید ځنی لګښتونه و درول شي، ځکه چې د مصر امیر

صلاح الدین ایوبی په شویک کې ډېر زیات عسکر خپره کړيدي، چې د هغوی له پاره زیاتو پیسو ته اړتیا ده .

د پولیسو مرستیال قوماندان مصلح الدین یې مخالفت وکړ او وې ویل د پوځ مصارف غیر ضروري دي، د نور پوځ د خپره کولو پرځای مونږ باید د موجوده پوځ مسایلو ته پاملرنه وکړو، چې لا د مخه زمونږ لپاره یوه گرانه مسئله جوړه شوې ده، هغه وویل چې په مصر کې کوم پوځ موجود دی، په هغوی کې بی باوري او بدامني لیدل کیږي، له شویک نه چې کوم د غنیمت مالونه لاسته راغلي، په هغو کې هیڅ برخه دې پوځ ته راو نه لېږل شوه. خضر الحیاه وویل: تاته معلومه نه ده چې د مصر امیر صلاح الدین ایوبی د غنیمت د مالونو د نه وپشلو هدایت کړی دی او په اوسنی وخت کې دا ډېره ښه پرېکړه ده، د غنیمت د مالونو په هیله د جنگېدونکي پوځ کومه ملی جذبه او دیني نظریه نه وی .

پر دې مسئله بحث په توندو خبرو واوښت، مصلح الدین تر دې پورې وویل چې د مصر امیر له مصري عسکرو سره دومره ښه رویه نه کوي، لکه له شامي او ترکي سپاهیانو سره یې چې کوي، هغه په غوسه کې ځنی نورې ناروا خبرې هم وکړې، چې په ځواب کې یې خضر وویل: مصلحه ا ستا په ژبه صلیبیان او فاطمیان خبرې کوي .

له دې وینا سره غونډه له څوږ نه ډکه شوه او پای ته ورسېده، د خضر الحیات مرستیالانو وویل: چې له غونډې وروسته مصلح الدین د حضر الحیات دفتر ته راغی، هلته بیا گرمې خبرې اترې وشوې، مصلح الدین خضر الحیات پر دې قانع کاوه چې مصري پوځ ډاډه نه دی، هغه بیا مخکینی خبرې تکرار کړې، چې په غونډه کې یې کړې وې، خضر الحیات وویل: که همداسې وي زه دا مسئله ستا له لوري د مصر امیر ته وړاندې کوم، خو زه به ورته خامخا لیکم چې تا د ټول مجلس په مخکې ویلي وو، چې د مصر امیر په پوځ کې امتیازي رویه خپله کړې ده، او زه به ورته دا هم لیکم چې تا زمونږ پر دې خبره د باوري کولو کوښښ کاوه، چې سلطان

مهرمنی یې وویل: هغه پر مخ نقاب غورولې و، خو ستا پرده پورته شوه،
 ما اوس و پېژندلې، مصلح الدین د څه ویلو کوبښن کاوه خو مهرمنی یې
 هغه خبرو ته پرې نه ښوده، ورته وې ویل: زه گومان کوم چې تا د بیت المال
 پیسی خوړلي دي او خضر الحیات درباندي پوه شوی وه نو تا د کرایې په
 قاتل هغه له مخی لرې کړ
 مصلح الدین وویل: پرما د درواغجن تورو نه مه پورې کوه، زما پیسو
 خوړلو ته څه اړتیا ده؟

مهرمنی یې وویل: ستا ورته نشته، خو د هغې فرنگی ورته شته ا چې
 تاله نکاح پرته په کور کې ساتلې ده مهرمنی یې له ډېره سوزه وویل: ستا
 د شرابو له پاره پیسو ته اړتیا ده، که دا تور غلط وي، نو ووايه چې دا د
 څلورو آسونو بگی له کومه راغله؟ دې کورته چې هره شپه ډمانې راځي، دا
 مفتې راوستل کیږي؟ د شرابو کومې مهلمستیاوې چې ورکول کیږي، د
 هغو لپاره پیسی له کومه راځي؟

مصلح الدین د قهر او محبت په گډه وده لهجه ورته وویل: د الله له پاره
 غلې شه، ما خو معلومولو ته پرېږده، چې هغه سړی څوک دی؟ چې دغسی
 خطرناکه توطیه یې و کاروله، او ولاړ، اصلی حقیقت به تاته پخپله روښانه شی!

مهرمنی یې وویل: زه اوس غلې پاتې کېدای نه شم. تا زما سینه د انتقام
 له اوره ډکه کړې ده، زه به ټول مصر ته وایم چې زما څښتن قاتل دی، د یوه
 موئن قاتل، ته زما د مینې قاتل یې، زه به درنه د خپلې مینې بدله اخلم.

مصلح الدین ورته عذر زاری وکړی، مهرمن یې غلی کړه او هغه یې قایله
 کړه چې تر دوه ورځو باید غلې وي، چې هغه سړی ولټوی او ثابته کړي چې
 هغه قاتل نه دی هغه مهرمنی ته دا هم وویل، چې غیاث بلبیس څو کسان
 نیولي دي او قاتل به هم ډېر ژر و نیول شی.

شپه تېره شوه، راتلونکی ورځ هم تېره شوه، مصلح الدین له کوره غایب
 و، د هغه دویمه مهرمن یا یاره هم چېرې ونه لیدل شوه، له ماښام وروسته
 مصلح الدین کورته راغی او د لومړی مهرمنی کوتې ته ورغی، له هغې سره

یې د مینې او محبت خبرې کولې مېرمن د هغه په دوکه کې راتلل نه غوښتل، خو د مېنې په جال کې گېره شوه.

مصلح الدین هغې ته وویل چې هغه سرې لټوي چې هغه ته یې سل اشرفی ورکړې دي... لږه شېبه وروسته یې مېرمن ویده شوه، په دې شپه مصلح الدین ملازمینو ته رخصتی ورکړې وه، په کور کې داسې چوپتیا وه، چې پخوا تر دې کله هم نه وه، مصلح الدین تر ډېره د ویدې مېرمنې په کوټه کې وه بیا پاڅېده وه ووت.

نیمه شپه به وه، یو سرې د هغه د کور له بهرني دیوال سره شاو لگوله، ودرېده، بل سرې د هغه پر اوږو ودرېده، دریم د هغه پر اوږو پر دیوال واوښت، دننه یې ځان خورند کړ او بیا یې وه غورځاوه، هغه له دننه څخه لویه دروازه بېرته کړه، دواړه ملگري یې دننه ورغلل، په دې کور کې به هره شپه ساتلې سپی پرانستی و، په دې شپه سپی هم پخپل ځای کې تړلې پاتې و، بنایې چې ملازمینو به د تللو پر وخت کې له یاده ویستي و، چې سپی خو پرانزي، درېواړه سرې برنډې ته ورغلل، تیاره ډېره ژوره وه، هغوی په کرار کرار ولاړل، په توره تیاره کې یو بل پسي روان وو، پر هغه دروازه یې لاس کېښوده چې د مصلح الدین لومړی مېرمن چې هغه به د فاطمې په نامه یادوله ویده وه، دروازه یې بېرته کړه، کوټه تیاره وه، درېواړه سرې دننه ورغلل، او په تیاره کې یې لاسونه تپول چې د فاطمې پالنگ یې ومینده، د یوه سرې لاس د فاطمې پر مخ ولگېده، چې سترگې یې خلاصې شوې، هغې وه گنله چې د مصلح الدین لاس به وي، هغې لاس ونيو، پوښتنه یې وکړه چېرې څې ؟

د دې په ځواب کې یو سرې د هغې پر خوله ټوټه واچوله او یو څه یې په خوله کې ورتخته کړ، بیا په سملاسی ډوله درې تنو هغه له لاس پښو ونيوله او یوه یې پر بله ټوټه خوله کلکه وتړله، یو سرې د بوری خوله خلاصه کړه، دوه نورو فاطمه په رسیو کلکه وتړله او د بوری خوله یې بنده کړه، هغوی بوری له ځان سره واخیسته او بهر ووتل، د لویې دروازې نه هم ووتل، په

هغه غریبه بنځه وه، هغې ته پته وه چې د کوتوالی زېر زمینی ته تللو سره درواغ او رښتیا بېلېږي، خو تر دې د مخه یې د بدن غړي سره جدا کیږي، خدمتگاره په ژړا شوه وې ویل: که رښتیا وایم نو بادار سزا راکوي او که درواغ وایم نو تاسې سزا راکوي، بلیس د هغې حوصله برابره کړه او هغې ته یې د پوره امان ډاډ ورکړ، خدمتگاري وویل: ما د قتل په دویمه ورځ یوازي همدومره لیدلي وو، چې یو نقاب پوښ سړی راغلی و، مصلح الدین بادار هغه ورځ په کور کې نه و، هغه سړي فاطمه بهر وه غوښته، هغه سړی د لویې دروازي نه بهر او فاطمه دننه وه، هغه ورسره مخامخ نه شوه، ملازمینو هغه لیدلي وه، خو څوک نږدې ورغلي نه وو او نه یې اوریدلي وو، چې د هغوی تر منځ څه خبرې شوې وې، هغه نقاب پوښ سړی ولاړ او فاطمه بېرته راغله یوه کوچنۍ د پیسو کڅوړه یې په لاس کې وه، فاطمې سر څوړند کړی و، او کوتې ته ولاړه... په یو بل ماښام مصلح الدین څلورو نوکرانو او خدمتگارو ته رخصت ورکړ او خپلو خپلو کورونو ته ولاړل.

بلیس پوښتنه وکړه تر دې د مخه هم په یوه شپه کې ټول ملازمین رخصت شوي وو؟

خدمتگاري ځواب ورکړ، هیڅکله نه! حیرانوونکې خبره ده چې بادار مو ویلې چې نن شپه سپی هم ترلی پرېږدی تر دې د مخه به یې د شپې سپی ایله کاوه، ډېر سړیخور سپی دی، د بېگانه خلک په بوی پېژنی او خوري یې.

غیاث بلیس پوښتنه وکړه: د مصلح الدین او فاطمې اړیکې څنگه وې؟ خدمتگاري وویل: ډېرې سستې وې بادار مو څه موده وشوه، یوه ټنکلي او ځوانه انجلی راوستې ده، چې بادار یې خپل غلام کړی دی، فاطمې او بادار مو سره خبرې هم نه کولې.

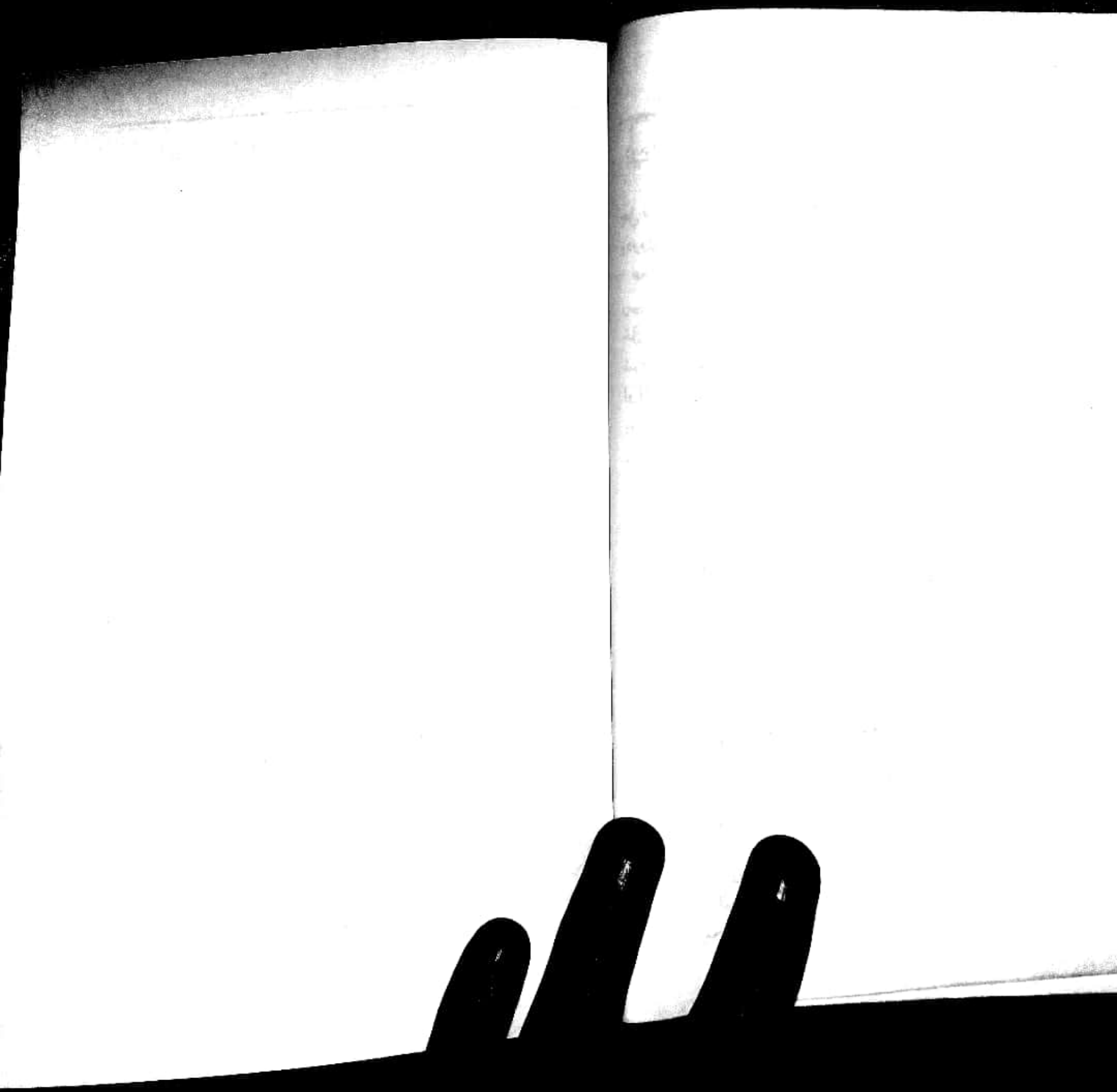
غیاث بلیس خدمتگاره جلا کښېنوله او مصلح الدین یې دننه راوه غوښت او بهر ووت، چې بېرته راته دوه سپاهیان ورسره وو، هغوی مصلح الدین له بني او کین لاسه ونیوه او بهر یې بوت، مصلح الدین ډېر احتجاج وکړ، بلیس د دې امر په کولو سره بهر ووت خو دومره یې وویل

چې دا بندي کړی! دویم امر يې دا وکړ، چې د مصلح الدين پر کور پیره ودروی او څوک بهر تللو ته پرې نږدې!

هغه مهال فاطمه له قاهرې نه ډېر لرې شمال لورې ته یو داسې ځای ته رسېدلې وه، چېرې چې شاوخوا لورې غونډی شني ونې او اوبه هم وي، دا ځای له عمومي لارې نه یوې خواته وه، فاطمه هلته لمر خاته وخت رسول شوی وه، آسونه ودرول شول، د فاطمه له خولې او مخه توتیه پرانستل شوه او لاس پښې يې هم ایله شول، هغه په هوش کې نه وه، هغه د درې نقاب پوښانو په ولکه کې وه، درې آسونه ولاړ وو، فاطمې چيغې کړې، نقاب پوښانو فاطمې ته اوبه ورکړې او یو څه خواړه يې پرې وخوړل، هغه نه په سد کېده، د هغې نس ته چې اوبه او خواړه ورغلل او تازه هوا يې تنفس کړه، په بدن کې يې قوت پیدا شو، ناڅاپه پاڅېده، منډې يې کړې، درې واړه تښتوونکې يې ناست وو، هغوی ورته کتل وړاندې ولاړه، د یوه کمره تر څنګ ورغله، یو تن نقاب پوښ پورته شو او پر آس سپور ورپسی شو، په منډه ورغی او فاطمه چې په منډو منډو سترې شوې، پرته وه، راپورته يې کړه پخپله يې پر آس کښېنوله او تر شا يې کښېناست، بېرته يې خپلو ملګریو ته راوستله.

یو تن تښتوونکی ورته وویل: تښتی!، تر کومه ځایه به وه تښتې؟ له دې ځایه خو کوم قوی انسان هم په تښتې تر قاهرې رسېدلای نه شي، فاطمې ژړل، چيغې يې وهلې او کنځلې يې کولې، یوه نقاب پوښ ورته وویل: که مونږ تا بیرته قاهرې ته بوځو، نو هم ستا له پاره د پناه ځای نشته، ته مونږ ته خپل څښتن سپارلې يې. فاطمې په زوره چيغه کړه وې ویل دا دروغ دی.

تښتوونکی سړی ورته وویل: دا رښتیا دی مونږ ته د مزدوری په توګه اخیستې يې، تازه ونه پېژندلم، ما تاته د شلو اشرفیو کڅوړه درکړې وه، تا خپل څښتن ته وویل: ته قاتل يې، او تا دا ناپوهي هم وکړه، چې هغه ته دې لویل چې کوتوال ته به وايي، هغه لا د مخه ستانه پوزی ته راغلی و، د هغه یارې لا د مخه د هغه پر زړه او دماغ قبضه کړې وه؟ زه تاته ویلای نه شم

وژل آسان نه وو، هغې آسونو ته وکتل، له آسونو زینو نه کښته کړای شوي نه وو، هغه په کرار پاڅېده او په کراره یې یوه آس ته ځان ورساوه، لمرد غونډیو شاته روان و، او فاطمې ته څرگنده هم نه وه، چې له قاهرې نه کوم لوري ته او څومره لرې ده هغې دا خطر په ځان ومنله، چې د بیدیا په پراخۍ کې به د بېلارۍ له امله مړه شی خو ځان به د دغو کسانو څخه ضرور ژغوری.

هغې پر آس له سپرېدو سره آس ته قمچین ورکړه، د آس د سومانو غږ درېواړه تښتوونکې راوینښ کړل، هغوی فاطمه د یوې غونډې خواته په ورتللو لیدلې وه، دوه تنه تښتوونکې پر آسونو سپاره شول، او د هغې پسې آسونه په ځغاسته کړل، د فاطمې له پاره گرانه دا وه، چې هغې ته له غونډیو نه د وتلو لار معلومه نه وه، د بیدیا غونډۍ د څیرونکیو حیواناتو په څېروي، یوازې بیدیا نې وگړي ترې ځانونه ویستلی شي، فاطمې یوه داسې لاره ونیوه، چېرې چې یوې بلی غونډۍ یې مخه نیولې وه، هغه چې هلته ورسېده، شاته یې وکتل چې تښتوونکې ورپسې په چټکتیا را روان دي، هغې آس پر غونډۍ وه خپژاوه او قمچین یې ورکړه، بڼه آس و، پورته وخت او بلی خواته کښته شو، هغې آس یو لوری ته وگرځاوه، لاره یې ومیندله، تښتوونکې هم راوړسېدل، فاصله په کمېدو وه، د فاطمې پر خپلو سترگو باور نه راته، چې هغې د سمندر په څېر پراخه بیدیا کې څلور تنه پر اوبانو سپاره خپل لوري ته د راتگ په حال کې وه لیدل، هغې چیغې پیل کړې، هلی غله دی، هلی غله دي وه می ژغوری او ځان یې هغوی ته ورساوه.

فاطمې پسې د دواړو نقاب پوښو غلو آسونه هم رابښکاره شول، چې اوبښ سپاره یې ولیدل، د خپلو آسونو واگې یې راتینگی کړې او آسونه یې هم وگرځول، اوبښ سپرو اوبښان وځغلول، یوه په لینده کې غشی کېښود، وار یې وکړ، غشی د یوه آس په ورمهږ کې ښخ شو، آس له درده خپزه کې کړې، تیندک خور شو او له واکه وه ووت، سپور تری کوز شو، اوبښ سپرو ورته د

جگړې بلنه ورکړه، نو هغه بل یې هم آس ودراره، هغوی ته څرگنده وه، چې د څلورو اوښ سپرو او غشي ویشتونکیو سره مخ دي.

فاطمې ورته وویل، چې د دوی یو ملگری د غونډیو په منځ کې دی، دا دواړه یې ونيول، دا څلور واړه اوښ سپاره د سلطان صلاح الدین ایوبی د پوځ د کومې گزمې سپاهیان وو، سلطان صلاح الدین ایوبی په ټوله بیدیا کې گرځنده پیرې خپرې کړې وې، چې د ناڅاپي حملې خطر نه وي، او صلیبي وړانکاري مصر ته داخل نه شي، د دغو گرځنده گروپونو ډېره گټه وه، هغوی زیات شمېر شکمن کسان نیولي وو، اوس یې دا نقاب پوښان ونيول، فاطمې هغوی ته وویل، چې هغه یې څه ډول دلته راوستې ده، د چا مېرمن ده، هغی دا هم وویل چې د مصر د مالیې ناظم وژل شوی دی، د هغې مېړه مصلح الدین قتل کړی دی، چې د ښار ناظم دی او قاتل د دې درېواړو نه یو دی.

دریم نقاب پوښ هم ونيول شو، له هغوی نه څنجرونه واخیستل شول، لاسونه یې شاته وتړل شول، د هغوی یو آس د غشي لگېدو له امله تښتېدلی و، پر یوه آس یې دوه نقاب پوښان او پر یوه یې یو کښېناوه او خپل قوماندان ته یې وروستل، فاطمه هغوی پر اوښ کښېنوله، د دغه اوښ سپاهي له خپل یوه ملگری سره سپور شو، د دغه کاروان په وړاندې څلور میله واټن و، چې هغوی تر لمر پرېوتو پورې وواهد، دا ځای د خرماو یو باغ و، چې څیمې هم پکې وهل شوې وې، دا د دغه بیدیانو گزمه سپاهیانو مرکز و، فاطمه یې قوماندان ته وروسته او پر درېواړو تښتوونکیو نقاب پوښانو یې پیره ودروله، هغوی سبا ورځ قاهرې ته لېږل کېدل.

صلیبیانو پرېکړه کړې وه چې هغوی به په کرک کې ناست د صلاح الدین ایوبی انتظار نه کوي، هغوی د پوځ ویشل پیل کړي وو، د فرانسې پوځ ته یې د صلاح الدین ایوبی د پوځ د مخې نیولو له پار د تیاري امر کړی و، د ریمانډ پوځ ته یې د مسلمانانو پر پوځ د شاه له لوري حملې کولو امر کړی و، د کرک کلا د دفاع له پاره یې د جرمنی پوځ ټاکلی وه د فرانسې او

د پوڅ لور پوري قوماندانان د هیواد نیونې او پادشاهی د پراختیا هیله من و، په هغوی کې دا یوه خبره شریکه وه، چې مسلمانان باید له منځه یووړل شي، خو د هغوی په زړونو کې چې کوم اختلافات وو، هغی پر پرېکړو اغېزه کوله.

موزخ لیکي چې صلیبیان پر توطئو پوهیدونکي وو، او د مسلمانانو کومې سیمې به یې چې ونیولې، هلته به یې عامه وژنه او بې پتي پیل کوله، د دې پر خلاف به صلاح الدین ایوبی د مینې او اخلاقي اصول داسې په ښه توګه کارول، چې دښمنان یې هم تابع کېدل، سربېره پردې صلاح الدین ایوبی په خپل پوڅ کې داسې ښېګرې پیدا کړې وې، چې د لس کسه سپاهیانو چریکی ګروپ به د دښمن زرکسیز کنډک ګډوډ کړ او غایب به شول، دغو وګړیو د ځانونو قرباني معمولي ګڼله، صلاح الدین ایوبی به چې په کوم انداز سره د جګړې په ډګر کې لېشان پوڅ منظم کاوه، هغې به لوی پوڅ هم ناتوانه کاوه، د شویک او کرک په ډګرونو کې هم هغه دا ډول نظامي پوهه کارولې وه، صلیبیانو د هغې معلومات واخیست، د خپل پوڅ بدني او احساساتي څرنګوالي ته یې وکتل، نو هغوی د نیغی او مخامخ حملې خیال پرېښود، او کومه بله لاره یې وسنجوله، خو د دغه لارې چارې په باب هم شکمن وو، د دې چاره یې دا وسنجوله، په مصر کې د بغاوت راپورته کولو او پر مصر حملې کولو ته پاملرنه واپوله.

د مصر د مرستیال ناظم مصلح الدین له لوري ورته ډاډمن راپورونه راتلل، هغوی ته لا دا خبر رسیدلی نه و، چې د مصر د مالي ناظم خضر الحیات وژل شوی، او مصلح الدین نیول شوی کرک ته د دې خبر د رسیدلو له پاره لږ تر لږه پنځلس ورځې واټن وڅکه چې په لاره کې د سلطان صلاح الدین ایوبی پوڅ پروت و، له زیاتو ورځو وروسته یو قاصد په هغې شپه صلیبیانو ته ورسېده، په کومه شپه چې فاطمه تښتول شوې وه، هغه راپور ورکړ چې د بغاوت له پاره شرایط بالکل برابر دي، خو سودانیان اوس د حملې له پاره تیار نه دي ځکه له هغوی سره د آسونو کمی دی، خو لوبهان ورسره زیات دی، هغوی لږ تر لږه پنځه سوه اعلى آسونو ته اړتیا لري.

ایمان پلورونکی

همدومره باید ورسره زینونه هم وی د فرانسوی پوځ قوماندان وویل چې پنځه سوه مجهنر آسونه باید فوراً ولېږل شي، او له هغوی سره باید شپږاوه قوماندانان هم ولېږل شي، چې د سوډانیانو د جنگي استعداد جاج واخلي او ژر تر ژره حمله وکړي.

له صلیبیانو سره د آسونو کمی و، هغوی په کرک کې اعلان وکړ، چې پر مصر د حملې له پاره په سملاسی توګه د پنځه سوه آسونو اړتیا ده نو عیسوی اوسیدونکیو په درې څلورو ورځو کې آسونه برابر کړل او په داسې لارې یې سوډان ته ولېږل چې دوي باوري وو چې نیول کېږي به نه، د هغوی لارښود هماغه جاسوس وو چې د آسونو د غوښتنې له پاره راغلی و، هغه سوډانی اوله درې کلو راسې یې جاسوسي کوله، له دغو آسونو سره اوه اته پوځي افسران هم وو، چې باید د سوډانیانو د حملې قیادت یې کړی وای، هغوی ته یقین ورکول شوی و، چې له دې ځایه د صلاح الدین ایوبی پوځ نه درېښودل کېږي...

صلاح الدین ایوبی ته همدومره معلومه وه، چې د مصر حالات ښه نه دي، خو دا ورته هم څرګنده نه وه چې له حالاتو ځینی اور غورځوونکی غر جوړ شوی او د چا ودهدو په حال کې دی، علی بن سفیان، سلطان صلاح الدین ایوبی ته ډاډ ورکړی و، چې هغه د استخباراتو جال خپور کړی دی، هغوی به یې له خطراتو نه د مخه خبر وي، هغه د خضر الحیات له وژنې او د مصلح الدین له نیول کېدو هم خبر نه و، غیاث بلیس ته مشوره ورکړل شوې وه، چې سلطان صلاح الدین ایوبی ته خبر ولېږي، خو هغه په دې وینا ځنډولې وه، چې کله تحقیقات مکمل شی سلطان صلاح الدین ایوبی به له اصلی حالاتو خبر کړای شی.

فاطمه د گزمه سپاهیانو قوماندان د شپې له خوا په یوه جلا خېمه کې وساتله، د سهار خبره لا خپره شوې نه وه، چې هغه او درې تنه مخ پټی تېنتونکي یې له اته کسه ساتونکیو سره د قاهرې په لور ولېږل، دغه کاروان تر لمر پرېوتو وروسته قاهرې ته ورسېده او راساً کوتوالي ته ورغی،

غیاث بلییس د دغه پېښې په څېړنه بوخت و، هغه مهال په زهر زمینی کې و، هغه د مصلح الدین کور تلاشي کړ او له هغې ځایه یې د هغه بدکاره ښځه ونیوله، هغې ښځې ځان ازبکي مسلمانان گڼله، هغې د بلییس د بې لارې کولو ډېره هڅه وکړه، د دې په ځواب کې بلییس هغې ته هغه کوټه له ورايه وښودله، چېرې چې ډېر کلک سړي هم د خپلې سینې رازونه راسپړي، انجلی ومنله چې هغه عیسوي او له یو وروشل نه راغلې ده، هغې له دې اعتراف سره بلییس ته د خپل بدن او دولت ورکولو لالچ پیل کړ، بلییس چې د مصلح الدین له کوره کوم دولت لاسته راوړی و، هغه یې ماغزه لړزولي وو، هغه پوه شوی و، چې مصلح الدین څنگه د صلیبیانو په جال کې نښتی و، پخپله انجلی دومره ښکلې او زړه وپرونکې وه، چې د د کولو لپاره یې ډېرین زړه ته اړتیا وه.

بلییس خپل ایمان محکم وساته، هغه ته څرگنده شوې وه چې دا کومه ستره توطنه ده، چې جرړې یې له یروشلم سره نښتې دي، بلییس جنی ته وویل چې هغه دې ورته ټولې خبرې ووايي، انجلی ځواب ورکړ، ما چې څه ویلای شول هغه مې وویل تر دې زیات که څه وایم، دا به له صلیب سره خیانت وي، ما پر صلیب لاس ایښی او سوگند مې یاد کړی دی، چې د خپل هدف په سرته رسولو کې به خپل ځان قربانوم، زما سره چې هر ډول رويه کول غواړې وکړه، هیڅ نه وایم، که ما خوشې کړې او یروشلم او یا کرک ته مې ورسوې، نو چې څومره پیسې غواړې، ستا په پښو کې به کېښودل شي، مصلح الدین له تاسې سره بندی دی، نو ځکه له هغه نه پوښتنه وکړه، ښایې چې یو څه درته ووايي.

بلییس له هغې نه زیاتې پوښتنې ونه کړې، هغه مصلح الدین ته ورغې مصلح الدین په ډېر بد حالت کې و، هغه یې له چت سره څوړند کړی و، داسې چې له اوږو نه یې تړلی و، او پښی یې له ځمکې نه په هوا کې وي، بلییس له ورتګ سره له هغه نه پوښتنه وکړه مصلح الدین دوسته! د څه چې درنه پوښتنه کوم راته یې وې وایه، ستا مېرمن چېرې ده؟ او هغه دې په چا

باندې تښتولې ده؟ اوس به یو څه نورې خبرې هم وایې، ستا یارې خپل ځان ښودلی دی .

مصلح الدین ورته په قهر وویل: رذیله ما پرانزه، چې د مصر امیر راشي، زه به پر تا باندې همدغه حالت راولم کوم چې تا پر ما راوستی دی .

په دې کې د بلییس د ادارې یو موظف سړی راغی او هغه ته یې غوږ کې څه وویل: له حیرانتیا د هغه سترگې ودرېدې، په منډه له زیر زمینی نه ووت، پورته ووخت، هلته د مصلح الدین مېرمن او د هغې درې تښتوونکي سړي ناست وو، فاطمی هغه ته وویل چې څه ډول و تښتول شوه او څنگه دا درېواړه و نیول شول .

بلییس فاطمه او نور درېواړه مجرمان زېر زمینی ته بوتلل او د مصلح الدین مخی ته یې ودرول، مصلح الدین چې هغوی ولیدل، سترگې یې پټې کړې ځکه د لیدلو توان یې نه درلوده .

بلییس ترې پوښتنه وکړه په دې درېواړو کې قاتل کوم یو دی؟ مصلح الدین غلی و، بلییس ترې درې کړتې پوښتنه وکړه، څو هغه بیا هم غلی و، بلییس د زیر زمینی یو تن ته اشاره وکړه، هغه سړی رامخې ته شو، له مصلح الدین نه یې غېږه تاوه کړه او ځان یې ورپورې ځوړند کړ، د دې سړی وزن د مصلح الدین تخرگونه سره په جلا کېدو کړل، چې په رسیو تړل شوي وو، هغه له درده چیغی کړي وې ویل منځنی یې قاتل دی .

بلییس هغوی درېواړه یوه جلا ځای ته بوتلل او هغوی ته یې وویل چې ووایې تاسې څوک یې او دا ټوله لړۍ څنگه روانه شویده؟ او که نه نو له دې ځایه به ژوندی ولاړ نه شی! هغوی پخپلو کې مشوره وکړه او قایل کېدو ته یې غاړه کېښوده، بلییس هغوی سره جلا جلا کړل او فاطمه یې پورته وخېژوله، فاطمی هغوی ته هماغه خبرې وکړې، چې د مخه یې ورته کړې وې، هغې د خپل ځان په باب وویل، چې مور یې سودانی او پلار یې مصری دی، درې کاله کېږي چې له خپل پلار سره مصر ته راغلي يم مصلح الدین زه ولیدلم او زما پلار ته یې سړي راولېږل، ماته څرگنده نه ده چې

په څومره پیسو خبره وشوه پلار مې زه د مصلح الدین په کور کې پرېښودم او د پیسو یوه کڅوړه یې له خان سره یوړه، مصلح الدین یو عالم او څو کسه سرې کورته راوغوښتل او په اصولي ډول مو نکاح وشوه او زه د مصلح الدین منکوحه مېرمن شوم، هغه له ما سره زیاته مینه کوله او مینه زما کمزوري وه، د پلار له لوري راسره دومره مینه شوې نه وه، ما گومان کاوه چې زه دلته پلار د پلورلوله پاره راوستلی وم، ماته له مصلح الدین نه هیڅکله شکایت پیدا شوی نه و، چې هغه به گوندې دومره بد سرې وي، هغه شراب نه څښل، د بهرنیو فعالیتونو په باب یې راته هیڅ پته نه وه.

صلاح الدین ایوبی چې د شویک په لور کوچ وکړه، تر هغې وروسته په سعلاسی ډول په مصلح الدین کې یو بدلون راغی هغه به د شپې تر ډېره وخته له کوره بهرو، یوه شپه فاطمې ولیدل چې په شرابو خمار کورته راغی، د فاطمې پلار شرابي و، هغی د شرابو بوی او شرابیان پېژندلای شول، هغې له مصلح الدین سره د مینې له امله دا هم وزغمل، بیا به کورته شپې له خواشکمن سرې راتلل، یوه شپه مصلح الدین فاطمې ته د پیسو دوه کڅوړې او څو طلاوې ورکړې او په کور کې یې کېښودې، او یوه شپه چې هغه په شرابو کې غرق نشه شو، نو فاطمې ته یې وویل که د مصر شمالي سیمه چې د روم تر بحیرې پورې غزېدلې ماته را کړای شی او که د سوډان له پولو سره تړلې سیمه؟ ستا چې کومه خوښه وي، ته به یې ملکه او زه به یې پادشاه یم. فاطمه دومره هوښیاره جنی نه وه، چې په دې لړ کې یې له هغه نه پوښتلي وای، هغې دا گڼلې وه چې مېرې یې ډېر شراب څښلې او پرته وایې، په هوش کې به هغه د غسې خبرې نه کولې، بیا یوه ورځ یوه ښکلې انجلې د هغه کورته راوستل شوه، دوه سرې ورسره وو د انجلې یې هم په کور کې وه نکاح یې شوې نه وه، دغې انجلې د فاطمې د ملگرتیا زیاته هڅه وکړه، خو هغې له جنی کرکه کوله، هغې جنی ترې مېرې خپل کړ، تردې وروسته د خضرا الحیات وژنه پېښه شوه.

* * *

د درهوارو مخ پتیو مجرمانو په لومړي سر کې بلییس ته غلطی خبرې وکړې، خو بلییس هغوی لارې ته راوستل درهوارو چې جلا جلا کومې خبرې وکړې، له هغونه څرگنده شو، چې درهواره د فدایانو د دلې سرې دي، هغوی د صلیبیانو له لوري د مصلح الدین سره ملګري شوی وو، مصلح الدین ته بې شمېره دولت او یوه انجلی ورکړل شوی وه، او دا وعده هم ورسره شوې وه، چې که د صلاح الدین ایوبي پر خلاف یې پاڅون بریالی کړ، نو د مصر له پولو سره جوخت به یو جلا ریاست د هغه له پاره جوړېږي، چې واکمني به یې د مصلح الدین او عیسوي انجلی په واک کې وي، مصلح الدین لوړ پوړي چارواکي د ځان ملګري کول پیل کړي وو، خو خضرالحيات یې نه ملګري کېده، پر مالیه او بیت المال قبضه اړینه وه، چې د خضرالحيات په شته والي کې یې امکان نه لاره، د خزاني ساتونکی ټولی د سر تېرو سپاهیانو ټاکل شوې ډله وه، مصلح الدین د خضرالحيات له وژنې سره د دغه کنډک بدلول غوښتل او پر ځای یې باید بغاوت ته تیار سپاهیان او دوه تنه حشیشیان (افیمیان) ټاکلی وای، دیاد شویو درې کسانو کار د هر هغه چا وژنه وه، چې پرېکړه یې مصلح الدین کړې وای، هغوی ته د دې کار اجوره په پرله پسې توګه د صلیبیانو له لوري ورکول کېده، څرنگه چې هغه دغه کار د کسب په شکل کاوه، نو ځکه یې له بلې لارې هم د مزدوری اخیستنې کوښښ هم کاوه، نو ځکه یې له مصلح الدین نه پنځوس اشرفی او دوه طلاوې هم غوښتلې، چې هغه د خضرالحيات تر وژنې وروسته ورنه کړې، هغه ورته ویلي وو، چې تاسې ته پوره اجوره درکول کېږي، هغوی ورته د وژنې ګواښ وکړ او مصلح الدین ورته په بدل کې د خپلې بنڅې وړاندیز وکړ او ورته وې ویل چې تاسې ته به د دې نه ښه قیمت په لاس درشي ځکه فاطمې له هغه سره پدې هکله مرسته نه کوله.

مصلح الدین لا تردې وخته په چت کې ځوړند و، هغه چې کله د تحقیقاتو له پاره پرانستل شو، بې هوشه شوی و، د جاسوسي نجلۍ کوتې ته چې ورغلل هغه مړه شوې وه، له خولې یې څگونه تللی وو، طبیبانو چې ولیدله

، وې ویل چې زهر یې خوړلي دي، له هغې سره یوه وړه کڅوړه پرته وه، د هغې نه له ورايه خوگندېده، چې زهر پکې بند شوي وو، چې نجلی د خپلو جامو په کومه برخه کې پټه کړې وه ... ډېر وخت وروسته مصلح الدین په هوش راغی، خو هغه ایلتي یې غږولې، په خبرو خبرو کې به غلې شو او بیا به یې په غټو غټو ټولو ته کتل، بیا به یې بې مفهومه خبرې کولې، طبیبانو پرې دارو وخورل، خو د هغه دماغ د جزا اونیول کېدو له تکلیفه گډ وده شوی و.

په هماغه شپه غیاث بلییس ته یو عزتمند سړی راغی، د هغه نوم زین الدین علی و هغه بلییس ته وویل چې هغه ته څرگنده شوې ده، چې کوم جاسوس او څو تنه ورنکارې نیول شوي دي او هغه هم یو څه څرگندونې کول غواړي، زین الدین د سیاسي او ټولنیزو چارو د ډگر ستر مشر و، هغه پیر او لارښود نه و، خو ستر حاکمان یې مریدان وو هغه ته د حاکمانو او ټولني د لوړې طبقې په خلکو کې له درې څلورو کسانو له لوري معلومه شوې وه، چې د سلطان صلاح الدین ایوبي او د هغه د پوځ د غیر حاضری له امله د بنمن گټه پورته کوي او په داسې چالاکی سره د سازش او بغاوت زهر خپروي، چې د چا نیول آسان نه دي، زین الدین - غیاث بلییس او د علی بن سفیان مرستیال حسن بن عبدالله ته د څه ویلو پر ځای په شخصي توگه د دغه وړانکارۍ د درک لگولو هڅی پیل کړې وې، د پوځ غټ او واړه افسران به هم د هغه مجلس ته راتلل، له هغوی نه یې د زیاتو خبرو معلومات ترلاسه کړي وو، او د زیات شمېر کسانو نومونه او د هغو کړنې ورته څرگندې وې، هغه په اصل کې په ځانگړې توگه د وړانکارو پر خلاف خپله ډله جوړه کړې وه، چې خورا حساس رازونه یې لاسته راوړي وو.

یوه مصري تاریخ لیکونکي پخپل کتاب سلطان صلاح الدین ایوبي کې د توطؤ او بغاوت د څېړنې شمله د زین الدین او علی بن سفیان پر سر تړلې ده، او د درې څلور کسه موزخینو حواله یې وړاندې کړې ده، خو د هغه زمانې چې کومې لیکنې ساتل شوي دي، له هغو نه څرگندېږي، چې د مالي چارو د ادارې د مشر خضر الحیات له وژنې د صلیبیانو دا توطئه رسوا

شوی وه، چې د وسیلې په توگه پکې هماغه مسلمانان کار بدل چې صلاح الدین ایوبی پرې باور لاره، په هر حال د دغه ستر شخصیت د خانگړیو خپرنو او د هغو لاسته راوړنه یوه داسې کارنامه وه، چې موږ خینو ورته پر خای شاباسی ورکړی دی، هغه بلبیس ته وویل چې لا یو خو ورخی نور هم خپلو خپرنو ته دوام ورکول غواړي، تر څو ټولې توطئې په نخبه کړای شي، خو د نیول شویو وړانکارو خبره بنار کې مشهور شوه چې د هغه له امله یې نور ملگري پټ شول هغه یې ورته نومونه او درکونه وښودل او خپل مخبران یې هم بلبیس ته وسپارل، حسن او بلبیس پریکړه وکړه چې صلاح الدین ایوبی ته دې په سملاسي ډول اطلاع ورکړل شي او د دې کار لپاره یې همدا زین الدین وټاکه، په هماغه ورځ یې د دولس تنه سپرو سپاهیانو په بدرگه د شوبک په لور ولېږه.

* * *

په دریم ماښام دغه کاروان شوبک ته ورسیده، سلطان صلاح الدین ایوبی چې کله زین الدین ولیده، نو حیران هم شو او خوښ هم د هغه له شخصیت نه خبر و، د غېږي روغېر یې ورسره وکړ، زین الدین وویل: ما کوم ښه خبر راوړی نه دی، د مالیی رئیس خضر الحیات وژل شوی دی، او د هغه قاتل ستاسې مرستیال ناظم مصلح الدین په کوتوالی کې لیونی شوی دی... د سلطان رنگ ژېړ شو.

زین الدین هغه ته ډاډ ورکړ او تفصیلات یې ورته وویل: د هغه پوځ په باب یې چې په مصر کې و، ورته وویل. د هغوی تر منځ بی باوری خپره شوې ده، دغسی آوازي خپري شوي دي چې د شوبک فاتح پوځ په سرو او سپینو زرو مور کړای شوی او عیسوی انجونې هم ورته سپارل شوي دي، په مصري پوځ کې دا وېره هم خپره کړای شوې چې د سودانیانو یو ستر لښکر پر مصر د حملې په حال کې دی، چې د مصر لپ شان پوځ یې مخه نیولی نه شي اود مصري پوځ ټول سپاهیان به ووژني، او صلاح الدین ایوبی هم دا غواړي چې مصري پوځ ووژل شي، سر بهره پردې دا آوازه هم

خوره ده، چې سلطان صلاح الدين ايوبی د جگړې په ډگر کې سخت زخمی شوی دی، کېدای شی چې ژوندی پاتې نه شي، د هغه قوماندانان هلته خپلسری شوي دی زین الدین وویل چې هلته د سلطان صلاح الدين ايوبی د زخمی کېدلو خبر باوري گڼل شوی دی، نو ځکه د مصلح الدين په څېر حاکمان مصر د صلیبیانو په مرسته په کوچنیو کوچنیو برخو ویشل او د خپلواکو ریاستونو د جوړولو لارې چارې لټوي.

سلطان صلاح الدين ايوبی د وخت ضایع کولو پرته ډېر چټک قاصد راوغوښت او د نور الدين زنگي په نامه یې په یوه پیغام کې د مصر ټول حالات ورته ولیکل او له هغه نه یې پوځي مرسته وغوښته، هغه ورته ولیکل چې که زه دلته پاتې کېږم، نو مصر له لاسه وځي او که څم نو د شوبک سوبه په ماتې باندې بدلېږي، نیول شوې سیمه باید په هیڅ حالت کې هم له لاسه ورنه کړل شي، ما تر اوسه دا پرېکړه ونه کړې شوه، چې دلته پاتې شم او که مصر ته ولاړ شم، هغه قاصد ته وویل چې شپه ورځ دې آس ځغلوې، که آس یې سترې شي، چې هر څوک سپور یې مخی ته ورشي له هغه سره دې بدل کړي او که څوک انکار وکړي نو خو خپل رفتار دې نه کموي، هغه ته یې دا لارښوونه هم وکړه، چې که د دښمن په گهر کې راشي، نو د ځان ویستلو کوښښ دې وکړي او که ونیول شي، نو دا پیغام دې په خوله او تېردې کړي، خو چې پیغام د دښمن لاسته ورنه شي، قاصد روان شو، سلطان صلاح الدين ايوبی همدغسې یو بل استاذی راوغوښت او هغه یې د خپل ورور تقی الدین په لور د پورتنیو لارښوونو سره ولېږه، هغه په وروستی پیغام کې خپل ورور ته ولیکل، له تاسره چې هر څه دي، هر څومره جنگیالی سپاهیان چې راټولولی شي، پر آسونو سپاره شي او قاهرې ته ځانونه ورسوي، په لاره کې له اړتیا پرته مه تم کېږي، زه نه پوهېږم چې له تاسې سره به کوم ځای کې گورم؟ او گورم به هم او کنه؟ که په قاهره کې مو سره ونه لیدل او زه ژوندی پاتې نه شوم، نو د مصر امارت پخپل لاس کې واخلم، مصر د بغداد د خلافت ملکیت دی او

الله جل جلاله د دغه ملکیت د ساتنې مسوولیت ایوبی کورنی ته سپارلی دی، تر روانېدو د مخه د محترم پلار (نجم الدین ایوب) لاسونه ښکل کړه او ورته ووايه چې پر ملا دې وټپوي، بیا د مور مرحومې مزار ته ورشه، د هغه روح ته دعا وکړه، راځه! الله جل جلاله ستا ملگری دی، زه چې هر چېری یم هلته به انشاء الله د اسلام بیرغ نه راښکته کیږي، ته په مصر کې د اسلام توغ سر لوری وساته، دغه قاصد هم ولېږل شو.

د دغو دواړو استازیونه چې کوم سلطان نورالدین زنگی ته ورسېده، د هغه برني حالت دا و چې چپ لاس یې د تورې په گذارونو ریچې ریچې شوی و، او په ملا کې یې غشی خښ و، هغه د زنگی په پښو کې پرېوت، همدومره وه یې ویلای شول، چې په لاره کې د دښمن سره مخ شوی وم، بیا مې هم پیغام راوړساره.

هغه پیغام د سلطان زنگی په لاس کې کېښود او شهید شو، د نورالدین زنگی پوځ چې کله د شوبک کلاته په نږدې کېدو شو، نو په کلا او ښار کې اعلان وشو، چې د صلیبیانو پوځ دی، له یوې شېبې ضایع کولو پرته د شوبک پوځ د مقابلې تیاری وکړ، خو په گرد کې چې کوم بېرغونه راڅرگند شول، هغه د مسلمانانو بېرغونه وو، بیا له دورونه د تکبیر ملکوتی نارې راپورته شوی، له کلا نه سلطان صلاح الدین ایوبی له مرستیالانو سره د استقبال له پاره مخی ته ورغی او ښه راغلاست یې ورته وویل.

* * *

درې څلور ورځې وروسته چې په قاهره کې کوم پوځ و، هغې ته په میدان کې د راتولېدو حکم وشو، پوځیانو پوښتنې کولې چې څنگه ورته د تیاری امر شوی دی، ځینو ویل، چې بغاوت به وي، ځینو ویل چې د سودانیانو یرغل را روان دی، تر قوماندانانو پورې یې څوک خبر نه وو چې د دغو راتولېدو هدف څه دی؟ دغه امر د پوځ له مرکزي قوماندانۍ نه شوی وو، کله چې ټول فوځ په خپل ترتیب په میدان کې راتول شو، له یوه لوري شپږ اوه آسونه د میدان لوري ته په څفاسته راڅرگند شول ټولو چې

ولیدل، حیران پاتې شول، تر ټولو د مخه صلاح الدین ایوبی را روان و، ټول ترې خبر وو، چې هغه په شویک کې دی، سلطان صلاح الدین ایوبی حیرانوونکی حرکت وکړ هغه له پرتوگ پرته نورې ټولې جامې وویستلې، سربې هم لوخ کړ، او د پوخ د ټولو صفونو په مخ کې پر آس سپوز په ډگ ډگ تېر شو بیا د پوخ مخې ته راغی او په لوړ غږ یې وویل: زما په بدن باندې چا کوم زخم ولیده؟ آیا زه مړ او که ژوندی یم؟

یوه اوبن سپاره وویل د مصر د امیر بخت دې لوړ وي، مونږ ته ویل شوي وو، چې تاسې زخمي شوي یاست او د رغېدو نه یاست سلطان صلاح الدین ایوبی یو ځل بیا په لوړ غږ وویل چې تر وروستی صغه رسېده که دا خبر دروغ وي نو هغه ټولې آوازې هم دروغ دي، چې ستاسې غوږونو ته رسول شوي دي، هغه وویل: د کومو مجاهدینو په باب چې تاسې ته ویل شوي وو، چې په شویک کې سره او سپین زر لوتوي، او له عیسوي انجونو سره مزې چرچې کوی، هغوی د فلسطین په شگلنو دښتو کې له یوې کلا نه بلې او له بلې نه د بلې فتح کولو په تیارو کې اخته او د سپېڅلیو احساساتو په سمندر کې لامبو وهي. هغوی ولې د لوړې تندې مري؟ یوازی د دې له پاره چې ستاسې د میندو، خویندو او لونیو پت او عزت له صلیبي وحشیانو وژغوري، په شویک کې مونږ د مسلمانو انجونو د هغوی د مور او پلار دا حال لیدلی دی چې لونه یې له عیسویانو سره دي او مور او پلار یې د هغوی په بېگار کمپونو کې له تکالیفو تېرو لومړي، اوس، کرک، یروشلم او د فلسطین هر کلی چې د عیسویانو په واک کې دي، له مسلمانانو سره همدغه چلند کیږي، له جوماتونو طبیلي جوړې شوي، او د قرآن عظیم سپېڅلې پانې په کوڅو او بازارونو کې د هغوی په پښو کې رغېږي او مونږ به مزې او چرچې کوو؟

دا وینا دومره جذباتي او پاروونکې وه، یو قوماندان چیغه کړه وې ویل:

بیا نو مونږ دلته څه کوو؟ مونږ ولې د جگړې ډگر ته نه بهول کیږو؟

ایمان پلورونکی

سلطان صلاح الدین ایوبی ورته وویل: تاسې دلته د دې له پاره کېښنول شوي یاست چې د دښمن خپرې کړای شوي آوازي واورې! او پر هغو باور وکړې! تاسې دلته د خپل بیرغ پر خلاف بغاوت وکړې! چې سودانیان له صلیبیانو سره یو ځای د مصر خاوره ونیسي او ستاسې لوني هم بې پته کړې! تاسې د قرآن پاک پانې په خپلو لاسو ولې بهر نه غورځوی؟ آیا تاسې د قرآن بې حرمتی پر صلیبیانو کول غواړی؟ تاسې چې د خپلو ایمانونو ساتنه کولای نه شي، د خپل قوم د پت ساتنه به څنگه وکړې؟

په ټول پوځ کې وراخطايې پیدا شوه، صلاح الدین ایوبی وویل: تاسې ته دلته څو تنه قوماندانان نه ښکاري، زه به هغوی تاسې ته دروښیم.

هغه یوه لوري ته اشاره وکړه، لس یوولس کسه سړي چې په غاړو کې یې رسی اچول شوي او لاسونه یې شاته تړل شوي وو د پوځ مخې ته راوستل شول، هغوی یې د صفونو مخې ته تېر کړل، سلطان صلاح الدین ایوبی اعلان وکړ، دا ستاسې قوماندانان وو، خو دا د هغه قوم دوستان دي، چې ستاسې د دین، پیغمبر او هیواد دښمنان دي، دا دي نیول شوي دي، سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ ته د خضر الحیات د وژنې او د مصلح الدین د نیول کېدو ټوله پېښه واوروله او مصلح الدین میدان ته راوستل شو، هغه لا تردې وخت هم د لېونتوب په حالت کې و، سلطان صلاح الدین ایوبی هغه تېره شپه په کوټوالی زندان کې لېدلی و، هغه سلطان صلاح الدین ایوبی پېژندلی نه و هغه د خپل ریاست او خپلواکۍ خبرې کولې، اوس سلطان صلاح الدین ایوبی هغه پر آس کېښناوه او د پوځ مخې ته یې راووست، هغه چې پوځ ولیده په لوړ غږ یې وویل. دا خو زما پوځ دی، د مصر د حکومت پر خلاف بغاوت وکړې، زه ستاسې پادشاه یم، صلاح الدین ایوبی د مصر دښمن دی، تاسې هغه ووژنی.

هغه خبرې کولې او لکه د لېونو په خیريې له خولې نه څگونه روان وو، د پوځ له صفونو د شغ غږ راغی او یو غشی مصلح الدین په مری کې ښخ شو، هغه د پرېوتو په حال کې و، چې څو نور غشی یې پر بدن ننه وتل،

صلاح الدین ایوبی چیغې کړې او غشي ویشتونکې یې منع کړل، قومدانانو غشي ویشتونکیو ته د را مخکې کېدو وویل، له هغوی نه یوه یې وویل، مونږ یو خاین وژلی دی، که دا قتل وي نو مونږ غاړی حاضرې دي، سلطان صلاح الدین ایوبی هغوی وبخښل، د هغه په بدن کې لاتر دې وخته یوازې پرتوگ و، نور بدن یې لوخ و، هغه جلا د همالته راوغوښتو او هغه خاینان چې د پوځ مخې ته درول شوي وو، د هغوی سرونه یې همالته له تنو نه جلا کړل.

هغه د یوه بل حکم په کولو ټول په حیرانتیا کې واچول، امر یې وکړ چې دا پوځ به له دې ځایه نیغ (مستقیم) د جگړې ډگر ته ځي، ستاسې شخصي او نور سامانونه به تاسې پسې راوړل کیږي، پوځ کوچ وکړه، مطلب یې دا و چې مصر به بې پوځه پاتې کیږي، سلطان صلاح الدین ایوبی د غدارانو پری کړای شو یو سرونو ته وکتل او له چا سره یې په خبرو پیل وکړ، سلگي غوندې یې وکړه او پر مخ یې غبرگې اوبنکې راغلې، جامې یې واغوستې او یوه لورې ته ولاړ، هغه خپلو ملگريو حاکمانو ته وویل. زه دا خطره وینم چې دښمن به زمونږ په قوم کې همداسې خاینان پیدا کوي او داسې یوه ورځ به راشي چې د غدارانو ورمېړونه پرې کوونکي به هم دښمن ته دوست وایي، دوستانو! که اسلام سرلورې لیدل غواړئ نو دوست او دښمن وه پېژنی !!!

د مصر کومو حاکمانو ته چې څرگنده نه وه چې پوځ ته ولې د تللو امر شوی، هغوی ته یې وویل- چې دا پوځ دلته بې کاره ناست و، ما ورته امر وکړ، چې دلته یې بېکاره مه پرېږدئ، جنګي تمرینات پرې وکړئ، له ښاره یې لرې بوځئ او وخت په وخت یې په جگړیز حالت کې وساتئ، ذهني روزنه یې هم وکړئ، خو زما امر عملي نه کړای شو، ما دولس تنه مسئولو لویو حاکمانو ته د مرګ سزا ورکړه، هغوی د یوې توطیې له مخې پوځ اوزگار وساته، عسکرو په جوارۍ او نشو ساعت تېرول پیل کړي وو او ذهنونه یې آوازو منلو ته تیار شوي وو، تاسې ښایي فکر کوئ چې مصر بې پوځه پاتې شو، مه وپرېږئ، پوځ راروان دی کوم پوځ چې شوبک فتحه کړی دی، هغه

ایمان پلروننگی

قاهرې ته داخل شوی ، هغوی په ماپسې رالېږدیدیلي ، هغه پوځ د بنمن او د هغوی گناهونه له نږدې لیدلي ، څوک یې باغي کولای نه شي ، د هغه سپاهیان شهیدانو ته دوکه ورکولای نه شي ، او دا پوځ چې له دې ځایه ځي ، پر کرک به حمله کوي ، کوم سپاهي چې یو ځل له د بنمن سره مخامخ او وه جنگیږي ، بیا یې هیڅ ډول لالچ غداري ته تیارولی نه شی .

دغه بدلون داسې پېښ شوی و ، چې کله سلطان صلاح الدین ایوبي ، نورالدین زنگي او خپل ورور تقی الدین ته استازي ولېږل ، پخپله په پټه د قاهرې په لور روان شو ، خپلو مرستیالانو ته یې قوماندې وسپارله او کوتلی لارښوونې یې ورته وکړې ، چې له غیرحاضری نه یې هیڅوک خبر نه شي ، هغه ورته ویلي وو ، چې زنگی به خامخا مرسته راولیږي څومره پوځي مرسته چې هغه راوه لېږي ، همدومره پوځ قاهرې ته راوه لېږي ، خو په لاره کې دې زیات پړاوونه نه کوي ، له دې نه سلطان صلاح الدین ایوبي دوه هدفه لرل ، یو دا چې که د مصر پوځ باغي شو ، نو د جگړې له ډگر نه راغلی پوځ به بغاوت غلی کړي او که حالات ښه شول ، نو د مصر پوځ به محاذ ته ولاړ شي او د محاذ پوځ به مصر ته راشي ، سلطان صلاح الدین ایوبي چې قاهرې ته ورسیده ، په قاهره کې د هغه شتوالی پټ وساتل شو ، په هماغه شپه یې د زین الدین په لارښوونه ټول ځاینان په ویدو ونیول ، پر څو نورو ځایونو کې یې هم تلاشي وکړه ، هغو درې تنو حشیشانو هم د ځینی کسانو نومونه ښودلي وو ، هغوی هم وه نیول شول ، د هیچا د رتبې او مرتبې خیال ونه ساتل شو .

فاطمه د سلطان صلاح الدین ایوبي له امر سره سمه زین الدین ته وه سپارل شوه ، او ورته وویل شوه چې په یوه موزون ځای کې یې د نکاح چاره ترسره کړي ، اوس سلطان صلاح الدین ایوبي د تقی الدین انتظار کاوه ، هغه دوه درې ورځې انتظار وکړ ، تقی الدین له دوه سوه سپرو سره راورسېده ، صلاح الدین ایوبي هغه ته د مصر حالات او پېښې او راتلونکي پلان ورکړ او پر خپل ځای یې وټاکه ، او دا یې ورته اجازه وکړه چې سوډان

دې تر نظر لاندې ساتي او چې کله ضروري او مناسبه وگڼي حمله دې پرې وکړي.
د دغو لارښونو او احکامو وروسته صلاح الدين ايوبی شوبک ته روانېدو، چې په همدې شېبه کې علي بن سفيان چې له هغه سره راغلی و وویل. د کرک صليبيانو ستاسې له پاره والی رالېږلې ده، که لږ څه نور انتظار وکړی والی به وگوري. علي بن سفيان سلطان صلاح الدين ايوبی حيران پرېښود بهر ووتو هغه سلطان صلاح الدين ايوبی ته هم د بهر را تللو بلنه ورکړه.

سلطان صلاح الدين ايوبی پر آس سپور له علي بن سفيان سره روان شو، لږ څه وړاندې په میدان کې پنځه سوه آسونه ولاړ وو، پر هر آس زین هم و، له دغو آسونو لږ اخوا اوه اته صليبيان پر رسيو تړلي ولاړ وو، او د خپل پوځ يې يو سرحدی کنډک هم د تيارسی په حال کې ولاړو، سلطان صلاح الدين ايوبی وپوښتل دا آسونه له کومه راغلي دي؟ علي بن سفيان يو سړی راوباله او د سلطان صلاح الدين ايوبی مخی ته يې ودراره وې ويل: دا زما د استخباراتو سړی دی، دا له درې کلو راسې د صليبيانو له پاره جاسوسي کوي، دی د صليبيانو او سوادانيانو تر منځ د اړیکو کار کوي، هغوی دی خپل جاسوس گڼي، خو دا په اصل کې زما سړی دی، دی کرک ته تللی او صليبي شاهانو ته يې د سوادانيانو پيغام رسولی و، چې هغوی ته د پنځه سوه آسونو او زینونو اړتيا ده، هغوی ورته له آسونه سره دا څو تنه خپل پوځي افسران هم ورکړل دوی د هغه سواداني لښکر د قيادت له پاره روان وو، چې پر مصر د حملې له پاره تيارېږي، زما دې زمري دوی دی خوا راتا وکړل او په جال کې يې ورنښلول خپله سرحدی قشله يې راوغوښته خپله پېژند گلوي يې ورسره وکړه او دغه کنډک دا پنځه سوه آسونه او دا صليبي افسران قاهرې ته راوستل.

علی بن سفیان صلیبی افسران د نورو معلوماتو تر لاسه کولو له پاره
خپل مرستیال حسن بن عبدالله ته وسپارل او پخپله له سلطان صلاح الدین
ایوبی سره د شویک په لور روان شو.

۵ کنبړو هېر

د توطنو او تګيو د مجرمانو وينې لا د قاهرې شګو زغملې نه وې، چې د سلطان صلاح الدين ايوبې ورور تقی الدين د هغه په بلنه قاهرې ته له دوه سوه سپرو سره راوړسېده. د توطنې د مجرمانو مړۍ پرې شوې وې، او داسېې ښکارېدل، چې د قاهرې شګې د دغو مجرمانو له وينو جذبولو ځان زغوري، چې له صليبيانو سره يو ځای شوي او د اسلامي امت د پيرغ د راکښته کولو په هڅوکې مصروف وو، سلطان صلاح الدين ايوبې د هغوی ټولو مړي وکتل، د هغوی پرېکړای شوي سرونه يې پرې روځه سينو ايښي وو، يوازی يو مړی چې تر ټولو د لوړې مرتبې ځاين او د سلطان صلاح الدين ايوبې مکمل باوري سړی و، دا د قاهرې مرستيال ناظم مصلح الدين و، د پوځ په مخکې چې کله د مصلح الدين جرمونه ويل کېدل د اسلام يو احساساتي سپاهي په لينده کې غشی ايښی او د مصلح الدين له مړۍ نه يې تېرو بهر ايستلی و، سلطان صلاح الدين ايوبې د سپاهي دغه غير قانونی حرکت بخښلی و، چې يو د ايمان څښتن هم د اسلام پر خلاف خيانت زغملی نه شي، همدې سلطان صلاح الدين ايوبې پخپل پوځ کې د ايمان قوت پيدا کړی و.

د دغه هرو په ليدلو د صلاح الدين ايوبې په مخ کې د خوښۍ څرک هم نه ليدل کېده، چې د هغه په صفونو او د حکومت په نظام دومره زيات شمېر نوطيه گر او ځاين کسان نيول شوي دي او هغوی ته د مرګ سزا ورکړل شوې ده، د هغه څېره غمجنه، او سترګې يې سرې وې، لکه د اوښکو نه بهېدلو هڅه چې کوي، په قهر خو ډېر زيات و، چې څرګندونه يې هغه په دې الفاظو وکړه: له دوی نه به د يوه جنازه هم نه ادا کېږي، د دوی مړي به يې خپلوانو ته نه ورکول کېږي، چې کفن هم ورنکړي، د شپې په تياره کې يې په يوه ژوره کنده کې وه غورځوی، خاورې پرې واچوی او ځمکه پرې هواره کړي، چې په دې دنيا کې خو يې د مړۍ پته هم ونه لگيږي.

د سلطان صلاح الدین ایوبی اعتمادی ملگری قاضی بهاوالدین شداد ورته وویل: محترم امیر! د کوتوال بیان او د گواهانو شاهدي باید و لیکل شي او په یوه دوسیه کې وساتل شي، چې د دې گوتنیونی خای پاتې نه شي، چې دا پرېکړه یوازې د یوه کس وه، ستاسې پرېکړه په حقه ده، له پوره انصاف نه کار اخیستل شوی، خو د قانون غوښتنه بل څه ده.

آیا قرآن دا حکم کړی دی، چې له کفارو سره د ملگری شویو مسلمانو چې د اسلام جرړې پرې کوي، هغوی ته دې دا حق ورکړل شي، چې د عدالت په مخکې ودرېږي، د دیندارو او الله جل جلاله او رسول الله صلی الله علیه وسلم د عظمت ساتونکی دې دروغجن ثابت کړي؟

سلطان صلاح الدین ایوبی دا خبره له خورا صبر او زغم وروسته وکړه، چې د یو بادیانته مسلمان قهر او غوسه ترې له ورايه ښکارېده، هغه ټولو حاکمانو ته چې هلته موجود وو په خطاب کې وویل: که ما پر دوی بی انصافي کړي وي، نو ماته د دومره زیاتو مسلمانانو د وژنې په بدله کې د مرگ سزا راکړی او زما مړی له ښاره لرې وغورځوي، چېرې چې دښتي گیدرې او کارغان زما هډوکي هم د ځمکې پر منځ پرې نږدي، زما ملگریو! خو ماته له سزا راکولو د مخه قرآن کریم سر تر پای ولولی! که قرآن ماته سزا راکوي، نو زما غاړه حاضره ده!

کوم بل چا وویل: قدرمنه سالاره! بې انصافي شوی نه ده، د قاضي شداد مقصد دا دی، چې د قانون بی ارزی ونشي سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: زه پوه شوم د هغه مقصد د آیینې په څېر روښانه دی، زه تاسې ټولو ته یوازې همدومره ویل غواړم، چې د وخت حاکم په ځانگړي ډول پوهېږي، چې څوک ورته د غدارۍ په جرم مخې ته راوستل شي، چې دا خاین دی، نو دا د وخت د واکمن مسئولیت دی، چې هغه د شهادتو او د قانون په نورو پېچلتیاو کې له پرېوتو پرته خاین ته هماغسې سزا ورکړي، څنگ یې چې حقدار دی، که هغه له سزا ورکولو تېښته کوي، وېرېږي او وړاندې وروسته کوی یې، نو دغسې حاکم پخپله خاین دی او یا خولو تر

لږه نا اهل او بې ایمانه خامخا دی، هغه وېره لري، چې که قاضي ته ورشي، نو مجرم به هم هغه ته مجرم ووايي، زما زړه پاک دی، ما د غدارانو په صف کې ودروي، الله جل جلاله به ترې ما جلا کړي، که ستاسې زړونه د کعبې د رب په رڼا روښانه وي، نو له مجرمانو سره د مخامخېدو نه مه وېرېږئ، خو زما دوست بهاولدين چې کومه مشوره راکړې ده، پر هغې عمل وکړئ، کاغذونه تيار کړئ او پر محترم قاضي صاحب پرېکړه وليکئ، څرگنده ده چې دا پرېکړه به د هغه نه وي، وه ليکئ چې د مصر امير چې د پوخ اعلى قوماندان هم دی، هغه خپل ځانگړي اختيارات کارولى او مجرمانو ته يې د مرگ سزا ورکړې ده، چې جرمونه يې بې له شکه ثابت شوي وو.

سلطان صلاح الدين ايوبي خپل ورور تقى الدين ته وکتل، هغه سترې او له ډېر لرې سفر نه راغلى و، سلطان صلاح الدين ايوبي هغه ته وويل زه ستا په مخکې بې خوبې او سترېا وينم، خو ته آرام کولای نه شې، ستا سفر لا پای ته رسېدلى نه دی، بلکې اوس به پيل کېږي، زه بايد شوبک ته ولاړ شم، خو له تاسره به له ضروري خبرو اترو وروسته انشاء الله روانېږم.

د ښار ناظم وويل: کومو کسانو ته چې د مرگ سزا ورکړل شوه، د هغوى له کونډو او بچيانو سره څه وکړو؟

سلطان صلاح الدين ايوبي وويل: د هغوى له پاره زما پر هماغه احکامو عمل وکړئ، چې تر دې د مخه مې د غدارانو د کورنيو په باب صادر کړي دي. خو دا يې هم وويل: چې د کونډو په باب څېړنه وکړئ چې هغوى خو به د خپلو مېړونو په څېر د دښمنانو په جال کې نښتې نه وي، په مونږ کې خوشځپالنې هم ځاينان پيدا کړي دي، تاسې وليدل، چې صليبيانو زمونږ د ورونو ايمانونه د ښايسته ښځو په مقابل کې وپېرودل په هغوى کې چې کومې کونډې نېکې او مؤمنې دي، د هغوى ودونه يې له خوښې سره سم وکړئ، پر يوې هم خپله پرېکړه ونه تپئ، خو پام کوي، چې کومه ښځه بې سرسيوري پاتې نه شي، او له با عزته ژوند بې برخې نه شي، او د اړتيا په حال کې پرې نه ښودل شي، خو د دې خبرې هم خيال وساتئ، چې څوک

د هغوی غوږونو ته دا خبره ونه رسوي، چې خاوندان یې بې گناه وژل شوي دي، د هغوی په ذهنونو کې دا خبره کنبېنوی، چې تاسې خوش بختی یې، چې له هغو مجرمانو مېړنو مو نجات ومینده ... د هغوی د اولادونو روزنه په خصوصي ډول وکړی، ټول مصارف یې له بیت المال نه ورکړی، د خاینانو بچي خاینان نه وي په دې شرط چې پالنه او روزنه یې صحیح وشي، دا په ټولو مسلمانانو حق لری چې د هغوی بنوونه او روزنه په مینه او اخلاص سره وکړی.

سلطان صلاح الدین ایوبي غوښتل چې بېرته ژر ولاړ شي، له هغه سره فکر و چې د هغه په نشتوالي کې صلیبیان حمله ونه کړي د نور الدین زنگی رالېږل شوی پوځ د شوبگ او کرک سیمو ته رارسېدلی و، د قاهرې پوځ لا وروان و، خو دغه دواړه پوځونه باید له سیمې سره بلد کړای شوي وای، هغه خپل دفتر ته ولاړ، او خپل ورور تقی الدین، علی بن سفیان، حسن بن عبدالله، غیاث بلیس او خوتنه نور مرستیالان او حاکمان یې راوغوښتل، هغه زیاتره لارښوونې تقی الدین ته کول غوښتل، چې د هغه په غیر حاضری کې به یې ورور تقی الدین د مصر حاکم او د پوځ اعلی قوماندان وي، او ده ته به همدومره واک حاصل وي، څومره چې صلاح الدین ایوبي پخپله لرلو.

سلطان صلاح الدین ایوبي خپل ورور ته وویل: تقی الدینه! له همدې اوس نه له زړه نه اوباسه چې ته زما ورور یې! که نا اهلي، بد دیانتی، لټی، خیانت، سازش او یا بې عدالتی دې وکړه، د هماغومره سزا مستحق به گڼل کېږې چې د اسلامی شریعت په قانون کې لیکل شوي ده.

تقی الدین وویل: محترم امیر صاحب! زه خپل مسوولیتونه بڼه پېژنم او له هغو خطرونه هم خبر یم، چې مصر ورسره مخ دی.

سلطان صلاح الدین ایوبي وویل: یوازی مصر ته نه بلکې ټول اسلامی امت ته ورپېښې دي او د اسلام د پر مختگ او اسلامي سلطنت د پراختیا

او استحکام په لارو کې ستر خنډونه دي، تل یاد ساته، هر هغه سیمه چې اسلامي سلطنت ورته ویل کېږي، هغه د کوم فرد یا ډلې جاگیر نه دی، د الله جل جلاله ځمکه ده او تاسې ټول د هغې ساتونکي او امانتگر یاست، د دې خاورې زره زره او بخری، بخری تاسې سره امانت ده، د دې ځمکې خاوره هم چې د کوم کار له پاره کارول غواړې نو فکر وکړه چې د کوم بل انسان حق لاندې نه کړې، په الهی امانت کې خیانت ونه کړی - تقی الدینه! زما خبرې په غور سره واوره! د اسلامي نړۍ تر ټولو ستره بدبختي دا ده، چې په همدې مسلمانانو کې د خاینانو، شر خوبوونکیو او د سیسته کارانو شمېر ډېر زیات دی، په هیڅ قوم کې هم دومره خاینان پیدا شوي نه دي، لکه په مسلمانانو کې چې پیدا کېږي، ان تر دې چې د جهادي کارنامو له مخې ویارلی تاریخ، د خیانتونو تاریخ ترې هم جوړ شوی دی، او د خپل قوم پر خلاف توطیې جوړول زمونږ کلتور گرځېدلی دی... تقی له علی بن سفیان نه پوښتنه وکړه! زمونږ هغه جاسوسان چې د صلیبیانو په سیمو کې کار کوی وایي چې صلیبي واکمن، مذهبی مشران او پوهان د مسلمانانو د دې کمزورۍ نه خبر دی چې مسلمانان د ښځو، پیسو او واکمنۍ په خاطر په خپل دین، وطن او قوم پر غلامۍ هم ډیل نه کوي.

سلطان صلاح الدین ایوبي د غونډې گډون کوونکیو ته وکتل، وې ویل: زمونږ د استخباراتو کسانو مونږ ته ویلی دي، چې صلیبیانو خپلو جاسوسانو ته په ذهنونو کې دا خبره کینښولې چې د مسلمانانو تاریخ چې څومره له فتوحاتو ډک دی، همدومره یې د غدارو تاریخ هم دی، مسلمانانو دومره سوېې کړې نه دي څومره چې پکې غداران پیدا شوي دي، د رسول الله صلی الله علیه وسلم او خلافت راشده وروسته مسلمانان د منصب تر لاسه کولو له پاره د یو بل پر خلاف راپورته او په جگړو اخته شول، هغوی د واکمنۍ په خاطر یو بل ووژل، یو سړی به خلیفه یا امیر وټاکل شو، نو د خلافت او امارت بل هیله من به د هغه پر خلاف تردې بدتر سازشونه وکړل ان چې په پټه به یې د اسلام له دښمنانو هم مرسته

وغوښته او د چا لاس ته به چې خلافت او امارت ورغی هغه به هر هغه مشر وواژه، چې د ده خلافت او واکمنۍ ته ترې خطر وو، ملی پرتم پای ته ورسېده او ځانگړې واکمنۍ پاتې شوه بیا د همدې ځانگړې واکمنۍ او گټې ساتنه پیل شوه، د هیواد پراختیا پای ته ورسېده، بیا د سلطنت دفاع کمزوری شوه او بیا سلطنت، ... صلیبیان زمونږ د دې تاریخي کمزورۍ نه خبر دي، چې زمونږ وگړي د شخصي واکمنۍ د ساتنې او استحکام لپاره د سلطنت ډېره لویه برخه هم له لاسه ورکولای شی، همدا زمونږ د تاریخ په برخه دي.

تقی الدین او زما ملگريو! کله چې ماضي ته گورم او چې کله په اوسني وخت کې د ځاینانو زیاتوالي او د وطنو جالونو ته گورم، نو دا خطرا حساسوم، چې یوه ورځ به داسې راشی، چې مسلمانان به د تاریخ له لیکنو سره هم خیانت کوي، هغوی به د قوم په سترگو کې خاورې اچوی چې هغوی گوندې زړور دي او د دښمنانو پوزې یې پر خاورو خړې کړي دي، او د پردې تر شاه به یې له دښمنانو سره دوستي وي، پر خپلو ماتو او شکستونو به پرده اچوي، د اسلامي سلطنت جرړي به وچې شي، په مسلمانانو کې به یو داسې نسل پیدا شي، چې له هغوی سره به یوازې یوه ناره پاتې وی اسلام زنده باد هغه نسل به له تاریخ نه ناخبره وي، هغه نسل ته به هیڅوک دا خبره نه کوي، چې د اسلام ساتونکي او لوړوونکي هغه کسان وو، چې شگلنو دښتو، غرونو، درو او پردیو هیوادونو ته ولاړل او وه جنگېدل، هغوی پردریابونو اوسیندونو تېر شول، هغوی چې زخمیان شول، چا یې پر زخمونو پټۍ کې نه ایښودې، که هغوی شهیدان شول، نو ملگريو ته یې د قبر ایستلو وخت په لاس ورنغی، هغوی خپلې وینې یې وبهولې، خپلې هم او د دښمن هم او شاته یې د خلافت په ماڼیو کې شراب بهیدل، د لوڅو نجونو گډاگانې وي صلیبیان پر خپلو پیسو او خپلو لونیو زمونږ خلیفه گان او امیران رندوي، کله چې هغو خلیفه گانو وه لیدل چې قوم د هغو توریالیو پلوي کوي چې په اروپا او هندوستان کې یې د اسلام بیرغونه

لوړ کړي، نو بیا همدغو واکمنانو د اسلام پر هماغو مجاهدینو د لوټ تالان او زنا په څېر تورونه پورې کړل، هغوی یې له مرستو او رسد نه بې برخې کړل. ماته د قاسم هغه تاند او ښکلی زلمی زوی رایادیږي، چې هغه د ډېر کم عمر پر مهال د هندوستان یو ځواکمن پادشاه ته ماتې ورکړه او د هندوستان دومره پراخه سیمه یې تر واک لاندې راوسته چې هغه پوځي مرسته او خوراکي شیان نه غوښتل، د فتحه شویو سیمو له خلکو سره یې داسې رویه وکړه چې هندوان یې غلامان شول او د هغه له مهرباني نه اغېزمن او مسلمانان شول، ماته چې دغه هلک رایادیږي، زړه مې درد کوي، د هغه مهال واکمن له هغه سره څه ډول چلند کړی و؟ پر هغه یې د زنا تور ولگاوه او د مجرم په توګه یې بېرته راوه غوښت، سلطان صلاح الدین ایوبي ته سلګی ورغلی او غلی شو.

بهاو الدین شداد په خپلو یادښتونو کې لیکي: زما ګران دوست صلاح الدین ایوبي به چې د خپلو سرتېرو مجاهدینو په سوونو شهیدان ولیدل، نو د هغه په سترګو کې به ځلا او مخ کې ښکلا ښکارېده، خو چې یوازی یو ځای ته به یې د مرګ سزا ورکړه او د هغه مړی به یې ولیده نورنگ به یې مړاوی شو او له سترګو به یې اوبنګی روانې شوي...

د محمد بن قاسم له یادولو سره هغه په سلګو شو، ما ورته کتل چې هغه خپلې اوبنګی تم کړی بیا یې وویل: دښمن د هغه هیڅ ونه کړای شول، خو خپلو شهید کړو، دښمنانو خو محمد بن قاسم د فاتح په توګه ومانه خو خپلو ورته زنا کار ووايه، صلاح الدین ایوبي د طارق بن زیاد یادونه وکړه او په هغه ورځ هغه دومره احساساتی شوی و، چې ژبه یې نه درېده، حال دا چې هغه به ډیری لږې خبرې کولې، رښتیا خوښوونکی وو پر مونږ ټولو چوپتیا خوره وه، او مونږ ټولو په خپل بدن یو اریانوونکی اغېز احساساوه، صلاح الدین ایوبي بې شکه چې یو ستر قاید او لارښود و، هغه ماضی نه هېروله، د حال له خطرو سره یې مقابله کوله، او راتلونکې حالات یې تر نظر او څارنې لاندې ساتل.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل : د صلیبیانو سترگې زمونږ راتلونکې څاري، صلیبي واکمن او پوځي قوماندانان وایي چې مونږ به اسلام د تل له پاره ختموو، هغوی زمونږ سلطنت تر ولکې لاندې راوستل نه غواړي، هغوی زمونږ زړونه د نظریاتو په تورو غوڅول غواړي، زما استخباراتو ماته ویلی دي، چې د صلیبیانو تر ټولو زیات اسلام دښمن پادشاه فلپ اګستس وایي، چې هغوی خپل قوم ته یو مقصد په ګوته کړی دی، اوس به د صلیبیانو راتلونکی نسلونه د دغه هدف او موخې له پاره کار کوي دا ضروري نه ده چې هغوی به دغه مقصد د تورې په زور لاسته راوړي، له هغوی سره یو څو نور چالونه هم شته ...

تقی الدینه! څرنگه چې هغوی راتلونکي وخت ته سترگې په لار دي، همدغسی مونږ هم باید خپله اینده په نظر کې ولرو، څرنگه چې هغوی زمونږ په منځ کې د خاینانو پیدا کولو تخم کرلی دی، همدغسی زمونږ هم باید داسې لارې چارې غوره کړو، چې د غدر او خیانت مکروبوونه د تل له پاره ورک کړو، د خاینانو پر له پسې وژنه کوم علاج نه دی، غدارۍ ته میلان باید پای ته ورسول شي، د واکمنۍ د هوس په پای ته رسولو او د رسول الله له دین سره مینه یې اساسی علاج دی، دا په هغه حالت کې پیدا کېدای شي، چې د قوم په سترگو کې د دین د دښمنانو تصور موجود وي، مسلمانانو ته باید څرګنده وي، چې د صلیبیانو په تمدن کې دومره بې حیا یې ده، چې ډېره زړه وړونکې ده او ملتونه د هغوی په تمدن کې ډېر ژر ډیبرې او جذبېږي، په هغوی کې شراب هم روا دي د بنڅو له پرديو سره ګډیدل، او ځانله اوسېدل هم روا دي، زمونږ او د هغوی تر منځ دا تر ټولو ستر فرق دی، چې مونږ د پاک لمنۍ ساتونکي یو او هغو د ناموسونو سوداګر، همدا هغه بیلتون دی چې زمونږ ځني مسلمانان وروڼه یې له منځه وړل غواړي تقی الدینه! ستا د یوې جګړې ډګر د ځمکې پر مخ دی، او دویم تر ځمکې لاندې، یوه جګړه دې د دښمنانو پر خلاف ده او بله د خپلو پر خلاف، که په مونږ کې خاین وګړي نه پیدا کېدای، نو اوس به مونږ دلته نه

وو، د اروپا په زړه کې به ناست وو او صلیبیانو به د خپلو بشکلو لونیو پر ځای کومه غور وسله زمونږ پر خلاف کاروله او غوره جنگی چالونه به یې کارول، که زمونږ د ایمانونو تودوخه زیاته وی، نو تر اوسه به مو صلیبیان د خاشاکو په څېر سپزلي وو.

تقی الدین وویل! زه ستاسې پر زیاتره مشکلاتو اوس وه پوهېدم، محترم نور الدین زنگی هم په مکمل ډول خبر نه دی، چې په مصر کې تاسې د خایانو د پوځ تر منځ راگېر یاست، تاسې باید له هغوی نه مرسته غوښتي وای، هغه به مرسته در سره کړې وه.

سلطان صلاح الدین ایوبي ځواب ورکړ: تقی الدینه وروره! مرسته یوازی له الله جل جلاله نه غوښتل په کار دی، که مرسته له خپلو وغواړې او که له پردو نه، د سړي ایمان کمزوری کوي، د صلیبیانو پوځ په زغرو کې پټ دی، زما عسکرو معمولي جامې اغوستې وي، بیا یې هم صلیبیانو ته ماتې ورکړې ده، که ایمان د فولادو په څېر کلک وي نو بیا زغرو ته اړتیا نه شته، زغري او خندقونه د ځان ساتنې احساس پیدا کوي او سپاهي پخپل ځان کې بندي کوي یاد ساته د جگړې په ډگر کې له خندق نه بیرون اوسه، گرځه راگرځه، جنگېره، د دښمن شاته مه ځه، هغه خپلې شاته راوله، د جگړې مرکز قايم او ټینګ ساته، اړخونه خپاره کړه او دښمن په دواړو اړخونو کې راگېر کړه، احتیاطی پوځ هغه ځای ساته، له کومه ځایه چې پر دښمن د شا له لورې حمله کولای شي، له چریکانو پرته هیڅکله جگړه مه کوه، د چریکي گروپونو په وسیله تل د دښمن ذخېري او گودامونه له منځه وړه، هغه خوراکی مواد او ذخیره چې د دښمن سره د جگړې په ډگر کې وي او هغه چې ورپسې راوړل کیږي، چریکان د دښمن د څارویو د له منځه وړلو او وپړولو له پاره وکاروه، له مخامخ ټکر نه ځان ساته، جگړه اوږده کړه، دښمن وارخطا وساته، زه چې کوم پوځ شاته پرېږم، دا د جگړې له ډگر نه راغلی دی، په دې پوځ کې له خپل سر سره لوبي کونکي چریکي ځوانان او گروپونه شته، دوی ته یوازې د اشارې اړتیا ده، ما په دې پوځ کې د

ایمان تودوخه ژوندی ساتلې ده، چېری داسې ونه شي، چې ته خپل ځان پادشاه وگنې او د دوی ایمانونه سست شي، پر مونږ چې کومه حمله کېږي هغه زموږ پر ایمانونو حمله ده، د صلیبي تهذیب اغېزې ډېرې په چټکتیا سره په مصر کې خپرېږي.

سلطان صلاح الدین ایوبي خپل ورور تقی الدین ته په تفصیل سره وویل چې په سوډان کې پر مصر د حملې له پاره تیاری روان دی، په سوډانیانو کې اکثریت د هغه ځای د حبشانو دی چې عیسویان نه بلکې مسلمانان دي، په هغوی کې هغه مسلمانان هم دي، چې د مصر د پخوانی پوځ خپلسري سپاهیان دي او د بغاوت په جرم له پوځ نه شړل شوي وو، سلطان صلاح الدین ایوبي وویل: خو په کور کې ناست د دښمن د راتگ انتظار مه کوه، استخبارات به تاته پرله پسې خبرونه درکوی حسن بن عبدالله درسره دی، هر کله چې دی دا احساس کړي چې دښمن د تیري او حملې اراده لري د وخت ضایع کولو پرته حمله پری وکړه او دښمن د تیاري په حالت کې له منځه یوسه، خو خپل شالوري ته نظم کلک او برابر ساته، قوم د جگړې له حالاتو نا خبره مه ساته که الله مه کړه ماتې وخوړې، نو خپلې سهوې او غلطې ومنه قوم ته ووايه چې د ماتې لاملونه څه وو، جنگونه د قام په وینو او پیسو کېږي، د همدې قوم زامن شهیدان او معیوب کېږي، په دې خاطر قوم تل پر خپل ځان باوري وساته، جنگ د پادشاهانو لویه مه گڼه، دا یوه ملي مسئله ده، په دې کې ملت له خپل ځان سره وساته، ما چې کوم فاطمی خلافت رنګ کړی و، هغه زموږ پر خلاف فعالیت کوي، معلومه شوې ده چې هغوی په پټه خپل خلیفه هم ټاکلی دی، د هغوی خلیفه العاضد مړ شوی دی، خو هغوی خلافت په دې هیله ژوندی ساتلې دی چې سوډانیان به پر مصر حمله کوی او صلیبیان به بیا مصر ته راشي دا خاوره به ونیسی او د حکومت واگنی به زموږ په لاسه راکړی، فاطمیانو ته د حسن بن صباح د وژونکي ډلې ملاتړ هم په برخه دی، زه علی بن سفیان له ځان سره بیایم، د هغه مرستیال حسن بن عبدالله او گوتوال غیاث بلییس به له تاسره وي،

دوی به د پتو چلو تپو په پلتنه بوخت وي... د نویو پوځیانو څېره کول چټک کړه او دوامدار جنگی تمرینات کوه.

حسن بن عبدالله وویل: لږه موده کیږي چې مونږ ته خبرونه راځي، چې د مصر له جنوبي سیمو ځوانان په پوځ کې نه څېره کیږي، دا هم څرگنده شوې ده چې د هغو ځایونو خلک له پوځ سره مخالفت ته تیارېږي، علی بن سفیان پوښتنه وکړه: معلومه کړې موده چې لامل یې څه دی؟ حسن بن عبدالله وویل: زما دوه تنه جاسوسان هلته وژل شوي هم دي، له هغه ځایه خبر اخیستل آسان کار نه دي، خو بیا هم ما نوي جاسوسان لېږلي دي کیدای شی څه نوی خبرونه راوړی.

غیاث بلیس وویل: زه له خپلو وسیلو معلومات تر لاسه کوم، گومان کوم چې د هغې پراخې سیمې خلک په کومه نوې افواه غولیدلي دي، هغه سیمه ډېرې مشکلی لارې لري، وگړي یې کلک او سخت دي، خو په عقیده کې سست او خیال پرست دي.

سلطان صلاح الدین ایوبي وویل: خیال پرستي ډېر ستر لعنت دی، هغه سیمه تر څارنې لاندې ساتی او د هغه ځای خلک له توهماتو وژغوری.

* * * *

دری څلور ورځې وروسته د کرک په کلا کې هم یوه غونډه جوړه شوه، دا د صلیبي واکمنو او اعلی قوماندانانو غونډه وه، هغوی ته خودا خبره څرگنده وه چې سلطان صلاح الدین ایوبي د فلسطین یوه کلا (شوبک) ترې نیولې ده، او اوس به پر کرک حمله کوي، هغوی همدې احساس وراخطا کړي وو، چې که مسلمانانو کرک هم د شوبک په څېر فتحه کړ، نو بیا به د یروشلم (بیت المقدس) ژغورل ډیر گران وی صلیبیان پوه شوي وو، چې سلطان صلاح الدین ایوبي له تیاری سره سره مخ پر وړاندې را روان دی، هغه یو ځای نیسي، بیا د پوځ کمی په نویو عسکرو پوره کوي، هغه نوي له زرو عسکرو سره روزي او چې کله یې باور راشي، چې نوي عسکر د مقابلې وړ شوی دی، رامخې ته کیږي له همدې امله هغوی د

کرک کلا دفاع کلکوله، او له کلا نه بهر یې د جگړې پلان هم جوړ کړی و، خو په دې غونډه کې هغوی پخپل پلان کې د بدلون کولو اړتیا احساس کړه، ځکه چې د هغوی د استخباراتو مشر هرمن هغوی ته د سلطان صلاح الدین ایوبی، د هغه د پوځ او د مصر د تازه حالاتو په باب خبرونه اورولي وو.

صلیبي جاسوسانو کرک ته په ډېره لږه موده کې دا خبر رسولي وه، چې سلطان صلاح الدین ایوبی هغه پوځ قاهرې ته بیولی، چې دلته جنگېده او د شوبک کلا یې نیولې وه او په قاهره کې چې کوم پوځ وه هغه یې په ډېره چټکتیا شوبک ته رالېږلی دی، له بلې خوا نور الدین زنگی د خپل غوره پوځ مرسته دلته رارسولې ده، د سلطان صلاح الدین ایوبی ورور تقی الدین له دمشق نه قاهرې ته رسېدلی دی، چې هلته به د خپل ورور سلطان صلاح الدین ایوبی ځای ناستی وي، سلطان صلاح الدین ایوبی قاهرې ته تللی و هلته یې دسیسه کارانو ته د مرگ سزاگانې ورکړې او اوس بېرته د فلسطین په لور را روان شوی دی، د صلیبیانو له پاره دا خبره ښه نه وه چې د قاهرې ښار نایب ناظم مصلح الدین نیول شوی او د خیانت په جرم اعدام شوی هم دی، مصلح الدین د صلیبیانو د کار سرې و، د صلیبیانو د جاسوسی نظام مشر هرمن غونډه له دغو بدلونونو خبروله وې ویل: د مصلح الدین د وژل کېدو له امله خو مونږ ته زیان رسېدلی دی، خو د تقی الدین مقرري زمونږ په گټه ده، هغه بې شکه چې د صلاح الدین ایوبی ورور دی، خو هغه صلاح الدین ایوبی نه دی، زما وړانکارې جاسوسان به د هغه په تېر ایستلو بریالی شي، دا ښه خبره ده چې سلطان صلاح الدین ایوبی او علی بن سفیان په قاهره کې نه وي.

ریمانډ پوښتنه وکړه، زه حیران یم چې هغه ستا د فدايانو ډله څه کوی؟ هغوی خو به دوه مخیزه لوبه نه کوی؟ بدبختانو تر اوسه سلطان صلاح الدین ایوبی ونه وژلی شو، خو زمونږ ډېرې پیسې په دوی بې ځایه ولاړې.

هرمن وویل: پیسی نه ضایع کیږي، زه هیله لرم چې صلاح الدین ایوبی به د جگړې تر مرکز هم راونه رسیږي، له هغه سره څلورویشت تنه محافظین قاهرې ته تللي دي، چې څلور پکې د فدایانو له ډلې دي، د هغوی وخت رارسېدلی دی، ما یې چاره سنجولې ده، سلطان صلاح الدین ایوبی به په لاره کې ووژني.

فلپ اگستیس وویل: مونږ باید په خوش باوریو اخته نه شو، فرض کړی چې که صلاح الدین ایوبی ونه وژل شو او روغ رمت تر محاذه راوړسېده، له هغه سره خو اوس دمه پوځ دی، نوي عسکر یې هم روزلي دي، او د نور العین زنگی مرسته هم ورته رارسېدلې ده، د شوبک په څېر مستحکمه کلا یې هم نیولې ده اوس به ورته له قاهرې نه خوراکي مواد نه راځي، په شوبک کې یې دا هر څه پریمانه راټول کړي دي، په دغسې حالاتو کې باید مونږ څه وکړو؟ زه خو هغه ته دا موقع ورکول نه غواړم چې هغه دې کرک کلا بند کړي او مونږ دې د کلا بندۍ په حال کې وجنگېږو.

اوس باید زمونږ خبره تر کلا بندۍ ونه رسیږي، یو بل صلیبي واکمن وویل: مونږ باید بهر جگړه وکړو او په داسې شکل چې شوبک مو کلا بند کړي وي.

فلپ اگستیس وویل: سلطان صلاح الدین ایوبی بیديانی گیدر دی، هغه نه په بیدیا کې ماتی ورکول آسان کار نه دي، هغه به مونږ ته د شوبک د کلا بندۍ موقع او اجازه راکړي، خو مونږ به کلا بند کړي، زه د هغه پر چالونو پوه شوی يم، که تاسې هغه مخامخ جگړې ته راویستلای شي، زه ستاسې د بری ضمانت کوم، خو هغه به هیڅکله مخ په مخ جگړه ونه کړي.

تر دې پرو بحثونو وروسته پرېکړه وشوه، چې نیم پوځ دې له کلا نه بهر وه لېږل شي او د صلاح الدین ایوبی پوځ ته مخامخ دې څېمې ووهی، او د هغه پوځ دې تر دقیقې څارنې لاندې ساتي، په دې پلان کې د بهر جنگېدونکي پوځ په باب پرېکړه وشوه، چې که د بهرنی پوځ شمېر د صلاح الدین د پوځ درې چنده نه وي نو دوه چنده خو دې خامخا وی د شاله لوري

حملې له پاره جلا پوځ وټاکل شو، او په پلان کې دا خبره هم وټاکل شوه، چې د مسلمانانو پوځ ته به رسد له شوبک نه راځي، په دې خاطر د شوبک او مسلمانانو د پوځ تر منځ فاصله باید د چریکي گروپونو د حملو لپاره وه ټاکل شي پوځي قوماندانانو پرېکړه وکړه، چې د مخامخ لوري نه دې دومره زیات شمېر پوځ حمله وکړي، چې صلاح الدین ایوبي په مخامخ جگړه کولو مجبور شي، په اصل کې صلیبیان پر خپل زغره وال پوځ غره وو، د هغوی زیاتره پوځیانو زغرې اغوستې وې، پر سرونو یې اوسپنیزې خولۍ وې، له وچولیونه تر خولو پورې یې مخونه پر اوسپنیزو خولونو پوښلي وو، هغوی اوبسانو ته هم زغرې اغوستې وې، د اوبسانو پر سرونو یې هم اوسپنیز غلافونه غورولې وو، او له اړخونو سره یې د اوسپنې پترې څرېدلې وو، چې د غشيو مخه یې نیوله، هغوی هڅه کړې وه چې ډېر ښه آسونه تر لاسه کړي، که د اروپا یې هیوادونو آسونه په عربی بیدیا وو کې ژر سترې کېدل، او جل وهل، صلیبیانو عربی آسونه اخیستي وو، خو شمېره یې دومره زیاته نه وه، هغوی د مسلمانانو له کاروانونو آسونه غلا کول پیل کړی وو، د سلطان صلاح الدین ایوبي آسونه ډېر ښه وو، د عربی نسل دا آسونه په بیدیاوو کې له تندي بې نیازه تر ډېره په آسانی ځغاستل.

پر انستی وه د هغې په باب یې د استخباراتو مشر هرمن ریوت وړاندې کړ، چې سلطان صلاح الدین ایوبي به د مصر له جنوبي سیمو نوي عسکر تر لاسه نه کړي شي، دا هماغه سیمه وه چې د علی بن سفیان مرستیال حسن بن عبدالله یې په باب خبر ورکړی و، چې د هغه ځای خلک اوس په پوځ کې نه شاملېږي، لا چې ځنی وگړي یې د پوځ مخالف شوي هم دي، دا د زحمت کښو او جنگیالیو خلکو سیمه وه، چې له سلطان صلاح الدین ایوبي سره یې ډېر ښه جنگیالی وو، خو اوس د هرمن له خبرونو څرگندیدل چې صلیبي وړانکارې هلته رسیدلي دي، هلته خبره تردې رسېدلې وه، چې حسن بن عبدالله د دې خبرې د معلومولو له پاره چې ولې د هغه ځای خلک

د پوځ مخالف شوي؟ دوه تنه جاسوسان لېږلي او دواړه وژل شوي وو، د هغوی مړی هم په لاس ورغلي نه وو، دغه سیمه چې ډېره پراخه او پلنه وه، د جاسوسانو لپاره یوه مستحکمه کلا گرځېدلې وه له هغه ځایه هیڅ معلومات په لاس نه راتلل، همدومره معلومه شوې وه، چې د هغه ځای خلک مسلمانان دي، خو په عقیدوی توګه سست او اوهام پالونکي دي.

هرمن له تفصیلاتو پرته وویل چې د هغه وړانګاري بریالی دی هغوی به اوس د مصر په ټولو سرحدی سیمو کې همدا ډول چلند خپلوي او خپروي او بیا به یې د مصر دننه سیمو ته د داخلېدو هڅې کوي، هغه هیله څرګنده کړه چې د مصر کلي به یې هم تر اغېز لاندې راشي، هغه وویل: زه د مسلمانانو یوه داسې خامې د همغوي پر خلاف کاروم، چې هغوي یې خپله نیکی ګڼي، مسلمانان د ملنګانو، فقیرانو، وظیفو او چیلو کوونکیو عاملانو او ملایانو او په ګوښه کې د ناستو ذکر کوونکیو مجذوباتو ډېر ژر مړېدان کیږي، دا ډله د اسلامي پوځ د هغو قوماندانانو مخالفه ده کومه چې زمونږ پر خلاف جنگونو کې یې شهرت میندلی دی، دا ملنګان خلک په دې باور کوي، چې الله جل جلاله د همغوي اوري او همدوی د الله جل جلاله خاص بنده ګان دي، هغوی یوازی شهرت پیدا کول غواړي، په هغوي کې د جګړې ډګر ته د تللو جرئت نه شته، له دې امله هغوی په خانقاه کې ناست هماغه شهرت تر لاسه کول غواړي چې قوماندانانو د جګړې په ډګر کې ګټلی دی، که د انصاف او ناپیلتوب له نظره وکتل شي، نو د مسلمانانو دغه پوځي مشران چې په هغوی کې سلطان صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگي هم شامل دي، د قدر وړ انسانان دي، په هغوی کې چې چا تر اروپا پورې اسلام خپور کړ او هسپانیه یې پخپل حکومت کې شامله کړې و، په صحیح توګه د دې حقدار دي چې مسلمان قوم پرې وویاري، خو د هغوي وروستیو خلیفه ګانو خپل نومونه په خطبو کې شامل کړل او د مجاهدو قوماندانانو اهمیت یې راکم کړ، د دې سره سره په مسلمانانو کې د تش په نامه مولویانو او عالمانو یوه ډله پیدا شوه، چې له عمل نه

ویرېدل، هغوی دا وگنله، چې هر څه د مولوی حق دي، خو هغوی د وروستیو عیاشو خلیفه گانو تر څنگ د جهاد معنی مسخ کړی وه چې خلک جهاد ته د تللو پر ځای په بې عمله واکمنانو راټولوي او هماغوی د الله تعالی غوره کړای شوي بنده گان وگنې، د هغوی مرموزې خبرې او جادو گرانه انداز خلک داسې گنې چې د دغو غوره انسانانو په سینو کې پټ رازونه پراته دي، چې الله جل جلاله هر بنده ته بنودلي نه دي، له دې امله ساده انسانان د دوي په جال کې راگېر شي، هرمن وویل زه په اصل کې همدغسې ملنگان استعمالوم، د مسلمانانو دغه کمزوري مونږ ته ډېره گټه رسوي، زه مسلمانانو ته همدغه د اسلام خبری اوروم خو د اسلام له اساسی روح نه یې پرې لرې باسم، تاریخ گواه دی چې یهودانو په نظریاتي وړانکارۍ سره اسلام په کافی توگه کمزوری کړی دی، زه د هماغوی پر اصولو کار کول غواړم.

همدا هغه جبهه وه چې تل به یې په باب سلطان صلاح الدین ایوبی فکر مند و، او د وارخطایي لامل یې دا وه چې په دې جبهه کې یې د خپل قوم وگړي پر خلاف جنگېدل، او څوک پری نه پوهېدل.

سلطان صلاح الدین ایوبی، تقی الدین او خپلو هغو حاکمانو ته چې په قاهره کې پاتې کیدل لارښوونې وکړې او د جگړې له ډگر څخه د (کرک) په لور روان شو، له هغه سره د څلور ویشتو محافظینو ډله وه، صلیبیان یې له باډیگار ډانو ځینی خبر وو او له دې نه هم خبر وو چې په هغوی کې د دوی اړوند څلور کسه د فدایانو د ډلې وو، چې د ډېرې چالاکی او زړورتوب له امله آن په ساتونکې ډله کې شامل کړی شوي وو، د هغوی هدف د سلطان صلاح الدین ایوبی وژل وو، خو وخت په لاس نه ورته، ځکه چې د ساتونکي ټولی شمېره به تر څلور ویشتو ډېر زیات و او د هغوی پیره به تل بدلېده هیڅکله هم داسې شوي نه وو، چې دغه څلور تنه فدایانو دې یو ځای پیره شوي وي د ساتونکي ټولي قوماندان به تل هوښیار او تیاری.

اوسپده، خو هغه په دې نه پوهېده چې په ملگريو کې يې قاتلان هم شته، هغه به تل وينن و چې کوم ساتونکی پخپله دنده کې بې پروايي ونه کړي، اوس سلطان صلاح الدين ايوبی په سفر کې وه هغه پخپله ويلي وو، چې د ساتونکي پوځ ټول سپاهيان له ځان سره نه بيايو څلور ويشت سپاهيان بس دي، حال دا چې په لاره کې د صليبي چريکانو خطر هم وه.

سلطان صلاح الدين ايوبی له قاهرې نه تنکی غرمه روان شوی و، نیمه شپه يې په سفر او پاتې يې په آرام کې تېره کړه، د سهار په تياره کې يې د کوچ کولو امر وکړ، د غرمې لمر آسونه بې دمه کړل، نو په يوه داسې ځای کې دغه کاروان تم شو چېرې چې اوبه هم وي، ونې هم او د کمرونو سيوری هم و، لږه شيبه وروسته د سلطان صلاح الدين ايوبی لپاره خيمه ودرول شوه، او دننه پکې سفري بستره وه غوړول شوه، له خوراک، څښاک نه چې اوزگار شو، سلطان صلاح الدين ايوبی د آرام او دمی له پاره اړخ ولگاوه، دوه تنه ساتونکی دگيرېدې مخې او شاتنه به پيره وه درېدل، نور ساتونکي نږدې تر يوه سيوري لاندې کښېناستل، يو څو تنه يې آسونو ته د اوبو ورکولو له پاره ولاړل، علی بن سفیان او نور حاکمان چې له سلطان صلاح الدين ايوبی سره ملگري وه د يوې ونې سيوري لاندې وغزېدل، هغوی کيرېدې درولی نه وي، دغه ځای داسې و، چې د سلطان صلاح الدين ايوبی خيمه ترې لږ شانتي پناه وه، د بېديا لمر ځمکه او آسمان سپزل چاته چې چېرته سيوری ښکاره شو، همالته کښېناست يا ځملاست.

دا لومړی ځل و چې د سلطان صلاح الدين ايوبی پر خيمه چې کوم دوه کسه ساتونکی پيره شول، دواړه د افيمانو له ډلې وو، چې له يوې مودې د داسې موقع ميندلو په لټه کې وو، دا وخت ځکه ډېر موزون و، چې زياتره ساتونکي د آسونو اوبه کولو ته تللي وو، اوبه ديوه کمره بلې خواته وې، د کاروان سامان وړونکی اوبان هم اوبو ته بيولي وو، کوم ساتونکي چې له دوه پيره دارانو پرته پاتې وو، په هغوی کې هم دوه تنه نور افيميان وو، هغوی په اشارو اشارو کې موقع مناسبه وگڼله او پر سلطان صلاح الدين

ایوبی یې د حملې پرېکړه وکړه، د سلطان صلاح الدین ایوبی د خیمې مخی ته ولاړ ساتونکی پرده لږه پورته کړه، دننه یې وکتل او بهرنیو ملگريو ته یې اشاره وکړه، سلطان صلاح الدین ایوبی په دې حالت کې په درانه خوب ویده و، چې شایې د خیمې د دروازې لورې ته وه، یو ساتونکی ورو دننه ورغی هغه خنجر راونه ویسته او یوازی یې توره راویستلی وه، بلکې د هغه په لاس کې چې کومه برچه وه هغه یې هم له خیمې نه بهر ایښې وه، د هر ساتونکی په څېر دی هم یو قوي ځوان و، له ورايه خو هغه که د سلطان صلاح الدین ایوبی دوه چنده غټ نه و، نو یو نیم چنده خو خامخا وه هغه په کرار کرار تر سلطان صلاح الدین ایوبی ورغی او د برېښنا د پرک په څېر یې سلطان صلاح الدین ایوبی له مری نه په دواړو لاسو ونيو، سلطان صلاح الدین ایوبی راوښو شو، هغه په ډډه هم واوښت، خو څومره کلکه چې د هغه مری نیول شوې وه، له هغې نه ځان خلاصول گران وو، د اسلام د دی زړور جنرال ژوند یوازې خوشیښی پاتې وی، اوس هغه پر مخې پروت و، حمله کوونکی یې پر ملا گونده زور کړه او یو لاس یې د هغه له ورمېرې نه لرې کړ، په بل لاس یې د سلطان مری کلکه ونيوله، هغه د خپل ملا بند نه یوه پورې غوندې راو ویستله، په همدې یو لاس یې پرانستله او د سلطان صلاح الدین ایوبی په خوله کې یې د ورکولو کوښښ کاوه، هغه سلطان صلاح الدین ایوبی په زهرو وژل غوښتل، ځکه چې له مری تاوه ولویې څرگندیدله چې مری یې خفه کړای شوې ده، سلطان صلاح الدین ایوبی ناتوانه وه پر ملا یې یو قوي ځوان ناست او له مری نه یې نیولی وه ساه یې بنده شوې وه، د هغه خوله خلاصه وه، خو د پورې په لیدو یې بنده کړه، هغه د مرگ په حال کې هم خپل حواس پر ځای ساتلی وه، سلطان صلاح الدین ایوبی له خپل کمر بند نه د تورې په څېر خنجر راوویسته، چې هغه به د گانې په څېر تر ملا تړلی و، حمله کوونکي د هغه په خوله د زهرو ورکولو کوښښ کاوه نووی نه شول لیدی چې سلطان صلاح الدین ایوبی خنجر را ایستلی دی، سلطان صلاح الدین ایوبی خنجر د هغه په نس کې ننه ویست

بیا راکش کر او یو ځل بیا یې د حمله کوونکي پر گیدی وردننه کر، حمله کوونکی د سندا په څېر وچې دومره ژر مر کېدای نه شو، سلطان صلاح الدین ایوبی هغه سپاهي وچې د خنجر له گذار او مقصد نه خبرو، هغه خنجر د حمله کوونکي له گیدی نه راونه ویست همالته یې پکې وگرځاوه او لاندې یې دیکه ورکړه، د حمله کوونکي کولمی او لری راوه ووت.

د حمله کوونکي له لاسه د سلطان صلاح الدین ایوبی مری خلاصه شوه، د بل لاسه نه یې د زهرو پوری پرېوته، سلطان صلاح الدین ایوبی خپل بدن وپنوراوه او حمله کوونکی یې دیکه کر، نو حمله کوونکی له کت نه لاندې پرېوت، اوس هغه د پاڅېدو نه و، دغه جگره تقریباً په خوشیو کې پای ته ورسېده، خو له خیمې نه بهر بل ساتونکی ولاړ و، هغه په خیمه کې درب غوندې واورېده پرده یې پورته کړه او دننه یې وکتل، هلته یې بله ډول نقشه ولیدله، هغه توره ایستلی راغی او پر صلاح الدین ایوبی یې وار وکړ، خو سلطان د خیمې منځنی ستنه د تورې مخی ته ورکړه، او پر توره د خیمې ستن وه لگېده، خو صلاح الدین ایوبی لکه څنگه چې پیدایشی تورزن و، څنگه چې د حمله کوونکي توره پرستن وه لگېده، له بلې خوا نه سلطان پر گذار کوونکي د خنجر وار وکړ، حمله کوونکی هم جنگیالی و، ځکه د ساتونکیو په ډله کې شامل کړای شوی و، خپل ځان یې بچ کر، له دې سره صلاح الدین ایوبی د ساتونکیو قوماندان ته ورغږ کړ، حمله کوونکی بل وار وکړ، صلاح الدین ایوبی یې له مخی نه لرې شو، خو په همدې حالت کې یې ځان د هغه څنگ ته ورساوه، دا ځلی حمله کوونکی ځان د صلاح الدین ایوبی له خنجر نه ونه ژغورلای شو، د صلاح الدین ایوبی له غږ سره دوه تنه ساتونکي خیمې ته راغلل، دواړو پر سلطان صلاح الدین ایوبی حمله وکړه په دې وخت کې سلطان صلاح الدین ایوبی دویم ساتونکی هم زخمی کړی و، خو هغه لا جنگېده.

سلطان صلاح الدین ایوبی خپله حوصله له لاسه ورنه کړه، الله جل جلاله یې مرسته وکړه چې د ساتونکیو قوماندان خیمې ته راورسېده، هغه نورو

ساتونکیو ته غرونه وکړل او پخپله د صلاح الدین ایوبی په وینا له حمله کونکیو سره په جگړه شو، په دې کې څلور پنځه ساتونکې نور هم راوه رسېدل، بلې خواته علی بن سفیان او نور حاکمان د شور او زوږ په اوریدو راغلل، چې خېمې ته یې وه کتل رنگونه یې والوتل، څلور کسه ساتونکي په وینو لژند پراته وو، دوه یې مړه وه درېم یې د مړینې په حال کې و چې خېته یې له سره تر پای خېرې شوې وه او پر سینه یې هم دوه ژور زخموونه خوړلي وو، د څلورم په نس کې یو زخم او په وړانه هم لگېدلی و، په ځمکه ناست او زاری یې کولې زه ژوندی پاتې کېدل غواړم ما د خپلې خور له پاره ژوندی پرېږدی صلاح الدین ایوبی خپل ساتونکی منع کړلو هغوی دومره پارېدلی وو، چې کله یې درېم ساتونکی د ساه اخیستلو په حال کې وه لیده، مری یې پرې کړه، څلورم یې صلاح الدین ایوبی له مرگه وژغوره، دا د ترحم ولولې هم وي او ضرورت هم، چې ددسیسی په اړوند بیان ترې واخیستل شی او د دغی توطنی سر او بېخ هم ترې څرگند شوی وای.

د سلطان صلاح الدین ایوبی طبیب له دغه کاروان سره موجود و، هغه جراح و، چې هر ځای به ورسره و، صلاح الدین ایوبی هغه ته وویل چې دغه زخمي باید په هر حالت کې ژوندی وه ساتل شي، خو صلاح الدین ایوبی پخپله گریږدلی هم نه وه، هغه سا او تیگاه و، خو په احساساتو توگه ډاډه ښکارېده، د قهر او غوسې نښې پکې نه وې، هغه موسکي شووې ویل زه پدی هکله حیران نه یم داسې باید شوی وای!

د علی بن سفیان احساساتو حالت بدل شوی وو دا د هغه (مستوولیت) و، چې هر څوک د ساتونکیو په ډله کې ټاکل کیږي د هغه په باب باید مکمله څېړنه وشي چې خامخا باید باوري سړی وي، اوس د دې خبرې څېړنه په کار وه چې ساتونکیو کې اوس هم کوم وړانکاري پاتی دی او که نور یې سم او مخلص سړي دي ... د صلاح الدین ایوبی پر بستره هغه پورې پرته وه، چې حمله کونکی د هغه په خوله کې ورکول غوښتل، دا یو ډول سپین پوډر وو، چې یو څه یې په بستره باندې توی شوي وو، طبیب هغه

سپین پوډر وکتل، او چې کله یې واورېدل چې دا یې د صلاح الدین ایوبی په خوله کې اچول غوښتل، د طبیب رنگ والوت، هغه وویل دا داسې زهر دی، چې یوه ذره یې د انسان له ستوني تېره شي، ډیر ژر په آسانی سره مړ کېدای شي، هغه یې ترخوالی نه احساسوي او نه پخپل بدن کې کوم بدلون گوري، طبیب د صلاح الدین ایوبی بستره پورته کړه، بهر یې وه لېرله او پاکه یې کړه.

سلطان صلاح الدین ایوبی زخمي راپورته کړ او پر خپله بستره یې ځملاوه و هغه په نس کې په توره لگېدلی و او دویم زخم یې په ورون خوړلی و، د نس زخم یې نه بنکارېده سر سری غونډی و، خو د ورانه زخم یې ښه ژور او پراخه و، هغه بیا بیا له صلاح الدین ایوبینه د خپل ژوند سوال کاوه، د هغه په زړه کې له صلاح الدین ایوبی سره کومه دښمني نه وه او نه یې ورسره عقیدوي اختلاف لاره، هغه یوازې د کرایې قاتل و، له خپلو تپي کیدو او نیول کېدو سره یې د پېغلې خور غمونو په سر اخیستی و، په وار وار یې د هغې نوم اخیسته او ویل یې چې زه مسلمان یم زما گناه وبخښی او د یوې مسلماني خور په خاطر راته بخښنه وکړی.

سلطان صلاح الدین ایوبی له زغم نه په ډکه لهجه ورته وویل: مرگ او ژوند د الله جل جلاله په واک کې دي، تا وه لیدل چې څوک وژني او څوک ژوندي ساتي، خو دوسته! دا مهال چې ستا روح د چا په واک کې دی ته هغه وینې، خپلې گناه ته وگوره، خپلې ناتوانۍ ته وگوره، زه به تا ژوندی له خپلو ملگريو سره بهر وغورځوم، بېدیانی گېډری او مرغان به دې په داسې حال غوښي چې خورې چې ته به ژوندی یې، په هوش کې به هم یې، خو تښتېدلی به نه شي، بوتی بوتی به مړ شي او د خپلې گناه سزا به په خپلو سترگو ووينې.

زخمي په ډېر تکلیف راپورته شو او صلاح الدین ایوبی یې له دواړو لاسو ونيو او په چيغو چيغو یې وژړل، صلاح الدین ایوبی ترې پوښتنه وکړه، ته څوک یې؟ له کوم ځایه راغلی یې؟ زما سره دې څه دښمني وه؟

زخمی خواب ورکړ: زه د فاطمیانو سرې یم، مونږ څلور واړه د چرسیانو له ډلې وو، څوک دوه کاله او څوک څلور کاله د مخ ستاسې په پوخ کې شامل شوی وو، مونږ ته دا زده کړای شوي وو چې ستاسې ساتونکی ټولي ته څه ډول رسېدلای شوه... هغه خبرې پیل کړې او د راز خبرې یې وکړې، هغه وویل چې په ساتونکې ټولي کې همدا څلور قاتلان وو، د هغه د خبرو پر مهال صلاح الدین ایوبي طبیب ته وویل چې ته د مرهم پټی کار ته دوام ورکړه، طبیب پټی ته یوه دوا ورکړه او د ویني بندولو هڅی یې پیل کړې، هغه زخمی ته ډاډ ورکړ چې روغ به شي، زخمې په خپلو خبرو کې وویل چې د معزول فاطمی خلیفه او حشیشیانو تر منځ ژمنه شوې وه فاطمیانو له صلیبیانو مرستې اخیستی او اخلي یې او بیایې د دې خبرو تفصیل ووايه، تر ډېر وخت وروسته طبیب د زخمی مرهم او پټی سرته ورسوله، اصلی مرهم خو د صلاح الدین ایوبي مهرباني وه، چې د بدلې اخیستلو څوک په کې نه و.

سلطان صلاح الدین ایوبي وویل: مړی بهر گذار کړی او د زخمی په باب یې علی بن سفیان ته وویل چې له همدې ځایه یې قاهرې ته واستوی او کوم ځایونه یې چې بشودلي دي د هغوی پر خلاف اجرات وکړی، زخمی ډېر د کار ځایونه بشودلي وو، چې په هغو کې ځینی دومره خطرناک وو، چې څېړنه یې علی بن سفیان ډېره بڼه کولای شوه، ټپي یې هماغه وخت پر اوښ په ځانگړې طریقه ځملاوه او د علی بن سفیان سفر بېرته د قاهرې په لور پیل شو.

پر سلطان صلاح الدین ایوبي څو کرټې قاتلانه حملې شوي دي، خو د هغو ټولو یادونه په تاریخ کې راغلې نه ده، یوازې د پورته ډول دوه حملو یادونه شوې ده، یو ځلې یوه فدایي وژونکي د ویدو په حالت کې پر سلطان صلاح الدین ایوبي د خنجر وار کړی و، چې خنجر یې په پگړۍ کې لگېدلی و، او سلطان صلاح الدین ایوبي پرې راوښ شوی و، چې هغه هم قاتل د

سلطان صلاح الدین ایوبی له لاسه وژل شوی و، د هغه په ساتونکی ټولې کې څو کسه وه نیول شول چې کرایې وژونکي وو.

* * *

د مصر سوېل لویدیځې سیمې چې د سوډان له پولو سره نښتی وې له سوونو کلو نور راسې پکې د تاو راتاو ودانیو کنډرې وی هغه د مصر سرحد څه بل ډول و، صلاح الدین ایوبی به ویل چې مصر په اصل کې سرحد نه لري، خو بیا هم سوډانیانو یو خیالی غونډې سرحد جوړ کړې و، د کنډرو شاوخوا سیمو ته په گرانه خلک ورتلل، ویل کیدل چې د فرعونانو په وختو کې دا سیمه شنه او خړوبه وه او هلته اوبه زیاتې وې، وچ خوړونه او د سیلابونو ژور او وچ خوړونه هم وو، چېرته به کمرونه د یوې پایې په شکل او چېرې به شگلن گټونه وو، چې شکلونه یې د یو سترې پخوانۍ ودانۍ د کنډرو په څېر وو، یو ځای به یوه غونډۍ د ستنې په څېر نېغه ولاړه وه او بل ځای به د یوه دېوال په څېر ولاړه وه چېرې به چې ځمکه هواره وه، هلته به شگې وې، لوړ او ټیټ کمرونه او گټونه به هم وو، د دې سیمې په شاوخوا کې یو ځای ځای اوبه هم وې، هلته به ونې غی وی اوسیدونکیو به یې کرکيله هم کوله، زیات وکم څلوېښت میله اوږده اولس دولس میله پلنه دا سیمه ودانه وه، اوسیدونکي یې مسلمانان وو، لږ شان وگړي یې نا مسلمان وو، خود هغوی عجیبې غریبې عقیدې وی.

د فرعونیانو د ودانیوله کنډرونه به خلک وېرېدل، د هغې شاوخوا سیمه هم داسې وه چې په لیدونکي به یې وېره راتله، له هغې ځایه څوک نه تېرېدل، خلکو به ویل چې د هلته د فرعونیانو بلاگانې اوسې، چې د ورځې هم د حیواناتو په شکل گرځي، کله د اوبن سپرو سپاهیانو په څېر او کله د ښکلیو نجونو شکلونه راڅرگندېږي، د شپې هم له دغو ځایونو وپروونکي غږونه راځي، تقریباً له یوه کال راهسې د دغه ځای په باب د خلکو تلو سې غږونه راځي، تر دې د مخه چې د صلاح الدین ایوبی په لښکرو کې د ځوانانو د شاملولو پروگرام پیل شوی و، نو پوځي مامورین هم په دغو

سیمو کې گرځېدل راگرځېدل، د دغه ځای اوسیدونکیو هم هغوي خبر کړي وو، چې د کنډرو لوري ته به نه ورځي، هغوی ته د خطر ناکو غبرونو، وپروونکیو شیانو او بلاگانو کیسې اورول شوې وې، له دې سیمې نه زیات شمېر ځوانان په پوځ کې څېره شوي وو خو چې بیا وروسته پوځي مامورین ورغلل، نو د هغوی ارادی بدلی شوی وی، په سرحد کې گزمه کوونکیو پوځیانو رپوټ ورکړی و، چې د گزمې سپاهیان هم دغه سیمې ته دننه نه ورځي و او هغوي هم دې لوري ته کوم انسان هم په ورتلو لیدلی نه و، خو اوس ځنی خلک گوري چې دغو کنډرو ته ورځي او له هغې ځایه بېرته راتلونکي وپریډلي نه وي، لا چې ډاډه غوندې هم بنکاري، تر دې وروسته دا خبر راغی چې هره پنجشنبه تر ماښام په هغو کنډرو کې مېله غوندې جوړېږي او تردې وروسته دا پېښه وشوه چې د سرحدي پولیسو څلور پنځه سپاهیان بې درکه شول، د هغوی په باب راپور ورکړ شوی و چې باغیان شوي دي.

سلطان صلاح الدین ایوبي که له یوې خوا دښمن هیوادونو ته خپل استخباراتي کسان لیږلي وو، بلې خواته یې د هیواد په دننه کې هم د استخباراتو جال خپور کړی و، نامسلمانو مؤرخینو په ځانگړې توگه صلاح الدین ایوبي ستایلی دی، چې هغه د اوسنی وخت استخباراتو او کوماندو یې جنګ ته ځانگړې پاملرنه کړې او نوې لارې چارې یې غوره کړې وې او دا یې ثابته کړې وه چې یوازې د لسو کسو کوماندو یې سپاهیانو نه د زر نفرو پوځ کار اخیستل کېدای شي، دا بېله خبره ده چې د مسلمانۍ له امله اروپایي مؤرخینو د صلاح الدین ایوبي دغه فاتح ته په تاریخ کې هغه مقام ورکړی نه دی، لکه څنګه یې چې ورکول په کار وو، خو د هغه مهال مؤرخینو چې کومې لیکنې کړي دي، له هغو نه څرگندیږي چې د اسلام دغه ستر سپاهي، د استخباراتي چریکي او کوماندويي جنګونو څومره اعلی پوهېدونکی و، د هیواد په دننه کې یې استخباراتي چینلونو د گوټ گوټ څارنه کوله او د پوځ د قوماندې مرکز ته یې راپورونه ورکول، دا د

هغه د نظام غوره والی و، چې د مصر ډېرو لري پرتو سیمو د حالاتو په باب هم خبرونه مرکز ته رسېدل، د څه په باب چې ویل کېدل چې دغه کوچنی سیمه به گواکې د هیچا هم په یاد نه وي، خو استخباراتو چې د هغه ځای د خلکو د هغې بدلون وکوت، خبر یې ورکړ، هغوی ته لا دا هم معلومه نه وه چې په کنډرو کې دننه څه کیږي؟ تر دې اطلاع وروسته د استخباراتو دوه کسان ووژل شول.

د هغه ځای خلکو نه یوازې دا چې هغو کنډرو ته ورتلل پیل کړل، لا چې د فرعونیانو دغو زرو ودانیو ته هم ورتلل، چې د مخه یې د هغو ځایونو په خیال کې راتللو سره هم ویبستان زیږه کېدل، څه موده د مخه دغه کار داسې پیل شوی و، چې یوه کلی ته یو تن اوښ سپور راغی، دا بېگانه مسلمان او مصری و، د هغه اوښ د ښه نسل او روغ رمټ و، دغه مسافر د کلی خلک راټول کړل او داسې کیسه یې ورته واوروله چې له غربت نه په تنگ راغلی وم، له کوره د غلا او لارو شوکولو په نیت راووتم، پیاده وم او په دې هیله دې سیمې ته راغلم، چې دلته کومه آبادي نه شته نو ځکه به د غلا کولو وروسته نه نیول کیږم، ډېرې ورځې پیاده گرځېدم، خو هیڅ ښکار مې گوتو ته رانغی، بالاخره دغو کندو ته چې هیڅوک نه ورتلل ورغلم او راپریوتم په بدن کې مې توان پاتی نه و، آسمان ته مې لاسونه پورته کړل او له خدایه مې مرسته وغوښته، بیا مې یو انگازې لرونکی غږ واورېده - ته ښک بخته یې چې تر اوسه درنه کومه گناه ونه شوه، یوازې د گناه نیت دې کړی دی، که تا څوک لوټلی او دلته راغلی وای، نو له بدن نه به دې د هډکو پنجره جوړه شوې وه، او د شیطان گومارلیو بریڅو به ستا غوښې په ژوندینه ټوټه ټوټه کړې وای او ستا په مخ کې به یې خوړلی وای.

اوښ سپور وویل: چې دغه غږ زه بې هوشه کړم، خودا مې احساسوله چې څوک مې راپورته کوي، چې سترگې مې وغړولې نو ناست وم، او مخی ته مې یو سپین بیری بودا ولاړ و، چې د شیدو په څېر سپین او له سترگو یې د نور وړانگې راوتلې، زه پوه شوم چې کوم آواز مې اوریدلی و، هغه د دې

بزرگ و زما ژبه گونگی شوه اورپدمه، بزرگ سړي راپورته کړم راته وي وویس. مسافره مه وپرېږه، دا ټول وگړي چې دلته له راتلو ویرېږي بدبخته دي. معوی دلته شیطان نه راپرېږدي، ته ولاړ شه او خلکو ته ووايه چې دلته اوسې د فرعونانو خدایي له منځه تللي ده، دا د حضرت موسی علیه السلام هیواد دی، حضرت عیسی علیه السلام به هم دلته له آسمانه راکوزیږي، اوس به د اسلام خراغونه له همدې کندو نه روښانه کیږي، چې رڼا به یې ټوله نړۍ روښانه کړي، ولاړ شه خلکو ته زما پیغام ورسوه او دلته یې رلاوله، اوبن سپور بېگانه سړي وویل زه پاخیدلای نه شوم، تللی نه شوم، بدن مې وچ کلک شوی و، سپین ږيري بزرگ راته وویل: پورته شه او پنځوس قدمه د شمال په لور ولاړ شه، شاته مه گوره، وپرېږه مه، خلکو ته پیغام ورسوه او کنه زیان به درورسیږي، یو چو شوی اوبن به وویښې، له هغه سره به خواږه او اوبه هم وي، او له هغه سره چې نور هر څه وي هغه به هم ستا وي.

اوبن سپاره خلکو ته وویل: - چې زه راپورته شوم په بدن کې می توان راپیدا شو، زه وپرېدم چې دا به د کوم فرعون بد روح وي، شاته مې ونه کتل، د بد روح له وېرې مې قدمونه شمېرل، او لاره مې ورکه کړه، پنځوس قدمه وروسته دا اوبن ترلی و، خواږه هم پرې ترلي وو، خواږه مې وخوړل او اوبه مې وڅښلې، زما په بدن کې دومره طاقت پیدا شوی چې د مخه راکې نه و، هغه یوه کڅوړه پرانسته او خلکو ته یې وښودله، چې د سرو زرو اشرفۍ پکې وې، دا کڅوړه هم پر اوبن ترلې وه، زه پر اوبن راسپور شوم او ستاسی کلي ته راغلم تر دې وروسته یې خلکو ته د سپین ږيري بزرگ پیغام واوراوه او ولاړ د هغه د کیسی اورولو انداز دومره اغېزمنه وه چې د خلکو په زړونو کې کنډرو ته د تللو لېوالتیا پیدا شوه، خو د کلی سپین ږیريو وویل چې دا بېگانه سړی داسې نه وي چې د هغو کنډرو د شرارتونو یوه برخه وي، ... په بشري فطرت کې دا کمزوري ده چې د پتو شیانو د راسپړلو او رازونو پیدا کولو هڅې کوي، په کومو بدنونو کې چې د خوانۍ

وینې وي، هغوی خطرونه پر ځانونو مني، د کلي ځوانانو اراده وکړه چې هلته به ورځي، د اشرفیو جادو اغېزه ناکه وه، چې خلکو ترې ځانونه بچ کولای نه شول.

* * *

په دې څلورېست میله اوږده اولس میله پلنه سیمه کې چې څومره کلي وو، له هغو ټولو نه خبرونه راغلل چې یوه بېگانه مسافر دغه کیسه اورولې ده، ځنی خلک په تشویش کې وو، او ځینی نور د تشویش او پرېکړې تر منځ سرگردانه وو، خو هلته له ورتللو ټول وپېرېدل، ځینی هم ورغلل خو د ژور خوړونو او کمرونو سیمه یې له ورايه وه لیده او له ویرې بېرته راغلل، څو ورځې وروسته دوه تنه څلمي پر اوښانو سپاره په ټوله سیمه کې وگرځېدل، هغوی هماغسی خو لږه مختلفه کیسه واوروله هغوی ډېر لرې په سفر پر آسونو روان وو، دوه یا بوگان هم ورسره وو چې قیمتی مالونه پرې بار وو، دا د سوداګرۍ مال و، چې سوډان ته یې وورې، په لاره کې غلو لوټ کړل، له مال سره یې ترې آسونه او یابوگان هم واخیستل او هغوی دواړه یې ژوندي پرېښودل، دواړه د کمرونو او خوړونو سیمې ته راغلل له ولېرې، تندي، ستریا او غمونه بې هوښه پرېوتل، هغوی هم سپین بېری بزرگ ولیدل، دوی ته یې هم هماغه پیغام ورکړ او ورته وې ویل: تاسې شیطانی وحشیانو لوټ کړي یې، تاسې د الله جل جلاله نېک بندګان یې، ولاړ شي، پنځوس قدمه وروسته به دوه اوښان وویښی او پر هغوی چې څه ترلې وي، هغه به اوښانو سره ستاسې وي، خو په خپلو کې به جنگ نه کوی، گنی د تل له پاره به رانده شي هغوی ته هم سپین بېری بزرگ ویلي وو، چې هر کلي ته ورشی او دې خلکو ته ووايي چې له کنډرونه مه وپېرې چې تردې وروسته دغسې ډېر روایتونه د یو بل له خولې واورېدل شول، چې په هغو کې د وېرې او ډار هیڅ اغېزه نه و، لا چې دومره جاذبه پکې وه، چې خلکو د کنډرو پر شاو خوا گرځېدل پیل کړل، هغوی ځینی کسان کنډرو ته د ورتګ او بېرته راتلو په حالت کې هم وه لیدل، هغوی وویل چې په کنډرو

کې یو سپین پیری بزرگ دی چې غیب حالونه وایي، او د آسمانونو په باب خبرونه وایي، دا هم وویل شول، چې هغه امام مهدي دی، چا وویل چې حضرت موسی علیه السلام دی، او چا به ورته حضرت عیسی علیه السلام ویل، دا یوه خبره په باوري توگه ویل کېده چې هغه که هر څوک دی خود الله جل جلاله رالېږلی بنده دی. هغه له گناگاروسره نه گوري، نه یې هغوی لیدلی شي، هغه ته د ورتلو له پاره باید نیت پاک وي، دا هم واورېدل شول چې مړي هم ژوندي کوي ... دغو جادو گرانه او پتو پتو خبرو او کیسو خلک کنډیزې سیمې ته وروستل، چې مخکې ولاړل، خلکو د لومړي ځل له پاره هغه کنډرونه ولیدل، له کومو نه چې وېرېدل، هغو ته دننه هم ورغلل، دا د غلامانو هستوگنځی، غارونه، کوڅې او ورکې راورکې لارې وې، یوه ډېره پراخه کوټه چې چت یې ډېر لوړو وه، جالی پرې راخړول شوې وه او چاپیریال یې له هیبته ډک و، خو هلته خوږ بویي خپره وه، چېرې به چې پورې کښته تللي او بیا به زېر زمینیو کې پای ته رسېدلي.

دا د هغو فرعونانو ودانۍ وې چې خپل ځانونه یې خدایان گڼل، هغوی به ځینو خلکو لیدای شول، خلک به یې په دغو ودانیو کې راټولول او هغوی به یې یوازې اواز اورېده، دا آواز به له تونلونو راتېرېده چې هلته غټی غټی کوټې وې خو چا لیدلی نه شوې، خبرې کوونکی به د تونل په بل سر کې و، چې هیڅوک نه پوهېدل چې هغه کوم ځای دی، هغه به دا د خدای آواز گانه، چې عامو وگړیو لیدلی نه شو، په دغو لویو کوټو کې د رڼا له پاره داسې ترتیب نیول شوی و، چې څراغونه نه ښکارېدل خو کوټې دننه روښانه وې، د آیینې په څېر به د اوسپنې له سپینو څادرونو نه کار اخیستل کېده، چې د هغو تر شا مشالونو رڼا به یې منعکس کوله... دا خو پخوانۍ خبرې وې اوس د صلاح الدین ایوبي په زمانه کې په دغه پخوانۍ ودانۍ کې د هماغو آوازونو انګازې شوې، چې خلکو خدایي آوازونه گڼل، په لږ وخت کې د خلکو له زړونو د کنډرونو وېره ووتله، هغوی به چې کله هغه لویې کوټې ته ورتلل لومړی به له تیاره او پراخو او اوږدو تونلونو تېرېدل، مخی

ته به یې یوه پراخه او لوړه کوټه راتله، چې په هغې کې به رڼا وه خو مشال به نه ښکارېده، هغه به دا نگازې (انعکاس) په څېر غږ راته مونږ تاسې له تیارو را وویستلی او رڼا ته مو راوستلی، دا د کوه طور رڼا ده، دا رڼا په زړونو کې داخل کړی د فرعونیانو بد روحونه هم مړه شوي دي، اوس دلته د موسی علیه السلام نور دی، او دا نور به عیسی نور هم روښانه کړي، الله تعالی یاد کړی .

خلکو به سترگی برنډې نیولې او په وازو کومیو به یې کلمه طیبه ویله ، که په دې آوازونو کې د الله تعالی ، موسی علیه السلام ، عیسی علیه السلام او پاکې کلمې یادونه نه کېدای، کېدای شو چې پر خلکو یې اغېز کړی نه وای، هغوی ټول مسلمانان وو او چې هر څه یې کول او منل د خپل دین په نامه یې منل، او چې کله یې دا غږ واورېده، چې د الله جل جلاله رسول صلی الله علیه وسلم ته خدای د حرا په غار کې پیغمبري وربخښلې وه، تاسې به هم د دغو غارونو په تیارو کې الهی نور وویښی نو خلکو سرونه ټیټ کړل او دغه آواز یې چې په انگازو کې د جادو او هومره اغېزو، پر خپلو زړونو نقش کړ، خو خلکو دغه هستی ته وررسېدل غوښتل، د چا چې دا غږ او مسافرو ته یې اوبسان، خواړه او اشرفی ورکولې، د خلکو تلوسې زیاتېدلې، هغوی به چې خپلو کورونو ته تلل، نو هغوی ته به ښځو ویل، چې یو بېگانه سپری راغلی و، چې د کنډرونو د ملنگ د کراماتو کیسې یې کولې، هغه ویل چې هغه دروېش یې لیدلی دی .

یوه ورځ په دغو کلیو کې د یوه لوي کلي له امام نه خلکو پوښتنه وکړه، هغه وویل: هغه یو نیک سپری دی، یوازی له ښه کسانو سره ویني، غوره هغه وي چې جنګ جگړی نه کوي، په سوله او امن کې ژوند تېروي؛ دغه ملنگ د حضرت عیسی علیه السلام پیغام راوړی دی، په دې پیغام کې محبت دی او جنګ جگړی نشته، په دې پیغام کې نصیحت دی چې څوک مه زخمي کوي، بلکې پر ټپونو یې ملهم کیږدی... که تاسې د دغو اصولو سره سم ژوند تېروی نو ستاسې ژوندون به بدل شی .

کله چې د یوه جومات امام هم د هغه آواز حق وگانه، نو بیا د شک او گومان ځای پاتی نه شو، د خلکو ډلې ډلې کنډرو ته ورتلل پیل شول بیا اعلان وشو چې هره پنجشنبه به د دننه تللو اجازه وي او ماښام به میلډ جوړیږي، لکه چې له هماغی وروسته د پنجشنبې ورځ ځانگړې شوی او له دې سره بنځو ته هم د ورتللو اجازه ورکړل شوه، اوس کنډرو ته څوک پخپل سر ورتللی نه شول، د پنجشنبې په ورځ به هلته شاوخوا میلډ جوړه وه، د لرې لرې ځایونه ځینی به خلک پر آسونو، اوبنانو، کچرو او پیاده هم راتلل، او تر ماښامه به یې کنډرو ته د ورتلو انتظار کاوه... د کنډرو دننه حیرانوونکې ریو انقلاب راغی، هلته اوس خلکو ته د نېکی او گناه د خیالاتو داسې شکلونه بنکارېدلو چې خلکو هغه متحرک او مجسم لیدل او حیران دریان پاتی وو، چاته د پوښتنې گيگنی او شک کولو اجازه نه وه، او نه هغوی د پوښتنې او گومان اړتیا احساسوله.

د لمر پرېوتو سره به د تیاره تونل خوله خلاصه شوه، کومه چې دننه تللې وه، دا په اصل کې د دغه ودانۍ له منځه تېرېدونکې لاره وه، دیوالونه یې له ډېرو غټو غټو ډبرو جوړ وو، د پاسه پرې همداسې پرېرچت و، دا تونل هر لس دولس قدمه یو لوري ته کړېده، په خوله یا دروازه کې به یې څو کسه ولاړ وو، له هغوی سره د خرماو ډبري لگیدلي وی، دغه د خرماو ډبري د خلکو ډالی وې، زیارت کوونکیو ته چې د دننه تللو اجازه ورکول کېده، نو په دروازه کې به یې یو سړی ته درې خرما د خوراک له پاره ورکولې او اوبه به یې پرې څښلې، بیا به یې دننه لېږل، له تیاره تونل نه به چې تېر شول، کله به چې هغه روښانه کوټې ته ورسېدل، هلته به یې دا غږونه اورېدل کلمه طیبه ولوله، خپل الله جل جلاله یاده کړه حضرت موسی علیه السلام تشریف راوړی دی، حضرت عیسی علیه السلام راڅرگندېدونکی دی له زړه نه بدې او دښمني اوباسه، جنګ جگړې پای ته ورسوه، او وگوره د هغو خلکو حالت چې د جنت په دوکه وځنگول شول د دې غږ سره به د خلکو سترگو ته یوه ډېره تېزه رڼا راغله د هغوی مخ به یې

یوه لوري ته کړ او وه به یې درول، د هغوی سترگې به چې رڼا ونيولي، بیا به رڼا یو څه تته شوه، تر دې وروسته به رڼا کله تېزه او کله تته وه، او خلکو ته به په مخامخ دېوال کې څلېدونکې ستوري ښکارېدل، په دغو ستورو کې به حرکت و، او ډېر بد شکله انسانان به یې د تېرېدلو په حال کې لیدل، بیا یو انگازه لرونکې غږ اورېدل کېده، دا ټول ستاسې په څېر ښکلي ځوانان وو، هغوی د الله جل جلاله پیغام وانه ورېده، تورې یې تر ملا کړې، پر آسونو سپاره شول او د خپلو ځانونو په څېر ښکلي ځوانان یې ووژل، هغوی ته دوکه ورکړل شوه چې تاسې وځنگېږي، که مړه شوی نو جنت ته به ولاړ شي، وگوري د هغوی انجام، خدای د هغوی نه شیطاني وحشیان جوړ کړي او آزاد یې پرېښي دي د دې اوزونو سره به د ورېځې او برېښنا په غږمبار او پرکار اورېدل کېده، یو څه نور غږونه به هم اورېدل شول، چې د بېلا بېلو څیرونکیو حیواناتو به وو، رڼا به دومره تېزېده، چې په سترگو به تیاره راتله، بیا به د اوږدو اوږدو غاښونو لرونکي څیرونکي له ښي لوري نه کیني لوري ته تللو دا هم انسانان وو، خو شکلونه یې د ډېرو پروونکیو حیواناتو په څېر وو، هغوی به لاسونو کې لوڅې پیغلی راپورته کړې وې، چې ځوانې او ښکلې به وې، نجونو به پرتکې وهلې، د ورېځې غرهار به نور هم دروند اورېدل کېده او آواز به راته دوی پر خپلې ښکلا ویاړ کاوه، د خدای ښکلایي ناپاکه کړې وه بیا به ډېر ښکلي ښکلي ځوانان او نجونې تېرېدلې، دوی ټولو خداگانې او خوشې کولې د دوی په باب به ویل کېدل دا ښک او پاک وگړي دي، دوی هیڅکله د جنگ جگړې خبرې هم کړي نه دي، دوی په خپلو کې د مینه او محبت په فضا کې د ژوندانه شپې ورځې تیروي.

تر دې وروسته به یې زیارت کوونکي یوې زېر زمینی ته بوتلل، چې هلته به د انساني هډوکو پنجرې هم وې هلته آواز اورېدل کېدل حضرت عیسی علیه السلام دا څرگندېدونکې دی ... جنگ جگړې او وینې ټول له زرونو اوباسې، اود هغه ځای څخه یې په یوه بله لاره خلک به بهر ووستل، خلک

به دومره تر اغېز لاندې راتلل لکه حیرانوونکی خوب یې چې لیدلې وي، چې وپروونکی او ښکلی دواړه وي، هغوي به یو ځل بیا دننه تللو ته لېواله وو، خو بیا به یې څوک هغه لوري ته بېرته نه پرېښودل، په کومه لاره به چې دننه راغلي وو، هغوی به بېرته خپلو کورونو ته تلل نه غوښتل، شپه به یې همالته کنډرو ته نږدې تېروله هلته به ورسره ځنی کسان کښېناستل او د کنډرو دننه رازونه به یې ورته ویل، یو راز دا و، چې دننه د چا غږ اورېدل کیږي، هغه د خدای له لوري دا پیغام راوړی دی، چې حضرت عیسی علیه السلام دنیا ته راځی او خلیفه العاضد هم بیا دنیا ته راغلی دی.

العاضد د فاطمی خلافت خلیفه و، چې گدی یې په مصر کې وه، سلطان صلاح الدین ایوبي هغه معزول کړی او مصر یې د بغداد د عباسی خلافت سره تړلی وو العاضد له عزل کېدو وروسته سملاسی مړ شوی و، دا دوه دوه نیم کاله پخوانی پېښه وه، فاطمیانو له صلیبیانو او حشیشیانو (چرسیانو ډلی) سره د جوړجاړي په نتیجه کې یو توطئه جوړه کړې وه، چې د هغې موخه د سلطان صلاح الدین ایوبي سلطنت ړنگول او یو ځل بیا په مصر کې د فاطمیانو خلافت قایمول وو، د دغی توطئی د بریالیتوب له پاره یې سوډانیان تیار کړي وو، چې پر مصر یرغل وکړی.

د کنډرو د مړېدو په شمېر او د هغوی د عقایدو په کلکوالی کې ورځ په ورځ زیاتوالی راته، او د مصر د سویل لویدیزو سیمو خلک قایل شوي وو، چې حضرت عیسی علیه السلام خلیفه العاضد بېرته رالېږلی دی او پخپله هم بېرته را روان دی، دغو خلکو د سلطان صلاح الدین ایوبي په پوځ کې له شاملېدلو نه توبه وکړه، ځکه چې هغوی جنگ جگړې گناه بلله، صلاح الدین ایوبي یې یو گناهگار سلطان گانه چې د خپلې اقتدار د پراختیا له پاره یې ځوانان دوکه کول او په خپلو لښکرو کې یې شاملول، چې که هغوی شهیدان شولو نو سیده به جنت ته ځي، د کنډرو دننه نړی د دغو خلکو له پاره عبادت ځای و، ځینو خو یې د خوړونو او کمرونو په سیمه کې دېرې

جوړې کړې وې، او د هغه شخصیت د لیدو له پاره ناکاراره وو، چې غږ یې په کنډرونو کې اورېدل کېده، خو لیدلی یې نه شو.

د چرسیانو د دلې هغه تپې ساتونکی چې پر صلاح الدین ایوبی د حملې پر وخت نیول شوی وو علی بن سفیان قاهرې ته بوتله، هغه یې په یوه خانله کوټه کې وساته، د سلطان صلاح الدین ایوبی له امر سره سم یې د هغه د علاج له پاره یو جراح طبیب مقرر کړ خو په اصل کې هغه یو مجرم و، د هغه د کور په مخکې به یو پیره دار ولاړ و، هغه لا تر دې وخته د تېبستي وړ نه و، کنډرې هماغه په نښه کړې وې، پرېکړه شوې وه، چې کله هغه روغ شي، نو د هغه په لارښوونه کې به جاسوسان ولېږي او د کنډرو دنني حالات به معلوم کړي.

زخمي ته د نا خرگندو لاملونو له مخې دا گومان پیدا شوی و چې ژوندی نه پاتې کېږي، ژړل به یې او بیا بیا به یې د خپل کلي نوم اخیسته او ویل به یې چې ماته مې خور راوغواړی، زه به هغه ونه لیدلی شم حسن بن عبدالله د هغه دغه کمزوري د نورو رازونو دا فشا کولو له پاره استعمالوله، تپې د خپلې خور په باب بې شانه احساساتي و، د استخباراتو څارواکو چې کله پردې خبره باور راغی چې د زخمي په سینه کې نور رازونه پاتې نه دي، نو دوه تنه استاذي یې راوغوښتل هغوی ته یې د تپې د کور او کلي پته ورکړه او ورته وې ویل چې د هغه خور له ځان سره راولی، دا سیمه د مصر په سویل لویدیځ کې وه ... استاذی په هماغه وخت روان شول.

سلطان صلاح الدین ایوبی د جگړې محاذ د شوبک کلا ته ورسېده، د هغه په مخکې د قاتلانه حملې هیڅ اغېز نه و، لکه چې څه پېښ شوي نه وي، د هغه د ساتونکي ټولي قوماندان او نور حاکمان چې ورسره وو، ډېر وارخطا او شرمنده وو، هغوی وېرېدل هم، چې سلطان صلاح الدین ایوبی به پرې خامخا غوسه کېږي او پوښتنه به هم ترې کوي، خو هغه دې لوري ته هیڅ اشاره هم ونه کړه، البته د مرکزي قوماندې افسرانو ته یې وویل: تاسې ولیدل چې زما پر ژوندانه هیڅ باور په کار نه دی، تاسې زما جنگی چالونه

په دقت سره مطالعه کړې، دشمن چې کوم بل محاذ پرانستی دی، پر هغې ژور نظر ساتی، او د وړانکارانو نیول او په سزا رسول پرله پسې جاري ساتی هغه چاته دومره هم ونه ویل چې د ساتونکیو د ټولې تصفیې وکړی او پر هغه دومره لویې پېښې هیڅ اغېزونه کړ، د شوبک کلا ته چې ورسېده تر ټولو پومبې یې پوښتنه وکړه چې د استخباراتو کوم مامور بیرته راغلی که نه؟ هغه ته وویل شول چې دوه مامورینو ډېر څه کړی او پوره معلومات یې راوړي دي، هغه دواړه یې راوه غوښتل او د صلیبیانو د عزایمو په باب یې معلومات واخیستل، د نور الدین زنکې د رالیږلي کومکې پوځ قوماندان او د مصر نه د راغلي پوځ قوماندان سره له مرستیالانو را وغوښتل او پخپله په ژور سوچ کې ډوب شو.

په څلورمه ورځ د هغه ټپي قاتل خور راوړسېده، له هغې سره څلور سړي نور هم وو، د کومو په باب چې وویل شول، چې دا د زخمي تره او د ترونو زامن دي، خور یې ځوانه او ښکلې وه د خپل ورور له پاره ډېره خفه وه ټپي یې ایکی یو ورور و، مور پلار یې مړه شوي وو، د هغې نجلې او ورسره څلورو کسانو له زخمي سره د لیدلو له پاره د علی بن سفیان اجازه ضروري وه، علی بن سفیان یې خور ته اجازه ورکړه او له هغې سره راغلي څلور سړي یې ورپري نه ښودل. هغوی عذر او زاری وکړی، چې مونږ د دومره لرې ځایه راغلي یو، دومره اجازه راکړی چې ټپي وینو، هغه سره به هیڅ خبره نه کوي علی بن سفیان ورته په دې شرط اجازه ورکړه چې زه به هم موجود یم، او هغوی ومنل ټول یې زخمي ته وروستل، خور یې ورور وکوت، ورته په ژړا شوه، او پرې راپرېوته د ورور مخ یې ښکل کړ او په چیغو چیغو یې وه ژړل، د نورو سړیو په باب علی بن سفیان زخمي ته وویل چې دوی ته لاس ورکړه، دوی بېرته ځي، هغه څلورو واړو ته لاس ورکړو نو علی بن سفیان هغوی ته د بهر تلو وویل، او دا یې هم ورته وویل چې په آینده کې ورسره لیدلی نه شي، هغوی ولاړل، نو خور یې د علی بن سفیان په پښو کې پرېوته، پښی یې ورته مچي کړي او په ژړا او زاری یې علی بن سفیان ته وویل

چې دا د ورور د خدمت له پار پرېږدي، علی بن سفیان د یوې دغسی احساساتی غوښتنه رد نه کړای شوه، د نجلی جامی تلاشي کړای شوې، هغې ته یې د پاتی کېدو اجازه ورکړه او پخپله ترې ولاړ.

غور او ورور یوازې پاتی شول، نو خور یې له ورور نه وه پوښتل چې څه یې کړي دي، ورور یې چې څه کړی وه هغه یې ورته وویل خور یې پوښتنه وکړه چې څه رویه به ورسره کیږي؟ ورور یې ځواب ورکړ، د مصر پر امیر د قاتلانه حملی گناه خو بخښلی کېدای نه شي، که دې خلکو پر ما رحم وکړ، نو وژنی به می نه خو د تل له پاره به مې په زېر زمینی کې بندي کړي. خور یې پوښتنه وکړه. زه به بیا تا ټول عمر ونه لیدلی شم.

ورور یې په ژرغوني غږ وویل: شاز جانی! بیا به نه زه مرم او نه به ژوندی یم، هغه ځای ډېر وپروونکی دی، چېرې به چې ما د تل له پاره بندي کوي. خور یې چې نوم یې شار جاو د ماشومانو غوندې په کوکو شوه، هغې وویل، ماته هغه وخت هم منعه کړی وې، چې د دغو خلکو په خبرو مه غولېږه، خو تا به ویل چې د صلاح الدین ایوبي وژل روا دي، ته لالچ اخیستی وي. تا زما هم څه پروا ونه کړه! زما به څه حال وی که ته نه یې نو زه به څه کوم؟

د زخمي ورور ذهن مشوش و، کله به یې د پښېمانتیا خبرې کولې او ویل به یې چې زه د هغو وگړیو په جال کې گېر شوی وم، هغه به دا هم وویل چې سلطان صلاح الدین ایوبي انسان نه دی، دالله رالېږلې ملایکه ده، مونږ څلور تنه پرې او تندرست ځوانانو دومره هم ونه کړای شول چې د هغه بدن د خنجر په څوکه وگروو، پر هغه زهرو هم څه اغېز ونه کړ، هغه په یوازی خان زما درې ملگري ووژل او زه یې د مرگ تر خولې وروستم.

دا خلک خو څه دروغ نه وايي چې د صلاح الدین ایوبي ایمان دومره مضبوط دی چې کوم گناهگار سړی یې وژلی نه شي. خور یې وویل: تاسې څلور واړه مسلمانان واست، دومره سوچ مو هم ونه کړ، چې هغه هم مسلمان دی؟

په جذباتی ډول یې وویل: هغه د الله جل جلاله د خلیفه سپکاوی کړی دی، ته نه پوهېږی چې العاضد خلیفه د الله جل جلاله لېږل شوی خلیفه و؟ خور یې وویل: هغه چې هر څوک و زه دومره پوهېږم چې ته زما ورور یې او زما نه د تل له پاره جدا کېږی، آیا ستاد ژغورنې لیار به په کوم شکل پیدا کېدای شی؟ ورور یې ځواب ورکړ: بسایې پیدا شی، ما په دې شرط هغوی ته ټول رازونه ویلي دي چې زما گناه به بخښي خو زما گناه دومره درنده ده چې شاید ونه بخښل شي.

دا مهال باید زخمي ویده شوی وای او هغه ته دومره ډېرې خبرې ښې نه وې ځکه چې د نس د ټپ د بیا تازه کېدلو وېره یې وه خو هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ، او خور یې ژړل، په خبرو خبرو کې د هغه زخم څرېکه وکړه او بې هوشه شو، خور ته یې وویل: شارجا بهر ولاړه شه، که څوک وگورې نو ورته ووايه چې طبیب راوه غواړي، زه مې کېږم، شارجا په منډه بهر ولاړه، بهر پیره دار ولاړه و، هغه ته یې د ورور حالت ووايه، هغه ورته د جراح د کور لاره وښوده، چې د ټپي د څارنې له پاره موظف و، هغه ته امر شوی و چې شپه وي او که ورځ په هر حال کې باید د ټپي د ژوندي ساتلو هڅه وکړای شي، هغه شاهي جراح و.

شارجا په منډه ولاړ، د جراح کور نږدې و، شارجا طبیب ته د ورور حالت ووايه، هغه په منډه راغی او زخمي یې ولیده، د هغه د نس پټی په وینو سره وه، جراح ژر پټی خلاصه کړه، د وینې بندېدو له پاره یې پکې درمل واچول، او ډېر وخت وروسته یې بیا پټی وتړله، وینه یې بنده شوه هغه زخمي ته دوايي ورکړه، چې له امله یې هغه ته خوب ورغی ویده شو، شارجا دغه زلمی طبیب ته په حیرانتیا او مینه کتل، د هغې دا هیله نه وه، چې په دې تیره شپه به څوک د هغې د مجرم ورور د لیدلو له پاره راځي، خو طبیب په منډه راغی او په دومره دقت سر یې د زخمي مرهم پټی وکړه چې شارجا یې اړیانه کړه د زخمي سترگې چې ورغلې، نو جراح سترگې پټی

کړې او له ځان سره یې وویل مرګ او ژوند ستا په لاسه کې دي خدایه! د دې بدقسمته پر حال رحم وکړه، الهی ده ته ژوند وروبخښې.

د شارجا سترګو ته اوبنګې راغلې، پر هغې د جراح سپېڅلتیا اغېز وکړ، د جراح مخې ته په زنګنو شوه او له دواړو لاسو یې ونيو او بنګل یې کړل، د جراح له پوښتنې سره شارجا وویل چې د زخمي خور ده.

شارجا له جراح نه پوښتنه وکړه، آیا ستا په زړه کې دومره ډېره مهرباني ده، چې زما زخمي ورور په تکلیف کې لیدلی نه شي، یا یې د دې له پاره ژوندی ساتل غواړې، چې تاسې ته ټول رازونه ووايي؟

جراح وویل: ماته دا هیڅ په زړه پورې نه ده چې له ده سر کوم راز شته او ګنه دا زما دنده ده چې دی له مرګه بچ شي، او د ده ټپونه بیخي روغ رمت شي زما په نظر کې موښمن او مجرم هیڅ فرق نه لري.

شارجا وویل: تاسې ته به هیڅ پته هم نه وي چې د ده ګناه څه ده؟ که تاسې ته یې پته وای نو پر زخم به مو د مرهم په ځای مالګه دوړولې وای.

جراح ځواب ورکړ: ماته معلومه ده خو زه به د ده د ژوندي ساتلو پوره پوره هڅی کوم.

شارجا له جراح نه دومره اغېز منه شوه چې له هغه سره یې خبرې پیل کړې هغه ته یې وویل چې مور او پلار یې په وړوکتوب کې مړ شوي وو، هغه مهال یې ورور د لس دولس کلو و، زما ورور زما پالنه او روزنه وکړه، که ورور مې نه وای، نو زه به خامخا خلکو تښتولې وم، ورور مې خپل ژوند زما له پاره وقف کړ، جراح په غور سره د هغې خبرې اورېدلې، او په دې خیال یې له کوتې نه حویلی ته بوتله چې د زخمي سترګې له خوبه ونه غړیږي، جراح په داسې انداز د شارجا خبرې اورېدې لکه هغه چې شپه همدلته تېرول غواړي خو هغه ترې روان نو شارجا هغه له لاسه ونيو وې ویل. که تاسې ولاړ شي زه ویرېږم، جراح هغې ته وویل چې له ځان سره یې بوتلای نه شي، او له هغې سره پاتې کېدلای هم نه شي، جراح په کور کې یوازې اوسېده هغه د شارجا په خاطر یو څه نور هم تم شو، او د شپې په

دویم پار کې ترې ولاړ، سبا ورځ لا لمر ختلې نه و، چې د زخمي د لیدنې له پاره راغی، هغه د شپې په څېر په خپل وقت سره د تپي پر تپونو مرهم کېښودل، پر هغه یې شیدې وڅښلې او داسې خواړه یې ورکړل چې شارجا کله لیدلې هم نه وو.

په دې وخت کې علی بن سفیان هم راغی، د زخمي حالت یې وکوت بېرته ولاړ، خو جراح لا پاتې و، هغه له شارجا سره خبرې اترې کولې او د هغې خبرې یې اورېدلې په هغه ورځ تر ماښام وروسته خپل کورته ولاړ، نو زخمي خپلې خور ته وویل: شارجا یوه خبره واوره، زما ژوند د دغه جراح په ولکه کې دی، خوزه گورم چې ستا تر لیدو وروسته اوس دی زما علاج په ډېره ښه توګه تره سر کوي، زه به مرګ قبول کړم، خو ده ته به دومره زیات قیمت ور نه کړم، چې ده په خپل زړه کې ساتلی دي ... زما گومان نه بلکې یقین دی چې دی زما د ژوندي ساتلو له پاره ستا د عزت نذرانه اخیستل غواړي، شارجا وویل: زه خودی ملایکه گنم، ده تر اوسه داسې کومه اشاره کړې نه ده او زه خو هم ماشومه نه یم، خوزه هغه داسې نه گنم. د شارجا د خبرو انداز داسې و چې ورور یې شکمن غوندې شو چې د هغې له جراح سره مینه پیدا شوې ده.

په هماغه ماښام جراح راغی تپي ویده شوی او شارجا وښه وه، هغه له جراح سره حویلی ته ووتله، تر ډېره وخته یې خبرې کولې، جراح هغې ته وویل چې ورور یې د درملو خوړولو امله په دومره ژور خوب ویده شوی چې ښایي تر سهاره یې سترګې ونه غړیږي، راځه چې زموږ کور ته ځو... شارجا لږه وراخطا غوندې شوه خو د جراح غوښتنه یې رد نه کړې شوه، له هغه سره روانه شوه، دغه ښکلې، زلمی او متواضع جراح یوازې اوسېده شارجا هوښیاره نجلی وه، هغې هیله لرله چې نن شپه به دغه سپری د هغې په مخکې څرګند شي، خو داسې ونه شول، هغه له شارجا سره د همدرد او دوستانو په څېر خبرې کولې، نجلی د هغه ډېرو مهربانه خبرو سترې کړه.

هغې ترې ناخاپه پوښتنه وکړه، زه د بیدیا د لرې سیمو یوه غریبه نجلی یم او د یوه داسې مجرم خور یم، چې د مصر پر پادشاه یې وژونکی حمله کړې، له دې سره سره تاسې زما سره دومره د مهربانۍ رویه ولې کوی؟ چې زه یې حق هم نه لرم، جراح له موسکا پرته هیڅ خواب ورنه کړ، نجلی ورته په څرگنده وویل په ماکې له دې یو غوره والی بل هیڅ نشته چې زه یوه ځوانه نجلی یم او کیدای شي چې ښکلې هم یم

جراح ورته وویل: په تا کې یو ښه والی بل هم شته چې ته پرې نه پوهیږې، ستا په عمر او شکل زما یوه خور وه، لکه څنگه چې تاسې یوه خور او ورور یې، همداسې مونږ هم یوه خور او ورور پاتې شوي وو، ما د ستا د ورور په څېر د خپلې خور پالنه وکړه او د خپل ژوندانه ټولې خوښۍ مې هغې ته ورکړې، هغه ناروغه شوه او زما په غېږ کې مړه شوه، زه یوازې پاتې شوم، نه مې چې وه لیدې، گومان مې وکړ چې خپله خور مې وه میندله که ته خپل ځان ته ځوانه او ښکلې نجلی وایې او زما په نیت شک کوي، نو د دې علاج همدا دی چې زه به له تاسره د دومره مینې څرگندونه نه کوم چې تر اوسه مې کړې ده، ستا له ورور سره به خپل سرو کار ساتم د هغه درملنه زما دنده ده.

شارجا د شپې ناوخته له هغه ځایه را روانه شوه، جراح ورسره و، د نجلی گومانونه پای ته رسېدلي وو، بله ورځ جراح د زخمي لیدلو ته ورغی، هغه له شارجا سره هیڅ خبرې ونه کړې، چې کله روان شو شارجا ورپسې بهر ولاړه او هغه یې راستون کړ، هغې ژړل، هغه وپېږدې وه چې جراح گوندې ترخفه شوی دی جراح هغې ته وویل زه خفه نه یم خو تا په کوم بل گومان اخته کول نه غواړم ... د شپې چې کله زخمي ویده شو نو شارجا له هغه ځایه د جراح کورته ورغله، دا د هغې ناتواني وه چې کنترول یې نه کړی شوه، ترناوخته پورې له جراح سره وه، د هغې په ذهن کې څو غوټې پرتې وې، چې هغه یې خلاصول غوښتل هغې له جراح نه پوښتنه وکړه، آیا الله د رالېږل شوی وي؟

جراح خواب ورکر خلیفه انسان وی د الله جل جلاله رالپړل شوي یوازی
بیان او پیغمبران دی چې دا لړی په رسول اکرم صلی الله علیه وسلم پای ته
رسېدلې ده .

نجلی بیا پوښتنه وکړه صلاح الدین ایوبی د الله جل جلاله رالپړل شوی دی؟
جراح خواب ورکر نه! هغه انسان دی، خو له عامو انسانانو د هغه رتبه
لوړه ده، ځکه چې هغه د الله جل جلاله او د هغه رسول الله صلی الله علیه
وسلم ستر پیغام د نړی گوټ گوټ ته رسول غواړی .

شارجا وویل: بیا خو زما ورور دېر لوی گناهگار دی، که هغه ته چا دا
خبری کړی وی، لکه تاسې چې ماته وکړې، نو هغه به له دې گناه نه بچ
شوی و، اوس خو به هغه ته بخښنه ونه کړای شی .

جراح هغې ته وویل: وبه شی! صلاح الدین ایوبی ما ته ویلی دی چې دده
د ژوندی ساتلو کوښښ وکړئ نو ددی مطلب دا دی چې هغه ته سزا نه
ورکول کیږی، هغه ته سزا نه ورکول کیږی او هغه ته هم په کار ده چې له
گناهونو تویه وکارې، زما پوره باره دی چې هغه ته به هیڅ سزا ورنه کړی شی .

شارجا د جراح لاس ونيو وې په ژړا کې ورته وویل: تاسې چې زما نه څه
ډول قیمت اخیستل غواړي زه به یې درکړم، تاسې ما خپله وینځه کړی او
زما ورور به ستاسې د ټولو عمر لپاره غلام وي زه به خپل ټول ژوند صلاح
الدین ایوبی او ستاسې په خدمت کې تېر کړم، د دې په بدله کې زما د
ورور تداوي وکړي او هغه له سزا وژغوری .

جراح د هغې پر سر لاس راکش کړ وې ویل: اجر له الله جل جلاله نه
غوښتل کېږي، د ورور د گناه سزا خور ته نه ورکول کیږي، او د ورور
روغتیا قیمت له خور نه نه اخیستل کیږي، د ټولو ساتونکی الله جل جلاله
دی، هماغه سپیڅلي ذات ماته ستا د حیا او پت د ساتنې او د هغه یو
مخلص بنده ستا د ورور د روغتیا پالنې دنده راسپالې ده، دعا کوه چې زه
په دې امانت کې خیانت ونه کړم د خویندو له دعاگانو سره عرش هم په

حرکت راځي... دعا کوه... دعا کوه... د هماغه ذات باري ستر توب
یاد ساته، چې شیطان تاسې له هغه نه بې لارې نه کړی.
نجلی د جراح د خبرو د جادو تر اغېز لاندې راغله، یو خو خبری داسې
وې، چې جراح هغې ته وکړې، خو اصلی اغېز د جراح رویی پیدا کړی و، د
جراح په باب له هغې سره ځنی نور شکونه راولاړ شول وو او هغه بل څه
وختل، لکه له هغه سره چې احساس هم نه وي چې په داسې یوازوالی او
نیمه شپه کې یوه ځوانه او بنکلی نجلی د هغه رحم و کرم ته ناسته ده...
نیمایي شپه تېره شوې وه، جراح هغې ته وویل: پاڅهڅه چې تر خپل ځایه
دې ورسوم او ورور دې هم وگورم.

دواړه له کور ووتل او د شپې په تیاره کې په کرار کرار روان شول، هغوی
د دوه کورونو تر منځ کوڅه کې تېرېدل، دا یوه تنگه کوڅه وه چې په اخر کې
بې هغه کور و چې د شارجا ورور پکې ساتل کېده. او په دروازه کې به یې
پیردار ولاړ وه هغوی دواړه چې په دې کوڅه ور برابر شول، دواړه د شاله
لوري کلک ونيول د دواړو خولې په توتو وتړل شوې چې غږ ترې هم وتلی نه
شو، جراح په بدنی لحاظ کمزوری نه و. خو هغه په ناخبري کې نیول شوی
و، حمله کوونکی څلور پنځه کیسه بنکارېدل، هغوی دواړه یې پورته کړل او
په تیارو کې ورک شول، لږ وړاندې آسونه ولاړ وو. د جراح لاس پښی په
رسیو تړل شوی وه، هغه یې پر آس واچاوه او یو کس ورسره په آس باندې
سپور شو، هغه د چا غږ واورېده چې شارجا ته وویل شور مه کوه پر آس
سپره شه دا ستا له یاره راوستل شوی دی.

د شارجا له خولې نه توتې لرې کړای شوې وه، جراح د هغې غږ واورېده
دی پرېږدی، د ده هیڅ گناه نشته، دا ډېر ښه سړی دی - چا وویل ده ته
زمونږ اړتیا ده - بل د امر په لهجه وویل: شارجا! غلې پر آس سپره شه، وخت
مه ضایع کوه او بیا آسونو منډې پیل کړې، په لږه شېبه کې آسونه له قاهرې
نه ووتل، شارجا د آس په سپرلی ډېره ښه پوهېده.

سهار مهال د پیره دار د بدلېدو وخت شو، نوي پیره دار راغی، خو هغه د شپې پیره دار نه وو هغه دننه ولاړ او وې کتل هلته زخمي ویده و، او کمپله پرې د پاسه غورېدلې وه، مخ یې هم پټ و، نوی څوکېدار بهر ولاړ او په دروازه کې ودرېده، هغه ته څرگنده وه چې اوس جراح د زخمی د لیدلو له پاره راځي، علی بن سفیان هم راځي، هغه ته دا هم پته وه چې د زخمي خور له هغه سره یو ځای اوسېږي او له هغې پرته بل چاته د تللو اجازه نشته، خو د تپي خور یې هم چېرې ونه لیدله، چې لمر راوه خوت علی بن سفیان راغی، له څوکېدار نه یې پوښتنه وکړه جراح راغلی دی او که نه؟

پیره دار ځواب ورکړ جراح راغلی نه دی، لومړنی پیره دار دلته نه و، او دننه د تپي خور هم نشته علی بن سفیان د دې فکر سره دننه ولاړو چې د زخمي حالت به خراب شوی وي او خور به یې د جراح پسی تللی وی زخمي خو یوازې د علی بن سفیان له پاره نه بلکې د ټولې اسلامي نړۍ له پاره ډېر ارزښتناک و، د هغه د رغېدو انتظار کېده او د یوه ډېرې لویې توطیې د رسوا کېدو هیله وه.

علی بن سفیان ژر دننه ولاړ، زخمي له سره تر پښو په کمپل کې پټ و، د تازه وینې بوی یې احساس کړ، د زخمي له مخ په یې کمپله لرې کړه، نو دومره په وېره ترې شاته راغی، لکه هغه چې زخمي نه ښامار وي، له هماغه ځایه یې بهر ولاړ پیره دار ته غږ وکړه څوکېدار په منډه راغی علی بن سفیان ورته د زخمي مخ وښوده، پوښتنه یې وکړه دا خو هغه شپېنی څوکېدار نه دی؟ د نوي څوکېدار څېره له وېرې ژېړ واوښته او په ژرغوني آواز یې وویل. همدا و، په دې بستر کې څنگه ویده شوی دی؟

علی بن سفیان ورته وویل: ویده نه دی، وژل شوی دی!

هغه کمپله پورته او لرې کړه، بستره په وینو سره وه، هغه زخمي نه و بلکې د شپې له ځوا څوکېدار و.

علی بن سفیان وکتل د مړی له زړه سره نږدې د خنجر دوه زخموونه وو، د چرسیانو د ډلې زخمي غایب و، علی بن سفیان په کوټه، حویلی په غور

سره وکتله، هیچیری هم د وینو خاڅکي ونه لیدل شول، د دې نه څرگندېدلې چې څوکیدار یې ژوندی راوستی د زخمی پر بستره یې څمولی او بیا یې په څنجر باندې وهلی دی، څه کولو او وهلو ته یې پریښی نه دی، کله نو د وینې خاڅکی به خواره وو، چې کله یې ساه ختلې کمپله یې پرې هواره کړې ده، او وژونکیو زخمی له ځانه سره بیولی دی، او خور یې هم ورسره بیولې ده، داسې څرگندېده چې د زخمی په تښتولو کې یې خور هم مرسته کړې ده، هغه ځوانه او ښکلې نجلی وه هغې به څوکیدار غولولی وي، د نجلی ملگریو به بیا په ناڅېرۍ کې نیولی وي، علی بن سفیان پر خپله غلطۍ افسوس وکړ، چې د زخمی څلورو ملگریو ته له هغه سره د لیدلو وخت ورکړ، هغوی ویلی وو چې د زخمی د تره او ترور زامن دي، هغوی دننه ورغلی او لیدلی یې و، چې د دې ځای پیره او ساتنه څه ډول ده؟ د هغه خور ته هم دلته د اوسېدو اجازه ورکول په کار نه وو، هغوی دا خبره هم باوري کړې ننه وه چې هغه به گوندی په رښتیا د زخمی خور وي، او یا د قاتلانو ډلې ملگری.

علی بن سفیان په قهر شو او پر خپله سهوه پښېمانه هم، خو هغه پخپل زړه کې د زخمی او د هغه د ملگریو دومره بریالی تېښته وستایله، د علی بن سفیان په څېر هوبنیار سړی تېروستل څه آسان کار نه وو، هغو څلور کسو هم دوکه ورکړې وه، هغه له نوي پیره دار نه څه پوښتنې وکړې، هغه ورته وویل چې تر دې د مخه یې د شپې هم پیره کړې ده، هغه وویل چې نجلی یې له جراح سره د هغه کور ته په ورتلو او شپې ناوخته به بېرته راتللو لیدلې ده له دې نه له علی بن سفیان سره شک پیدا شو چې نجلی جراح هم د خپل حسن او ځوانی په جالی کې گېر کړی و، علی څوکیدار ته وویل چې په منډه ولاړ شه او جراح راوله، د څوکیدار له تللو وروسته هغه د پټې نښې په لټون کې اخته شو، بهر ولاړ ځمکه یې وکتله، د پښو نښې یې ولیدلې، خو نښو له هغه سره مرسته نه کوله، زخمی خو په ښار کې پتیدای

نه شو، یوه لاره پاتې وه، چې د زخمي پر کلي (له کومه ځایه چې د هغه خور راوستل شوی وه) حمله وکړای شي، خو هغه کلی ډېر لرې و. څوکیدار بېرته راغی وې ویل جراح په کور کې نشته، علی بن سفیان د هغه کورته ورغی، ملازم یې وویل چې جراح د شپې ناوخته له یوې نجلی سره وتلی وو بیا بېرته رانغی، د نجلی په باب د جراح نوکر وویل چې تردی د مخه هم ورسره راغلې وه، او دواړه تر ډېره وخته دننه ناست وو، د علی بن سفیان باور راغی چې جراح هم د زخمي په تښتولو کې شریک دی، او دا د نجلی د ښکلا کمال دی، علی بن سفیان د خپلې ادارې مامورین راوه غوښتل او هغوی ته یې د زخمي د تښتولو په باب وویل، هغوی ټول یوې او بلې خواته خپاره شول، په یو ځای کې یې د ډېرو آسونو د سومانو نښی ولیدې، د شاوخوا اوسیدونکیو درې څلورو کسانو وویل چې د شپې یې د ډېرو آسونو د ځفاستی غږونه اورېدلي دي، د استخباراتو مامورین د آسونو د سومانو په تعقیب پسې له ښاره ووتل، خو مخکې تلل بیکاره وو، د شپې د ځفاستونکیو آسونو د سومانو په تعقیب پسې د ورځې تلل بیکاره وو، هغوی ته همدومره پته ولگېده چې تښتوونکي دې لوري ته تللي دي، د علی بن سفیان له پاره یوازې دا کار پاتې و، چې د مصر سر پرست امیر تقی الدین ته اطلاع ورکړي، چې د چرسیانو د ډلې زخمي د هغه ملگریو تښتولی دی، له هغه سره دا فکر هم پیدا شو، چې زخمي چې کومې د راز خبرې کړې وې هغه هم بې بنسټه وې، او هغه د خپل ځان خلاصولو او د تېښتی د وخت میندلو له پاره دا کار کړی و. هغه سلطان صلاح الدین ایوبیو او علی بن سفیان هم غولولي وو.

نیمه ورځ تېره شوې وه، چې علی بن سفیان تقی الدین ته د خبر ورکولو له پاره ورغی، هغه مهال د هغه زخمي بندي چې د پورته کېدلو توان یې هم نه لاره له قاهرې نه لرې یوه ویجاړ ځای ته رسول شوی و، خو هغه ژوندی نه و، د جراح لاس او پښې تړلي وو او هغه پر یوه آس د بې روحه څېز په څېر پروت و، د هغه پښې د آس پر شا یوې خواته خو تنه او سر یې بلې خواته

څوړند وو، ټوله شپه يې هغه په همدې حالت کې وړی و، د سهار څخه لا رڼا شوې نه و، چې کله آسونه ودرول شول، د جراح پر سترگو پټی و تړلې شوې هغه د پټيو تړونکي سرې ونه ليدې شو، ځکه چې سر يې څوړند و، له پټی تړلو وروسته يې پټې پرانستل شوې، او هغه يې پر آس کښېناوه، لاسونه يې تړلي وو، شاته يې يو سرې پر آس سپور شو، او آسونه تر لږ آرام وروسته بيا روان شول، هغه ته همدومره معلومه شوې وه چې يو څو نور آسونه ورپسې را روان دي، او سپاره يې په کرار کرار خبرې اترې کوي، آسونه روان روان وو او لمر راپورته کېده، بيا جراح احساس کړه چې آسوه پر لورې څيژي، په لږه لږه فاصله کې بڼي او کين لوري ته گرځي راگرځي او بيا مخ په کښته ځي، هغه اټکل کاوه، چې دا سيمه لورې ژوره ده.

ډېر وخت وروسته چې که ټکنده غرمه شوه، هغوی ته له وروسته نه آوازونه وشول، چې دا ترې څرگندېده چې کوم سپور له آس نه راپرېوتی دی، د هغه آس هم ودرول شو او شاته وگرځول شو، هغه بيا د پخوا په شان غږونه واورېدل، پورته يې کړی... سيوری ته يې يوسی، بې هوشه شوی دی، اوه خدايا! له ده نه خو وينې بهيرې؟ دا يې د شارجا تر هېدلی غږ واورېده. د جراح سترگې او لاسونه پرانيزی، چې پټی پری بنده کړي، که نه نوزما ورور به مړ شي، دا د چرسيانو د ډلې زخمي و چې له آس نه پرېوتی وو ټوله شپه د آس له سپرلی او ځفاستی له امله يې د گېلوی زخم خلاص شوی و، او له زخم نه يې هم وينه روانه وه هغه د رد زغامه خو وينه يې روانه وه په اخر کې چې هغه ځای ته راورسېده وينه ترې نوره هم زیاته وبهیده، چې بې هوشه شو او له آس نه راپرېوت، هغه يې پورته او د يوه کمره سيوری ته يې وه رساوه، په خوله کې يې ورته اوبه واچولې، خو اوبه يې له ستوني تېری نه شوي، جامې يې په وينو لمدی شوی وی.

د جراح سترگې پرانستل شوې او ورته وويل شول، چې اخوا ديخوا به نه گوري، هغه په خپل نس د خنجر څوکه احساس کړه، له ځان نه يې مخکې روان کړ د کمره سيوری ته زخمي پروت و او شارجا ورسره ناسته وه، هغې

جراح ته وویل: د خدای له پاره زما ورور وژغوره جراح تر هر څه رومبې د زخمی په نبض لاس کېښود، هغه ته امر شوی و، چې یو خوا بل خوا به نه گوري، هغه ناست و، او د زخمی نبض یې کوت، د هغه په نس کې د خنجر خوځه چوځېده، د تپې نبض یې چې احساس کې، ناڅاپه پاڅېده او شاته وگرځېده، د هغه مخی ته څلور کسه ولاړ وو، چې مخونه یې په تورو نقابونو کې پټ وو، یوازی سترگې یې ښکارېدې، د یوه په لاس کې خنجر وو جراح په غوسه وویل: په تاسې ټولو دې د الله لعنت وي، تاسې دی د ژغورنې په ځای وواژه تاسې ټول د ده قاتلان یې، دا خو مړ دی، مونږ دی په کت کې هم نه ښورا وه او تاسې پر آس کېښاوه را مو ووست، د ده زخم خلاص شوی دی، او د بدن ټوله وینه یې ضایع شوی ده.

شارجا د ورور پر مړي ورپرېوته او په چیغو چیغو یې وژړل. په نقابونو کې پټ مخیو سړیو د جراح پر سترگو پټی وتړله او له هغه ځایه یې یو څه لرې بوته، مړی یې پر آس واچوه او قافله بیا روانه شوه، جراح د شارجا سورې کړیکې او ژړا فریاد اورېده، له جراح سره پر آس چې کوم سپور و، هغه ته جراح وویل دا زخمی بیخي رغېده، خو تاسې هغه وواژه هغه ته هیڅ سزا نه ورکول کېده، سپاره وویل: مونږ هغه د ژوندي پاتی کېدو له پاره راوستی نه و، مونږ په اصل کې هغه راز راتښتولی دی، چې دې زخمی سره و، د ده په مړینه زمونږ هیڅ غم نشته، مونږ خوښ یو چې ته او ستاسې حکومت له دې راز نه ناخبره واست چې د ده په سینه کې و.

جراح پوښتنه وکړه نو تاسې ماته د کوم جرم سزا راکوی؟

سپاره خواب ورکړ: مونږ به تا د پیغمبرانو په څېر ساتو، په تابه تود باد هم نه لگېږي، مونږ ته د دې له پاره راوستی وې، چې که په لاره کې زخمی په تکلیف شي، نو ته به یې مرهم پټی کوي، خو مونږ دا فکر ونه کړ چې له تا سره خو نه درمل شته او نه مرهم، ستا د راتښتولو دویم لامل دا و، چې مونږ دا نجلی هم له ځان سره راوستل غوښتل، که مونږ دا راوستلی وای، نو ته چې له دې سره وې، زمونږ پسی به دې ټول پوځ راوینس کړی و، نو

ځکه ستا راتښتول هم ضروري وو، دریم دا چې مونږ یوه جراح ته اړتیا لرو،
تابه مونږ له ځان سره ساتو.

جراح وویل: زه به د داسې کوم سړی علاج ونه کړم چې زما د حکومت
مخالف وي، تاسې ټول د فاطمیانو صلیبیانو او سودانیانو دوستان یاست
او د هغوی په اشاره د اسلامي حکومت پر خلاف وړانګاري کوي. زه به له
تاسې سره هیڅ مرسته ونه کړی شم.

و سپاره وویل: بیا خو به ته ووژل شي، جراح وویل: مرګ به زما له پاره
غوره وي. سپاره ځواب ورکړ چې بیا خو به مونږ له تاسره هماغه رویه کوو،
چې ستا لپاره به ښه نه وي، بیا به ته زمونږ هر امر منی، خوزه درته وایم
چې د بدی رویی نوبت به نه راځی، تا د صلاح الدین ایوبی پادشاهی لیدلې
ده، زمونږ پادشاهی به هم وګورې، نو پخپله به ووايي چې زه همدلته
اوسېږم، دا خو جنت دی که تا زمونږ له جنت نه انکار وکړ، بیا به درته خپل
جهنم وښیو.

آسونه روان وو، د جراح پر سترګو پټی تړلې وې، د پټی په تیاره کې یې د
خپلی راتلونکې د لیدو کوښښ کاوه، د تېښتې په پلانونو یې هم سوچ
کاوه، بیا بیا به یې د شارجا فکر په مغزو کې ګرځېده، خو هغه به چې فکر
ورکړ چې دا جنی هم د دغې ډلې ملګرې ده نو نهیلې به شو، چې له هغه سره
به هیڅ مرسته ونه کړای شی.

د هغوی سفر دومره اوږد نه و، خو د سرحدی ټولپو او د هغوی د گزمو له
وېرې د مجرمانو دغه قافله په بې لارېو پټه او ډېره لرې راتاوه شوې وه، له
ماښام وروسته هم روان وو او شپه تېرېده، د نیمې شپې نه لږ د مخه دغه
کاروان ودرېده، جراح یې له آس نه راکوز کړ او لاسونه یې پرانستل،
څرنگه چې تیاره وه نو ځکه یې د هغه له سترګو پټی هم لرې کړ هغه ته د
خوراک لپاره هم څه ورکړل شول، اوبه یې پری وڅښلې او تر دې وروسته یې
برې لاس او پښی بیا وتړل، او د ویده کېدلو یې ورته وویل: سپاره ستري

شوي وو، هغوی د دوه نیمو شیو راسې وینس وو، وغزېدل او ویده شول، له آسونو یې زینونه هم لری کړل او لږ لری یې وتړل، د جراح د تېښتې هیڅ امکان نه و، هغه تړلی ویده شو.

لږه شېبه وروسته یې سترگې وغړېدې، پوه شو چې د روانېدو له پاره یې راوبشوي، خو چا د هغه د پښو رسی پرانستلې، هغه غلی پروت و، مرگ ته هم تیار و، د هغه دا هیله وه، چې هغوی به یې وژني او غورځوي به یې خو د پښو د رسی له پرانستلو وروسته یې چې د لاسونو پرانستل پیل شول، نو پرانستونکې د جراح په غوږ کې وویل: ما په دوه آسونو باندې زینونه تړلي دي، غلی زما پسی راځه! زه له تاسره ځم هغوی د بی هوشۍ په خوب ویده شوي دي دا د شارجا غږ و.

جراح په کراره پورته شو او په شارجا پسی روان شو، په شگو کې د مزل پر وخت د پښو غږ نه پورته کیږي، خو قدمه وړاندې دوه آسونه ولاړ وو، پر یوه شارجا سپره شوه، او بل باندې جراح سپور شو، شارجا وویل: څنگه ته پر آس ښي او کین لوری ته په گرځولو خو پوهېږې؟ جراح له خواب ورکولو پرته آس پونده کړ، د شارجا آس هم ورسره په ځغاسته شو، د آسونو د ځغاستې پر وخت شارجا جراح ته وویل، زما پسی راځه! زه پر لار بلده یم، په تیاره کې زما نه مه جلا کېږه.

د ځغاستې په حال کې د آسونو څوږ تېښتوونکي راوینس کړل خو تعقیبول یې آسان نه وو، هغوی لومړی باید لیدلی وای چې دا د چا آسونه دي؟ له هغوی سره د شارجا د تېښتې وېره نه وه، په دې څېړنه کې یو څه وخت تېر شو، چې هغوی څوک وو؟ او څه وخت وروسته به ورته معلومه شوې وي، چې شارجا او جراح وتښتېدل، بیا به هغوی آسونه زین کول، په دې کې به دومره وخت لگېدلی وی چې تښتېدونکی دوه دوه نیم میله وړاندې تللي وو، شارجا او جراح بیا بیا شاته کتل، د آوازونو د اورېدو کوښښ یې هم کاوه، د هغوی باور راغی چې څوک ورپسې نه راځي، هغوی لاتر دې دمه د آسونو د وروکولو خطر په سر اخیستلای نه شوه، نو ځکه هماغسې

په چار گامو روان وو، بلاخره داسې ځای ته ورسېدل چې آسونه پخپله ورو شول، خو هغوی ډېر لرې تللي وو جراح شارجا ته وویل دلته به خامخا کوم ځای کې د سرحدی گزمنې سپاهیان وي، خو هغه ته پته نه وه چې کوم ځای به وي، شارجا ته هم څه پته نه وه، هغې جراح ته وویل چې هغوی د گزمنه سپاهیانو له وېرې په لرې او شارو لار تللي وو، کله نو د هغې کلی لرې نه وو هغې جراح ته ډاډ ورکړ چې قاهرې ته په صحیح لاره روان دي او قاهره لرې نه ده.

سبا ورځ به د غرمې مهال و چې علی بن سفیان د مصر د سرپرست امیر تقی الدین سره ناست و، تقی الدین ویل زه په دې حیران نه یم چې ستاسې په څېر ازمیېل شوی حاکم دا غلطی کړې، چې یوی شکمنی نجلی ته موله مجرم زخمی سره د اوسېدو اجازه ورکړی او څلور شکمن کسان موزخمي ته وروستلی دي، زه په دې حیران یم چې دا ډله دومره منظمه او زړوره ده چې زخمی یې وتبنتاوه پیردار یې وواژه او بیا یې د زخمی مجرم په بستره کې واچاوه دا یو منظم پروگرام او ترتیب شوی جرم دی.

علی بن سفیان وویل: زه گومان کوم چې دغه کار جراح او نجلی په آسانه کړی دی، په دې کار کې هم زمونږ د قوم د همدغه کمزوری اغېز څرگندېږي، چې سلطان صلاح الدین ایوبی یې تل له امله خفه وي او وایي چې د دولت او بنځه نشه به اسلامي امت ډوب کړي، جراح خو ما نیک عمله انسان گانه، خو یوی جلی هغه وروند کړو په هر حال د زخمی بندي د کلی پته معلومه ده، ما ورپسې یو ټولی عسکر لیږلي دي.

تقی الدین پوښتنه وکړه په سویل لویدیزو سیمو کې چې زمونږ بندي د کومو کنډرو یادونه کړې وه، د هغې په باب تاسې څه کول غواړی؟ علی بن سفیان ځواب ورکړ، زه گومان کوم چې هغه دروغ ویلي وو، هغه د خپل خلاصون له پاره دغه بې بنسټه کیسه جوړه کړې وه خو بیا به هم استخبارات د هغې سیمې په باب معلومات راټول کړي.

هغوی لا په دې مسئله خبرې کولې، چې په دروازه کې ولاړ پیره دار راغی او داسې خبر یې راوړ، چې هغوی دواړه یې حیران کړلو هغوی یو بل ته وکتل، داسې ښکارېدل لکه هغوی چې له خبرو معزور وي. علی بن سفیان پاخید وې ویل، بل څوک به وي، بهر ولاړ، په هغه پسی تقی الدین هم ورغی، خو هغه بل څوک نه، د هماغوی خپل جراح یې مخې ته ولاړ و، او د زخمی بندی خور هم ورسره وه، د هغوی آسونه ډېر ستمېدل، د جراح او شارجا سرونه او مخونه له دوړو او گردونو ډک وو، شونډې یې وچې او خولې وازې پاتې، وې، علی بن سفیان ترې لږ په غوسه پوښتنه وکړه، بندي مو چېرته پرېښود؟ جراح ورته په لاس اشاره وکړه، چې مونږ لږ آرام کولو ته پرېږدئ، دواړه یې دننه بوتلل، د هغوی له پاره یې اوبه او خواړه راوه غوښتل. جراح ورته په تفصیل سره وویل چې څه ډول وتښتول شول، په سفر کې زخمی بندی مړ شوو هغه ته هیڅ پته نه وه چې زخمی بندی هم راتښتول شوی دی، سبا د ورځې ورته د سفر په حال کې پته ولگېده، چې کله زخمی له آس نه راپرېووت او د زخم د خلاصېدو له امله مړ شو، جراح څه چې ډول شارجا آزاد کړ او له هغه سره راوتښتېده هغه یې هم ورته مفصل ډول وویل، شارجا هم خپلې خبرې وکړې، نو علی بن سفیان وه پوهېده، چې دا یوه بېدیانی جنی ده، کلکه او زړوره هم ده او دا دومره چالاکه نه وه، څومره چې فکر کېده، هغې وویل چې د خپل ورور په اسره او د هماغه په خاطر ژوندی وه، هغه د ورور د ژوند په خاطر مرگ ته هم تیاره وه، جراح چې په څومره اخلاص د هغې د ورور علاج وکړو له هغې نه دومره اغېزمنه شوه چې د هغه مریده شوه، ماته جراح ملایکه ښکارېده په لومړي ورځ چې له هغې سره کوم څلور سړي راغلي وو هغه زمونږ هیڅ نه کېدل، هغوی زمونږ د تره او ترور زامن نه وو، هغوی د هغې ډلې سړي وو چې صلاح الدین ایوبي او د هغه لوړ پوړي چارواکي وژل غواړي، کله چې د علی بن سفیان سړي د شارجا کلی ته ورغلي وو هغه مهال دا څلور سړي په کلی کې وو، هغوی ته معلومه شوه چې د شارجا ورور زمخي او نیول شوی دی، هغوی

ورسره په دې نیت را روان شول چې زخمي به راتښتوي، له هغوی سره دا وېره وه چې زخمي سره کوم راز دی هغه رسوا نه شي، هغوی ته دا څرگنده وه چې خمي چېرې او په څه کار کې نیول شوی دی.

د شارجا له وینا سره سم د هغې هم دا اراده وه چې خپل ورور به راتښتوي، هغې چې له ورور سره د پاتې کېدلو کومه هیله کړې وه، له هغې نه یې دوه موخې وې، یوه یې دا چې د خپل ورور خدمت او پالنه به کوی او بله یې دا چې که وخت په لاس ورغی نو خپل ورور به تښتوي، هغه څلور سړي چې زخمي یې وکتل بېرته ستانه نه شول، بلکې په قاهره کې پاتې وو، هغوی د شارجا د اشارې په انتظار وو، خو جراح نجلی ته داسې خبرې وکړې چې هغې هیڅکله اورېدلې نه وي، هغه به هر وخت له جراح سره ناسته او د هغه خبرو اورېدو ته به لېواله وه، یوه ورځ هغه د جراح کورته روانه وه نو هغې ته له هغو څلورو نه یو سړي په مخه ورغلی وه هغه شارجا ته وویل چې د زخمي په تښتولو کې باید نور وخت تېر نه شی شارجا هغه ته وویل چې هغې خپله اراده بدله کړې ده، د هغې ورور به همدلته اوسي، هغه سړي شارجا ته وویل چې داسې ښکاری لکه چې د دماغ دی خراب شوي دی.

شارجا دا هیله نه لرله چې هغوی به دومره زړورتوب وکړی او د هغې ورور به تښتوي، هغې ورته خپل پرېکړه واوروله چې هغه به ورسره هیڅ مرسته ونه کړي، هغه سړي ورته وویل مونږ ستا هر حرکت وینو، مونږ دا گنله چې تا گوندې جراح په خپل جال کې گېره کړی دی، خو داسې ښکاری چې ته پخپله د هغه په جال کې گېره شوې یې. شارجا هغه وراټه، څرنگه چې د هغې دا هیله نه وه چې هغه وگړي به دومره د زړورتوب څرگندونه کوي له دې امله یې جراح ته هم څه یادونه ونه کړه چې د هغې د زخمي ورور د تښتولو خطر ده.

په هماغه شپه جراح او شارجا د هغو څلور وارو په ولکه کې راغلل، هغوی یې چې کله پر آسونو د سپرولو له پاره پورته کول، نو هغې وه لیدل

چې پر یوه آس د هغې ورور هم په زخمی حالت کې ناست و. هغه مهال هغه یو څه خوشحاله شوه چې ورور یې آزاد کړای شوی دی، نو هغه تېبستنې ته تیاره شوه، خو جراح یې له هغوی سره بندي لیدل نه غوښتل، نو هغوی ته یې ځکه وویل چې جراح پرېږدي! خو خبره یې وه نه منل شوه د هغه لاسونه او پښې یې وتړل، پر آس یې بار کړ، په لاره کې شارجا ته وویل شول، چې د هغې ورور یې څه ډول راوتښتاوه، هلته یوازې دوه کسه ورغلي وو، یوه یې له پیره دار نه د کومې پوښتنې په باب په خبرو مصروف کړ، بل یې د شاله لوری له غاړې نه وینو او دواړو پورته کړ او دننه یې وپوړ، زخمي چې هغوی ولیدل، پورته شو کښېناسته، د هغه په بستره یې پیره دار ځملاوه او د هغه پر زړه یې د خنجر دوه ژور گذارونه وکړل او هغه یې وواژه بیا یې پرې کمپله وغوړوله، دواړو زخمي بندي راپورته کړ او راووتل، هغوی ته دا هم معلومه وه چې شارجا د جراح په کور کې ده، هغوی وپېرېدل چې شارجا به ورسره دا کارونه مني او تښتونه به ناکامه شي خو د هغې راتښتول هم له هغه ځایه ضروري وو ځکه چې له هغې سره هم یو راز و، دوه سړي ورته په کمین کې ناست وو، څنگه چې جراح او شارجا هغې تنگی او تیاره کوڅې ته ورسېدل، هغوی دواړه هم ونیول شول اود اغوا کار بریالی سرته ورسېده.

* * *

د علی بن سفیان په څېر د استخبارتو فنی ماهر کومه ازموینه کول نه غوښتلو هغه په سملاسي توګه د جراح او شارجا په خبرو باور ونه کړ، دا هم د بتوطني یوه کړۍ کېدای شوه، هغې دواړه سره جلا کړل، او له هغوی نه یې پخپل انداز پوښتنې وکړې، جراح هوښیار سړی و، هغه علی بن سفیان قایل کړو چې هغه کومې خبرې کړي دي ټکی په ټکی صحیح دي، هغه وویل چې یو خو احساساتی اړخ دی، د دغه جلی شکل او صورت د هغه د مړې خور په څېرو، ځکه یې هغه خوښېده، او هغه یې خپل گورته بوتلله همو او د زخمي په کور کې به هم ورسره تر ډېره وخته ناست و، جراح وویل، چې د هغه د دې رویې نه نجلۍ دومره اغېزمنه شوه. چې هغې ورته خپل

ځنی شکونه په ځکې کېښودل، دا د هغه جلی دویم اړخ و چې له امله یې جراح ورته زیاته پاملرنه وکړه، نجلی مسلمانان وه، خو داسې ښکارېدل چې پر هغې ډېرو بهرنیو اثراتو کار کاوه، جراح د هغې له ذهن نه دغه اثرات لرې کړلو څرنگه چې نجلی کلیوالي او د وروسته پاتې ذهن لرونکې وه او د لرې پرتو سیمو اوسېدونکې، نو ځکه به چې د هغې په ذهن هر څه واچول شول هغه به یې صحیح گڼل، د هغې له خبرو نه څرگنده شوه، چې د هغوی په سیمه کې د اسلام خلاف تبلیغات او د صلاح الدین ایوبی پر خلاف تخریبی چارې ښې په زور او شور او پرته له کوم خنډ او بندیز روانې دي.

علی بن سفیان له شارجا سره څه خبرې ونه کړې تش له هغې نه یې پوښتنې کولې او له ځوابونو یې بیان ترتیبیده، هغې د فرعونیانو د کنډرو په باب هماغه څه وویل، چې مخکې ویل شوي دي.

هغه هم د کنډرو د هغه بزرگ سرې گروهمنه وه، د چا په باب چې ویل کېدل چې گناهگارانو ته نه ښکاري، او د هغه یوازی آواز اورېدل کېږي. شارجا وویل چې ورور یې په پوخ کې و، او هغه په کور کې یوازې اوسېده، هغې ته د کلي ځنې خلکو ویلي وو، چې هغه دی کنډرو ته ورشي، ځکه چې د هغه انسان پېغلې نجونې ډېرې خوښېږي، شارجا د علی بن سفیان د پوښتنو په ځواب کې دا هم وویل چې د هغوی د کلي درې ښکلی پېغلې د کنډرو هغه بزرگ ته ورغلې وې چې بیا بېرته رانغلې، یو ځلې د هغې ورور کلي ته راغلی و، شارجا له هغه پوښتلي وو، چې کنډرو ته ورشي او که نه؟ ورور یې هغه منع کړې وه شارجا په ښه ډول ونه ویلای شول، خو دا پته وه لگېده چې د مصر په سویل لویډیزو سیمو کې کارونه روان دي، نجلی د جراح په باب وویل، چې که هغه یې کلي ته هم بیولی وای او بندي کړی یې وای، نو له هغې ځایه به یې هم د خپل سر په بیه را خلاص کړی وکله چې د هغې ورور مړ شو نو کلي ته د تللو اراده یې هم پرېښوده، او عزم یې وکړ چې جراح به له دې ځایه آزادوي، هغه څلورو مجرمانو شارجا خپله ملگري گڼله، خو جراح هغې ته ویلي وو، چې هغوی د الله تعالی ډېر لوی مجرمان

دي، هغې ته دا هم معلومه شوې وه، چې د هغې له ورور سره يې هيڅ همدردي نه وه بلکې له هغه راز سره يې کار وو چې له هغه سره و نو ځکه هغوی وواژه .

علی بن سفیان له هغې نه پوښتنه وکړه چې اوس هغه څه کول غواړي او د خپل ځان په باب يې څه فکر کړی دی؟ هغې ځواب ورکړ، چې خپل ټول ژوند به د جراح په قدمونو کې تېر کړی او که جراح هغې ته ووايي چې اور ته ودانگه، نو اور ته به ودانگي، هغه دې خبرې ته تياره شوه چې تر کنډرو پورې به د ورتلونکيو لارښوونه هم وکړي او د خپلې سيمې هر هغه سړي به په گوته او ونیسی چې د مصر د حکومت پر خلاف کار کوي.

د علی بن سفیان په مشوره د پوځ او اعلی حاکمانو غونډه راوغوښتل شوه، او حالات د تقی الدین مخې ته وړاندې کړای شول د ټولو دا فکر و، چې تقی الدین نوی نوی مصر ته راغلی دی او د لومړي ځل له پاره دومره دروند مسثولیت ورته سپارل شوی دی، نو ځکه به هغه په احتیاط سره پرېکړی کوي، او کېدای شي چې له کومې خطرې سره مخ کېدل ونه غواړي، په غونډه کې زیاتره چارواکو پر دی خبره اتفاق وکړ چې ښکاره معلومه ده چې لری او پراخه سیمه زیاتره وگړي بی لارې کړای شوي دي، نو ځکه دې د دغو خلکو پر خلاف پوځي عملیات نه کیږي، مسئله دا وه چې د کنډرو دننه چې کوم حالات معلوم کړای شوي وو، له هغو نه څرگندیدله چې هلته یوه نوې عقیده را منځته شوې چې هغو خلکو منلی هم ده، نو ځکه به دغه وگړي پر خپل عبادت ځای پوځي يرغل ونه زغملای شي، د دې حل دا وړاندې کړای شو، چې دغی سيمې ته دې مسلمان معلمان، عالمان او پوهان ولېږل شي چې خلک سمی لارې ته راوبولي، د هغوی احساسات دې نه مجروح کوی .

تقی الدین وویل: د دې مقصد خو دا دی، چې تاسې له انسانانو ویرېږی او ستاسې په زړونو کې د الله جل جلاله او رسول اکرم صلی الله علیه وسلم مینه نشته چې دوی د یوه رښتوني دین سپکاوی کیږي، زه د مصر امیر او

اعلیٰ قوماندان ته د خبر ورکولو اجازه نه ورکوم، تاسې نه پوهیږئ چې هغه په فلسطین کې له څومره ځواکمن دښمن سره په مقابله اخته دی، تاسې هغه ته دا ثابتول غواړئ چې مونږ ټول درې څلور زره بې لاری شویو انسانانو او د اسلام د دین له دښمنانو څخه ویرېږو، زه د نیغی او مستقیمې سختې او کوتلی حملې قایل یم.

یو مرستیال قوماندان وویل: محترما! بې ادبې دي معاف وي. صلیبیان پر مونږ تور لگوي چې اسلام د تورې په زور خپور شوی دی، مونږ د دغه تور عملی تردید کول غواړو، مونږ به له ځانونو سره د مینې او محبت پیغام یوسو، تقی الدین ورته په ټوکه کې وویل نو بیا مز تر ملا تورې ولې ترلې دي؟، په دې پوځ دومره لگښتونه ولې کیږي؟ آیا تر دې به دا غوره نه وي چې مونږ لښکرې رخصت کړو او وسلې په نیل سیند کې واچوو، د تبلیغیانو یوه ډله جوړه کړو، د ملنګانو او مسافرو په څېر کلی په کلی وگرځو؟ تقی الدین دا په احساساتي انداز وویل: که د الله جل جلاله او پیغمبر صلی الله علیه وسلم د پیغام پر خلاف صلیبیانو تورې را ایستلې وي، نو بیا خو به د مسلمانانو تورې په تېکو کې نه پاتې کېږي، او چې کله د مسلمان توره له تیکې راووخې، نو هر هغه سر به له تنې جدا کوي، چې د اسلام د مبارکې کلمې لا اله الا الله محمد رسول الله له منلو انکار کوي، هره هغه ژبه به پرې کوي، چې حق کلمې ته دروغ وايې صلیبیان که دا تور لگوي چې مونږ اسلام د تورې په زور خپور کړی دی، نو زه له هغوی نه معافی غوښتنې ته تیار نه یم، اسلامي سلطنت ولې کمزوری کیږي؟ پخپله مسلمان ولې د اسلام دښمن کیږي؟ یوازې د دې له پاره چې صلیبیانو د بنڅو، شرابو او د زرو او مرغلرو او د واک او اقتدار حرص او هوس په وسیله د مسلمانانو تورې زنگ وهلې، هغوی پر مونږ باندي د جنگ خوبسونې او ظلم او تیري توروته لگوي، زمونږ د جنگیالیتوب روایات ختمول غواړي، ځکه چې هغوی د جگړې لویه زمونږ نه وړای نه شي، د هغوی د وچې لښکرې او سمندري بېړۍ ناکامې شوي دي، اوس زمونږ په

منځ کې وړانکاري کوي، د الله جل جلاله د رښتیني دین جرړی غوڅوي، او تاسې وایي چې د هغوی پر خلاف تورو ته لاس مه وروړی .
 دوستانو! په غور سره واورئ چې صلیبيان او ستاسې نور دښمنان له تاسې نه د دوستۍ په پلمه تورې اخیستل غواړي د شاله لوري ستاسې وهل او ودرول غواړي د هغوي دا اصول یوه غولونه ده چې که څوک تاسې ته په یو مخ څپېره درکړي نو تاسې ورته بل لوری ورمخ کړی، آیا له تاسې نه کوم یوه ته څرگنده نه ده چې په کرک کې هغوي له مسلمانانو سره څه کوي؟ آیا تاسې په شویک کې د مسلمانانو بېگار کمپونه لیدلي نه دي؟ هلته یې څومره مسلمانې بیبیانې بې پردې کړي، هغه مو اورېدلي نه دي؟ چې په نیول شوی فلسطین کې مسلمانان د وېری ترهې، بې پتی او مظلومیت ژوند تېروي، صلیبيانو د مسلمانانو له کاروانونو لوتی او ښځی تښتوي، او تاسې وایي چې د اسلام په نامه توره پورته کول جرم دی، که دا گناه وي نو زه پرې نه شرمېږم.

د صلیبيانو تورې د بې وسې مسلمانانو سره پرې کوي، یوازې په دې خاطر چې له الله جل جلاله سره مینه لري، د صلیب او بوتانو عبادت نه کوي، ستاسې تورې هغه مهال د لاسونه غورځېدل په کار دي، چې مخی ته مو بې وسې او بې وسلې انسانان وي او هغوی ته الهی پیغام رسیدلی نه وي، مونږ باید د دې اصولو منونکي نه اوسو، چې د خلکو پر احساساتو حمله وکړو، ما لیدلي دي چې په عربو کې ډېر کوچني کوچني واکمنان او نا اهلہ امیران د خلکو د خوښۍ له پاره ډېر په زړه پورې کلمات کاروي، د هغوی غلط احساسات او ولولې نورې هم راپاروي او هغوی خوښ ساتي، چې خلک هغوی له مزو چرچو او غیر اسلامي ژوند دود څخه منع نه کړای شي، د دغو امیرانو د کار طریقہ دا ده چې هغوی د ختمیسنو(چا پلوسانو) یوه ډله پیدا کړي، چې د هغوی هر غږ ته لښک وایي، او همدغه وگړي په خلکو کې گرځي، دا ثابتوي چې د هغوی امیر څه ویلي دي، هغه د الله تعالی آواز دی، چې نتیجه یې داده چې د الله جل جلاله بنده گان د بد

کارو او عیاشو انسانانو غلامان کیږي او قوم په حاکم او محکوم ویشل کیږي. . . مونږ گورو چې دښمن زمونږ جرړې غوڅوي، او زمونږ د قوم یوه برخه د کفر په تیارو کې ننباسې، که مونږ کوټکی تگلاره ونه ټاکله، نو مطلب به یې دا وی، چې مونږ د کفر ملاتړ کوو، ماته می ورور صلاح الدین ایوبي ویلي وو چې خیانت او غداری د مسلم امت یو دود گرځیدلی، خوزه دا هم گورم، چې داسې یو دود هم پیل شوی چې یوه ډله به حکومت کوی او نور به یې تر لاس لاندې محکوم وي، واکمن ټولی به د قوم خزانه په شرابو بهوي او ملت به یو گوټ او بو ته تړی وي، زما ورور صحیح ویلي وو، چې مونږ باید د ملت او دین اینده په نظر کې ونیسو، مونږ باید پخپل ملت کې د عزت او عمل لوړوالی پیدا کړو، راتلونکی نسلونه به زمونږ له قبرونو ځواب غواړي د دغه مرام له پاره باید له داسې چارو ځانونه ونه ژغورو چې د دین او هیواد له پاره گټور نه وي، که دغه په حقه گامو ته د قوم د څوکسو له پاره گټور نه وي، نو مونږ یې باید هیڅ پروا ونه کړو. مونږ د مسلمان امت گټه او عزت او څو کسو د خوښۍ له پاره قربانولای نه شوو مونږ د خپل هیواد یوه لویه برخه یوازې د دې له پاره د ورانکاری په چال کې گڼر پرېښودلای نه شو، چې هلته گواکې د خلکو احساساتو ته زیان رسیږي، تاسې گوری چې د هغه ځای خلک ساده او ناپوه دي، هغوی خپل هغه مسلمان وروڼه چې د قبیلو سرداران او مذهبی مشران دي، د دښمن سره د سازش په نتیجه کې بې لارې کوی.

په غونده کې د هېچا هم دا هیله نه وه چې د تقی الدین عکس العمل او غبرگون بهه دومره سخت او پرېکړه به یې کوټلې وي هغه چې کوم دلایل وړاندې کړل، د هغې پر خلاف په چاکې د دې جرئت نه و چې مخالفت خو لڅه چې وړاندیز یې هم وکړی هغه وویل: په مصر کې چې کوم پوځ دی یا له محاذه راغلی دی او تردې د مخه هم جنگېدلی دی، د دغه پوځ دې پنځه سوه آس سپاره، دوه سوه اوښ سپاره او پنځه سوه پیاده نن ماښام د سیمې په لور وه لېږل شي چېرې چې شکمنی کنډرې دي، دغه پوځ به له

هغې سیمې دومره لرې اوسي، چې که اړتیا پېښه شي په سملاسي توګه کلابندي وکړای شي، له ما سره چې له دمشق نه کوم دوه سوه کسه سپاره راغلي دي، هغوی به کنډرو ته دننه ورځي حمله به کوي، یو چریکي ګروپ به کنډرو ته دننه ورځي او دوه سوه سپاره به کنډري کلابند کوي که له بهر نه حمله وشوه، نو د پوځ زیاته برخه به یې مقابله کوي او کلابندي به نوره هم راتنګوي، په دې عملیاتو کې دې پوځ ته په کلکه وویل شي، چې له بې وسلې خلکو سره به څه کار نه لري.

تر دې پرېکړې وروسته په سملاسي توګه پوځي حاکمان د لېږد، حملې، کلابندی او نورو پلانونو په جوړولو لګولی شي شول.

سلطان صلاح الدین ایوبي د مصر له حالاتو ناخبره د کرک او شوبک د کلابانو تر منځ په یوه پراخه بیدیا کې چېرې چې شگلنې غونډې، خوږونه او لوی لوی ګټان هم وو او ځای ځای اوبه او پرېمانه سیوري هم زیات وو، د صلیبیانو د نوي جنګي پلان سره د خپل پوځ صفونه ترتیبول، د استخباراتو مامورینو هغه ته ویلي وو، چې صلیبیان به له دوه چنده ځواک سره چې زیاتره سپاهیان به یې زغرې لرونکي وي، له کلاب نه بهر راوځي او حمله به کوي، دغه پوځ به د سلطان صلاح الدین ایوبي مجاهدین په مخامخ جګړه کې مصروفوي او نور به یې د شاله لوري یرغل راوړي، سلطان صلاح الدین ایوبي خپل پوځ تر لرې لرې واټن پورې خپور کړو تر هر څه رومبې یې دا کارو کړ، چې هر ځای اوبه او سیوري وو، هغه یې ونیول، د دغو ځایونو د دفاع له پاره یې د غټو کمانونو لرونکي غشی ویشتونکي ولېږل، د هغوی غشی تر لرې ځایه رسېدل، هلته یې منجنیقونه هم ولګولو چې د اور ګولۍ یې ویشتلې، دا کار یې ځکه کړی و، چې دښمن

۱ - منجنیق یوه لرګینه د ستګاه وه چې د میچینو غزی په شان د اور پنډر سکې پر ویشتلې کیدل.

تېرې راونه رسيږي، لورې څوکې او غونډې يې هم نيولې وې، سلطان صلاح الدين ايوبي خپلو عسکرې ټوليو ته امر کړی و، چې که دښمن حمله وکړه تاسې نور هم خپاره شې چې دښمن په خپرېدلو مجبور کړي.

سلطان صلاح الدين ايوبي پوځ داسې ترتيب کړ، چې دښمن دا پرېکړه ونه کړای شي چې د مسلمانانو د پوځ اړخ کوم او وروستی برخه يې کومه ده.

سلطان صلاح الدين ايوبي د خپل پوځ يوه غټه برخه محفوظه وساتله، يوه برخه يې داسې په حرکت کې وساتله، چې هر ځای اسلامي پوځ ته د کرمک اړتيا وي، دوی مرسته ور رسولای شي، د هغه تر ټولو خطرناکه وسله د هغه چريکي گروپونه وو، او تر دوی زيات خطرناک يې استخباراتي نظام و، چې هغه ته يې د صليبيانو د هر حرکت خبر ورکاوه، سلطان صلاح الدين ايوبي د شوبک کلا نيولې وه د صليبيانو په پلان کې دا هم وو، که حالات يې په گټه وو نو شوبک به هم کلا بندوی او نيسي. هغوي هيله لرله چې د هغوی دومره زياتې لښکرې به د سلطان صلاح الدين ايوبي لږ شمېر پوځ په بيديا کې له منځه يوسي. يا به يې دومره کمزوری کړی چې شوبک ته به له بهر نه مرسته ونه رسولی شي، د دغه پلان له مخې سلطان صلاح الدين ايوبي د شوبک کلا هغه برخه چې صليبي پوځ پرې حمله کولای شوه تشه پرېښوده، هغه د صليبيانو له پاره موقع ورکړه چې صليبيان د دغه ځای په تش ليدلو پر شوبک کلا حمله وکړی، هغې لورې ته يې د پېرې څوکې هم لږې کړې او تر لږې لږې ځايه يې سيمه خالي پرېښوده.

صليبي جاسوسانو په سملاسي کرک کلا ته خبر ورکړ چې سلطان صلاح الدين ايوبي له صليبيانو سره د جنگېدلو له پاره خپل پوځ له شوبک نه لږې راټول کړی دی، او د شوبک کلا لاره پاکه شوې ده، صليبيانو په سملاسي توگه هغه پوځ چې پر سلطان صلاح الدين ايوبي يې مخامخ حمله کوله، امر وکړ چې لاره بدله او د شوبک په لوري ولاړ شي لکه چې دغه پوځ هغې لوري ته وگرځېده، د دې پوځ پسې د رسد د زخيرو کاروان روان و، دغه پوځ چې کله د شوبک څلور هيلې ته ورسېده، نو وه درول شو، دا د دغه

پوځ مهاليز پراوو، د رسد د آسونو رپرې، اوبنان او کچرې د زرونو په شمېر را روان وو، هغوی ته هېڅ خطر نه وه، ځکه چې د مسلمانانو د پوځ تر لرې لرې ځایونو پورې نوم او نښان نه و، صلیبي واکمن ډېر خوښ وو، هغوی د شویک کلا د خپلو قدمونو لاندې لیدله خو د شپې له خوا هغوی د شا لوري ته آسمان تک سور وه لیده، د اور لمبې دومره لوړې وې چې د دومره لرې نه هم ښکاریدې. صلیبیانو آسونه وځغلول، چپری چې اور لگېدلی و، هلته د دوی د رسد وسایل وو، هلته یې پخپل سر منډې وهونکي آسونه او بې مهاره اوبنان یو خوا بل خوا د ځغاستې په حال کې وه لیدل.

دا تباهي د سلطان صلاح الدین ایوبي یوه چریکي گروپ جوړه کړې وه، په رسد کې د آسونو او اوبنانو له پاره وچ واښه وواو په سلونو رپرو بار وو، هغه یې د رسد د کمپ څلورو خواو ته د رولي وو، صلیبان په تېرو تنه اخته وو هغوی ته پته ونه وه چې سلطان صلاح الدین ایوبي یې د هر حرکت څارنه کوي، د شپې چې کله د کیمپ وکړی ویده شول، نو مسلمان چریکان پر اوبنانو ورغلل او د وښو پر انبارونو یې اورین غشی وه اورول، وښو فوراً اور واخیست، په لږه شېبه کې ټول کمپ د اور په لمبو کې راگېر شو، په اور کې راگېر انسانان د ځانونو ژرغورنې له پاره یو خوا بل څو ځغاستل، چې زیاتره یې د غشیو خوراک شولو کومو څارویو چې رسی شکولی شوی، هغه وتښتېدلو او چې کومو ونه شکولی شوی هغه ژوندي وسوځېدل تر لرې لرې ځایه یې کمپ په جهنم بدل شوو چریکانو زیات شمېر آسونه او اوبنان ونيول او بېرته ولاړل.

د سهار تر رڼا وروسته چې د صلیبي پوځ قوماندانان هلته ورغلل، هېڅ شی هم بچ پاتې شوي نه وو، د هغوی د یوې میاشتې ذخیره له منځه تللې وه، هغوی پوه شول چې د شویک لاره چې پرېښوودل شوې وه دا هم د سلطان صلاح الدین ایوبي یو چال وو هغوی له څه مطالعې پرته وویل چې له کرک نه تر شویک زموږ د رسد لاره خطر ناکه دهو له دې امله یې د شویک کلا بندي وځنډوله، له رسد پرته کلا بندي ناممکنه وه، او چې کله

هغوی ته دا خبر هم راورسېده چې تېره شپه د هغه پوځ د رسد هم تباہ کړای شوی چې پر سلطان صلاح الدین ایوبید مخامخ یرغل له پاره لېږل شوی و، نو هغوی پر ټولو جنگی پلان د بیا غور کولو پرېکړه وکړه، هغوی ته هیچېری هم د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ نه ښکارېده.

سلطان صلاح الدین ایوبی ته خبر ورکړل شو، چې صلیبیانو په دواړو، محاذونو وړاندې تگ ځنډولی نو هغه خپل قوماندانان یې راوغوښتل او ورته یې وویل: صلیبیانو جنگ ځنډولی دی، خو زموږ جنگ جریان لري، هغوی د دوه پوځونو مخامخ تکر ته جنگ وایي، زه چریکی او شپینو یرغلونو ته جنگ وایم، اوس چریکان فعال وساتي، صلیبیان دواړو لوریو ته په شا تگ کوي، هغوی په ډاډه زړه په شا تگ ته مه پرېږدي، په وروستی یا یوه اړخ یې ناڅاپي یرغل وروړی او ترې غایب شي، صلیبیان تاسې مخامخ جنگول غواړي، خو زه به تاسې په داسې میدان کې له هغوی سره مخامخ کوم چې ستاسې د خوښې لامل وي او چیرې چې شکی هم ستاسې مرسته کوی.

د سلطان صلاح الدین ایوبید هستوگنی ځای نه و، هغه له خپلو ملګریو او ساتونکي پوځ سره یوې او بلې خواته کوچېده، په یوه ځای کې به نه اوسېدلو لدی سره سره هم داسې ښکارېده چې هر ځای کې موجود دی.

* * *

په مصر کې د سلطان صلاح الدین ایوبی ورور تقی الدین د صلیبیانو پریو بل محاذ یرغل کاوه، دا د مصر سوېل لویډنیزه سیمه وه د کومې سیمې ویروونکیو کمرونو دننه چې د فرعونانو د زمانې هیبت ناکې کنډرې او هلته حضرت عیسی علیه السلام له آسمانه بیرته راتلونکی و، ټوله سیمه د یوې نوې گروهې منونکې شوې وه... د پنجشنبې ماښام و د لیدونکیو گڼی گونې د گنډرو په غار ډوله دروازو کې د ننوتلو تېل پیل کړی و، دننه په یوه لویه کوټه یو پراسراره غږ انگازې کولې، خلکو ته په دېوالونو گناهکار او ښکار د تللو پر وخت ښکارېدل، هلته هماغسې گڼه گونه وه چې په تېرو پنجشنبو شپو کې به وه، ناڅاپه د هغه پراسراره انسان

غږ غلی شو، د چا په باب چې مشهوره وه چې گناهکارانو ته ښکاری، د دې پر ځای یو بل غږ واوړېدل شو، بې لارې انسانانو! نن شپه کورونو ته مه ځی، سبا ورځ به تاسې ته هغه راز څرگند شي، د څه لپاره چې تاسې لېوال وی، له دې ځایه ژر بهر ووځی، حضرت عیسی علیه السلام تشریف راوړي، د دې کنډر نه لرې ولاړ او ویده شی، په لویه کوټه کې چې حیرت وهلیو خلکو ته په دیوالونو باندې کوم څلېدونکي ستوري ښکارېدل، د هغو څلېدل غلی شول.

هغه مهال به دغون سوریو کې ښکلې او ښایسته نجونې او هلکان په خندا تېرېدل، خلکو ولیدل چې عسکري ډوله خلکو نیولي او له ځانونو سره یې بیا یې، له ځینو ځایو چغې هم اوړېدل کېدې، د ورېځې چې کوم شور او ځوږ و، هغه هم غلی شو، د خلکو له پاره دغه ځای ډېر سپېڅلی و، هغوی له ویرې وه تښتېدل او کنډری یې خالی کړی.

دغه انقلاب علی بن سفیان او تقی الدین رامنځته کړی و. له هغوی سره هماغه سپاهیان وو چې تقی الدین یې امر کړی و، دغه گروپونه تر ماښام وروسته کنډریزی سیمې ته نږدې ورغلي وو د هغوی لارښوونه شارجا کوله، چې پر آس سپره وه، د پنجشنبې په ماښام یې هلته پوځي ټولي ور رسولې وو، ځکه چې په دې شپه به هلته مېله جوړېده، او د لرې لرې ځایونو به خلک ورته راتلل، د پوځ زیاته برخه چې هغوی پنځه سوه آس سپاره. دوه سوه اوښ سپارل او پنځه سوه کسه پیاده عسکر وو، له دغې سیمې نه لږ لرې ساتل شوي وو، هغوی د بی وسلې خلکو پر خلاف نه کارول کېدل، هغوی ته دا دنده سپاره شوې وه چې د سوډان پر پولو څارنه وکړي، ځکه چې په هغه کنډریزه سیمه کې وړانکاري صلیبیانو او سوډانیانو په لمسونه کېدل، نو ځکه د دې وېره موجوده وه چې هسی نه په سیمه کې نظامي عملیات اجراء کړی او سوډانیان یرغل وکړي، تقی الدین د هغې سیمې سرحدي ټولي، چې د سرحداتو د ساتنې له پاره موظف وو، نږدې راغوښتي او تر خپلې قوماندې لاندې کړی وو. دوه سوه آس سپاره چې له دمشق نه د

تقی الدین سره راغلي وو، د هغه ځای چان کرای شوي او د لهونتوب تر
 حده زړور وو، د خفاستي پر حال آسونو نه غشي ویشتل د هغوی خانگری
 کمال و، په سپاهیانو کې د صلاح الدین ایوبی په لاسو روزل شوي چریکان
 وو، هغوی ته داسې روزنه ورکړل شوې وه، چې په ډېر سختو کمرو او ونو
 به په حیرانوونکې چټکتیا سره ختل او کوزېدل، له څو گزه خپور بل اور نه
 تېریدنی د هغوی شغل وه، دا چیریکی سر تیرې مې هغه مهال د کنډرو په
 لوري وه لېږل، چې خلک کنډرو ته دننه ور روان وو، تر هغې ځایه شارجا
 وروستل، علی بن سفیان ورسره ملگری و، گړندي استاذي هم ورسره وو،
 چې په خبر رسولو کې خنډ رانه شي، د کنډرو له دروازې بهر دوه سړي ولاړ
 او دننه تلونکیو ته یې درې درې خرماوې او اوبه ورکولې، د دروازې دننه
 توره تیاره وه، خلک به له دغو تیارو تېرېدل او روښانه کوټې ته به رسېدل،
 بهر یوازې یو مشال بل و، چې معمولي رڼا یې ورکوله، شپږ کسه سړي چې
 سرونه یې په څادرونو کې پټ ووله زیارت کوونکیو سره تر دروازې ولاړل،
 له گڼی گونې جلا او د خرماو ویشونکیو تر شا ودرېدل، هغوی ته یې وویل
 چې مخامخ ولاړ شي، خو خرما ویشونکي هغه مهال حیران پاتې شول چې
 د هغوی په شاگانو کې د خنجرونو څوکې وچوخول شوې، دغه شپږ کسه
 چریکان وو، هغوی د یو یو سړي شاته ځان ورساوه او شاته یې د خنجر د
 څوکې په چوخولو ورته په غوږ کې وویل: که ژوندي پاتې کېدل غواړی، له
 دې ځایه په کراره بهر ولاړ شی، تاسې ټول د پوځ په گېر کې یاست، د خرماو
 او اوبو ویشونکي د لږ څه مزاحمت پرته بهر ووتل، چریکانو خپل خنجرونه
 داسې په چوغو کې پټ کړل، چې له هغوی پرته هیچا هم ونه لیدل دغه څلور
 کسه چې څنگه بهر راووتل، هلته څو کسه سړي ولاړ وو، هغوی څلور واړه
 ونیول او په دیکو دیکو یې تر لرې ځایه ورسول، هلته څو کسه رسیو وتړل
 شول، شپږ کسه چریکان د خرماو او اوبو پرته له شکیزو سره پاتې شوي وو،
 هغوی دننه تلونکیو خلکو ته ویل چې له خرماو او اوبو پرته دننه ورځی،

څکه چې دننه څخه نوی حکم راغلی دی، ساده زړي کلیوال همداسی دننه روان وو.

له هغوی سره اوس چریکان هم دننه روان وو او مشالونه هم دننه ورتلل، خلک حیران وو چې مشالونه څنگه دننه وړل کیږي، لږ تر لږه پنځوس مشالونه او دوه سوه چریکان کنډرو ته ننوتل، هغوی روښانه کوتی ته ورنغلل، بلکې په تیارو لارو او د غلامانو څارن ځایونو ته ورنغلل، چې له بهره راتلونکي خلک ورتللی نه شول، په هغوی کې له ځینو سره خنجرونه او له ځینو سره خنجر ډوله وړې چړی وی او له ځینو سره وړې لیندې او غشي وو، له هغې دروازې نه هم چې خلک پرې راوتل، چریکان ننوتل، هغوی له لارښوونې سره سم ځانونه تیاره ځایونو ته ورسول، د تقی الدین دوه سوه آس سپاره مخکې ولاړل، او هغوی ټولې کنډرې کلا بندې کړې، له هغوی سره پیاده ټولی هم و، چې سپاهیانو یې له دننه راوتونکي خلک یوه لوري ته راټولول پیل کړل، چریکان چې له مشال وړونکیو سره دننه ولاړل، نو هغوی داسې احساس کړه، لکه د کوم څیز نس ته چې ورننویستل شوي وي، دننه لارې او کوتې د کولمو په څېر وې ... دغو لارو هغوی پر یو جادو واړول، چې په لیدلو یې چریکان حیران پاتې شول، دا یوه ډېره پراخه او لوړه کوټه وه، دننه پکې ډېر سړي او ښځی وی، په هغو کې ځنی داسې وو، چې مخونه یې د څیروونکیو حیواناتو په څېر وو، ځینی څو انسانان وو، خود هغوی دومرهد شکلونه وو، چې په لیدلو یې سړي وپېرېده، هغه د پیریانو او بلاگانو په څېر ښکارېدل، د هغوی په منځ کې ښکلې نجونې هم وې چې جلبوونکې او څلېدونکې جامې یې اغوستې په خندا خندا یوې او بلې خواته گرځېدې، یوه لوري ته د یوه دیوال تر څنګ یو څو ښکلې نجونې د ښکلو ځوانانو سره په ناز ناز روانې وې، هلته له چت نه تر فرش پورې پردې څړول شوې وي، چې ښي او کین لوري ته به تلې راتلې بل لوري ته سترګې برېښوونکي روښنایي بلېده او مړه کېده.

که چریکانو ته ویل شوی نه وی چې د کنډرو په منځ کې چې هر څه دي او په هر شکل دي هغه انسانان دي، او دننه نه کوم پیری شته او نه بلا او نه ښاپیری، نو چریکان به ټول له هغې ځایه راتبتهډلی وو، هلته چې کومې ښکلې پیغلې او ځلمي وو، هغه هم ویروونکی ښکارېدل، دغه حیرانوونکي مخلوق چې کله مشال وروونکي چریکان وه لیدل، نو د هغوی د وپړولو له پاره یې ویروونکی غږونه وه ایستل، کوم سړی چې بد شکله او د څیروونکیو ځناورو په څېر وو، د هغوی آوازونه هم وپړوونکی وو، په دې دوران کې ښایي یو یا دوه کسانو یې له ویرې خپلې اصلي څېرې راڅرگندې کړي وي، دا د څیروونکیو حیواناتو څېرې وې، چې کله یې لرې کړې، انسان ترې راووت، چیریکانو ټول راوښول او د ټولو څېرې یې لرې کړې، هلته شراب هم پراته وو، هغه ټول یې بهر وپوړل، د کنډرو د نورو برخو په تلاشی کې یو سړی وه نیول شول چې په یو تنگ سوري کې یې سر ننه ایستی او وپړوونکې چغی یې وهلی، او ویل یې ... له گناهونو توبه وکړی! عیسی علیه السلام راتلونکی دی ... او دغسی نورې کلمې چې هغه ویلې، دغه سرنگ تاو راتاو هغه کوتې ته ورغلی و، چې روښانه او لیدونکیو یې پر اسراره، وپړوونکي او ښکلې مخلوق لیده او حیرانهډل، دغه سړی یې له هغه ځایه لرې کړو د چریکانو قوماندان سر په سوري کې ننه ویست وې ویل: ای بې لارې شویو خلکو! نن شپه کورونو ته مه ځی سبا سهار به تاسې ته هغه رازونه رسوا شي چې تاسې یې د لیدلو لپاره لېواله واست.

په کنډرو کې دننه هیچا هم مقاومت ونه کړ، د تورو او خنجرونو په مخکې ټولو ځانو نه د نیول کېدو لپاره وړاندې کړل، چریکان د نیول شویو کسانو په ښودانه هغه ځایونو ته ورغلل چېرې چې د برېښنا په څېر ځلېدونکی رڼا برابره شوې وه، په پټو پټو ځایونو کې مشالونه ایښودل شوي وو، شاته یې د لرگو تختې وې، چې زر ورق پرې لگول شوي وو، دغه تختې به یوې او بلې خواته کېدلې نو د زر ورقونو ځلکابه پر سترگو پرېوته او رڼا به یې څو چنده کوله، د کوتې د تیاره کولو له پاره به یې مشالونه

شاته کول، د وریڅې د غره‌اري آوازونه به یې د اوسپنیزو خادرونو په
 ښورولو پیدا کول، په پردو باندې یې ځای ځای زر ورقونه تېښلولي وو، چې
 کله به پرې د مشالونو رڼا ولگېده نو د ستورو په څېر به ځلېدل، بلې خواته
 د پردو رنګ داسې و، چې چا ویلای نه شول چې دا گوندې توتیه ده، هغوبه
 د دېوالونو درځونه گڼل، د عقل او فکر لرونکی انسان له پاره دا کومه
 معمی نه وه، بې شکه چې د رڼا گانو د ځانگړې ترتیب جادو وه، چې خلک
 یې تر اغېز لاندې راوستل، خو څوک به چې دننه ورتلل د هغوی به بیا پر
 خپل عقل او حواسو هیڅ کنترول نه و، پر هغوی به چې کله دننه تللو پر
 وخت خرماوې او اوبه څښل کېدې، په هغې کې د کوم نشه یې څیز گڼون
 شوی و، چې په سملاسي توګه یې اغېز کاوه تر دغه اغېز لاندې به چې د
 لیدونکیو په ذهنونو هر ډول تصور کېښنول کېده او غوږونو ته چې هر ډول
 آوازونه رسول کېدل، هغه یې په سلوکې سل صحیح او په حقه گڼل، د
 همدې نشې اغېزو، چې خلک به بهر ولاړل د بیا راتلو هیله به یې کوله
 هغوی ته معلومه نه وه چې د هغه عقیدې تاثیر نه دی، بلکې د هغه نشې اثر
 دی چې هغوی ته په خرماو او اوبو کې ورکول کیده.

د خرماو په ډېریو او د اوبو په مشکونو هم قبضه شوې وه، دننه د نیولو
 او تلاشی لړۍ روانه وه، بهر دوه سوه کسه سپاهیانو کنډرې کلا بند کړې
 وې، هر لوري ته د مشالونو رڼا وه، د پوځ زیاته برخه او نور سرحدي ټولې د
 سوډان له پولو سره په گزمه بوخت وو... شپه تېره شوه، د سوډان له لوري
 کومه حمله ونه شوه، په کنډرو کې هم کوم مقاومت ونه شو، د سهار رڼا به
 چې سیمه روښانه کړه، نو هلته د کلیوالو خلکو گڼه گوڼه وه، ځینی خلک
 یوی بلې خواته ویده وو. آس سپرو کلا بند کړي وو.

* * *

لږه شېبه وروسته ټول وگړي یو ځای ته راټول او کېښنول شول، د هغوی
 شمېر به درې څلور زرو تر منځ وه له یوه لوري یوه ډله خلک راغلل، چې
 پوځیانو رامخکې کړی وو، په دې ډله کې د څېروونکیو حیواناتو او د

مرغانو د خبرو په خبر انسانان وو، په دوي کې بد شکله او وپروونکي انسانان هم وو، او په دغه ډله کې هغه ټول کسان وو چې خلکو ته په کنډرو کې دننه بنوډل کېدل، او ویل کېدل چې دا آسمان دی چې چېرې چې دغه وگړي د خپلو گناهونو سزا ويني، د هغوی تر ټولو ستره گناه دا ویل کېده چې دغه وگړي له جنگونو سره عادت وو یعنې پوځیان وو، ددې ډلې نه جلا د لس دولس جنکیو ډله هم مخې ته راوستل شوه دا ډېرې ښکلې نجونې وې، له دوی ښکلې ځوانان هم وو، دغه دواړه ډلې می یوه لوړ ځای د خلکو مخې ته ودرول، او ورته وویل شول چې خلکو ته خپلې اصلي خبرې وښایاست، ټولو د ځناورو او مرغانو مصنوعي خبرې له مخونو لرې کړې له هغو نه روغ رمټ انسانان راوتل د کومو خلکو چې د وحشي ځناورو خبرې وې هغه هم مصنوعي وې هغوی هم خپلې مصنوعي خبرې لرې کړې.

خلکو ته وویل شول د دغه سرو او ښځو نږدې تېرېږي او وه یې پېژنی، خلک دې ته حیران وو، چې دا خو آسمانی مخلوق نه بلکې د ځمکې انسانان دي، په سړیو کې زیاتره وپېژندل شول، د هماغې سیمې اوسیدونکي وو، نجونې هم وه پېژندل شوې، هغوی هم زیاتره د همدې سیمې وې، او درې څلور پکې یهودانې وې، چې صلیبیانو د دغه مقصد له پاره راوستې وې، خلکو چې هغوی وه لیدل نو بیا یې هغه مجرمان مخې ته راوستل، چا چې دا جادو گري جوړه کړې وه په هغو کې شپږ کسه صلیبیان وو، چې د مصر د هغې سیمې ژبه یې ویله او پرې پوهېدل، هغوی ډېر زیات کسان له همدې سیمې نه د خان ملگري کړی وو، د شپې له نیول کېدو وروسته یې په هغوی اعتراف کړی وو چې هغوی په درې څلور جوماتونو کې خپل امامان مقرر کړي دي، چې خلک یې د دین په پرده کې د غیر اسلامي عقایدو پیروان کول، د دغه ډلې مقصد دا و چې خلک قانع کړي، چې په پوځ کې شامل نه شي، ځکه چې دا ډېره لویه گناه ده، دغه ډله پخپل مقصد کې بریالی شوې وه، دغه وړانکارې په دې هم بریالی شوی وو

چې د دغه سیمې په خلکو کې له سوډانیانو سره مینه پیدا کړې او هغوی د دین له بدلولو پرته یې دینه کړې .

خلکو ته وویل شول، چې اوس کنډرو ته دننه ورشي وگرځي او د دغه چل او دوکې ثبوت په خپلو سترگو وگوري، خلک دننه ورغلل، ځای ځای سپاهیان ولاړ وو او خلکو ته یې بنودل چې هغوی ته په کومو لارو چارو دوکه ورکول کېده، ډېر وخت وروسته چې ټول خلک دننه وگرځېدل او بیا راغلل، نو تقی الدین هغوی ته وینا وکړه او هغوی ته یې وویل چې په خرماو او اوبو کې نشه ورکول کېده، دننه چې کوم جنت او دوزخ و، هغه د دغې نشې د اغېز له امله و، زه دغو مجرمانو ته وایم چې دننه ولاړ شي، او ماته آسماني مخلوق د حرکت په حال کې راوه بنایي، چې حضرت موسی علیه السلام چیرې او مړ شوی خلیفه العاضد کوم ځای دی، دا ټوله دوکه وه، دا هغه نشه وه چې د حشیشیانو (چرسیانو) استاد حسن بن صباح به پر خلکو څښوله او هغوی ته به یې جنت وربنوده، هغه خو به په یو وخت کې خو کسو ته نشه ورکوله، خو دلته د اسلام دې دښمنانو په یو وخت د دغې سیمې ټول خلک نشه کړي وو.

تقی الدین خلکو ته اصلی خبره وکړه، چې په رومبې کې د یوه ملنگ کیسه واورول شوه، چې مسافرو ته اوبنان او اشرفی ورکوي، دا سوچه بې بنسټه کیسه وې، او بې سرو بوله دروغ، کیسو او روونکیو ته ستاسې د دین او ایمان دښمنانو بې د ریغه دولت ورکاوه... تقی الدین د دغه وړانکارۍ ټول اړخونه روښانه کړل، او چې کله یې د د هغو خلکو له اصلیت نه پرده پورته کړه، نو خلک په جوش کې راغلل او راپورته شول په مجرمانو یې حمله وکړه، هغه مهال له خلکو هغه نشه تللې وه، چې د شپې په خرماو او اوبو کې ورکړل شوې وه، پوځ د خلکو د منع کولو ډېر کوبښونه وکړل، خو غوی ټول مجرمان او جینکۍ ووژلي. تقی الدین پوځ په ټوله سیمه کې خپور کړ او د هغوی تر څارنې لاندې یې هلته د وړانکارو ایجنټان ونيول او بل یې د هغې سیمې په جوماتونو کې د قاهرې عالمان امامان کړل، چې

د هغو خلکو دیني او عسکري روزنه یې پیل کړه، د فرعونیانو کنهري د هغو خلکو په لاسونو وېجاړی کړی .

تقی الدین چې قاهرې ته ولاړ، رومبى کار یې دا وکړ چې د جراح او شارجا له غوښتنې سره سم یې هغوی ته د نکاح اجازه ورکړه او بل کار یې دا وکړ، چې د پوځ د مرکزي قوماندې منصبدارانو ته یې امر وکړ چې پر سوډان د حملې له پاره تیاری پیل کړي، هغه د کنهرو په عملیاتو کې لیدلي وو، چې گاوندې سوډانیانو دومره پراخه سیمه د خپل اغېز لاندې راوستې وه او دغه اغیز به له شدیدې خوابي حملې پرته پای ته ونه رسیږي، هغه ته دا هم څرگنده شوې وه، چې سوډانیان د صلیبیانو د لاس له گرځیدلي دي، او د حملې کولو په تیاریو کې هم مصروف دي، نو ځکه ضروري وگڼل شوه چې په سوډان باندې دې حمله وکړای شي، د حملې په نتیجه کې که د سوډان کومه سیمه ونیول شي او کنه دومره گټه خو به خامخا ولري، چې د دښمن تیاری کړې وډې لکي، او د هغوی پلانونه د یوی اوږدې مودې له پاره له منځه ولاړ شي، له تقی الدین سره د صلاح الدین ایوبي ملاتړ موجود و.

د مصر سر پرست امیر تقی الدین د صلیبیانو د فکري یرغل مخه په خپل وخت د نظامي عملیاتو په وسیله ونیوله، او هغه پټه او له رازونو ډکه اده یې له منځه یوړه، له کومې نه چې دا فتنه راولاړه شوې وه، خو هغه ډاډه نه و، ځکه چې هغه پوه شوی و، چې دغه اسلام وژونکی زهر د قوم رگونو ته داخل شوی دي، دغه صلیبي ورانکاري د سوډانیانو په ملاتړ کېدل او سوډانیانو ته د صلیبیانو ملاتړ په برخه وو تقی الدین د سوډانیانو د پرځای کېښولو له پاره پر سوډان د حملې تیاری چټکې کړې، سلطان صلاح الدین ایوبي هلته هم د خپلو استخباراتو مامورین لېږلي وو، چې د هغوی د ځان څارونکیو هڅو په نتیجه کې مهم اسرار په لاس ورتلل، خو له هغو رازونو چې کومه گټه صلاح الدین ایوبي پورته کولای شوه، د هغه ورور تقی الدین دوسي خبره نه وه، د دواړو ورونو جذبات یو ډول وو، خو د دواړو په

خبرکتیا کې د ځمکې آسمان او مره فرق و، دواړو ورونو به چې د کومو عملیاتو پرېکړه کوله، هغه به ډېر سخت وو خو فرق دا و چې سلطان صلاح الدین ایوبی به ډېر احتیاط کاوه، او تقی الدین به په بې صبرۍ کې د احتیاط لمن پرېښوده، هغه ته چې کله پوځي مشرانو وویل چې پر سوډان حمله کول عاقلانه کار دی، خو له صلاح الدین ایوبی نه مشوره اخیستل ضروري دي، نو تقی الدین د خپلو مشاورینو دغه مشوره رد کړه وې ویل:

آیا تاسې خپل محترم امیر ته دا ثابتول غواړی چې تاسې له هغه پرته سوچ هم نشی کولای او هیڅ هم کولای نه شی؟ تاسې هېر کړي دي چې د مصر محترم امیر له مصر نه څومره لرې په یوه ستر توپان کې راگېر دی؟ که مونږ د هغه مشورې او پرېکړې ته انتظار وکړ، نو پایله به یې دا وي چې سوډانیان به پر مونږ لومړی یرغل وکړي او پر مونږ به لاس بری شي.

یوه مرستیال قوماندان وویل: تاسې همدا اوس د حملې امر وکړی، پوځ به په همدې حالت کې له ځنډه پرته کوچ وکړي خو د دومره ستر او مهم کار له پاره ژور فکر ته اړتیا ده، مونږ به د لېږد چارې په لنډ وخت کې سرته ورسوو، تاسې محترم سلطان صلاح الدین ایوبی ته خامخا خبر ورکړی او د نور الدین زنگي پاملرنه هم دې لورې ته راواړوی.

تقی الدین ونه منله، وې ویل: تاسې په مصر کې یو یو خاین او وړانکارۍ نیسی او له منځه وړی، زه دغه منبع بندول غواړم، له کوم ځایه چې خیانت او وړانکارۍ راولاړېږي، د دې کار له پاره زه د چا حکم او مشورې ته اړتیا نه لرم.

تقی الدین ځنی داسې عناصر او حالات له نظره غورځول چې د هغه حمله یې ناکامولای شوه، یو دا چې د صلیبیانو او سوډانیانو جاسوسان په مصر کې موجود وو، چې د مصري پوځونو د هر حرکت څارنه یې کوله، د تقی الدین یو بله کمزوري دا هم وه چې د غه د دښمن جاسوسان مسلمانان وو او په پوځي او اداري چارو کې د لوړو عهدو څښتنان هم وو، بله دا چې سلطان صلاح الدین ایوبی چې په ۱۱۶۹ میلادي کال کې کوم سوډاني پوځ

د بغاوت په جرم کې تجزیه کړی و، د هغوی زیاتره قوماندانان په سوډان کې وو، هغوی د سلطان صلاح الدین ایوبی له جنگې چالونو خبر وو، هغوی د هماغه له پوځي ما نورو سره سم د سوډانې پوځ روزنه کړې وه، صلیبیانو هغوی ته ډېره ښه وسله او له اړتیا ډېر اوچت نظامی شیان ورکړي وو، دا کورني نیالګی وو، تقی الدین دا سوچ هم ونه کړ چې هغه د سوډان په کومه سیمه کې وړاندې تلل غواړي، هغه یوه پراخه بیدیا ده، چې اوبه پکې تر خطرناک حده لږې وي، او پر کوم ځای چې هغه یرغل کول غواړي، دومره لږې دی، چې پوځی څوری ورته له خطری پرته رسول گران دي، د مصر دننیو حالاتو د کنترول او د وړانګاری د مخنیوی له پاره هم پوځ ته اړتیا وه، خو تقی الدین دومره پارېدلی و، چې هغه په مکمله توګه د ښه نیت او اسلامي ولولو تر اغېز لاندې نظامی تیاري پیل کړ او سلطان صلاح الدین ایوبی ته یې د خبر نه ورکولو پرېکړه وکړه.

د هغه په دې خپلواکۍ کې هماغه احساس و چې په صلاح الدین ایوبی کې و، هغه پوهېده چې سلطان صلاح الدین ایوبی مقابل له یوه چټک او تېز توپان سره ده او صلیبیانو د فیصله کوونکې جنگ پرېکړه کړې ده. هغه چې څه فکر کړی و، هغه صحیح و، هغه مهال سلطان صلاح الدین ایوبی له کرک کلا نه اته نهه میله لرې په یوه غریزه سیمه کې د قوماندی مرکز جوړ کړی و، دا د هغه مهالیز تم کېدل وو، هغه د مرکزي قوماندې مرکز د حرکت په حال کې ساته، پر کوم ځای به یې چې یرغل او یا شبخون کاوه له هغې سره به نږدې اوسېده، او حمله کوونکې کنډک قوماندان ته به یې ویل، چې د هغه د بېرته راستنېدو پر وخت به په کوم ځای کې وي، د هغه چریکی قوماندانانو د صلیبیانو څوری (رسد) له منځه وړی و، د گوریلیانو کوچنی کوچنی گروپونه د هغو صلیبي پوځونو له پاره ناڅاپي مصیبت گرځیدلي وو، چې په بیدیا کې خپاره وو، د صلیبیانو تاوان خوبې حده زیات و، خو د گوریلایي گروپونو شهادتونه هم له معمول نه زیات وو، چې فدايان به ولاړل، درې څلور به یې ژوندي راتلل، داسې راپورو نه هم

راتلل چې صلیبیانو داسې لارې چارې غوره کړې چې د چریکي گروپونو شپنی حملې بریالیتوب ته نه پریږدي، له دې امله چریکان مجبور وو چې ځانونه قربانی ته تیار کړي، سلطان صلاح الدین ایوبي د خپلو چالو او د پوځونو د خپراوي پروگرام په تغییر کولو فکر کاوه.

سلطان صلاح الدین ایوبي خپلو مرستیال قوماندانانو ته وویل: داسې ښکاري چې صلیبیان مونږ مخامخ جگړې ته مجبور وي، خو زه به هغوی بریالیتوب ته پری نږدم او زه به اوس د زیاتو ځوانانو له شهادتونو هم ډډه کوم. یوه مرستیال قوماندان وویل: زه د گوریلايي د گروپونو د سپاهیانو د شمېر زیاتولو مشوره درکوم، یوه بل مرستیال یې وویل او چې زه هم دا مشوره درکوم چې مونږ باید یوازې په دې مخاذ د دښمن پوځ قوت له نظر ونه غورځوودا چې زمونږ په پوځ کې ایمانی جذبې زیاته ده، جذبې خو سپاهي په زړور توب سره جنگولای او ځان د مرگ خولې ته ورکولای شي، خو د سوبې ضمانت کېدلای نه شی.

سلطان صلاح الدین ایوبي موسکې شو وې ویل: هغوی چې کومې او سپینزی زغري اغوستې هغه له هغوی نه مونږ ته ډیره گټه رسوي تاسې نه گوری چې صلیبیان کله کوچ کوي، نو د شپې له خوا له یوه ځایه بل ته ځي، کله چې لمر راپورته شي، نو گرمي د هغوی زغري د سکروټو په څېر گرموي، زغري اغوستونکی سپاهیان او سپاره د اوسپنې خولې او اوسپنیزه سینه پوښ ویستل او غورځول غواړي، پردې سربېره د اوسپنې وزن د هغوی د حرکت چټکتیا له منځه وړي، زه به هغوی د غرمې پر وخت جنگ کولو ته اړ باسم، کله د هغوي پر سرونو د اوسپنې خولونه (خولې) له هغوی اوباسي او په سترگو کې یې راتویوي هغوی به رنډیږي، تاسې د سپاهیانو کمی د متحرک جنگي تاکتیک او ولولو په وسیله پوره کړی.

په همدې وخت کې د سلطان صلاح الدین ایوبي استخباراتو د مشر علی بن سفیان یو مرستیال زاهدان راغی، له هغه سره دوه سړي وو، د سلطان صلاح الدین ایوبي سترگی وځلېدې، هغه دواړه یې کښېنول او پوښتنه یې

وکره څه خبر مو راوړی دی ، دواړو له خپلو گروانوونو له لرگیو جوړ صلیبونه راوه ویستل ، چې په غاړو کې یې اچولې وو ، دا دواړه صلیبیان نه مسلمانان وو ، خپل ځانونه یې صلیبیان څرگندولو لپاره صلیبونه په غاړو کې اچولي وو ، دواړو صلیبونه له غاړو لرې کړل ، له هغوی نه یوه یې راپور وړاندې کړ .

دا دواړه د استخباراتو مامورین وو چې له کرک نه بېرته راغلي وو ، د مخه یا دونه شوې وه چې کرک د فلسطین یو کلا ډوله ښار و ، چې د صلیبیانو په واک کې و ، صلیبیانو د شوبک په نامه یوه کلا د سلطان صلاح الدین ایوبی په مقابل کې له لاسه ورکړې وه ، هغوی په هیڅ قیمت کرک له لاسه ورکول نه غوښتل له شوبک وروسته هغوی د کرک کلا ښه مستحکمه کړې وه چې په هغو کې یې یو پلان دا هم و ، چې د کرک له پاره به په کلا بندی (مجاهده) کې نه جنگیږي ، کله چې له شوبک نه عیسوي او یهودی اوسیدونکی کرک ته تښتېدل ، هغه مهال سلطان صلاح الدین ایوبی خپلو پوځي ادارو ته امر کړی و ، چې د نامسلمانو تښتېدونکیو مخه ونیسی ، هغوی بېرته راوړی او ښه رویه ورسره وکړی ، خو سلطان صلاح الدین ایوبی یو پټ امر دا هم کړی و ، چې زیاتره اوسېدونکی تښتې ته پرېږدی ، په دی امر کې دا اواز هم وه چې له هغوی سره د سلطان صلاح الدین ایوبید استخباراتو مامورین هم لېږل کېدل ، د دښمن ښار ته د خپلو جاسوسانو د لېږلو له پاره دا ښه وخت و ، ځکه چې لږ وخت وروسته پرې حمله کیدونکې وه ، د مسلمانانو د استخباراتو مامورین د یهودي او عیسوي پناه اخیستونکو په جامه کې کرک ته ولاړل د هغه ځای مسلمان اوسېدونکی یې د خان ملگري کړل او پټ مرکزونه یې جوړ کړل ، له هغو ځایونو به یې خبرونه سلطان صلاح الدین ایوبی ته رالېږل ، سلطان صلاح الدین ایوبیبه پخپله د هغوی راپورونه اورېدل .

په هغه ورځ چې دوه کسه راغلل ، نو سلطان صلاح الدین ایوبی په سملاسی توګه خپلې څیمې ته وه غوښتل او نور ټول کسان یې وه ویستل ،

د استخباراتو د مامورینو په راپور کې د صلیبي پوځ د نقل و حرکت او تنظیم په باب راپورونه وو، سلطان صلاح الدین ایوبي له هغې سره سمه نقشه برابروله، دغه مهال د هغه په مخ کې هیڅ بدلون ونه لیدل شو، خبر راورونکیو چې ورته کله د کرک د مسلمانانو ناتواني او مظلومیت په تفصیل سره بیان کړ، نو د سلطان په خپره څرگند بدلون وه لیدل شو، یو ځل احساساتي شو پاڅېد او په خیمه کې یې په قدم وهلو پیل وکړ، خبر راورونکیو وویل، چې له سوبک نه کوم صلیبیان کرک ته ورسېدل، هغوی پر مسلمانانو ژوند حرام کړ، سلطان صلاح الدین ایوبي له ډېرو حالاتو نه له پخوا نه خبر و، هغو دوه مامورینو هغه ته وویل، چې هلته په بازار کې چې د کومو مسلمانانو دوکانونه دي، هغوی ډېر خفه دي، نا مسلمان وگړي خو د هغوی دوکانونو ته نه ورځي، مسلمانان هم وپروي او د هغوی په دوکانونو کې سودا کولو نه یې منع کوي، هلته د مسلمانانو پر خلاف ناوړه تبلیغات پیل شوی، عیسویان او یهودان د جوماتونو مخی ته اوبښان او آسونه تړي، په اذان او لمانځه څه بندیز نه شته، خو چې کله اذان کیږي نو نامسلمان وگړي شور او غوغا جوړوي، نڅاگانې او خندا گانې کوي.

د استخباراتو مامورینو وویل چې د مسلمانانو د اسلامي احساس د وژلو له پاره هلته داسې آوازي خپرې دي، چې صلاح الدین ایوبي سخت تپي شوی او دمشق ته تللی، تر اوسه به وختي مړ شوی وی، او دا آوازي هم خوری شوي چې د سلطان صلاح الدین ایوبي د مرکزي قوماندې د کمزورتیا له امله په بیدیا کې خور وور شوی دی او سپاهیان یې د مصر په لوري تبتی او دا افواه هم خپره ده چې مسلمانان اوس پر کرک د حملې کولو توان نه لري او ډېر ژر به صلیبي سپاهیان شویک کلا هم بېرته ونیسی، دا هم ویل کیږي چې سوډانیانو پر مصر حمله کړې ده او د مصری پوځ له سوډانیانو سره یو ځای شوی دی، خبر راورونکو دا هم وویل چې اوس سهار وختي صلیبي پادریان د مسلمانانو کورونو ته ورځي او د هر مسلمان د کور مخې ته ناقوس غږوي، خپلې مذهبي سندري وایي هغوی

ته د خپل مذهب بلنه نه ورکوي، دا کار اوس هلته عيسوي او يهودي
نجونی کوي دغه نجونی مسلمانې نجونی له خانونو سره ملگرې کوي و د
خپلې آزادي دېر په زړه پوری تصور ورته وړاندې کوي او هغوی ته وايي،
چې د مسلمانانو پوځ چې کومه سیمه فتحه کوي، هلته د نجونو بې حیايي کوي.

د سلطان صلاح الدين ایوبیله پاره په دې راپورونو کې کومه نوې خبره نه
وه، په لومړي سر کې سلطان صلاح الدين ایوبي ته د هغه استخباراتي
چارواکو د کرک د مسلمانانو د پد حالت په باب ویلي وو، هلته د
مسلمانانو دا حال و، چې هغوی د سلطان صلاح الدين ایوبي او د هغه د
پوځ په باب کومه بده خبره اورېدلای نه شوه، خو هلته به چې هغوی هره
خبره اورېده، هغه به حوصله ماتوونکی وه، هغوی له وېرې خبرې نه کولې،
د هغوی د کورو دیوالونو هم غوړونه لرل، له یو ځای ناستې هم وپریدل له
جنازې سره به هم جاسوسان روان وو، او په جوماتونو کې هم جاسوسان وو،
د هغوی بد قسمتی دا وه، چې جاسوسي یې خپلو مسلمانانو ورونو کوله،
هغوی به په خپلو کورونو کې هم پتې پتې خپری کولې، د کوم مسلمان پر
خلاف یوازې همدومره ویل چې هغه د صلیبي حکومت مخالف دی، د هغه
مسلمان د بېگار کمپ د لېرلو له پاره کافي وو.

د استخباراتو یوه مامور وویل: محترم مشره! اوس هلته له یوه بل چال نه
کار اخیستل کیږي، هغه دا چې له مسلمانانو سره ښه رویه کیږي، صلیبي
حکومت د دې یو مثال داسې وړاندې کړی، چې یوه عیسوی حاکم یو
جومات په خراب حالت کې وه لیده، نو د هغه د ترمیم امر یې وکړ، او تر
خپلې څارنې لاندې یې ترمیم کړ. هغوی خو له بېگار کمپ نه مسلمانان
خوشی نه کړل، خو هغوی ته یې ځینی آسانتیاوی ورکړی وي، د ورځنی
سختو کارونو وخت یې هم کم کړی دی، خو د هغوی غوړونو ته دا خبره
رسول کیږي، چې تاسې د صلیب پر خلاف دېره لویه گناه کړې ده، بیا هم له
تاسې سره نرمه رویه کیږي، دا د مینې او محبت وسله دېره خطرناکه ده د
دغې درواغجنې مینې په وسیله مسلمانان ځوانان له نشې او جوارۍ سره

عادت کوي، که مو په حمله کې وخت ضایع کړ، نو د کرک مسلمانان به تش په نامه مسلمانان پاتې شي، او کنه نو له قرآن مجید نه به مخ واړوي او صلیب به په غاړو کې واچوي، هغه مهال به هغوی بیا زمونږ سره هیڅ مرسته ونه کړای شي، چې کله مونږ کرک کلا بند کړو، له دغه مینې سره سره د مسلمانانو پر خلاف جاسوسی هم ډېره زیاته شوې ده، او مسلمانان نیول کیږي، تر اوسه لا د مسلمانانو جذبې قایمې دي، او د ثابت پاتې کېدلو عزت یې کړی دی، هغوی تر اوسه د نامسلمانو مینه منلې نه ده، خو تر ډېره وخته به ثابت پاتې نه شي.

همدغه حالات وو چې سلطان صلاح الدین ایوبي یې په اورېدلو خفه شوی و، هغه ته دې خپر ډېر زور ورکاوه چې مسلمان د مسلمان جاسوسي کوي، د هغه د خفگان بل لامل دا و چې عیسویانو د مسلمانانو پر خلاف د مینې او محبت وسله کارول پیل کړې وو، او له دې سره یې د مسلمانو ځوانانو د روحیاتو وژنه پیل کړې وه، تر دې دواړو زیاتې خطرناکې هغه آوازي، چې د مسلمانانو په منځ کې د اسلامي پوځ پر خلاف خپرېدلې، هغه د استخباراتو د ادارې مرستیال زاهدان راوه وغوښت او پوښتنه یې ترې وکړه... آیا تا د دوی خبرې اورېدلي وي؟ زاهدان ځواب ورکړ، یوه یوه خبره مې اورېدلې ده، صلاح الدین ایوبي پوښتنه وکړه علی بن سفیان له قاهرې نه راوه غواړم او که ته به د هغه ځای ډک کړې؟ دغه چار ډېره باریکه ده د دینمن په ښار کې له افواهااتو د مسلمانانو ژغورل او د هغوی له زهر جینې مینې ساتل دي، زاهدان ځواب ورکړ د علی بن سفیان راغوښتلو ته اړتیا نه شته، حسن بن عبدالله هم له هماغوی سره پرېږدی، د مصر حالات ښه نه دي، هیواد له وړانکارو او خاینانو ډک دی، د کرک مسایل به انشاء الله چې زه خاړم.

سلطان صلاح الدین ایوبي ترې پوښتنه وکړه: تا څه فکر کړی دی؟ هغه په اصل کې د زاهدان ازموینه کوله، هغه پوهېده چې زاهدان مخلص او زحمت کس سړی دی، او په استخباراتي چارو کې د علی بن سفیان شاگرد دی، پر

هغه د سلطان صلاح الدين ايوبی مکمل باور و خو بيا يې هم خپل يقين راوستل ضروری گڼل، چې دا شاگرد به د خپل استاد کمی پوره کړای شي او کڼه، هغه د زاهدان له خواب اورېدلو پرته وويل: زاهدان ما د جگړې په ډگر کې له دښمنه ماتي خوړلی ليدلی نه ده، فکر دې وي چې زه په دې ډگر کې هم ماته خوړل نه غواړم، چې صليبيانو پرې حمله کړې ده، زه د کرک مسلمانان له اخلاقي او فکري تباهي نه ژغورل غواړم.

زاهدان وويل: تاسې پوهېږئ چې په کرک کې زمونږ سړي موجود دي، زه به هغوی د دغه کار له پاره موظف کړم، هغوی به مسلمانانو ته ستاسې، زمونږ د پوځ او د مصر د حالاتو په باب صحيح خبرونه واوروی، او هغوی ته به ستاسې پيغام ورسوی.

د استخباراتو يوه مامور وويل: د هغه ځای په مېرمنو کې د ملی احساس کمی نشته، مونږ به مسلمانو ميرمنو ته ووايو چې هغوی د مسلمانانو هر کورته ورشي او د نجنو ذهنونه روښانه کړي، زمونږ په نظر خو د هغه ځای جونې د جگړې کولو له پاره تيارې دی.

سلطان صلاح الدين ايوبی وويل: که ښځې د کور او کوچنيانو صحيح روزنه او پالنه وکړي، نو په دې کار سره به د اسلام په خپراوي او د اسلامي سلطنت په پراختيا کې پوره پوره مرسته وشي، هغوی د دی کار له پاره وهڅوي چې پر کرک ژر تر ژره حمله وکړم بيا يې له زاهدان نه پوښتنه وکړه د دې هدف له پاره به څوک کرک ته ولېږي؟

زاهدان خواب ورکړ دوی دواړه به لېږم، دوی د تگ راتگ له لارو نه هم خبر شوي دي او د هغه ځای له چاپېريال سره هم بلد دي، دغه دوه سړي ډېر څېرک کسان ووو سلطان صلاح الدين ايوبی هغوی ته لارښوونې پيل کړې.

* * *

په کرک کې چې د مسلمانو اوسيدونکيو پر خلاف د مينې او محبت کومه وسله کارېده، هغه د صليبيانو د جاسوسي شبکې د مشر جرمني نژاد هرمن اختراع وه، هغه د سوبک له ماتي وروسته پر صليبي واکمنو ټينگار

ایمان پلورونکی

کاوه، چې د کرک مسلمانانو ته د مینې دوکه ورکړې او د صلیب وفادار یې کړې او یا یې لږ تر لږه د صلاح الدین ایوبی سره مخالف کړې، صلیبي واکمنو له مسلمانانو دومره کرکه کوله، چې له هغوی سره یې د درواغو مینه کول هم نه غوښتل، هغوی د ظلم، جبر او وحشت په وسیله د مسلمانانو ملی وقار له منځه وړل غوښتل، هرمن په خپل فن کې ښه پوهه لرله، د انسانانو په روحياتو پوهېده.

هغه په ډېره گرانه صلیبي واکمن خپل همفکري کړل او دا پالیسی یې غوره کړه، چې د کرک او شاوخوا سیمو کې چې کوم مسلمانان وو، او د صلیبیانو تر جبر او تشدد لاندې یې ژوند کاوه، په هغوی کې چې په چا باندې د جاسوسی اشتباه وي او لږه غوندې گواهي پرې موجوده وي، هغوی دې ونیول شي او له منځه دې وپورل شي، خو هر مسلمان اوسېدونکی دې نه وپورل کېږي، د دغی سیاست بنسټیز اصل دا و، چې د عیسوي او یهودي نجونو په وسیله دې د مسلمانانو لونی بې پردې کړای شي او مسلمانان ځوانان دې ذهني عیاشان او له نشو سره عادت کړای شي، لنډه دا چې د هغوی د بې بندو باری لارې چارې دې وه لټول شی له دې امله په دغه پالیسی عمل پیل شو، پیل یې له افواهاو وشو، هرمن دا خبره هم په صلیبي واکمنو باندې منلې وه، چې په مسلمانانو کې د غدارانو د پیدا کولو له پاره دې پیسې وه لگول شي، څو تنو مسلمانانو ته دې د ښکلیو او خوربو آسونو بگی ورکړل شي، لکه د شهزادگانو په څېر دې وه ساتل شي، مدوي دې بیا په مسلمانانو کې د خیانت او آوازو خپرولو له پاره وه کارول شي، هغوی دې وخت په وخت شاهي دربار ته راوه غوښتل شي او شاهانه رویه دې ورسره وکړای شي، د هغوی ښځې دې هم راوه غوښتل شي او درناوی دې وه شي، چې هغوی خپل اصلیت او دین له ذهن نه اوباسي.

هرمن ویلي وو که تاسې مسلمانان خپل غلامان کول غواړي، نو د هغوی په مغزو کې د پادشاهی چینجی داخل کړی، هغوی ته آسونه او بگی

ورکړې او لمنې یې له اشرفیو ډکې کړې، بیا به هغوی د پادشاهی په نشه کې ساسې اشارو ته گډیږي، شراب به هم څښي او خپلې لونه به په خپلو لاسو لوڅې او تاسې ته وه سپاري، که تاسې د مسلمانانو آینه تیاره کول غواړی، نو دغه نسخه وه ازمیښی، ما ستاسې ته د مخه هم ویلي او بیا هم وایم، چې یهودیانو د مسلمانانو د اخلاقي گډوډۍ له پاره خپلې لونه وړاندې کړي تاسې پوهېږي چې د مسلمانانو تر ټولو ستر او پخواني دښمنان یهودان دي، د اسلام د جرړو ویستلو له پاره یهودان د خپلو لونیو پټ او د خپلې شتمنۍ اخري پیسو ټکوور کولو ته هم تیار دي.

په یهودانو کې دا خطر وه چې هغوی د همدې سیمې اوسیدونکی وو، هغوی د مسلمانانو په ژبه هم پوهېدل، د هغوی له دود او دستور نه خبر وو، د هغوی شکلونه او نور کوايف یو بل ته ورته وو، کومې یهودي نجلی به چې د مسلمانانو جامې واغوستې او د مسلمانانو کور ته به ورغله، نو له کوم شک او گومان پرته به مسلمانان گنجل کېده، له دغه مشابهت او ورته والي نه یهودانو پوره گټه اخیسته او په اسلامي ټولنه کې غیر اسلامي زهر داخلېدل پیل شوي وو.

په کومه ورځ چې سلطان صلاح الدین ایوبي دوه تنو خبر راوړوونکیو ته لارښوونه وکړه او زاهدان ته یې ویلي وو، چې هغه دې په کرک کې مسلمانانو ته صحیح خبرونه ورسوی.

تر دې شل ورځې وروسته په کرک کې یولېونې او مجذوب انسان په ناڅاپي ډول راڅرگند شو، هغه په لاس کې د لرگي نه جوړ یو گز اوږد صلیب نیولی و، چې هغه به یې پورته کړ او په چغو چغو به یې ویل، د مسلمانانو د تباهی وخت نږدې رارسیدلی دی، په شوبک کې مسلمانان خپلې لونه بې پته کوي، په مصر کې مسلمانانو شراب څښل پیل کړي دي، یسوع مسیح خدای ویلي دي، چې اوس به دا قوم دځمکې په مخ نه پاتې کیږي، مسلمانانو! که د نوح له بل توپان نه ځانونه ژغورل غواړی نو د

صلیب تر سیوری لاندی راتول شی، که صلیب مو خوین نه وی نو د یهوده
 خدای په وړاندی سجده وکړی، په جوماتونو کې ستاسې سجدې بې کاره دي .
 دغه سپری د جامو او شکل له مخی ښه روغ رمت ښکارېده، خود خبروله
 انداز نه لېونې معلومه، د هغه ږیره هم وه، اوږده چوغه یې اغوستې وه،
 پر سر یې پگړۍ او د پاسه یې پرې دستمال غوړولی و چې پر اوږو یې
 راخپور و، په مخ او جامو یې گردونه پراته وو، چې دا ترې څرگندېدل چې
 له لری سفر نه راغلی دی، پښې یې دوړو وهلې وې، هغه به که چا ودراره نو
 درېده به خو خبرې یې نه کولی لکه چې څه خبره یې نه اورېدلې او نه پرې
 پوهېده، هره پوښتنه به چې پرې وشوه هغه به خپل اعلان تکرار او... د
 مسلمانانو د تباهی وخت نږدې رارسیدلې دی او نور ... هیچا هم د دې
 معلومولو کوښښ ونه کړ، چې هغه څوک دی او له کومه ځایه راغلی دی،
 عیسویان ځکه خوښ وو، چې د یسوع مسیح خدای نوم یې اخیست او
 یهودان په دې خوښ وو چې د یهوده خدای نوم یې یاد او نه نو ځکه د دواړو
 دا خوښی شریکه وه، چې د مسلمانانو د تباهی زیری ورکوي، د صلیبی
 پوځ څو کسه سپاهیانو چې د هغه اعلانونه واورېدل، نو په قهقهه یې وه
 خندل، پولیسو چې هغه ولیده، نو لېونی یې وگانه او څه کار یې ورسره ونه
 لاره، په مسلمانانو کې دومره جرئت نه و، چې د هغه خوله یې بنده کړې
 وای، مسلمانانو چې د هغه له خولې د خپلې تباهی اعلان واورېدلی وه هم
 وپرېدلی وه او غوسه هم شول خو می څه کولای نه شول .

دغه مجذوب به د ښار په کوڅو کې گرځېده او همدا اعلان به یې
 تکرار او چې مسلمانانو! د صلیب سیوری ته راشی ستاسې د تباهی وخت
 رارسېدلی دی، په جوماتونو کې ستاسې سجدې بېکاره دي، کله کله به یې
 دا هم ویل، کرک ته به د مسلمانانو پوځ نه راځي، د هغوی صلاح الدین
 ایوبی مړ شوی دی، ځنې وختونه به یې چتیاات او بې معنی خبرې هم
 کولې، چې دا به یې ثابتوله چې گواکې لیونی دی، ماشومان به ورپسی
 روان وو، مسلمانانو به ورته په قهرجن نظر کتل، او خپل بچی به یې په هغه

پسی له تلو منع کول، یوازي یو مسلمان و چې د دغه لیوني پسی به روان و، هغه به د لیوني نه لس دولس قدمه لري وه دا یو ځلمی مسلمان وه په لاره کې دوه عیسوی ځوانانو هغه ته پېغور ورکړ، یوه یې ورته وویل: عثمان! ته هم د صلیب سیوري ته راشه، عثمان هغوی ته په قهر وکتل او غلی و، هغو عیسویانو ته پته نه وه چې له عثمان سره یو خنجر دی او هغه د دغه لیوني د وژلو له پاره په هغه پسی روان دی.

د هغه مکمل نوم عثمان صارم و، مور او پلار یې ژوندي وو او یوه یې وره خور یې هم وه، چې نوم یې النور صارم و، د دغی نجلۍ عمر به شل دوه ویشته کاله و، عثمان ترې درې څلور کاله مشر و، احساساتي زلمی و، د اسلام په نامه یې ځان قربانوه، د صلیبي حکومت په نظر کې اشتبا یې و، ځکه چې هغه مسلمان ځوانان د صلیبي حکومت پر خلاف د خفیه عملیاتو له پاره تیارول، هغه لا تر دې دمه په کومه گناه کې نیول شوی نه و، هغه چې کله د دغه لیوني غږ واورېده بهر راو ووت، لیوني یو غټ صلیب پورته نیولی او د مسلمانانو پر خلاف یې چې څه په خوله ورځي هغه وایي، عثمان صارم دې ته هم ونه کتل چې دا خو کوم لېونی دی، هغه صلیب وه لیده او د لېوني خبرې یې واورېدې، نو له غوسې نه ورته پخپله لیونی شو، خپل کورته ولاړ خنجر یې را واخیست او په کمیس کې دننه یې د نامه لاندې څوړند کړ او د لیوني پسی روان شو، عثمان هغه په داسې ځای کې وژل غوښتل چې څوک یې ونه نیولای شي، هغه د صلیبیانو پر خلاف د نورو چارو سرته رسولو له پاره ژوندي پاتی کېدل غوښتل، هغه په لېونی پسی لس دولس گامه وروسته روان و او د هغه اعلانونه یې اورېدل، کله چې ده عیسوي ځوانانو پېغور وکړ او یو یې ورته وویل عثمان! ته هم د صلیب تر سیوري لاندې راشه، نو د هغه سترگی لاپسی خونې شوې او په زړه کې یې د لېوني د وژني اراده نوره هم پخه شوه.

د لیوني پر شاو خوا د ماشومانو یوه ډله روانه وه، دا وخت د وژني لپاره مناسب نه و، ورځ تېرېده، او د لیوني آواز تپېده او په هغه پسی د تلونکیو

خلکو شمېر کمېده، د لمر پرېوتو ته لا لږ وخت پاتې و، یو جومات راغی، لېونی د جومات په دروازه کې کښېناست او صلیب یې پورته کړ وې ویل اوس دا کلیسا ده، جومات نه دی هغه مهال عثمان له هغه سره نږدې وه درېده هغه پوره باور لاره چې دا په رښتیا لېونی دی، خود ده د وژنې سزا به هم مرگ وي، ځکه چې ده صلیب پورته کړی دی، او د مسلمانانو پر خلاف نارې وهي، عثمان صارم لېونی ته ورنږدې شو او په کراره یې ورته وویل له دې ځایه ژر پورته شه او له خپل صلیب سره ورک شه او که نه نو صلیبیان به دې له دې ځایه مړی پورته کوي.

لېونی هغه ته په برندو برندو وکتل، مخی ته یې ډېر ماشومان ولاړ وو، هغه عثمان صارم ته له ځواب ورکولو پرته کوچنیانو ته په غوسه شو او د لرې کېدلو یې ورته وویل، ماشومان وه وپېرېده او وه تښتېدل، نو لېونی جومات ته ننه ووت، د عثمان صارم له پاره دا ښه مناسب وخت و، هغه له څه فکر پرته له خپلیو سره جومات ته وخوت او دروازه یې له دننه بنده کړه، په ډېره چالاکی یې خنجر راوه ویسته، چې څنگه یې په لیونی باندې گذار کاوه، هغه ورته مخ راواړوه، د عثمان د خنجر گذار ته یې صلیب ونيوه وې ویل ودرېږه څلمیه! دننه ولاړ شه، زه هم مسلمان یم.

عثمان صارم پرې بل گذار ونه کړ، لیونی خپلی وه ویستی د جومات دننه کوتې ته ولاړ، هغه صلیب پخپل لاس کې ونيوه په کوته کې یې له عثمان صارم نه پوښتنه وکړه وې ویل، زه مسلمان یم، زما خپرې په غور واوړه ماته ووايه چې له کوم وخت نه په ما پسې را روان یې؟ عثمان صارم ځواب ورکړ زه ټوله ورځ تاپسې گرځېدم، خو ستا د وژنې وخت په لاس نه راته، لیونی ورته وویل: ته ما ولې وژنی؟ عثمان صارم ځواب ورکړ، ځکه چې زه د اسلام او صلاح الدین ایوبي پر خلاف کومه خبره اورېدلای نه شم، که ته لیونی یې او کنه خوزه تا ژوندی نه پرېږدم لیونی له عثمان صارم نه خونوږې پوښتنې وکړې، په اخر کې یې ورته وویل ماته ستا په څېر ځوانانو اړتیا ده، ښه وشول چې ته پخپله ما پسې راغلي، ما فکر کاوه چې

ماتہ بہ د خپل مقصد له پاره کوم مسلمان په ډېره گرانه په لاس راشي، زه د صلاح الدين ايوبی د استخباراتو رالېږل شوی سپری یم، ما دا لوبه صلیبیانو ته د دوکې ورکولو په خاطر پیل کړی ده، ما په همدې جامو کې سفر کړی، زه له تاسره یو څو خبرې کول غواړم، یاد ساته که جومات ته کوم صلیبي راغی، زه بیا هماغه چتیا وایم، چې ټوله ورځ مې ویلي دي، ته یې په غور سره اوره، لکه ته چې زما نه اغېزمن شوي یې، زه چې ډېر ژر درته وایم، د ما بنام د لمانځه وخت کیدونکی دی، په مسلمانانو کې هم د صلیبیانو جاسوسان دي، زه د لمونځ کوونکیو تر راتلو پورې خپلې خبرې پای ته رسول غواړم.

عثمان صارم هیڅکله جاسوس لیدلی نه و، هغه ته دا پته نه وه چې دا ډېر څېرک جاسوس دی، چې له هغه نه یې څو پوښتنې وکړې او وې پېژانده، چې دا یو باوري ځوان دی، جاسوس ورته وویل: د خپل ځان په څېر څو تنه ځوانان راټول کړه او یو څو مسلمانې جونې هم تیارې کړه، تاسې باید هر کور ته دا پیغام ورسوی چې صلاح الدين ايوبی ژوندی دی او هغه له دې ځایه یوازې د نیمې ورځې منزل په واټن لرې دی، د هغه ټول پوځ نه یوازې دا چې په کرک باندې د حملې له پاره تیار دی، لا چې د هغه پوځ صلیبي لښکرې پوزې ته راوستي دي، په مصر کې حالات آرام دي، هتله چې صلیبیانو کومه وړانکارې پیل کړې وه، هغه بیخي له منځه وړل شوې ده.

عثمان صارم پوښتنه وکړه صلاح الدين ايوبی به کله حمله کوي، مونږ د هغه لارې څارو، زه تاسې ته په باوري توګه وایم، چې تاسې له بهر نه حمله وکړې، نو مونږ به په صلیبیانو له دننه نه حمله کوو، د خدای جل جلاله لپاره ژر راشی.

د استخباراتو مامور ورته وویل: زلمیه! له زغم نه کار واخله، لومړی د صلاح الدين ايوبی پیغام واوړه او د هر یوه ځلمی په ذهن کې نقش کړه. ایوبی ویلي دي چې تاسې د کرک مسلمان ځوانان د اسلام سپاهیان یاست، ما لومړی جنګ په وړو کتوب کې د کلا بندۍ په حال کې کړی و، د پوځ

قومانده زما د تره (کاکا) په لاس کې وه، هغه ماته وویل چې په کلا بندۍ کې مه وپېرېږه، که ته په دې عمر کې وه وپېرېدلې، نو ټول عمر به دې په وېره او ډار کې تېرېږي، که د اسلام د بیرغ پورته کوونکی جوړېدل غواړی نو دا بیرغ همدا اوس پورته کړه، د دښمن دیوالونه مات او ځان ترې اوباسه بیا راوگرځه او پر دښمن ناڅاپي حمله وکړه، زه ونه ډار شوم، په درې میاشتی کلا بندۍ کې مو ولږه هم تېره کړه، خو مونږ محاصره ماته کړه او ترې راووتو، او چې په کومو خوړو مو ځانونه ماړه کړل هغه مو له دښمن نه نیولي وو، د کلا بندۍ پر وخت چې زموږ کوم آسونه له ولږې مړه شوي وو، د هغه کمی مو د دښمن له آسونو پوره کړ ...

صلاح الدین ایوبی ویلی دي، چې زما د ملت زامنو ته ووايه چې پرتاسې دښمن د مینې په وسله حمله کړې ده، تل یاد ساتۍ چې هیڅ یو نامسلمان د مسلمانانو دوست کېدای نه شي، صلیبیان د جگړې په ډگر کې مقاومت کولای نه شي، د هغوی پلانونه له خاورو سره خاورې شوي دي، نو ځکه اوس هغوی د مسلمانانو د نوي نسل له ذهنونو نه د اسلامي امت نه او نه مذهب سره د ورورولۍ او مینې د ویستلو هڅې کوي، هغوی چې کومه وسله کارولې هغه ډېره خطرناکه او ویرونکی ده هغه ذهني عیاشي، لټی او بېکاره ده، د دغو درېوو خرابیو د پیدا کولو له پاره عیسویان او یهودان سره یو شوي دي، یهودان د خپلو لونیو په وسیله په تاسې کې حیواني احساس راپاروي، تاسې له نشو سره عادت کوي، زه دا نه وایم چې دغه حیواني جذبه او نشې به ستاسې اخرت خراب کړي او له مرګ وروسته به تاسې جهنم ته بوځی، زه دا ویل غواړم چې ستاسې دغه بد عملی به ستاسې له پاره د دې نړۍ ژوند هم تر جهنم زیات تریخ کړي، تاسې چې څه ته د جنت خوندونه وایسې هغه د دوزخ عذاب دی، تاسې به د صلیبیانو غلامان شي، چې ستاسې د خویندو او لونیو بې پټي به کوي، ستاسې د قرآن پانې به کوڅو کې بادونه الوزوي، او ستاسې جوماتونه به د آسو په تیلو بدل کړی.

صلاح الدین ایوبی ویلي دی چې که د یو باوقاره قوم په حیث ژوندي پاتی کېدل غواړی! نو خپل روایات مه هیروی، صلیبیان له یوی خوا په تاسې باندې ظلم او تیری کوي او له بلې خوا د آسونوبیگی او د پیسولالچ درکوي، مسلمانان د دغسی عیاشیو منونکي نه وي، ستاسې دولت ستاسې ایمان او عمل دی، دا د صلیبیانو د ماتې ثبوت دی، چې هغوی ستاسې د تورو له وېرې له داسې بې حیا وسلو نه کار اخلي، چې د خپلو لونو په بې پتی کې ستاسې د غلامی خوبونه ویني، زما د ملت زامنو! خپل عملونه نیک وساتی، خپل نفسونه پخپل ولکه کې کړی، ظالم واکمن په اصل کې کمزوری وي، هغه خپل مخالفین د ظلم او جبر په وسیله د ځان تابع کول غواړي، او ځنی نور د پیسو په اسره غولوي، تاسې له ظلم او جبر هم مه ډارېږی او نه له هغوی نه د څه تمه او اسره وه لری، تاسې د اسلامي امت گانده آینده او راتلونکی یاست، مونږ د اسلامي امت ماضي یو، دښمن ستاسې له اذهانو روښانه ماضي باسی او د خپلو نظریاتو او گټوله تیارویې د کول غواړي. تر څو د اسلام آینده تیاره شي، خپل اهمیت وه پېژنی، دښمن یوازی د دې لپاره ستاسې د بل (تابع) کولو هڅې کوي، چې هغوی له تاسې ویرېږي، پخپلو فکرونو کې ننی ورڅې نه راتلونکی ورڅې راوی، ځکه چې ستاسې د دښمن نظر ستاسې د دین په راتلونکې باندی دی، تاسې به لیدلي وي چې دښمنان له تاسې سره څه کوي؟ که تاسې د ذهنی عیاشی په مردار ډنډ کې پرېوتی نو سبا ورځ به د ټول اسلامي امت همدا حال وي.

د سلطان صلاح الدین ایوبی د استخباراتو مامور په ډېره چټکی د هغه پیغام عثمان صارم ته واوراوه او هغه ته یې پرې د عمل کولو لارې چارې هم وښودلې. د اسلام ستر سپاهی سلطان صلاح الدین ایوبی په ځانگړې توگه ویلي دي، چې خپل ځانونه له بې ځایه احساساتو وژغوری، ولولې او احساسات مو پر عقلونو باندی غالب نه شي، له پارېدنې ځانونه وساتی او ځانونه کنترول کړی، احتیاط حتمی دی، د استخباراتو مامور عثمان

صارم ته وویل، چې هغه خپله او دوه نور ملگري به یې په یو شکل نه یو شکل له هغه سره گوري، او دغه اړیکې به قایموي، په سملاسي توگه دې خبرې ته اړتیا ده چې مسلمانان په خپلو کورونو کې چرې، برچې، خنجرونه او تورې جوړې کړي او په کورونو کې یې پتی کیږدي بنڅو ته په کور کې د خنجر او برچې د گذار کولو او له هغې نه د ځان بچولو لارې چارې ورزده کړي، د یهودي نجونو خبرو ته غوږ کې مه ږدي، له هغوی سره داسې خبرې ونه کړي چې هغوی ته ترې شک پیدا کیږي، پخپل سر کومه جنگی چاره سرته ونه رسوي، رومی منظم شي، بیا یو مشر وټاکي، مشر باید د خپلو ملگريو هر یو کار وڅاري، او هیڅوک د خپل مشر له خوښې پرته کوم کار ونه کړي.

لمر په پریوتوو، د جومات امام راغی، د هغه په لیدو لېونی سړی صلیب راپورته کړ، او په منډه بهر راوه ووت، بهر یې بیا هماغه اعلانونه پیل کړل، ... مسلمانانو! د صلیب تر سیوري لاندې راشی، ستاسې اسلام مړ شوی دی امام عثمان صارم ته له غوسې په دک نظر وکتل وې ویل. ده دلته څه کول؟ او تا هغه څنگه دلته کښېنولی و، هغ دې ولې ونه واژه؟ آیا ستا په رگونو کې د مسلمان پلار وینه وچه شوې ده؟ که زه بودا شوی نه وی، نو هغه به مې له دې ځایه ژوندی پری ایښی نه و.

یهودي هم نه دی، مسلمان دی، د صلاح الدین ایوبي پیغام یې راوړی دی، ... هغه بودا امام ته د سلطان صلاح الدین ایوبي پیغام واوراوه او وې ویل زه به په دې پیغام عمل کوم، له نن ما بنام نه پرې بسم الله کوم خو مونږ ته د یوه امیر اړتیا ده، آیا تاسې به زمونږ مشري وکړی؟ دا سوچ وکړی چې که صلیبي حکومت ته خبر ورسېده رومی به د امیر مری پرې کوي.

امام خواب ورکړ آیا زه په جومات کې دا ویلای شم چې زه له خپل قوم نه بېل یم خودا پرېکړه به قوم کوي، چې زه د مشرۍ وړ یم او که نه! زه د خدای جل جلاله په کور کې ولاړ وعده کوم چې زما پوهه زما زما اولاد

او زما روح به د اسلام د تحفظ او پراختیا او د صلیب د خورتیا له پاره
وقف وي...

زما گرانه بچیه! د صلاح الدین ایوبی د پیغام یوه یوه کلمه په ذهن کې
کښینوه، هغه تیک ویلي دي خوانان د دین او هیواد اینده وي، هغوی خپل
دین او هیواد روښانه او خپلواک کولای شي او د خپلو پد عملیو په نتیجه
کې د غلامۍ ځنځیرونه په خپلو غاړو کې اچولي هم شي، کله چې کوم
مسلمان ځلمی د یهودي او عیسوي نجونو په بې حیایی زړه بایلي او هغو
ته په بد نظر گوري، نو هغه دا احساس نه کوي چې د هغه خپله خور هم د
هغی په څېر د خوانانو د هوسونو بنکار کېږي. دا هماغه مقام دی چې
قومونه تباہ کوي...

زما زلمیه بچیه! د الله جل جلاله په دې پاک کور کې وعده کوم چې د
صلاح الدین ایوبی په پیغام باندې به انشاء الله عمل کوم.

* * *

عثمان صارم کورته ولاړ، خپله خور النور صارم یې ځانله کښینوله او د
سلطان صلاح الدین ایوبی پیغام یې ورته وا وراوه وې ویل: النور! زموږ دین
او ملی غیرت له تانه ډېره ستره قرباني غواړي، سره له نن خپل ځان یوه
مستوره نجلۍ گڼل پرېږده، مسلمانو نجونو ته دا پیغام ورسوه او هغوی د
جهاد له پاره تیاري کړه، زه به تاسې ته د ځنجر وهلو، غشی ویشتلو او
برچې استعمالولو طریقې دروښیم.

وروره ازه خولا د مخه په دې فکر کې وم چې مونږ د خپلې آزادی او
خپل قوم له پاره څه کولای شو، مونږ خود نارینه و خولې ته گورو.
عثمان صارم هغې ته وویل چې د صلاح الدین ایوبی او د هغه د پوځ په
باب چې څومره خبرونه دلته خپرېږي، هغه ټول دروغ دي، د مسلمانانو
کورنیو ته ولاړه شه او ښځینه و ته صحیح خبرونه ورسوه، عثمان صارم
هغې ته صحیح خبرونه وویل او دا یې هم ورته وویل چې په مسلمانانو کې
غداران او جاسوسان هم شته، هغه خپلې خور ته درې څلور کورنۍ وښودلې

او ورته وې ویل چې د هغوی مېرمنې د خان ملګرې کره او ورته ووايه چې مېرمنه یې غداران دي هغې ته یې دا هم وویل چې د عیسوي او یهودي نجونو له دوستۍ نه خان وژغوره، د هغوی مینه یوازې دوکه ده. النور پوښته وکړه: آیا زه دوی له دلته راتللو منع کړم؟ هغه خوله تاسره هم آزادانه خبرې اترې کوي؟

عثمان صارم ورته وویل: زه به هغې ته نن ووايم چې زمونږ کورته دې نور نه راځي، هغه ډېره ذهینه او هوښیاره نجلی ده.

دیني الګزیندر یوه ځوانه عیسوي نجلی وه، کور یې له عثمان صارم نه لږ لرې وه د هغې پلار په ښار والۍ کې یو لوړ رتبه مامور و، د النور ملګرې او له عثمان صارم سره یې هم ژورې اړیکې پیدا کړې وې، چې عثمان به یې ولیده ډېره به خوښېده، عثمان صارم هغې ته نه ورنږدې کېده، هغه دا گنله، چې دا عیسوي جنۍ ده او دلته د جاسوسی له پاره راځي، هغه هیڅکله دیني ته په ناوړه نظر کتلي نه وو، لا چې له هغې سره به یې ټوکې ټکالې هم کولې، چې هغه شکمنه نه شي، خو چې اوس د دې اړتیا پېښه شوه چې دیني الګزیندر د هغوی کورته ورنه شي، نو اوس د هغوی له پاره دا خبر مشکله شوه، چې څنگه دیني ته ووايي چې نوره دې د هغوی کورته نه ورځي؟ خو د هغې منع کول ضروري وو ځکه چې عثمان په خپل کور کې خور او ملګرو ته یې ته جنگی روزنه ورکول غوښتل، او هغه ته دا هم معلومه نه وه چې تر دې وروسته به د هغوی کور ته څه ډول رازونه راځي د هغه له ډېر فکر وروسته دا اړه چاره خوښه شوه، چې خپلې خور ته یې وویل چې دیني الګزیندر کله زمونږ کورته راشي، ته بهر ووځه او ورته وایه چې له کومې ملګرې کره ځم، په دې ډول خپله ملګرتیا له هغې سره سسته کړه، هغه به خپله زمونږ کورته راتلل پرېږدي.

د کرک د ښار خلکو د هغه لیوني خبرې کولې چې د مسلمانانو د تباهی وړاند گوینه یې کوله، په نامسلمانو خلکو د هغه خبرې ډېرې ښې لګېدې، ټولو په لټاوه او ورپسې گرځېدل به، خو هغه هیچېری نه لیدل کېده، د

حکومت له خوا یې هم لټون کېده، ځکه چې د مسلمانانو د وپړولو او د هغوی د ولولو سرولو له پاره له هغه لیونې نه د کار اخیستلو پرېکړه شوې وه، چاته معلومه نه وه چې هغه چېری تللی دی، هغه په هماغه شپه کوم لوري ته بهی درکه شوی و، لس دولس ورځې غه وه لټول شو، صلیبی حاکمانو له ښاره بهر هم ورپسی آسونه وه ځغلول، هغوی هیله لرله چې له دې ښاره به کوم پل ښارته تللی وي، لس دولس ورځې تېری شوی خو هیچا یې درک ونه لگاوه.

په دغو لس دول ورځو کې عثمان صارم خپلې خور النور او د هغې ملگرو د وسلو کارول ورزده کړل، هغه نجونو ته د برچې کارول ډېر په گرانه ورزده کړل، سر بهر په پردې هغه مسلمانو ځوانانو ته د سلطان صلاح الدین ایوبی پیغام ورساوه او هغوی یې په یوه پټه جبهه کې تنظیم کړل، دغو ځوانانو هغه مسلمان کاریگر پیدا کړل چې برچې، غشي او لیندې به یې جوړولې، دا ټول د صلیبیانو مزدوران وو، هغوی د ځانونو له پاره کومه وسله جوړولای نه شوه، مسلمانانو ته د کومې وسلې د ساتنې اجازه هم نه وه هغو کارگرانو په پټه په خپلو کورنو کې وسلې جوړول پیل کړل، دا ډېر خطر ناک کار و، د نیول کېدو په صورت کې یې سزا یوازې مرگ نه بلکې ترد مرگ د مخه ډېرې وحشیانه سزاگانې هم وې، هلته به چې کوم مسلمان په یو معمولی گناه وه نیول شو، له هغه به پوښتنې کېدلې، چې د مسلمانانو په کورونو کې څه کېږي، او جاسوسان څوک دي- د دې سره به یې د هغه بدن د مالوچو په څېر ډانډس کاوه، کارگرانو به چې کومې وسلې جوړولې، هغه به د عثمان صارم په څېر مسلمانو ځوانانو د مسلمانانو په کورونو کې پټی ایښودلې، د ورځې به مسلمانو نجونو د برقعو په څادرونو خنجرونه، غشي او لیندې پټی پټی یو ځای نه بل ځای ته وړلې، خود وسلې جوړولو پروگرام ډېر سست وه.

هلته سلطان صلاح الدین ایوبیته د استخباراتو یو مامور خبر ورکړ چې په کرک او شاو خوا سیمو کې مسلمانانو ته د هغه پیغام رسیدلی دی.

او هلته ځوانانو او پيغلو پټ مرکزونه جوړ کړي دي، دغه خبر راوړونکی يو څيرک او زروړ مخبرو، مخبر وويل هغه سړی چې د سلطان صلاح الدين ايوب پيغام يې د کرک مسلمانانو ته ورساو، د يوه لېوني په شکل کې يې دغه برياليتوب تر لاسه کړ، سلطان صلاح الدين ايوب پيغه دې خبر ډېر خوښ و، هغه وويل: د کوم قوم ځوانان چې راوين شي، هغوی ته هيڅوک ماتې ورکولای نه شي.

د استخباراتو د ادارې مرستيال زاهدان وويل: دغه برياليتوب زما حوصله رالوړه کړه که تاسې اجازه را کړئ، نوزه به د نيول شويو سيمو ځوانانو دومره راوه پاروم، چې هغوی به د اور لمبي شي او يوروشلم به وسوځي. سلطان صلاح الدين ايوبي وويل: او په دې اور کې به هغوی پخپله هم وسوځي، زه ځوانان لمبه کول نه غواړم، زه د هغوی په سينو کې د ايمان سپرغی بلول غواړم، د ځوانانو پارول کوم گران کار نه دی، له هغوی نه به ځينی د پيسو په اسره ستاسې په لاسو کې لويېږي، او زياتره يې د احساساتو وينا و او جذباتي شعارونو په وسيله راپارېدلای شي، بيا چې ته پر هغوی څه کول غواړې وه يې کړه، هغوی پخپل منځ کې جنگولای هم شي، د دې لامل دا نه دی چې هغوی ناپوه او بې تجربې دي، او يا گوندې هغوی خپل دماغ نه لري، اصلي خبره دا ده چې دا عمر همداسی دی چې د وينې گرمي انسان يو څه کولو ته اړباسي، په دې عمر کې ذهن عياشۍ ته هم تمايل پيدا کوي، او د نیکو اعمالو په لور هم، تاسې چې د ځوانانو ذهنونو ته هر ډول خوځښت او پارون ورکړئ، د هماغې اغېز قبلوي، ستاسې د ملت دښمنان زمونږ د ځوانانو په اذهانو کې د عياشۍ او جنسي خواهشاتو جرايم داخلول غواړي، د هغوی هدف همدا دی چې مونږ هغوی د جهاد لوری ته مايل نه کړو او د دښمن پر خلاف يې استعمال نه کړای شو.

ته هڅه کوه چې ځوانان را وپاروی، بلکې هغوی ته د خپلې اينده په باب فکر او سوچ ورزده کړه، د رسول الله صلی الله عليه وسلم په دې حديث ځان پوه کړه چې خپل ځان وه پېژنه او خپل دښمن وه پېژنه، د هغوی فکرونه بدل

کره، په هغوی کې ملي احساس څواکمن کره، دا ځوانان د ملت دهره ارزښتناکه شتمني ده، هغوی له پارېدلو او سوځیدلو وژغوره، د هغوی وژنه د پوهانو کار نه دی، پوهه او عقل دا دی چې دښمنان د هغوی له لاسه ووزني، خو هغوی ته خپل دښمن وروپېژنه، که کوم مسلمان په ما پسی بدی ردې ووايي، نو هغه نه د اسلام دښمن دی او نه خاین، هغه زما دښمن دی، زه به هغه ته د هغه قانون په ملاتړ سزا نه ورکوم، چې د اسلام او اسلامي سلطنت د تحفظ له پاره جوړ شوی دی، د ملت قانون د ملت د امیر د ځانگړي استعمال له پاره نه وي، د خیانت سزا هغه چاته ورکول کېدای شي، چې د هیواد او ملت جرړې پرېکوي او د دین د دښمنانو متی قوی کوي، که څه هم واکمن پخپله دغه گناه وکړي، هغه خاین دي، او د سزا حقدار.

زاهدان پوښتنه وکړه: په داسې حال کې چې د هغه ځای ځوانان د قربانی له پاره تیار شوي دي، مونږ ترې څه ډول کار واخلو سلطان صلاح الدین ایوبي وویل: د هغوی ولولې مه راپاروی، د هغوی فکرونه راوینس کړی، چې د هغه ځای له حالاتو سره هغوی سمه پرېکړه وکړي، چې هغوی باید څه وکړي، هغوی د احساساتو د اغېز لاندې پرېکړی ونه کړي، هلته نور هم ذهین مخبران واستوی، او زاهدانه دا یاد ساته! چې دښمن زمونږ نه، زمونږ د ځوانانو د ذهنونو خرابولو کوښښ کوي، او زمونږ د هغو حاکمانو بې لارې کول غواړو چې ذهنونه یې د ماشومانو په څېر دي.

هر یو قوم ته چې له جنک پرته ماته ورکول غواړي نو د هغوی ځوانان په ذهني عیاشي اخته کړی، هغه به تر دې حده ستاسې غلام شی چې خپلې لونی به ستاسې خدمت ته وړاندې کړي او پرې به ویاړي، صلیبیان او یهودان د غسی سطحی ته زمونږ د ملت راتیتول غواړي لکه سلطان صلاح الدین ایوبي چې ناڅاپه څه وریاد شوي وي، هغه زاهدان ته وویل ما چاته ویلي وو چې په کرک کې هغو مسلمانانو ته چې وسلې جوړوي او بلوونکی ماده ورولېږي او یا هغوی ته ووايي چې دغه ماده څه ډول جوړېږي. زاهدان

خواب ورکړدا خو هغوی ته ویل شوي دي، خبر را رسیدلی دی چې
مسلمانانو د دغې مادې جوړول پیل کړي دی .

* * *

په کرک کې په سملاسي توګه داسې حالات پیدا شول، چې د هغه ځای
ځوانانو پخپله فکر کول او عمل کول پیل کړلو د عیسویانو تر لاس لاندې
سیمو کې صلیبي پوځونو د کاروانونو لوتل پیل کړي وو کاروانونه دومره
عام نه وو، سوداګر او نور سفر کوونکي به یو ځای اوسېدل، د هغوی
شمېر به چې دوه دوه نیم سوو ته ورسېده، نو د کاروان په صورت کې به یې
لېږد کاوه، دا یو دفاعی ګام و، له کاروان سره به وسله وال کسان هم وو،
اوبښان او آسونه به زیات وو د سوداګرو بې شمېر مال دولت به وو، په
کاروانونو کې به ځینې کورنۍ هم وې، دې وګړیو به کوچ کاوه، د صلیبیانو
ظلمونو نه به په تنګ راغلیو زیاتره مسلمانانو به هجرت کاوه او د
مسلمانانو د واکمنۍ سیمو ته به تلل، دومره لوی کاروان به خو تنو غلو
لوتلی نه شوو د کاروان وګړیو به یې مقابله کوله، صلیبیانو دا کار خپل
پوځ ته سپارلې و، هغوی ته به که د کاروان خبر راغی نو د خپل پوځ یو دوه
تولي به یې د سیمې د غلو په لباس کې وه لېږه او هغه کاروان به یې لوټ
کړ. په کاروانونو کې به یواځې مسلمانان وو، دا جرم هغو صلیبي
پادشاهانو هم کړی او د لوټ شویو مالونو یې برخه اخیستې وه، چې اوس
په تاریخ کې د صلیبي جنګونو د قهرمانانو په توګه معرفي کوی .

په دې ګناه کې مسلمانان واکمن هم شامل وو، هغوی د کوچنیو کوچنیو
ریاستونو واکمن وو، که هغوی سره پوځ هم و، د لوټ شویو کاروانونو درې
څلور کسه به د دغو واکمنو دربارونو ته فریادي ورغلل، نو چا به یې خبره
نه اوریده، ځکه چې دغو واکمنو ته هم به صلیبي نجونو، شرابو او د سر
زرو د یو څو پیسو ټکو برخه ورکول کېده، که دغو واکمنو غوښتنې وای نو
د صلیبي غلو مخه یې نیولای شوه، خو هغوی دغو صلیبي ډاکوانو ته
داسې آزادي ورکړې وه، چې د هغوی د ریاستونو په دننه کې یې هم غلاوي

کولې، صلیبیانو هغوی دومره رانده کړي وو، چې د هغوی د ریاستو سرحدی سیمې چې هم ترې په کرار کرار نیولې، هغوی ځینی واره ریاستونه د همدغو ډاکوانو په وسیله پرله پسې وخورول او بالاخره یې ترې جزیه اخیستل پیل کړل، په دې ډول د اسلامي سلطنت لمن راتولیده، نور الدین زنگی او صلاح الدین ایوبی دغه ریاستونه هم نیول غوښتل، دغه ریاستونه هغوی تر صلیبیانو زیات خطرناک گڼل یو ځلې نور الدین زنگی صلاح الدین ایوبی ته یو پیغام لیکلی و، چې له څو نورو خبرو پرته یې ورته د دغو کوچنیو ریاستونو په باب هم لیکلي وو، د دغو کوچنیو ریاستونو واکمنو خپله خاوره له صلیبیانو سره گرو کړې ده، هغوی له کفارو نه زر، مرغلرې او له مسلمانانو تښتول شوې نجونې د ډالیو په توگه تر لاسه کوي، او د اسلام نوم ورسره ډوبوی.

دغه مسلمانان تر کفارو زیات خطرناک او پلید دي، هغوی د پادشاهو په نشو کې مست دي، او صلیبیان یې د حکومتونو په جرړه کې داخل شوي دي، صلیبیانو ته له ماتې ورکولو د مخه ضروري ده، چې دغه مسلمان ریاستونه ونیول شي او له اسلامي سلطنت سره یو ځای کړای شي، د بغداد تر خلافت لاندې راوستل شي، تر دې سرته د اسلام د ساتنې بله چاره نشته.

د دې خطرو سره سره به کله کله کومه ډېره ستر قافله په بیدیا کې د تېرېدو په حال کې لیدل کېده، له کرک نه څو میله لرې یو کاروان روان و، په هغې کې تر سلو زیات اوبشان وو، زیات شمېر آسونه وو، په کاروان کې د سودا گرو مالونه وو، او یو څو گورنۍ هم پکې وې، یوه کرونۍ داسې هم وه چې په هغې د دوه نجونې وې، دواړه خویندې، قافله له معمول سره سمه د مسلمانانو وه، د کرک له سیمې چې تېرېده صلیبیان پرېدی خبر شول، یو ټولی پوځ یې ورپسې ولېږه او په رڼا ورځ یې پر کاروان حمله وکړه، د قافلې آس سپورو کلکه مقابلې وکړه، خو څرنګه چې د صلیبیانو شمېر زیات و، د هغه ځای شگې په وینو سرې شوې، صلیبیانو تر کوچنیانو پورې ووژل، پنځلس شپاړس مسلمان ځوانان پاتې شول، هغوي یې بنديان کړل، دواړه

نجونې يې هم ونيوې، اوبنان او آسونه يې له سامانونو سره بوتلل، دغه کاروان چې کله کرک ته ورسېده تر ټولو د مخه يې بنديان روانکړي وو، په هغوی پسې پر دوه آسونو باندي دوه نجونې وې، چې له جامو يې څرگندېدلې چې مسلمانانې دي، ورپسې صلیبي عسکر روان وو چې مخونه يې په نقابونو پوښلي وو او ورپسې به مالونو او سامانونو بار د اوبنانو او آسونو کتارو نه روان وو، نجونو ژړل د کرک اوسیدونکي يې د سیل له پاره راووتل، هغوی ورته چک چکې او خنداگانې کولې، ځکه چې هغوی پوهېدل چې دا لوټ شوی کاروان د مسلمانانو دی، او بنديان هم مسلمانان دي، په دغو بنديانو کې یو ځلمی د آفاق په نامه و، دواړه نیول شوي نجونه د همغه خویندي وي، آفاق زخمي هم وه د هغه له تندي او اوږې وینې بهېدلې، هغه د لوټ شوي قافلې په مخ کې کرک بنار ته ننه ووت، نر کله يې چې سیل کوونکی ولیدل، په لوړ غږ يې وویل، د کرک مسلمانانو! زمونږ سیل کولو ته راغلي یاست؟ دې نجونو ته وگوري، دا زما نه ستاسې خویندې دي دواړه مسلمانانې دي .

یوه صلیبي د شاله لوري په لته وواهه پر مخې پرېوتو لاسونه يې په رسيو د شا لوري ته تړل شوي وو یو بندي هغه راپورته کړو خو آفاق بیا چیغې کړې، . . د کرک مسلمانانو! دا ستاسې لونې دي دوه درې پټ مخیو يې په وهلو پیل وکړ، او خویندو يې په چغو چغو ژړل او فریادونه يې کول، د الله جل جلاله له پاره زمونږ ورور مه وهی، زمونږ سره چې هر څه کوی وې کړی، خو هغه مه وهی یوې خور يې چیغې کړې، آفاقه غلی شه! ته د هغوی هیڅ کولای نه شي، خو آفاق نه غلی کیده، په سیل کوونکیو کې مسلمانان هم وو چې خپلې وینې يې څښلې، خو څه يې له وسې نه کېدل، د هغوی غیرت د همغوی له مخې تېرېده او هغوی ورته کتل، په غوی کې له نورو ځوانانو مسلمانانو سره عثمان صارم هم و، هغه خپلو ځوانو ملگرو ته وکتل، د ټولو سترگې سرې وی او زړونه يې په زوره درزېدل .

عثمان صارم د لږ وخت له پاره له دغه لوت شوي کاروان سره روان و، په لاره کې یو غریب غوندي موچې ناست و، چې د خلکو خپلۍ به یې جوړولې، هغه ته کوم مسلمان د خپل کور په ډیوډی کې د شپې تېرولو ځای ورکړی و، ټوله ورځ به بیرون ناست و خپلۍ به یې جوړولې او گنډلې، دهغه له قسمته کاروان د هغه له مخې هم تېر شوو هغه هم د آفاق نارې او جونو فریادونه او ژړاگانې واورېدې، آفاق یې په وینو سور ولیده، پر هغه یې د صلیبیانو تیری هم ولیده، خو داسې یې ولیده لکه هغه چې هیڅ هم لیدلې نه وي، دغه موچې نه چا جومات او نه کلیسا ته په تللو لیدلې وو هغه کله د یهودانو عبادت ځای ته هم ورغلی نه و، د هغه لوري ته هماغه چا پاملرنه کوله چې خپلۍ به یې گنډلې، چا کله په خبرو هم لیدلې نه و، هغه له خلکو نه شړل شوی انسان بنکارېده، چې له صلیبیانو سره یې هم اړیکې نه وې او له مسلمانانو سره یې هم ...

عثمان صارم په تلو تلو کې له دغه موچې نه د تیرېدو په حال کې و، ناڅاپه وه درېده بندیان مخکې بیول شوي و، اوبن لار ورپسې روان وو، کله چې وروستی اوبن تېر شو، عثمان صارم دواړه خپلۍ وویستلې، د موچې مخې ته یې کېښودې، او د هغه مخې ته کېښناست، موچې د چا خپلۍ جوړولې، هغه عثمان صارم ته سر راپورته هم نه کړ، او نه یې ورته وکتلو عثمان اخوا دیخوا وکتل، غلي شان یې ورته وویل: دغه دواړه جونې باید نن شپه آزادې کړو.

موچې له سر راپورته کولو پره په دومره تپت غږ ورته وویل چې بی له عثمان صارم نه بل چا نه اورېدله، پوهېږې چې نن شپه به دا نجونې چېرې وي عثمان صارم ځواب ورکړ، پوهېږم خو له مونږ نه چا هغه ځای دننه لیدلې نه دی ...

موچې چې په خپل کار لگیا و وویل: ما لیدلې دی خو له هغې ځایه د نجونو راویستل ممکن نه دي، عثمان صارم ورته په غوسه ناک ډول وویل:

ته د کوم مرض دواييې؟ زمونږ لارښوونه وکړه، که مونږ نجونو ته ورسيدو او بيا وه نيول شوو نو هم د دغو نجونو مری خو به پرې کړو.
 موچي ورته وويل: د څومره ځوانانو قرباني ورکولای شى.
 عثمان وويل: څومره ځوانان چې غواړی؟
 موچي ورته وويل: همدا نن شپه امام ته ځانونه ورسوی
 موچي ورته وويل: سبا شپې ته.
 عثمان وويل: څومره ځوانان له ځان سره بوځم.
 موچي له لږ څخه وروسته وويل: اته اچې خنجرونه او اور بلوونکی ماده هم ورسره وی.

عثمان صارم خپلې خپلې په پښو کړې او روان شو.

لمر لا پرېوتی نه و، عثمان صارم په لاره کې خپل اوه تنه همزولي له کورونو راوويستل او د امام کورته د ځانونو رسولو يې ورته وويل، پخپله هم د امام کورته ولاړ دا د هغه جومات امام و، چې د عثمان صارم پکې له هغه ليوني سره خبری شوې وي، عثمان صارم همدغه امام پر خپلو ملگريو د مشر په حيث منلي او هغوی قبول کړی و، دغه ځوانان به د يو بل په کورنو کې سره راتوليدل او د اينده په باب به يې پلان تياراوه، اوس د دوه تښتول شويو نجونو مسئله مخی ته راغله، نو عثمان صارم د هغوی د خلاصون اراده وکړه چې په اصل کې د ځان وژنې اراده وه، هغه د موچي له وينا سره سم د امام کورته ولاړ، امام په نا آرامۍ سره په خپله برنده کې قدم واهه چې عثمان يې وليده، ودرېده او پوښتنه يې وکړه عثمانه! تا د هغه د بندي چېغی اورېدلي؟ داسې ښکارېده چې هغه نجونې يې خویندې وي.
 عثمان صارم وويل: ای محترم امامه! زه د هغه بندي نارو ته د لبيک ويلو له پاره راغلی يم، برجيس را روان دی او زما ملگري هم راخي.
 امام پوښتنه وکړه ته به څه وکړی؟

عثمان صارم وویل: زه پوهېږم چې زمونږ بې شمېره نجونې د کافرانو په ولکه کې بندیانې دي، خو دغو دوه نجونو زه په ازمېښت کې اچولی يم. له يوه سوږ اسويلي وروسته يې وویل: يا الله ما صرف د يوې شپې لپاره ځمې کړې او يا همدا نن شپه مرگ راپه برخه کړی.

امام وویل: يا الله ما ته ددی توقيق راکړی چې دغه مظلومانې ازادې کړم که نو ټول عمر به مې د دغودوه مسلمانو نجونو زاری او فریادونه په غوږو کې انگازې کوی... او زه به لیونی شم.

عثمان صارم وویل: مونږ ته د خپلې پوهې روښنایي راوښايه، زه هیله مند يم چې مونږ به تاسې د یوې شپې څخه زیات غمجن نکړو.

د عثمان صارم دوه ملگری دننه راغلل، امام هغوی ته د کیناستو اشاره وکړه وویل بیا یې دوی دواړو ته وویل: نن شپه داسې معلومیږي چې زما پوه ختمه شوی، زه باید داسې بی واکه نشم، خو څوک چې زمونږ غیرت او احساسات راپاروي نو بیا بی واکه شو چې د دی د سرولو لپاره ځوانی پکار ده. خو زما زامنو! زه ډېر بوډا شوی يم، زه نوره حوصله نلرم، خو تاسې چې هر څه کوی په احتیاط یې وکړی.

یو یو ځوان راتللو چې ټول اووه کسان شولپه اخر کې موچي هم راغی، هغه د خپل سامان بوجی راپشا کړی وه چې زړی خپلی او سامان پکې وه، هغه بوجی وغورځوله او ملا یې نیغه کړه بیا یې وخنډل، کله چې هغه ملا نیغه کړه او ودریده نو هیچا هم دا فکر نه کاوه چې دا هماغه موچي دی کوم چې په لاره کې ناست او خپلی جوړوی، هغه چې کله د امام په کور کې ناست وه موچي نه بلکې برجیس وه، د علی بن سفیان د جاسوسی اداری تکره او غښتلی مجاهد.

برجیس امام ته وویل: دا ځوانان همدا نن شپه د هغو نجونو د خلاصون لپاره کلک دي، پدی کار کې د ناکامی او نیولو څخه برسیره د یقیني مرگ امکان هم شته.

ایمان پوروونکی

یو ځوان وویل: بناغلی برجیس! مونږ دا خطر په ځان منلی دی تاسې د دی فن استاذ یاستی مونږ ته لارښوونه وکړی.

برجیس وویل: که د عقل خبره منی نو زه یوه سلا او مشوره درکوم! د صلیبیانو سره ډېری زیاتې مسلمانی پیغلی دي، په هغې کې ځینی صلیبیانو په ماشومتوب کې د کاروانونو څخه راتښتولی، هغوی ته یې خپله روزنه او ښونه ورکړی، د هغوی څخه د جاسوسی او بد اخلاقی لپاره کار اخلی، تاسې دا ټولی نجونی خو نشی راخلاصولی، که تاسې ټول زما د فن څخه گټه پورته کول غواړی نو زه تاسې ته وایم چې د دی دوه نجونو لپاره اته کسان قربانی کول د عقل خبره نده، حوصله او صبر کول پکار دی.

عثمان صارم په احساساتو وویل: زه څرنگه حوصله او صبر وکړم!

برجیس وویل: زماپشان! ایا زه کسبې موچی یم؟ زه چې کله په مصر کې ووم نو عربی اس راته تیار ولاړ وي او په کور کې دوه نوکران لرم، خو دلته د دری میاشتو څخه په لاره کې د خلکو مرداری خپلی او بوتان جوړوم، زه تاسې د دی دوه نجونو او پوره کرک د ازادی لپاره ژوندی ساتل غواړم حوصله او صبر وکړی.

عثمان صارم او د هغه اوه ملگری د حوصلی او صبر له دایری څخه وتلی وه، د هغوی د خبرو څخه څرگندیدله چې هغوی د حوصلی او صبر همت هم نلري. هغوی د چا د لارښوونې څخه پرته په هغه ځای د برید او حملی لپاره چمتو وه چې په کوم ځای کې نجونی ساتل کیدی، هغوی د امام خبری اوریدلو ته هم تیار نه وه، بلاخره برجیس ورته وویل چې د هغه دوه ملگری په هغه ځای کې نوکران دي چیری چې صلیبیان د شپې یو ځای کیږي او شراب خوري. دا دوه جاسوسان د شویک د فتح څخه وروسته د تښتیدونکو عیسایانو سره راغلی وه، هغوی ته نوکری هم پیدا شوی وه او بریالی جاسوسی یې کوله.

تاسې هغه ودانی لیدلی ده چې په کومه کې صلیبی قوماندانان چې د ایتالیا، فرانسی، برتانییا او جرمنی څخه زمونږ د مقابلی لپاره راغلی دی اوسیري.

پدی ودانی کپ یوه لوی کوته ده چې هغوی د ماښام څخه وروسته پکې یو ځای کيږي، شراب خوری او نڅا کوی، د هغوی د خوشحالی لپاره نجونی موجودی وی، هغوی تر نیمی شپې پوری غوبل جوړ کړی وی، تاسې لیدلی چې هغه ځای لوړ دی او ټول ښار ورڅخه معلومیږي، هلته پوځیان پیره هم کوي، هغې ودانۍ ته رسیدل امکان نلري، هیڅ عام سړی بلکې خاص ښاری سړی هم هلته نژدی نشی ورتلای، زه دا معلومولی شم چې هغه دوه نجونی په کوم ځای کې دی خو هلته رسیدل امکان نلري یوازی یوه لاره شته چې زمونږ پوځ د باندي څخه سمدستی برید وکړي چې پدی سره به ټول عسکري او پوځی قوماندانان له هغه ځای څخه وځي او د حملی په مخنیوی کې بوخت کيږي، خو نن شپه حمله نشی کیدای او دا هم نشو ویلای چې صلاح الدین ایوبی څه وخت برید کوی.

امام د برجیس څخه وپوښتل حملی او برید ته اړتیا ده؟ یا دا چې د دی ودانۍ څخه خلک ووځي او نجونی هلته پاتی شی، پدی صورت کې به زمونږ دا ځوانان هلته ورشی او نجونی به راخلاصی کړی.

برجیس د خپلی تجربی په اساس په ډاډ سره وویل: هو! که په ښار کې غټه او لویه گډوډی راشی، اور ولگيږي، جنگی سامان تباہ شی نو هغوی به د ودانۍ څخه ووځي او هغه ځای ته به ورشی.

برجیس په ژور فکر کې ډوب شو، هغه عثمان صارم او د هغه ملگرو ته په غوره سره وکتل او بیا یې وویل: هو! زما مجاهدینو ورونو! که په کوم ځای کې اور اچولی شی نو بیا ددی دواړو نجونود خلاصون لاره پیدا کیدای شی.

عثمان صارم په ورخطایی سره وویل: زر راته ووايه ښاغلیه! چیری اور اچول پکار دي، مونږ ټول ښار ته هم اور اچولی شو.

برجیس وویل: تاسې ټولو هغه ځای لیدلی دی په کوم ځای کې چې د صلیبیانو اسونه تړل شويدي؟

ایمان پوروئگی

هلتہ نژدی شپڙ سوه اسونه تڙل شوی، نور اسونه جلا جلا ولاڙ دي، د دوی سره په خوا کې همدومره اوبیان هم ولاڙ دي، د دی په څنگ کې د څارویو لپاره د وچو وښو غرونه ولاڙ دي، د هغې څخه لږ وړاندې د پوځ خیمې هم پرتې دي، هلتہ خرگادی هم ولاڙ دی، هلتہ داسې سامان ډېر دی چې سمدستی اور اخلی خو د دی ټولو شا او خوا پیره کونکی پوځیان گزمه کوي، د شپې په مهال هلتہ هیچاته د گرځیدو اجازه نشته که تاسې دی سامانونو ته اور اچولی شی نو صلیبیان به د نړۍ ټول شی ان هیر کړی او هلتہ به ځانونه ورسوي، د وښو، خیمو او سامان لمبی به اسمان ته پورته شی، په ټول ښار به ویره او ډار خپور شی، که د اور اچولو په خوا کې تاسې اسونه هم خلاص کړی نو هغوی به داسې حال جوړ کړي چې ډېر خلک به تر پښو لاندې کړي، خبره دا ده چې څوک به اور اچوي؟ څوک به اسونه خلاصوي؟ او د اور اچولو لپاره به هلتہ څرنگه رسیدای شی؟

یو ځوان په ډیر اعتماد وویل داسې وگڼه چې اور واچول شو! او هغه ودانۍ هم خالی شوه نو بیا به مونږ څه کوو؟

برجیس وویل: زه به په هر گام کې درسره وم! هغې ودانۍ ته تاسې زماڅخه پرته نشی رسیدای، هلتہ زما دوه ملگری شته دی، هغوی به ماته د نجونو ځای رایه گوته کوي، دا فکر هم وکړی چې که نجونی راخلاصی شی نو هغوی به چیری ساتل هم غواړی، د دی پېښی څخه وروسته به د کرک په مسلمانانو قیامت راځي! صلیبیان دا خبره هیڅ نشی منلای چې پرته د مسلمانانو څخه دا کار بل څوک کولای شی.

امام وویل: مسلمانان کله به ډاډ او آرام کې دي؟ زه دا سلا درکوم چې همدا کار باید وکړو، صلیبیانو ته باید څرگنده کړو چې کله مسلمانان هر څومره مجبوره او تر فشار لاندې هم راشی خو غلامی نه منی او د هغوی وار او گذار څگر ټوټی کوي.

برجیس خو کماندو جاسوس و، هغه ډېر رازونه معلوم کړی او سلطان صلاح الدین ته یې استولی وه، خو هغه ته د داسې لویو عملیاتو وخت

پلاس نه و ورغلی، هغه داسې سخت او لوی عملیات کول اړین بلل ترڅو صلیبیان پدی پوه شی چې مسلمانان هر څه کولای شی، هغه عثمان صارم او نور ملگری پوهول چې هغوی باید څه څه وکړي، د دی عملیاتو دوه برخی ډېری خطرناکی وی:

لومړی دا چې د اور اچولو لپاره باید درې څلور نجونی ولاړی شی، هغوی باید د پیره کوونکی څخه د کوم لوی او غټ افسر پته وغواړی او پدی پلمه پیره کوونکی ووژنی، برجیس د دی کار لپاره نجونی ځکه غوره کړی چې هغوی د نارینه څخه په پیره کوونکو باندی زیات اثر کولای شی ځکه په نارینه و باندی شک کیدای شو.

دویمه خطرناکه مرحله دا وه چې د صلیبیانو په مرکزی ودانی باندی څومره ځوانان حمله او برید وکړی.

برجیس او امام دا پریکړه وکړه چې په برید کې باید کسان کم وي او همدا اته بس دی ځکه زیات کسان شک پیدا کولای شی بیا د نیولو خطر زیاتېږی.

وروسته دا خبره مخ ته راغله چې داسې زړورې نجونی به چیری پیدا شی، عثمان صارم وویل چې یوه به زما خپله خور النور شی، دویم ځوان وویل چې یوه به زما خور شی، د نورو ځوانانو خورگانی نه وي خو دا هیله څرگنده شوه چې هغوی به خپلی همزولی له ځان سره راوولی.

برجیس د ځوانانو لارښونه او مشری پخپله غاړه واخیستله، لمر پریوتی وه، د جومات امام یو لوری ته ولاړ، نور ټول یو یو له کوره ووتل، تر ټولو اخر برجیس ووتلو، هغه بیا موچی شو چې د دنیا د حالاتو څخه هیڅ خبر نه و، هغه کړوپ کړوپ داسې روان وه لکه د ټولی نړی غمونه چې پده بار وی.

عثمان صارم لا د خپل کور څخه لری و، چې رینی الیگزینډر ورسره مخامخ شوه، هغه د صارم د خور النور کلکه ملگری وه، خور او ورور دواړو غوښتل چې رینی الیگزینډر د هغوی کور ته رانشی خو یو دم د هغې منع کول هم گران کار وه او شک یې پیدا کولو، رینی الیگزینډر د صارم سره

ټوکی هم کولی او ځان یې ورته نژدی کاوه، عثمان صارم فکر کاوه چې رینی الیگزیندر غواړی د هغه اخلاق او عمل خراب کړي او پدی توگه د هغه ایمانی احساس او جذبہ ختمه کړي، پدی ماښام رینی الیگزیندر ورسره په لاره کې مخامخ شوه، صارم ورته وځنډل او لاره یې ورڅخه چپوله چې رینی الیگزیندر یې په لاره کې ودریده او هغه یې ودرولو، عثمان صارم د دی څخه نه ویریدلو چې گوندی هغه مسلمان ځوان دی او د یوی صلیبی نجلی سره په ودریدو به ونیول شی او سزا به وگوري، هغه پدی هم پوهیده چې صلیبیان او یهودیان پدی خوشحالیږي چې د هغوی یوی انجلی شکمن مسلمان په خپل جال کې راگیر کړیدی، عثمان ودریده او ویی ویل: زه ډېر ضروری کار لرم رینی الیگزیندر!

رینی الیگزیندر مینی څخه په ډکو سترگو وویل: ته هیڅ کار نلری عثمان! ایا ته پداسې اسانۍ سره زماڅخه ځان خلاصولی شی؟ عثمان صارم رینی الیگزیندر ته وویل: زه ستا څخه د خلاصون هیڅ فکر او تصور هم نکوم"

رینی الیگزیندر په خندا وویل دروغ مه وایه عثمان! زه ستاسې له کور څخه راغلم، ستا خور ماته په ډاگه وویل چې نور زمونږ کورته زیاته مه راځه! عثمان خفه کیږي.

رینستیا عثمان! تا خپله ولی دا خبره ماته ونکړه؟

عثمان صارم چوپ ودریده، د هغه خور له ورخطایی څخه کار اخیستی وه، هغه ته اوس ځواب ورکول گران وه، رینی الیگزیندر چې عثمان چوپ ولیده نو وی ویل: ته ماته دا ووايه چې زه ولی ستاسې کور ته نوره درنشم؟ د عثمان صارم فکر او سوچ په بل ځای کې وه، هغه ورخطاء وه او احساسات یې پاریدلی وه، هغه د پلمی لپاره څه پیدا نکړل، د هغه د خولی څخه هغه خبره راووتله چې د هغه په زړه کې وه، هغه وویل: رینی الیگزیندر! زه نه پوهیږم چې ولی می تاته ونه ویل چې نوره زمونږ کورته مه راځه! خو اوس واوره! که زه او ته هر څومره مینه او محبت سره وکړو خو مونږ او تاسې

یو د بل دښمنان یوا ته د خپل محبت خبره کوي خو زه د ملی او قومی محبت قایل یم کوم چې د صلیب او قران تر منځ هیڅ وخت نشی پیدا کیدای، دا زما وطن دی! ستاسې خلک دلته څه بلا غواړي؟ تر څو چې ستاسې د قوم یو سړی هم زمونږ په خاوره کې موجود وي زمونږ او تاسې دوستی امکان نلري زما په زړه کې چې څه وه هغه می صفا درته وویل.

رینی الیگزیندر وویل: زما په زړه کې چې څه دي هغه هم واوړه! زما د زړه څخه ستا محبت نه صلیب لری کولای شی او نه قران، تر څو چې تا ونه گورم زړه می نه قرار یږي، تا چې په خندا وگورم نو زما روح هم په خندا شی، عثمان واوړه! که ته ما له خپل کور څخه منع کړی نو دا به د دواړو لپاره ښه نشی! عثمان صارم په حوصله سره وویل: ته ماته اخطار او گوت څنډنه راکولای شی ځکه چې ته د حاکمی دلی انجلی یې - که زما په زړه کې د حکومت نیشه وی نو ته به اوس دلته نه گرځیدی بلکې په بند کې به خوسا شوی وی!

بیا رینی الیگزیندر وویل: ایا ته پدی نه پوهیږی چې ستا په هکله زه ټول معلومات لرم؟ ایا زه ستا د پټو کارونو څخه پرده پورته کړم، ایا زه ستا د کور څخه هغه ټوله زیرمه او ذخیره د غشو، تورو، خنجرونو او نورو شیان راوباسم چې تا زما د قوم او حکومت په خلاف ساتلی چې تاته د هغې د ساتلو حق او اجازه نشته، النور ته ته توره وهل او خنجر وارول ور زده کوی، او ستا په پټو ملگرو کې زه څو کسان هم پیژنم، عثمان! ته پدی نه پوهیږی چې ستا او بند تر منځ یوازی زما بدن پرده دی، ته پوهیږی چې زما پلار څوک دی او څه نشی کولای، هغه پنځه ځلی په کور کې دا ویلی چې د عثمان نیول او بندی کول ضروری دی، هر ځلی ما خپل پلار ته عذر کړی چې د عثمان خور زما دېره گرانه ملگری او د هغه پلار د یوی پښی څخه بی برخي دی، دوه دری ځلی زه خپل پلار د گلی یم چې ستاسې سره اړیکی وشکوم، ماته دا هم ویلی شوی چې مسلمانان د دی وړ ندي چې د هغوی

سره اړیکې وساتلی شی خوزه د مور او پلار یواځنی اولاد یم هغوی زماخفه کول نه غواړی .

لمر پریوتی او ماښام تیاره شوی وه، عثمان صارم پدی خبرو چوپ پاتی شو، د هغه فکر او خیال بل لوری ته وه، هغه د کوم ځواب ورکولو څخه پرته روان شو، هغه څو گامونه اخستی وه چې رینی الیگزیندر داسې ورسره مخامخ شوه چې د دواړو سینی یو له بل سره ونښتی، رینی الیگزیندر خپل دواړه لاسونه د هغه په اوږو کیښودل چې عثمان ته د هغې د بدن څخه داسې زړه راښکونکی بوی ورغلو چې هغه مخکې نه و محسوس کړی .

نجلی هغه ته دومره نژدی شوه چې شاگانی یې سره ټکر شوی، د رینی الیگزیندر د ورښمو پشان نرم او پاسته وښتان چې د عثمان صارم په مخ ولگیدل نو هغه داسې وپړپیده لکه د قفس څخه چې مرغی ځان ازادول غواړي بیا رینی الیگزیندر هغه خوشی کړ .

عثمان صارم په بنده بنده ژبه وویل ما خوشی کړه رینی الیگزیندر ! ما همداسی ډبره پرېږده، زما لاره جلا ده، مونږ دواړه یو ځای نشو تللای .
رینی الیگزیندر په راښکونکي اواز وویل : محبت قربانی غواړی! ووايه څه قربانی غواړی، زه ژمنه درسره کوم چې څه دی زړه غواړي هغه کوه او څوک تا نشی بندی کولای .

عثمان صارم وویل : او زه هم درسره ژمنه کوم زه تاسې ته نه وایم چې زما په زړه کې څه دي او څه کول غواړم، زه ستا د دی ښکلی او حسین جادو په جال کې نه راځم .

رینی الیگزیندر وویل : زه باید دا ثابته کړم چې زه ستا لپاره قربانی ورکوم ولاړ شه عثمانه! ستا کار دی، خوزه ستاسې د کور څخه نه منع کیږم.
عثمان صارم منده کړه، رینی الیگزیندر ورته کتل او سوږ اوسیلی یې وویست .

عثمان صارم چې کله کورته ننوت نو برجیس هم را رسیدلی وه، عثمان کورته ننوت او خپلی مور، پلار او خور ته یې ټول څه وویل چې صلیبیانو

یو کاروان لوټ کړی او د هغې څخه یې دوه نجونې په زور راوستې، زمونږ ملگرو فیصله کړې چې هغه راخلاصی کړو او پدې کار کې النور ته اړتیا ده. د صارم پلار د صلیبیانو سره په جگړه کې خپله پښه له لاسه ورکړې وه نو ځکه یې خپل پاتی ټول عمر پدې ارمان کې تیراوه چې د جهاد څخه یې برخې پاتی شو، هغه عثمان ته وویل! زویه: که تا د داسې خطرناک کار اراده کړې نو زه دا خبره وانه ورم چې زما زوی د خپلو ملگرو سره خیانت او غداری کړې، پدې کار کې د نیول امکان زیات دی، که ته ونیول شوی او ملگری خلاص شول نو ځان قریان کړه خو د هغوی پته مه ورکوه، ماته د د اسلام سپیڅلی دین د سرلوړې لپاره لوی کړی یې، ما ستا د خور د نکاح کولو څخه وروسته غوښتل چې تا پوځ ته واستوم، ولاړ شه او زما روح ډاډه کړه، یو ځل بیا واوره! زه دا اوریدل نه غواړم چې ستا په رگونو کې د صارم څخه د بل چا وینه ده.

پلار خپلی لور النور ته هم اجازه ورکړه، عثمان هغې ته وویل چې برجیس په برنډه کې ولاړ دی، هغه به د دی عملیاتو مشری او رهنمایی کوي، پلار یې صارم هم برنډی ته راغی او برجیس ته ورغی، عثمان خپلی خور النور ته وویل چې سمدستی خپلی دوه داسې همزولی راولی چې پدې کار کې درسره یو ځای شی، النور سمدستی له کور څخه ووتله او لږ ځنډ وروسته یې دوه همزولی له ځان سره راوستې، په همدې وخت کې د عثمان یو ملگری هم د خپلی خور سره را ورسیده، بیا وروسته د عثمان نور ملگری هم را ورسیدل او سره یو ځای شول.

برجیس نجونو ته لارښوونې پیل کړې چې په کومو لارو ولاړی شی، د هغوی په وړاندې به پیره کوونکی راځی او هغه به مو منع کوي، تاسې ورته ووايي چې مونږ رینالډ پاچا راغوښتی یو خو اوس راڅخه لاره غلطه شوی نو تاسې زمونږ لارښوونه وکړی، ستاسې یوه ملگری به د نوکری په شان درسره روانه وی چې د هغې په سر به سامان وي، پیره کوونکی به ختمول او بیا به اور اچول کیږي، د اور اچولو سامان به د نوکری ملگری په سر وی،

اسونه هلته په رسیو تړل شوی هغه به خلاصول غواړي، د رسیو پری کول او بیا ځینی اسونه په خنجرونو وهل هم ضروری دي چې هری خواته خپاره شی. برجیس سمدستی نجونو ته د خپل شکل او جامو بدلولو وویل او یوه یې پکې نوکره کړه چې هغې خپل مخ او لاسونه تور کړل، بیا یې ځوانانو ته لارښوونی پیل کړی، هغه خپله هم ورسره ملگری وه، د عثمان صارم پلار هم ځینی مشوری ورکړی، بیا یې ټولو ته خنجرونه ورکړل، د پر وخت تیر شوی وه خو برجیس ویل چې تر اوسه پوری خلک وینس دی، هغه ودانی به هماغسی روښانه وه چې نور ښار به ویده شو، تیاری پیل وه تر دی چې د تللو وخت راغی.

ټول باید جلا جلا ولاړ شی او په ټاکلی ځای کې سره یو ځای شی د نجونو لاره او کار جدا وه، هغوی ته وخت ښودلی شوی وه چې څه وخت باید اور واچوی، دا به داسې وخت وي چې د برجیس ملگری به برید ته چمتو وي، دا داسې خطرناک عملیات وه چې د لږې غلطۍ او بی احتیاطی په سبب یې ول داسې بندیځانی ته ټیله کولای شول چې له جهنم څخه کم نه وه، زیات خطر نجونو ته وه ځکه چې هغوی کمزوری وي او د نیولو په صورت کې به په هغوی څه راتلل، انور وویل چې د نیولو په صورت کې باید ټول ځانونه ووژنو او کفارو ته ژوندی ځانونه پلاس ورنه کړو.

په ښار باندی چوپوالی راتللو تر دی چې ټول ښار چوپ او غلی شو، په هیڅ ځای کې روښنایی نه ښکاریدله، یوازی یو ځای وه چې هلته د ورځی په شان غوبل جوړ وه، دا هغه ځای وه چې صلیبی قوماندان هلته راتولیدل، اوسیدل، هلته ټول یو یو راتول شوی چې د مخکې شپو په شان یې شراب څښل او نڅاگانۍ یې کولی، پدی شپه د خبرو موضوع هماغه دوه مسلمانی نجونی وی چې د کاروان څخه د مال او سامان سره نیولی شوی وی. یو قوماندان وپوښتل چې دا نجونی نور کار ته هم پکاریدای شی؟

پوخی افسر وویل چې نجونی هوبنیاری معلومیږي خو هغوی د جاسوسی لپاره نشی استعمالیدای، د یوی عمر شپاړس اولس کاله او د بلی عمر اوه ویشت کاله دی، څه وخت د ساعت تیری لپاره استعمالیدای شی. یو لوړ افسر وویل: وروسته هغوی دوه افسرانو ته وسپاری چې بیا هغوی ورسره واده وکړي.

دا نجونی د هغوی د بد اخلاقه خبرو موضوع ګرځیدلی او د مسلمانانو په خلاف یې بد رد ویل.

پدی وخت کې هغه دوه نجونی په جلا جلا خونو کې وی او دومره یې ژړل چې بی حاله شوی وی.

د هری یوی سره یوه یوه نوکره هم موجوده وه چې ډېری مکاری او چالاکی وی او پدی فن کې یې تجربه لرله.

هغوی نجونی پاکی کړی او د شپې جامی یې وراغوستلی، هغوی هیڅ نه وه خوړلی حال دا چې هغوی ته ډېر غوره او ښه خوراکونه ایښودل شوی وه، دواړه یو له بلی څخه هیڅ خبری نه وی چې یو په بلی څه تیریري، دواړو پخو ښځو هغوی ته شنه شنه باغونه ښودل، یوی ته ویل کیدل چې هغه د فرانسې پاچا خوبنه کړی او بلی ته وویل شول چې هغه به د جرمنی ملکه شی. د دی په خوا کې هغوی ته ګوت څنډنی او اخطارونه هم ورکول کیدل که هغوی دا باشاهان خفه کړل نو بیا به هغوی عامو پوځیانو ته سپارل کیږي. دواړه نجونی د اطرافې کلیو اوسیدونکی وي، هغوی بی زړه او ډارنی نه وی خو بی وسی وی، هغوی د خپل ځان او ابرو د خوندي کولو لپاره هیڅ نشول کولای، د هغوی پلار، مور او ورونو غوښتل چې د هغوی د حیا او ابرود ساتلو لپاره هجرت وکړي خو په لاره کې د صلیبیانو په جال کې راګیر شول، مور پلار یې شهیدان او ورونه یې بندیان شول، د الله پاک څخه پرته د هغوی اواز اوریدونکی نه وه، هغوی د بند څخه د تښتیدلو وړتیا هم نلرله، هغوی ژړل او اندینمنی وی.

د هغوی ورور افاق په بیگار کمپ کې زوریده، هغه زخمی وه او صلیبی
 ځناورود پر وهلی وه، کله چې پخوانی بندیان ماښام د جبری کار څخه
 راستانه شول نو نوی بندیان یې ولیدل، د هغوی څخه یې د هغوی غمناکې
 کیسی واوریدلې، په هغې بندیانو کې یو افاق زخمی وه خو هیچا یې هم
 درملند نه وه کړی، پخوانیو بندیانو څه درمل له ځان سره پټ ساتلی وه،
 هغوی د شپې د افاق زخم پاک کړ او بیا یې دوايي پری واچوله.

افاق د خپلو تپونو پروا نكوله بلکې هغه خپلو خویندو ته اندیښمن وه،
 هغه د نورو بندیانو څخه پوښتل چې د هغه خورگانی به چیری وي او خپله
 څه ډول له بند څخه تښتیدلی شی؟ بندیانو هغه ته په ډاگه وویل چې د هغه
 خورگانی به چیری ساتل کیږي او له هغوی سره به څه سلوک کیږي. بندیانو
 ورته وویل چې دا بند ځای دیوالونه نلري او نه چاته کړی وراچول کیږي خو
 د تښتې هیڅ امکان نشته، که تښتې وکړی نو چیری به ولاړ شی او بیا به
 نیول کیږي چې بیا به داسې سزا او مرگ ورکول کیږي چې د هغې تصور هم
 ممکن ندی، هغه ته وویل شول چې دلته د کلنو کلنو څخه راهیسی بندیان
 پراته دی حال دا چې د همدې ښار کرک اوسیدونکی دی خو د تښتې زړه نکوی.
 هغوی پدی پوهیدل که صلیبیان دوی ونه نیسی نو بیا به یې ټوله کورنۍ

ونیول شی، د دی ټولو خطرونو سره سره افاق د تښتې او د خپلو خویندو د
 راخلاصولو په هکله فکر کاوه، هغه په لاره د تللو وړتیا هم نلرله، بندیان د
 سترتیا په سبب په درانه خوب ویده شول خو افاق هماغسی وینس وه.

عثمان صارم په خپ اواز وویل: نجونی نیولی شوی نه وی؟
 برجیس وویل: الله تعالی یادوه عثمان ا مونږ اوس د مرگ په خوله کې
 پراته یو، د زړه څخه ویره او ډار وباسه،
 برجیس وویل: ته په نورو نجونو باور لری؟
 عثمان صارم وویل: پوره باور پری لرم! د هغوی په هکله اندیښنه مه کوه.

برجیس وویل: مونږ د غلا لپاره نه یو راغلی، الله جل جلاله به مدد راسره کوي .
 عثمان صارم او برجیس په کور کې نه وه، دواړه د خپلو ملگرو سره د ودانۍ په خوا کې په یو ځنگل کې پټ ناست وه کوم ځای کې چې دوه نجونی ساتل شوی وی، برجیس هغوی پوه کړی وه چې په کومه اشاره به هغوی کار پیل کوی .

د عثمان صارم سره د هغه څلورو نجونو غم او فکر وه چې د اور اچولو لپاره تللی وی چې په هغې کې یې خور النور هم وه، دا وخت د اور اچولو سره سم د هغې لمبې باید پورته شی، که پلان کامیاب شی نو د مرکزي ودانۍ څخه به ټول پوځي مشران او چارواکی د اور په لوري ځي او دوه راتښتول شوی نجونی په یوازی پاتی کیږي چې د هغوی خلاصون به بیا اسانه شی، د څلورو نجونو د تللو ډېر وخت وشو خو کار لا نه وپیل شوی، کیدای شول پیره کوونکی به هغوی رامنع کړی وي .

نجونی لا پیره کوونکی ته نه وي رسیدلی ځکه چې هلته موجود نه وه او نشتوالی یې خطر وه ځکه چې د ژوند په صورت کې یې هغوی اور اچولو ته نه پرېښودلی، څلور واړه د وچو وښو د ډیریو سره تیریدی، په تیاره کې هغوی ته د خیمو انبار نه ښکاره کیده، هغوی څلور واړه یو ځای تللی چې په لاره کې ورته یو مشعل ښکاره شو، هغوی د مشعل په لوري ورغلی چې پیره کوونکی ورته رابنکاره شو، مشعل په ځمکه کې تومبل شوی وه، پیره کوونکی مشعل راواخیست او د نجونو مخی ته ودریده او هغوی یې رامنع کړی، هغه چې د نجونو ځلیدلی جامی ولیدی نو وډار شو، د هغوی سره یوه نوکره هم وه چې سامان یې په سر باندی ایښی وه، پیره کوونکی ورڅخه وپوښتل چې تاسې څوک او چیري روانی یاستی؟

النور په ناز او خندا سره وویل: داسې معلومیږي چې مونږ لاره غلطه کړیده؟ رینالد بلن لیک راغلی وه او مونږ ورسره د شپې لپاره ژمنه کړی وه، لږ څنډ راڅخه وشو نو چا راته وویل چې دا لاره لنډه ده په همدی باندی

ولار شی نو ځکه مونږ دی لوری ته راووتلو، اسونه تړل شویدی، نو مونږ په کومه لاره ولاړ شو؟

په یو عادی سپاهی باندی د ډار اچولو لپاره د پاچا رینالد نوم اخیستل بس وه ځکه سپاهیان پوهیدل چې صلیبی چارواکی د کومو اخلاقو خاوندان دي، رینالد به دا نجونی د خپلی عیاشی او فحاشی لپاره غوښتی وی د نجونو جامو، شکل او قوارو او بیا د النور خندا او ناز دا ثابتوله چې دا نجونی د صلیبی چارواکو د مطلب شی ان دي. سپاهی هغوی ته لاره ښودل پیل کړل، په همدی وخت کې یوه انجلی د هغه شاته شوه او پداسې ځواک یې د هغه په بدن کې خنجر ورننویست چې د زړه څخه یې د باندی ووت، د هغه د لاس څخه مشعل وغورځیده، النور سمدستی په دواړو پښو مشعل مړ کړ، نورو نجونو هم خپل خنجرونه په سپاهی وار کړل چې د هغه د خولی څخه اواز هم ونه وتلو.

برجیس هغوی ته ویلی وه چې کله هغوی وچو وښو ته اور واچوی نو په رڼا کې به ورته خیمی او نور پوځی سامان هم ښکاره شی، هغوی ته ځینی شیان په تیاره کې هم ښکاریدل، نوکری انجلی سمدستی خپل سامان ښکته کړ چې د اور اچولو شیان پکې وه.

هغوی د وچو وښو یو انبار ته اور واچولو، بیا یې نورو ته چې لږ ځنډ وروسته ټولو انبارونو اور واخیست، اوس نو خطر زیات شو ځکه چې هر لوری ته روښنایی شوه، لږ وړاندی هغوی ته خیمی هم ښکاره شوی، څرنگه چې خیمی له رخت څخه جوړی شوی وی نو اور اخیستل یې گران نه وه، خالی گادی یوی او بلی خواته ولاړه وه، نجونو په پوره چټکتیا سره کار پیل کړ او په خر گادو باندی یې اور اچونکی مواد وشیندل چې هغې اور واخیست، پدی وخت کې د اور لمبی او روښنایی تر اسمان پوری ورسیده، نجونی په منډه اسونو ته ورغلی، تر دی وخته پوری هیڅوک هم نه وو راوښ شوی، نجونو د اسونو رسی او پری پری کړی او بیا یې څو اسونه په خنجرونو زخمیان کړل، هغوی ووریدل او بد حالت یې پیل کړ، هر لوری ته

خُغلیدل، کوم اسونه چې ترلی پاتی شول هغوی غوبل پیل کری، دا نه وه
خُرگنده چې خومره اسونه خلاص شوی او غوبل یې جوړ کری، پدی وخت
کې اوبنان هم راپورته او هر لوری ته په مندو شول.

خلور وارہ نجونی د اسونو او اوبنانو په منخ کې راگیر شوی، اور دومره
گرم شو چې نژدی شا او خوا یی چا طاقت نشو کولای، د اسونو او اوبنانو د
مندو او شور خخه سپایان او پوځ رابیدار شو.

راتبنتول شوی نجونی د ناوو پشان جوړی شوی وی، دواړو کوتو او خونو
ته په یو وخت کې یو یو سړی ورننوت، دا د صلیبیانو جنگی مشران وه،
هغوی شرابو مستان کری وه، نوکرانی د خونو خخه د باندی ووتی، دواړه
نجونی په کوتو کې په مندو شوی او د پناه خای یې لتولو، د هغوی د حیاء
، ابرو او عزت بچ کوونکی پرته د الله تعالی خخه بل څوک نه وو، یوه
انجلی پرمخ ولویده او بیا یې دواړه لاسونه د خدای پاک دربار ته پورته کړل
او د خپلی مرستی لپاره یې راوبللو، صلیبی په کرس کرس وخنډل او ور
وړاندی شو، په همدی وخت کې هغه د باندی شور او غوغا واوریده، دا
شور او غوغا ډېره زیاته وه، هغه سمدستی دروازه خلاصه کړه چې کله یې
د باندی ولیدل نو لکه ټول بنار چې اور اخیستی وی، اور دومره گرم او
سخت وه چې اسونه د ویری خخه دی لوړ او پورته ودانی ته هم را رسیدلی
وه، د صلیبی واکمن نیشه ختمه شوه، دویم صلیبی واکمن هم له خپلی
خونی خخه په ورخطایی راووت، دوه دری کسان په مندو راغلل او په
ویریدلی اواز یې وویل: خیمو، وبنو او خرگادو اور اخیستی، خُغلیدونکو
خارویو خو کسان تر پنبو لاندی کری، که په بنار کې دا اور لگیدلی وایی
نو دی چارواکو یې غم نه کولو هلته د پوځ سامان سوخیده او پوځی خاروی
هر لوری ته تبتیدل. په لږ وخت کې ټول چارواکی او پوځی کسان په مندو
شول او د اور په لوری ورغلل، هغوی غوښتل زر تر زره اور ووژنی، د دی
ودانی په شا او خوا کې چې کوم وسله وال پیره کوونکی وه هغوی هم د اور
په لوری ولاړل، ساتوونکی او بادی گاردان هم د خپلو چارواکو پسی شول.

برجیس په لوړ اواز وویل: تاسې هم په مغلوبه شئ، هغوی ټول د ودانۍ په لوری ورغلل، د هغوی په لاسونو کې خنجرونه وه، هغوی خپلو دوه ملگرو ته نارۍ کړې چې په ودانۍ کې نوکران وه، یو نوکر د برجیس سره مخامخ شو خو هغه ته د نجونو درک معلوم نه و نو په کوټو باندې سر شول، هلته هیڅ چارواکي او غټ سړي نه و چې د دوی مخه یې نیولی وایي.

برجیس او بل نوکر د نجونو پسې گرځیده، په برنډه کې ډېری نجونې ولاړې وې چې زیاتې پکې لوڅې او لغړې هم وې، هغوی ورڅخه د نوو نجونو په هکله وپوښتل خو هیڅاته هم څرگنده نه وه چې نوي نجونې چیرې دي.

هغوی گرځیدل چې په یوه خونه کې یوه انجلۍ راپیدا شوه خو هغه د ویرې او ډار څخه پټه شوی وه، خود برجیس ملگرو دواړه نجونې د ورځې په لاره کې لیدلې وې نو ځکه یې پیژندلې خو هغوی خپل مخونه پټ کړي وه چې څوک یې ونه پیژني، انجلۍ چې کله دا مخ پټې ځوانان ولیدل نو چیغې یې کړې خو برجیس هغه وپوهوله چې دوی مسلمانان دي او ستاسې د خلاصون لپاره راغلی خو هغې دا خبره نه منله بلاخره هغوی په زور له ځان سره کړه، په بله خونه کې د هغې بله ملگری پیدا شوه هغې هم د خپلې خور په شان وکړل چې هغه یې هم په زور له ځان سره ملگری کړه، نوری نجونې چې د صلیبیانو سره له ډېرې مودې اوسیدې هغوی په حیرانتیا سره دا حالت لیدلو او دا کسان یې ډاکوان او غله گنډل نو یوی او بلی خواته په منډو شوی، دواړو نجونو چیغې او نارۍ وهلې برجیس بیا ورته وویل لږ فکر وکړې مونږ الحمد لله مسلمانان یو او په کوم مسلمان کور کې ستاسې یې پټول غواړي، هغوی په ډېره گرانه غلې شوی او د غازیانو گروپ له ودانۍ څخه په خیر سره ووت.

د اور حالت ډېر ویرونکی و، لمبې ډېرې زیاتې لوړې او ډارونکې وې، هر لوری ته اور خپور شو او مخ په خپریدو و، اسونو او اوبسانو په ښار کې قیامت جوړ کړی وه، ټول ښاریان راوینښ شول، په کوڅو، سړکونو او لارو

کې خوشی شوی څارویو داسې بد حالت را اخیستی وه چې خلک د ویری په کورونو کې ننوتی وه، خو اور چې کوم ډار او ویره پیدا کړی وه د هغې په وجه خلک د خپلو کورونو پرېښودلو ته تیار وه، گډ وډی او بی نظمی هری خواته خپره وه، د سلطان صلاح الدین ایوبی جاسوسان هلته موجود وه، هغوی هوبنیار او وخت پیژندونکی وه، هغوی چې کله اور، څاروی او گډ وډی ولیده نو اواز یې خپره کړه چې د سلطان صلاح الدین ایوبی لښکر ښار ته راننوتی دی، دا انگازه د مسلمانانو لپاره ډېره خوشحالوونکی او د صلیبیانو لپاره زړه بوگنوونکی وه، دا انگازه د اور پشان په ښار کې خپره شو او کفار تینبستی ته چمتو شول.

صلیبی چارواکی چې کله د اور ځای ته ورسیدل نو هیڅ انسان هم په سترگو نشو، هغوی هم همدا فکر وکړ چې د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ کلا سوری کړی او دننه راننوتی دي، هغوی سمدستی پوځ د جگړې لپاره تیاری کړ او یوی برخی ته یې د کلا څخه د باندې وتلو حکم هم وکړ، دوه درې قوماندان د دیوال په سر وختل او د باندې یې هر لوری ته وکتل، د باندې چوپتیا وه او د هیڅ لوری څخه برید نوو شوی، د کلا شاتنی دروازه خلاصه شوه تر څو پوځ له کلا څخه ووځی د کلا دروازه د شپې چانه خلاصوله خو دوی پدی خاطر خلاصه کړه چې دا یوه سلطان صلاح الدین ایوبی لښکر مخه ونیې ځکه هغوی گمان کاوه چې سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ راننوتی او دا غوبل یې جوړ کړیدی، دا د پوځ او لښکر د راتللو معنا ورکوي، صلیبیانو د سلطان صلاح الدین ایوبی لښکر د مخنیوی لپاره خپل پوځ د باندې د ویستلو او د دروازی خلاصولو خطر یې په ځان قبول کړ، هغوی دا پریکړه په ویره کې کړی وه چې غلطه فیصله وه، کله چې شاتنی دروازه خلاصه شوه نو د کلا اوسیدونکی صلیبیان په منډه د کورونو څخه د تینبستی په خاطر راووتل، چې پدی کې غوبل جوړ شو او زیات شمیر اوسیدونکی دروازی ته راټول، د دروازی څخه پوځیان وتل خو ولسی خلک د سیلاب پشان په دروازه ورغلل چې هیچا یې مخه نشوه نیولای.

اور مخ په خپریدو و، د خرگادو سره نژدی پوځی وسلی او سامان پروت و چې د هغې ساتل او لری کول ضروری وه یا دا چې اور باید مړشی خود اور وژلو لپاره اوبه کمی وی، هلته نه کوم لوی ډنډه وه او نه کومه ویاله، په بنسار کې لږ کویان او څاگانی وی خو اوبه راوړنکی هیڅوک هم نه وه، بنساریان په کورونو کې پټ شوی او څه د تینستی په حال کې وه، دا کار یوازې پوځ کولای شو نو هغوی سمدستی راوبلل شول خو یو چا وویل چې په بیگار کمپ کې مسلمانان پراته دي د هغوی څخه کار واخلی، هغوی سمدستی حکم وکړ چې د بیگار کمپ مسلمانان پدی پلمه راولی چې که اور یې ووژلو نو سهار به ټول خوشی شی، بندیان هم د شور او غوږیل په وجه راوینس شوی وه خو پیره کوونکو هغوی په زور سره ویده کول، چې د بندیانو د راوستلو حکم ورته راغی، په خوا کې ورسره د خلاصون او ازادی ژمنه هم وشوه، پدی بندیانو کې افاق هم وه، د زخمونو له لاسه د هغه بدن خوږیده هغه یو بندی ملگری ته وویل که د صلیبیانو ټول حکومت وسوځی زه د اور وژلو لپاره نه ځم .

یو بندی ورته وویل : لیونی کیږه مه! هغوی ویلی چې تاسې اور مړ کړی بیا ازاد یاستی، دا چل دی، دا کافران دروغ وایی، ته زمونږ سره یو ځای ولاړ شه او بیا وتبسته، مونږ خو نشو تبتیدلی، دوی زمونږ د کورونو څخه خبر دي، ته باید ولاړ شی .

افاق وویل چیری به ولاړ شم .
بندی ورته د خپل کور پته ورکړه او ویی ویل : زه به وخت نه گورم که حالت مناسب وه تا به خپل کور ته ورسوم، خو هلته تر ډېر وخت پوری مه پاتی کیږه ځکه چې بیا به صلیبیان زما ټولی کورنی ته سزا ورکوي .
ویشل، پوځیانو اوبه راویستلی او بندیانو په مشکونو کې وړلی، هغوی په منډه منډه اوبه وړلی او په اور یې اچولی، په دوه دری چکرونو کې ورسره پیره کوونکی وه خودی کار امکان نه درلوده، بندیان او پوځیان سره گډ و

شول او هر یو له بل څخه بی پروا شو، صلیبی چارواکو په ویره او ډار سره هر چاته کنځلی کولی، پدی وخت کې د ویریدلی اسونو یوه ډله راغله چې بندیان او سپاهیان یې تر پښو لاندې کړل، ځینی ولویدل خو ځینی یوی او بلی خواته شول، افاق د زاړه بندی سره د کور په لوری روان شو، مسلمانانو ته هیڅ خطر نه و ځکه چې هغوی فکر کاوه چې د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ راغلی دی، بندی خپل کور ته ننوت، د هغه ټوله کورنۍ راوښه شوی وه، هغوی ډېر زیات خوشحاله شول خو پخوانی بندی افاق هغوی ته تسلیم کړ او ایا یې ورته وویل: دا پټ کړی او ډېر زر یې له ښار څخه وباسی، زه نشم پاتی کیدای، صلیبیانو سبا د خلاصون وعده کړی، هغوی اوس څوک نه پیژنی، که زه پاتی شوم نو بیا هیڅ وخت نشم خلاصیدای.

د بندی پلار وپوښتل ایا دا خبره ریښتیا ده چې د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ راننوتی دی؟

بندی وویل: هیڅ معلومات نشته! اور ډېر زیات او سخت دی، معلومیږي نه چې کله به مړ شی.

د بندی پلار وویل که زمونږ پوځ نه وی راغلی نو بیا زه دا خطر څرنگه ومنم؟

بندی وویل دا سړی خپله وځی!

پلار یې وویل د ده نه زمونږ لپاره هیڅ خطر نشته، اوس اوس ستا کشر ورور دوه مسلمانی نجونی زمونږ کورته راوستی، دا دواړه د عثمان صارم ملگرو د صلیبیانو د پاچایی میلمستون څخه راخلاصی کړیدی، هغه داړه مونږ په کور کې پټی کړیدی.

بندی وپوښتل هغه نجونی څوک دی.

پلار یې وویلدا هغه نجونو دی چې هغوی پرون د یو کاروان څخه راتښتول شوی دی! د هغوی ورور لکه چې بندی وی.

افاق په ورخطایی سره وویل: چیری دی هغه نجونی؟

لږ ځنډ وروسته افاق خپلی خویندی په غیرکي نیولی، الله پاک د هغوی دُعا اوریدلی او قبوله کړې وه، دا ډېر احساساتی وخت وه، د هغوی پلار مړشوی او کاروان تالا شوی وه، هغوی د داسې معجزانه لیدلو تصور هم نه کولو. بندې سمدستی د کور څخه ووتلو، هغه د بند څخه تښتیدل نه غوښتل، د هغه کوچنی ورور د عثمان صارم او برجیس سره وه، پخوانی بندې سمدستی بیرته کورته راغی او نجونو ته یې وویل: زرشې چې د ښار څخه د وتلو وخت پلاس راغی، هغه ته وویل شول چې افاق د دی نجونو ورور دی. هغه دروازه د ځان سره ملگری کړل او د کور څخه ووتل، د باندي دری اسونه ولاړ وه، دا کار برجیس کړی وه هغه واره نجونی په اسونو سپری کړی، کله چې برجیس په دریم اس سپریدلو هغه ته د افاق په هکله وویل شول. هغه سمدستی افاق په دریم اس باندي سپور کړ او دا یې ورته وویل: الله پامان دوستانوا که ژوندی و بیا به سره گوروا هغه منډه کړه او د ښار د شاتنی دروازی په لوری روان و له کومی چې ښاریان تښتیدل. برجیس دا لاره مخکې کتلی وه او د تښتی وخت ورته پیدا شوی وه، هغه په لاره کې دری اسونه راو نیول او هلته یې راوستل، کله چې صلیبی چارواکو ولیدل چې ښاریان تښتی نو د دروازی د بندولو حکم یې ورکړ، کله چې برجیس هلته ورسیده نو دروازه بندیدله او ولسی خلک پکې راگیر وه، هلته یو غوبل جوړ شوی و، برجیس یو دم چیغی کړی د شاه لوری پوخ را روان دی، دروازه خلاصه کړی، و تښتی، مسلمانان را روان دي. خلکو زور ولگولو نو دروازه بیا خلاصه شوه، خلک د سیلاب پشان له کلا څخه په وتلو کې شول کله چې افاق او خورگانی یې له کلا څخه ووتل نو برجیس افاق ته وویل چې د خپلی خور په اس سپور شی ځکه چې یو اس د دوه نرانو زور نشی لرلای ځکه چې زمونږ سفر ډېر اوږد دی. افاق د یوی خور سره سپور شو او بلی ته یې وویل چې د سپرلی څخه ونه ډاره شی ځکه اس هغه نه غورځوی، هغوی خپل اسونه په منډه کړل.

برجیس ته معلومه وه چې په لاره کې صلیبی پوځ پروت دی، هغه ته خالی لاری هم معلومی وی چې هلته پوځ نه وو، هغوی هماغه خالی لاری ته شول، د کرک تبتیدونکی خلک یوی او بلی خواته خپاره شول، رڼا هر لوری ته خپره وه، افاق او نجونو ته معلومه نه وه چې هغوی په څه ډول راخلاص شول، برجیس چوپ و، د کرک لمبی او رڼا شاته پاتی کیدله او شپه د اسونو د رفتار سره تیریدله.

کله چې سهار راوختلو برجیس سره د خپلو دری ملگرو د مسلمانانو سیمی ته ورسیدلو، هغه یو قوماندان ته ځان ور وپیژندلو د سلطان صلاح الدین ایوبی په هکله یې ورڅخه وپوښتل، قوماندان هغه د خپل پوځ مشر قوماندان ته ورسولو او د هغه څخه یې د سلطان صلاح الدین ایوبی معلومات واخیستلو. برجیس په خپل کار او عملیاتو ډېر خوشحاله وه ځکه له یو لوری یې دوه مظلومی نجونی او د هغوی ورور راخلاص کړی وه او له بل لوری یې په کرک کې داسې لوی او غټ عملیات کړي وه چې د صلیبیانو ملا یې پری ماته کړه، هغه سلطان صلاح الدین ایوبی ته دا سلا او مشوره ورکول غوښتل چې سمدستی په کرک باندې برید او حمله وکړی.

د کرک سهار ډېر بوگونوونکی او ډارونکی وه، د اور لمبی کمی شوی خو اور لا هماغسی لگیده، د صلیبی پوځ سامان او د څارویو واښه ټول سوی وه، خیمی او نور پوځی وسایل او وسلی هم سوځیدلی وی، اسونه او اوبښان چې ټوله شپه یې منډی وهلی دی سترې شوی پراته وو، هر لوری ته د هغو خلکو مړی هم پراته وه چې د اسونو او اوبښانو تر پښو لاندی شوی او له منځه تللی وه، بندیانو او سپاهیانو تر اوسه پوری لا اوبه راوړلی او په اور یې شیندلی. صلیبی چارواکی تر دی وخته پوری پدی فکر کې وه چې د صلاح الدین ایوبی سپاهیانو دا کار کړی خو د هغوی هیڅ اثر نه څرگندیده، هغوی د کلا په دیوال هر لوری ته وکتل خو د خپل پوځ څخه پرته هغوی بل څوک ونه لیدل، هلته د اسلامی پوځ هیڅ اثار نه معلومیدل

نو هغوی د دی خبری خیرنه پیل کړه چې اور څرنګه اچول شوی، هغوی د پیره کوونکی مری پیدا کړ چې په خنجرونو زخمی او مړ شوی وه خود اسونو او اوبانو تر پښو لاندې داسې خراب شوی وه چې د خنجرونو زخمونه یې نه معلومیدل، د پیره کوونکی د مری څخه لږ لری څلور د ښځو مری هم پراته وه چې اوبانو او اسونو تر پښو لاندې او خراب کړی وه، خپرونکی عادی سړی نه بلکې د صلیبیانو د جاسوسی اداری مشر او استاذ هرمن جرمنی وه، هلته ډېر مری پراته وه خو د ښځو دا څلور مری هغه ته پلاس ورغلل، د هغوی څیری د پښو لاندې بالکل خرابی او مسخ شوی وی او د بدن هیڅ برخه یې هم روغه نه وه پاتی شوی، د هغوی جامی هم تار تار شوی وی. په وینه او خاورو کې د هغوی څیری هیڅ نه معلومیدی، یوازی د جامو څخه داسې معلومیدی چې ښځی دی، د ټولو پوستکی له بدن څخه جلا شوی او په ځینو برخو کې غوښه هم راوتلی او جدا شوی وه، د ځینو هډوکي لوڅ او مات شوی وه، د هر مری په غاړه کې ځنځیر او په هغې کې کوچنی صلیب هم ځوړند وه، دا صلیبونه د دی خبری ثبوت و چې دا ښځی عیسایانی دي.

هرمن او نور افسران پدی حیران وه چې د ښځو مری دلته څه کوی، دا خو پوځی او عسکری برخه ده، دلته د عامو خلکو لپاره هیڅ اجازه نه وه او نه دلته کومه لاره وه، دا د څارویو او سامان ګودامونه او زیرمی وی، هلته نور مری هم پراته وه خو هغه د سپاهیانو وه، ښځی د شپي دلته ولی راغلی دی؟ د دی پوښتنی ځوابوونکی هیڅوک نه و، یوازی اټکل کیده چې پوځیانو فاحشه ښځی دلته راوستی او بلاخره دلته د پښو لاندې شوی خو خبره دا وه چې اور څرنګه ولګیده، د ښار په مسلمانانو شک کیدای شو خو اصل کار کوونکی پیدا کول ګران کار وه، فیصله وشوه چې په ښار کې جاسوسان او پولیس وګرځی او شکمن مسلمانان ولټنوی چې په هر چا باندی لږ شاتنه شک هم راغی هغه بندی او تر سختو پلټیو لاندی باید راشی.

د النور او نورو دری نجونو کورنی، ډېری ورخطا او اندیښمنی وی ځکه
 نجونی بیا ژوندی رانغلی، هغوی پدی ویریدل چې ژوندی نه وی نیولی
 شوی، هغوی خپله دنده په پوره کامیابی سره سرته رسولی وه خو تر اوسه
 پوری لا درکه وی. عثمان صارم او د هغه ملگری هغه ځای ته د خلکو په
 ډله کې ولاړل چیری چې اور لگیدلی وه، هلته ورته څرگنده شوه چې د څلور
 بنځو مړی پیدا شوی، وروسته اعلان وشو چې د څلور بنځو مړی په فلانی
 ځای کې ایښودل شوی، ټول بناریان باید هغه وگوري او د پیژندلو کوښښ
 یې وکړي، عثمان صارم او د هغه ملگری هماغه ځای ته ولاړل او څلور مړی
 یې ولیدل، د هغوی په سینو باندی صلیبونه ایښودل شوی وه، هیچا هم
 هیڅ مړی ونه پیژندلو ځکه د پیژندلو لپاره هیڅ نښانی او اثار نه وه، د
 څیرو څخه هم پوستکی وتلی وه، ځینی څیری دننه ننوتی او چتی شوی وی.
 د عثمان صارم اوبنکی روانی شوی او د خلکو څخه جلا شو، د هغه نور
 ملگری هم ورغلل، هغوی ته دا څرگنده وه چې دا مړی د چا دی، یو پکې د
 عثمان د خور النور او پاتی دری یې همزولی او مجاهدی ملگری وی،
 هغوی څلور واړو د شپی خپل ایمانی مسئولیت په پوره بریالیتوب سرته
 ورسولو او بیا شهیدانی شوی خو د هغوی د شهادت سترگو لیدونکی
 انسان موجود نه وه، د هغوی حالت داسې ښکاروله چې لومړی هغوی پیره
 کوونکی وژلی او بیا یې گودامونو ته اور اچولی چې کله یې اسونه خوشی
 کړی نو د همدی اسونو تر پښو لاندی شوی، معلومه نه وه چې څومره اسونه
 او اوبنسان د هغوی په مړو تیر شوی، د دوه پیغلو د حیا او ابرو د خوندی
 ساتلو لپاره څلورو نجونو ځانونه قربان کړل، برجیس په خپل لاس د هغوی
 په غاړو کې صلیبونه وراچول چې د اړتیا په وخت کې یې ښکاره کړي، د
 هغوی چا جنازه ونکړه ځکه چې ټولو فکر کاوه هغوی عیسایانی دی،
 هغوی عیسایانو پخپله هدیره کې خاورو ته وسپارلی، په هغوی هیچا هم
 غم او ویر ونکړ یوازی غائبانه جنازه یې اداء شوی.

د څلور واړو نجونو پلرونو یو ډول احساسات څرگند کړل، هغوی وویل چې مونږ د خپلو څلورو څلورو اولادونو قربانی کولو ته هم تیار یو، صلیبی چارواکو د شکمنو مسلمانانو کورونه تالاشی کول پیل کړل نو ځکه خلکو خپلی وسلې او خنجرونه په ځمکه کې خښ کړل، بله خبره دا وه چې د دی څلور نجونو د شتوالی په هکله به څه ځواب ورکوي، د هماغی شپې په سهار چې کله امام د نجونو د شهادت څخه خبر شو نو هغوی ته یې وویل چې تاسې به خپلو گاونډیانو او جاسوسانو ته څه ځواب ورکوی؟ امام پوه او هوښیار سړی وه، هغه د ژور فکر کولو څخه وروسته وویل: د څلورو نجونو پلرونه دی ماته راشی!

کله چې هغوی راغلل نو هغوی ټول د صلیبی اداری لوی او مشر چارواکی ته ورغلل، په ډېر خفگان او غصه حالت کې یې وویل: زه د دی خلکو امام یم، دوی ماته خپل شکایت راوړیدی چې کله د شپې دوی د اور وژلو لپاره هلته ولاړل او ټوله شپه یې اوبه راویستلې، په ښار کې غوښل جوړ شوی او هیچا هم پام نه و، کله چې دوی سهار خپلو کورونو ته ولاړل نو ستاسې د پوځ ځینی کسان د هغوی کورونو ته ننوتی او پیغلی لورگانی یې له ځان سره بولی دی اوس د دی خلکو څلور پیغلی لا درکه دی. صلیبی چارواکی امام ته وویل: زمونږ په پوځ باندی د تور پوری کولو څخه مخکې لږ فکر وکړه.

امام وویل: زه مذهبی لار ښود یم ازه تاته دا ویلی شم چې ته مونږ رتلی او د گالی شی او خپل پوځ بی گناه ثابتولی شی خود الله تعالی څخه خپل بد او ښه عمل نشی پټولای، تاسې زمونږ چارواکی یاستی خو خدایان نه یاستی. دی خلکو ستاسې د پوځ او سامان د خوندي ساتلو لپاره ټوله شپه کار وکړ خو تاسې دوی ته دا بدله ورکوی چې د نجونو د تښتولو اقرار هم نه کوی. د څه بحث او خبرو څخه وروسته صلیبی چارواکی هغوی ته ډاډ ورکړ چې دا نجونی به ولټول شی، امام د هغوی څخه همدا ویل اوریدل نو د باندی راووتل خپلو څلورو ملگرو ته یې وویل چې همدا خبره خپره کړی چې څلور

واړه نجونی د شپې د پوځیانو لخوا څخه تښتول شویدی نو همدا خپره کړای شوه، د هغوی کفارو گاونډیانو هم همدا خپره ومنله ځکه پدی شپه د ښار حالت همداسی وه چې هر کار پکې کیدای شو.

برجیس د سلطان صلاح الدین ایوبی په خیمه کې ناست وه، د سلطان صلاح الدین ایوبی طبیب د افاق تداوی او درمنله کوله، د افاق دواړه خویندی هم وی، برجیس سلطان صلاح الدین ایوبی ته د شپې ټوله کیسه وکړه، سلطان صلاح الدین ایوبی د دی خبرو په اوریدو سره ډېر احساساتی کیده او سترگی یې سری کیدی، برجیس وویل چې هغو کرک پداسې بد حالت کې پریښی دی که سمدستی حمله پری وشي نو د نیولو او فتح کولو امکان یې زیات دی، په ښار کې سامان ټول سوی او د څارویو خوراک ختم شوی، اسونه او اوبښان ډار شوی، په خلکو ویره او ډار خپور شوی، پوځ هم ویریدلی دی.

سلطان صلاح الدین ایوبی په فکر او سوچ کې ډوب شو، ډېر ځنډ وروسته یې سر راپورته کړ، بیا یې خپل سالاران او سلا کاران راوغوښتل، لومړی یې دا حکم وکړ چې افاق سره د خپلو خویندو قاهرې ته واستوی او د هغوی لپاره تنخوا وټاکي.

افاق وویل: تاسې زما خویندی په خپل کنترول کې واخلي، زه به ستاسې سره وم، ما پخپل پوځ کې داخل کړی، زه به د خپل پلار او مور غچ اخلم، که تاسې ما کرک ته ورسوی، نو زه هلته هر ډول عملیات کولای شم.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: جگړه او جنگ یوازی په احساساتو نه کیږي، ډېر اوږد تربیت او روزنی ته اړتیا لری، ته یوازی د مور او پلار غچ اخیستلو ته ورخطا یې خوزه به د دی ټولو پلرونو او خویندو غچ اخلم کوم چې د صلیبی وحشیانو لخوا څخه ښکار شویدی، خپل احساسات ساړه کړه.

د افاق احساسات او ولولی داسې راپاریدلی وی چې هغه د سلطان صلاح الدین ایوبی څخه ځان خلاصولو چې قاهرې ته ولاړ نشی، هغه ته

وویل شول چې لومړی خپل علاج او درملنه وکړه، چې کله روغ شوی خامخا به دی واستوو، پدی وخت کې مرستیال سالاران او لوړ قوماندان راغلل چې په هغې کې زاهدان هم وه، سلطان صلاح الدین ایوبی افاق او د هغه خورگانی د باندې واستولی، هغه ټولو ته د کرک نوی حالات په مخ کې کینډه او وویل: ایا سمدستی په کرک باندې برید کول مناسب دي؟

زاهدان د خپلو معلوماتو په اساس وویل چې په کرک او نورو برخو کې صلیبی پوځ شته دی چې مونږ د پوځ محاصره او کلا بندې ماتولی شي، هغوی دا ترتیب هم نیولی چې سامان یې خوندي هر لوری ته رسيدای شي، که د هغوی د رسد د کمی په خاطر حمله کېږي نو دا یوه غلطی ده، د هغوی سره یوازی همدا سامان ندی چې کوم سوځیدلی، د هغوی د هر پوځ سره پوره او مکمل سامان موجود وي پداسې حال کې چې د هغوی شمیر زموږ پنځه شپږ چنده زیات دی، د غونډی نورو گډون کوونکو هم خپل خپل وړاندیزونه وکړل خو زیات د سمدستی برید پلویان وه، ځینو د انتظار وړاندیز هم وکړ، سلطان صلاح الدین ایوبی د خپلو ټولو قوماندانانو او سلاکارانو سلا مشوری او وړاندیزونه واوریدل خو پدی ډېر خوشحاله وه چې په هغوی کې د جگړې شوق او جذبه موجوده وه، هغوی ټول پدی خبره سره یو وه چې که حمله هر وخت کېږي باید داسې وشي چې بیا ماتی ونه خورو ځکه مونږ کمزوری یو، سلطان صلاح الدین ایوبی دا خبری اوریدی او چوپ ناست وو، هغه په اخر کې د خپل لښکر په هکله وپوښتل چې د هغوی احساسات او شوق څه دی نو ورته وویل شول چې ټول ښه تیار او تکره دی.

په اخر کې سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: زه سمدستی او زر حمله کول غواړم! خو زه د تلوار کولو عادی نه یم، زما په وړاندې یوازی د کرک د کلا پوځ ندی بلکې د صلیبیانو ټول هغه پوځ دی چې هغه د باندې هر لوری ته خپور شوی پورت.

زاهدان ښه وویل چې نه یوازی دا چې په کلا کې پوځ شته بلکې د باندې هم شتون لري. د دی ټولو سره سره باید برید سمدستی او زر وشی، فاصله کمه ده، په یوه شپه کې زمونږ پوځ هلته رسیدای شی خو هغوی باید یوه جگړه د کلا څخه د باندې هم وکړي د حرکت څخه مخکې مونږ باید د کرک مسلمانان تیار او چمتو کړو، ماته چې کوم معلومات راغلي د هغې په اساس د کرک مسلمانان سره منظم شوی او هغوی یو تنظیم جوړ کړیدی، د دی هیله شته چې د محاصری په وخت کې هغوی په کلا کې بی نظمی جوړه کړي، د هغوی نجونی هم د قربانی او جگړی میدان ته راوتلی دي، یوازی څلور نجونو چې څومره زیان صلیبیانو ته رسولی هغه څلور پنځه گروپونو هم نشو کولای، مونږ به کوبښ کوو چې خپل کماندویان ښار ته ننباسو.

برجیس وویل: د خبرو به منځ کې د ننوتو بښنه غواړم که کماندویان لیرېل غواړي نو سمدستی باید وشی، ځکه د کرک کوم اوسیدونکی چې د کلا څخه تښتیدلی دي هغه حتماً بیرته کلا ته ځي، د هغوی تر پردی لاندی مونږ خپل کماندویان ننباسلی شو خو د هغې څخه وروسته بیا امکان نلري. د اور لگیدو څخه وروسته صلیبیان ډېر محتاط او د ښار ټولی دروازی به بندوی، ماته اجازه راکړې چې زه همدا نن د هغوی سره کلا ته لاړ شم، مونږ به هیڅ وسله نه وړو، هلته وسله ډېره پیدا کیږي.

بلاخره پریکړه وشوه چې همدا نن شپه دی کماندویان د برجیس په مشری روان شی، تر کوم ځای پوری چې اسونه تلای شی هغوی دی ورسوی، نور دی پیاده ولاړ شی، د اسونو بیرته را رسولو لپاره دی خو کسان هم واستول شی، زاهدان ته حکم وشو چې سمدستی د کماندویانو لپاره ولسی جامی او د اړتیا وړ شیان برابر کړه.

سلطان صلاح الدین ایوبی خپلو قوماندانانو او سالارانو ته د جنگ او جگړی اړوندی لارښوونی وکړی او په ځانگړی توگه یې ورته وویل چې دا په یاد ولری چې دا هغه پوځ ندی چې په کوم باندی مونږ شوبک فتح کړی و، دا د مصر څخه راغلی او دښمن پکې تبلیغات کړی، دوی د محاصرویی

ایمان پلورونکی

جگړې تجربه نلري، قوماندانان باید هوښیار او بیدار وي، ماته دا شک پیدا شوی چې پدی پوځ کې ځینی سپاهیان ښه فکر نلري، زما سره چې کوم گروپونه دي هغه ترکان او شامیان دي، همدا رنگه زه به د نور الدین زنگی کومکی پوځ هم له ځان سره ساتم.

که حالات خراب شول نو په ورخطایی سره په شامه راځی، زه به ستاسې تر شا پروت وم، همدا رنگه دا هم په فکر کې ولری چې د کرک مسلمانان ستاسې سره څه نشی کولای، زه چې د کوم کار غواړم هغسې کار کول هلته مکمل امکان نلري، زه د هغوی څخه دومره زیاته قربانی نه غواړم، هغوی محکوم او مجبور دي، هغوی مظلوم او د ظلم ښکار شویدی، مونږ د هغوی د خلاصون، ازادی او نجات لپاره ورځو، د هغوی په ډاډ نه ځو.

تر څلور پنځو ورځو پوری په کرک کې د مسلمانانو په کورونو حملی کیدلی او د شک په اساس څو کسان ونیول شول، د بېگار کمپ کسان چې د خلاصون په وعده باندی د اور مړه کولو لپاره راغونښتل شوی وه هغوی بیرته بندیان شول، صلیبیانو د ظلم یو نوی دور پیل کړ ځکه د هغوی ډېر زیات زیان شوی وو، هغوی پدی پوهیدل چې داسې زړور کار او عملیات پرته د مسلمانانو څخه بل څوک نشی کولای، په بندی شوی کسانو کې د عثمان صارم دوه ملگری هم وه کوم چې د نجونو په خلاصون کې د هغه سره ملگری وه، هغوی ته ډېر سخت عذابونه ورکول کیدل او د انسانیت له حد څخه زیات ظلم پری کیده خو هیڅ سړی هغوی پیدا نکړ، بل چا ته دا پلان او عملیات هیڅ معلوم نه وه نو څه به یې ویل یوازی دا دوه ځوانان وه چې حال ورته معلوم و څو هغوی خپلی ژبی بندی کړی وی، هغوی په ماشینیو او پرو کې وتړل شول او بندونه یې سره جلا کیدل خو په ژبه یې هیڅ هم ونه ویل، بلاخره هرمن خپله بندیانو ته ورغی او هغه هم خپل پام هماغه دوه ځوانانو ته واړولو، هغوی ته غدارو مسلمانانو ویلی وه چې د دی دوه کسانو لاس هم په عملیاتو کې شتھاو هغه د دی ځوانانو گاونډی وه، هغوی

عادی خلک وه خو د صلیبیا نو لپاره تر جاسوسی وروسته د اسونو او گاډیو خاوندان شول او د صلیبی چارواکو درباریان وگرځیدل، هغوی صلیبی غاصبانو ته میلمستیایوی کولی او د خپلو لوڼو سره یې په کیناستو ویاړ کاوه، د دری میرمنی وی، هغوی دا دوه ځوانان د اور په شپه چیری لیدلی وه نو ځکه هغوی ونیول شول.

هرمن چې کله هلته ورغی نو ځوانان د مرگ په حالت کې وه خو هیڅ یې هم نه وه ویلی، هغه دواړه له ځان سره بوتلل، هلته یې درملنه وکړه بیا یې ویده کړل نو سمدستی په خواږه خوب ویده شول.

هرمن د دواړو په منځ کې کیناسته، لږ ځنډ وروسته یو ځوان په خوب کې وویل: زه څه پوهیږم، ما ته څه معلوم دي، که راته معلوم هم واي نو تاسې ته یې نه وایم، تاسې صلیب په غاړه گرځوی او ما ټول قران په غاړه کې اچولی. هرمن وویل: تاسې اور اچولی وه، تاسې د صلیبیا نو ملا ماته کړیده،

تاسې زړور یاستی، که مړه شوی نو شهیدان به درته ویل کیږي. ځوان په خوب کې وویل: که مړ شوم نو تر څو چې په بدن کې روح وي ایمان هم ورسره وي او چې کله روح ولاړ نو ایمان خو نه ځي.

هرمن د خپل فن په اساس د هغه په ذهن کې ډېر شیان ور اچول غوښتل خو د ځوان ذهن هغه قبول نکړل، پدی وخت کې بل ځوان هم په خوب کې خبری پیل کړی، هرمن هغه لوری ته متوجی شو، هغه ته یې هم خبری وراچولی چې هغه هم وانه خیستی، د هرمن سره څو نور تکړه جاسوسی استاذان هم وه هغوی ټولو سوږ اویسلی وویست او ویی ویل نوره خواری هیڅ گټه نلري، د هغوی څخه راز راویستل ممکن ندي، دا دواړه بی گناه دي، خو زه دا درته وایم چې دا دواړه په خپلی عقیدی کلک او پاڅه دي، ما هغوی ته په خوراک کې دومره حشیش ورکړی وه که اس ته یې ورکړی هم په خبرو راځی، خو پدی دواړو یې هیڅ اثر ونکړ، د دی څخه معلومیږي چې د دی خلکو ایمانی جذبه ډېره قوی او کلکه ده، او ایمان یې زړه ته ښکته شوی دی.

کله چې ځوانان را بیدار شول د باندې په یوه کنډواله کې پراته وه، صلیبیانو هغوی د بې هوشۍ په حالت کې د باندې غورځولی وه، هغوی راپورته شول یو بل ته یې وکتل او بیا خپلو کورونو ته روان شول. صلیبیان او یهودیان چې د اور په شپه له خپلو کورونو څخه وتلی وه د ډاډ څخه وروسته بیرته کلا ته راستانه شول، د صلیبیانو پوځ د باندې څیمی وهلی وی، هغوی هم ډاډ ورکړ چې له بهر څخه حمله ندی شوی باید بیرته کلا ته ولاړ شی.

په همدې خاطر د ښار دروازی خلاصی شوی چې وتلی خلک بیرته خپلو کورونو ته ولاړ شی، خلک ډلی ډلی راتلل، پدی ډلو کې برجیس د پنځلس کماندویانو سره هم کلا ته ننوت، د کرک خلکو ولیدل چې هغه غریب موچی چې د نړۍ د حالاتو څخه بې خبره وه د درې ورځو غیر حاضری څخه وروسته بیا په خپل ځای ناست او د خلکو خپلی او بوټان جوړوي، هغه شپه په شپه د مجاهدو ملگرو په مرسته ټول کماندویان د مسلمانانو په کورونو کې ځای پر ځای کړل، هغوی پدی غور او فکر کولو چې د سلطان صلاح الدین ایوبی حملې په وخت کې هغوی د کلا په داخل کې څه کولای شی، غټه خبره دا ده چې هغوی باید دیوال په کوم ځای کې سوری کړی تر څو د هغې څخه سپاره او پلي راننوخی یا دا چې کومه دروازه خلاصه کړي.

عثمان صارم په خپلو ملگرو کې زیاتوالی راوستی وه، نجونی هم چمتو او تیاری شوی وی خورینی الیگزینډر د سوری په شان په عثمان صارم پسې وه، هغه به یې په لاره کې رانیولو، د هغه کورته به ورتلله بلاخره یوه ورځ یې د عثمان صارم څخه وپوښتل: النور چیری ده؟

عثمان صارم په بدله خوله ورته وویل ستاسې د قوم د کوم گنهگار سره - په هغه دی د الله جل جلاله لعنت وی - نه عثمانه د الله تعالی رحمت!
رینی الیگزینډر وویل ته خوزمونې په خلاف مړ کیدونکو ته شهید وایی، النور شهیده شویده!

د عثمان صارم سر چکر وخور او هیڅ خواب یې ورنشو کړای.

رینی الیگزیندر وویل: په هغه دوه ځوانانو کې یو ته هم وی چې بندیان شول خو ته تر اوسه پوری ازاد گرځی ما درته ویلی وه چې ستا او بند تر منع زما وجود پرده دی، ووايه نوره څومره قربانی غواړی .

عثمان صارم ځوان وه په هغه کې چې څومره جوش او احساسات وه هغومره عقل، پوهه او تجربه نه وه، هغه د رینی الیگزیندر د خبرو څخه په تنگ شو نو هغې ته یې وویل: رینی الیگزیندر ته څه غواړی؟

رینی الیگزیندر وویل: یو دا چې زما مینه او محبت ومنه - دویم دا چې د پتو کارونو څخه منع شه!

عثمان صارم وویل: که ستا په زړه کې زما مینه او محبت وي نو بیا ولی زما د قوم سره مینه او محبت نه کوی .

رینی الیگزیندر وویل: زما نه د خپل قوم سره مینه شته او نه ستا د قوم سره زه تا د خطرناکو کارونو څخه پدی خاطر منع کوم چې هسی بی ځایه به مړشی او هیڅ به پلاس درنشی، زه احساساتی خبری نکوم، حقیقت وایم، چې سلطان صلاح الدین ایوبی کرک نشی نیولای، زه د خپل پلار د معلومات په اساس خبری کوم، جگړه به د کلا په دننه کې نه بلکې د کلا څخه د باندی به کیږي، زمونږ قوماندانانو د سلطان صلاح الدین ایوبی چلونه یاد کړي، د شوبک د ناکامی څخه هغوی سبق حاصل کړی، اوس به د کرک د محاصری وخت نه راځی، که تاسې د کلا دننه څخه کار او عملیات وکړل نو پرته له مرگ او سخت بند څخه بل څه پلاس نه درځي، زه ستا ژوند او ستا روغتیا غواړم .

عثمان صارم سر تپت و اچولو او روان شو، هغه د رینی الیگزیندر دا اواز واوریده، فکر او سوچ وکړه عثمان!

سلطان صلاح الدین ایوبی خپلو قوماندانانو ته د اخری لارښوونی په وخت کې وویل: زه یو ځل بیا تاسې ته وایم چې دا کرک دی شوبک ندی " صلیبیان وینس او تیار دي، زما جاسوسانو ماته ویلی دي چې یوه جگړه به د

کرک خخه د باندی هم کپری، که د بنار مسلمانانو کوم کار وکر شاید هغه هم زمونږ په درد ونه خوری، داسې هم کیدای شی چې هغوی ټول ووژل شی، زه هغوی پداسې سخت ازمینست کې اچول نه غواړم، د هغوی د خلاصون یواځنی لاره دا ده چې تیزه او سخته حمله وشي.

د داسې اړینو لارښوونو خخه وروسته سلطان صلاح الدین ایوبی خپل پوځ ته حرکت ورکړ ترڅو د کرک بنار کلا بند کړي.

د لمر پریوتو خخه وروسته لښکر حرکت وکړ، فاصله زیاته نه وه، تر سهار پوری پوځ د کرک سیمی ته ورسیده، چې وروسته د محاصری په شکل مخ په وړاندی روان شول، د دی پوځ د سالار لپاره دا یوه عجیبه خبره وه چې تر کلا پوری هغوی ته صلیبی لښکر په سترگو نشو، هغوی ته ویل شوی وه چې د کلا خخه د باندی هم پوځ ځای پر ځای شویدی، هغوی پداسې لاره استول شوی وه چې هلته اصلاً هیڅ صلیبی پوځ نه و، خو بیا هم د مقابلی امکان وه خو هیڅ هم ونشول، سلطان صلاح الدین ایوبی لښکر کلا محاصره کړه، د کلا خخه د غشو باران پیل شو، پوځ د دی باران په مقابل کې خاص عکس العمل ونښودلو، قوماندانان د دیوال د سوری کولو او دروازو د خلاصولو لپاره یوی او بلی خواته گرځیدل، هغوی خپل غشی ویشتونکی هم چوپ کړی وه، د هغوی سره هغه جاسوسان وه کوم چې د بنار خخه ښه خبر وه، هغوی د کلا دننه ټول مهم ځایونه ورته په گوته کړل وه، د کلا دننه هیڅوک هم تر دی وخته خبر نه وه چې کلا د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ محاصره کړی ده، محاصره هم لا مکمله نه وه ځکه د کلا شا خالی او هلته دوه دروازی وی، یو دم په کلا کې اور ولگیده دا هغه کیمیاوی ماده وه چې صلاح الدین ایوبی جوړه کړی وه، دا کیمیاوی مواد د منجنیقونو په وسیله کلا ته غورځول کیدل- خلکو ولیدل چې خپل پوځ یې د کلا په دیوالونو ولاړ دی او غشی ولی او د باندی خخه کیمیاوی مواد او د اور غونډاری راځی، په بنار کې ویره او ډار خپور شو، یهودیان او

عیسایان په کورونو کې ننوتل، مسلمانانو سلطان صلاح الدین ایوبی د فتح او کامیابی لپاره دُعا گانی کولی. ځینی مسلمانان داسې هم وه چې د دُعا په خوا کې په خطرناکو عملیاتو کولو یې هم غور کاوه، هغه ځوانان او ځینی نجونی وی، په هغوی کې د سلطان صلاح الدین ایوبی پنځلس کماندویان هم وه، په ښار کې چې کله بی نظمی شوه نو هغو غلی غلی سره یو ځای شول او د ښار د یوی دروازی د خلاصولو په فکر کې شول.

دروازه ډېره کلکه او د اوسپنی څادر پری لگیدلی وه، د هغې ماتول څه اسان کار نه و، د باندی څخه په دروازه ډېره کیمیاوی ماده وویشتل شوه او اور واچول شو، دروازی اور واخیست خو د اوسپنی څادر هغه سوځولو ته پرېښوده، د کلا د دیوال څخه صلیبیانو هغه غشی ویشتل چې تر لری ځای پوری تلل، دا غشی منجنیقونو ته ورسیدل او ځینی کسان یې زخمیان کړل، د دی خطر د ختمولو لپاره هغوی منجنیقونه شاته کړل او دا تجربه ناکامه شوه.

اخر مسلمانو غشو ویشتونکو ته حکم وشو چې د دیوال په سر صلیبیانو باندی غشی وولی، ټوله ورځ د دواړو لورو څخه غشی ویشتل کیدل، په هوا کې یوازی غشی ښکاریدل، صلیبیان په دفاعی حالت کې وه او په لوړه باندی ولاړ وه نو ځکه د مسلمانانو زیات زیان کیده، مسلمان دیوال سوری کوونکی هری خواته گرځیدل چې مناسب ځای پیدا کړي او دیوال سوری کړی خو له پاسه دومره غشی راتلل چې هلته رسیدل هیڅ ممکن نه وه، د ماښام څخه مخکې اته مجاهد سوری کوونکی وړاندی ورغلل خو دیوال ته تر رسیدو د مخه ټول شهیدان شول او د هر یو په بدن کې څو څو غشی ننوتی وه.

د شپې اوله برخه وه، رینی الیگزیندر په خپل کور کې وه، د هغې پلار ډېر ستومانه او ستړی راغی، هغه زر ویده شو چې بیا زر راوینښ شی ځکه چې هغه بیا د شپې کار ته تللو، هغه وویل چې مونږ ته خبر را رسیدلی چې

ایمان پلورونکی

د بنار مسلمانان کوم غټ پلان لری نو ځکه مونږ باید د هر مسلمان کور تر څارنی لاندی ونیسو.

لږ څنډ وروسته دروازه وټکول شوه، رینی الیگزینډر خپله دروازی ته ورغله گوری چې یو معتبر مسلمان ولاړ دی، هغه ته د صلیبیانو لخوا څخه ډېر شیان ورکول کیدل ځکه هغه د مسلمانانو سره غداری کوله، رینی الیگزینډر ورته وویل چې پلار می ویده دی، تاسې خبره راته وکړی چې کله راوینس شی زه به یې ورته ووايم.

مسلمان غدار وویل: خبره ډېره مهمه ده زه خپله ورسره لیدل غواړم. الیگزینډر وویل: دا ممکن نه ده هر څه چې وی ماته ووايي. د رینی الیگزینډر د پوښتنی په ځواب کې هغه غدار وویل: نن شپه د کلا مسلمان اوسیدونکی ځوانان او نجونی د کلا کومه دروازه یا دیوال ختموی - ما هغوی ته ځان ورنژدی کړی او دا راز مې ورڅخه لاس ته راوړی. دا خبره هم څرگنده شوی چې پدوی کې ځینی د سلطان صلاح الدین ایوبی کماندویان هم دی بله دا چې د لاری هغه غریب موچی هم سلطان صلاح الدین ایوبی جاسوس او نوم یې برجیس دی، زه په همدی خاطر ستا پلار ته راغلی یم چې په لاره کې دی مسلمانانو ته کمین ونیسی. رینی الیگزینډر د څو مسلمانو ځوانانو نوم واخیست چې په هغې کې عثمان صارم هم وه بیا یې وپوښتل ایا دا ځوانان هم پدی پروگرام کې شته؟ غدار مسلمان وویل: د صارم زوی عثمان خود دی ډلی مشر دی او د دی ټولو مشر امام رازی دی.

رینی الیگزینډر ورته وویل: تاسی خو په مونږ لوی احسان وکړو چې ددبمن د ارادو څخه مو خبر کړو که تکلیف درته نه وی لږ وروسته راشی تر څو می پلار لږ خوب وکړي.

خو هغه غدار مسلمان نه تلوو بلکې هغه د صلیبیانو د خوشحالی او زیات دولت او مال لاس ته راوړلو لپاره دا وخت غنیمت بللو. مسلمانو مجاهدینو ته دا څرگنده نه وه چې دا غدار دی او د صلیبیانو لپاره کار

کوي، په همدې ورځ ځوانانو مجاهدینو د دیوال د غورځولو نیت او پلان جوړ کړی وه، پدې غونډه کې امام رازی، نور مشران او دا غدار مسلمان هم وه، هغه ځان ډېر مخلص معرفی کولو، مسلمانانو پدې هیڅ شک هم ونکړ چې دا د صلیبیانو پالې شوی مار دی، مسلمانانو هغه د ښار سوداگر او عزتمند انسان بللو.

رینی الیگزینډر غدار ته وویل بیرون هوا ښه ده راځه چې څو قدمونه ووهو تر هغه به مو پلار هم د خوب څخه راویښ شی بیا دواړه د باندې په گرځیدلو پیل وکړ، هغه غدار د دومره غټ صلیبی افسر د لور سره په ناز او نخرو روان شو، په تللو تللو کې هغوی د ښار یو کوهی ته ورسیدل، د کوهی په غاړه ودریدل، رینی الیگزینډر د هغه په سینه لاس کیښوده او په پوره ځواک سره یې ورتیل وهلو، غدار مسلمان پرمخ په کوهی کې ولویده او لاندې وغورځیده، د هغه چیغې واوریدل شوی خو په کوهی کې ختمی شوی.

رینی الیگزینډر په ډیره خوشحالی کورته راغله چې د عثمان صارم څخه یې یقیني مرگ منع کړ کوم چې دی غدار ورته برابرولو.

رینی الیگزینډر په منډه د عثمان صارم کورته ورسیده، د هغه د مور سره کیناسته او د النور خبری یې پیل کړی، هغې د عثمان په هکله وپوښتل نو مور یې ورته وویل چې هغه د ماښام څخه وروسته له کوره وتلی دی، رینی الیگزینډر فکر وکړ چې هغه به د دیوال د ختمولو لپاره تللی وي هغې غوښتل چې عثمان ژوندی پاتی شی او دا ویره ورسره وه چې کوم بل غدار پکې نه وي او چا پوخ ته خبر نه وي ورکړی، هغه د باندې ووتله او په هماغه لوری ولاړه کوم ځای کې چې عثمان صارم او نور مسلمانان د دیوال ختمولو لپاره راټولیدل، هغه غدار مسلمان رینی الیگزینډر ته ویلی وه چې هغوی به صلیبی سپاهیان پداسې شکل وژنی چې هیڅوک هم خبر نشی، ځوانان او نجونی به دیوال کنده کوي چې له خاورو څخه جوړ شوی وه خو د هغه د دیوال پلن والی ډېر زیات وه چې په یو وخت کې پری دوه

سپاره څنگ په څنگ تیریدای شول، د خاورو په سبب د هغه کینسل اسان کار نه وه خو وخت یې زیات غوښتلو، هغوی د اړتیا په وخت کې د جگړې لپاره هم تیاری نیولی وه، د هغوی سره خنجرونه او برچی وی، دا ډېر خطرناک او د زړورتیا څخه ډک عملیات وه چې د ناکامی امکانات پکې زیات وه، هغوی داسې ځای غوره کړی وه چې د نیولو خطر پکې کمه وه. دا ډله د ټاکلی شوی ځای په لوری و خوځیده، رینی الیگزیندر په هماغه لوری په منډه وه، هغې عثمان صارم منع کولو، هغې ته معلومات شوی وه چې دا خلک نیول کیږي، او عثمان صارم به ووژل شی، مجاهدین په بله لاره روان وه نورینی الیگزیندر هغه ځای ته مخکې ورسیده چې لا هیڅوک نه وه را رسیدلی، هغې په تیاره کې یوی او بلی خواته وکتل چې ناڅاپی چا د شاله لوری و نیوله او لری یې کش کړه، هغه پوځی وه نو ورڅخه وی پوښتل چې ته څوک یې، هغې د خپل پلار نوم ورته واخیست نو هغوی خوشی کړه خو دا یې ورته وویل چې لدی ځای څخه ولاړه شی خو رینی الیگزیندر د هغه ځای څخه تللو ته تیاره نه وه، هلته د پوځ پوره یو ټولی ځای پر ځای شوی وه، د هغوی قوماندان رینی الیگزیندر ته وویل چې دی ځای ته د مسلمانانو یو گروپ راځی او دیوال سوری کوی مونږ هغوی ژوندی نیول غواړو، دا خبر یو بل غدار مسلمان پوځ ته ورکړی وه.

رینی الیگزیندر هغوی ته هیڅ ویلای نشول هغی یوازی او د عثمان ژوندی پاتی کیدل یې غوښتل، د مسلمان ځوان مینی او محبت د هغې په عقل پرده اچولی وه، په همدی وخت کې پوځی وویل: خبره غلطه نده هغه دی هغوی را روان دي.

رینی الیگزیندر ورخطا شوه او چیغی یې کړی عثمانه بیرته وگرځه! د پوځی ډلی قوماندان د هغې په خوله لاس کیښوده، او ویی ویل دا بدبخته جاسوسه معلومیږي، دا ژوندی ونیسی خود هغې د نیولو وخت پیدا نشو ځکه لری شور او غوغا پیل شوه، د مجاهدینو ډله په کمین کې راگیره

شول، د صلیبی سپاهیانو شمیر زیات وه، مخکې لدی چې مجاهدین
خانونه چمتو کړي په کمین کې ولویدل .

سمدستی مشعلونه روښانه شول چې ټول غازیان پکې ښکاره معلومیدل
، د هغوی سره د کیندلو سامان، برچی او خنجرونه وه، د تینستی هیڅ
امکان نه وه، په هغوی کې یو ولس نجونی هم وی، صلیبی قوماندان په لوړ
اواز وویل :نجونی ژوندي ونیسی .

مسلمان کماندویانو وویل : د مجاهدینو! هر یو یوه یوه نجلۍ د ځان سره کړی .
د دی څخه وروسته چې کومه جگړه وشوه هغه ډېر خونړۍ وه، کماندویان
روزل شوی غازیان وه هغوی ښه په نره وجنگیدل خو نجونو او ځوانانو چې
کومه جگړه وکړه هغې صلیبیان حیران کړل، نجونی د ویری او ډار څخه
ناخبره وي او پخپلو خنجرونو یې ډېر صلیبیان دوزخ ته واستول، څرنگه
چې جگړه په کلا کې وه نو د پوځ نوری ډلی هم راغلی او د کسانو شمیر نور
هم زیات شو، پدی جگړه کې یو ښځینه اواز بیا بیا اوریدل کیده چې
عثمان ځانه وباسه !

دا د رینی الیگزیندر اواز وه، تر دی وخته پوری عثمان صارم جنگیده
چې د هغه مخې ته یو صلیبی راغی، د عثمان سره خنجر و او د صلیبی
سره توره، ناڅاپی د صلیبی په گیده کې خنجر ننوت دا د رینی الیگزیندر
خنجر و، یو بل صلیبی پری غږ وکړ هغی سمدستی د مړه شوی صلیبی
څخه توره واخیستله او مقابلی ته وړ وړاندی شوه. عثمان صارم د هغې
مرستی ته ور وگرځیده خو د یو صلیبی په توره شهید شو، لږ ځنډ وروسته
یوازی دوه مجاهدی نجونی ژوندي پاتی شوی او نور ټول په شهادت
ورسیدل. هغوی دواړه یو ځای د ډېرو صلیبیانو په منځ کې راگیر شوی،
کړی وار په وار تنگیدله، هغوی ته وویل شول چې خپل خنجرونه
وغورځوی، هغوی دواړو یو بل ته وکتلی او بیا یې خپل خنجرونه پخپلو
زړونو کې نښاسل، رینی الیگزیندر زخمی شوه او بیا یې ونیوله .

د کلا د دیوال ختمولو او سوری کولو هیله او امید همدلته ختم شو او د دی سره د مسلمانانو عملیات هم پاته ورسیدل د مسلمانو مجاهدینو لارښوونکی شهیدان شول ، د سلطان صلاح الدین ایوبی هیلې او امیدونه یوازی پدی غازیانو پوری تړلی نه وه، هغه کلا گانی نیول او فتح کول زده کړې وه، اوس لا د محاصری او کلا بندې دویمه ورځ وه خودا ځلی صلیبیانو هم قسم خوړلی وه چې سلطان صلاح الدین ایوبی ته کرک په هیڅ صورت هم تسلیم نکړی .

زما فلسطینه زه راخم

صلاح الدین د صلیبیانو په قوی او ځواکمن مرکز الکرک باندی پداسې توگه ناڅاپی حمله کړی وه چې هغوی د کلا تر محاصری وروسته خبر شول خو کلا بندی او محاصره مکمله نه وه ځکه چې دا د دری لورو څخه محاصره وه، جاسوسانو سلطان صلاح الدین ایوبی ته خبر ورکړی و چې په کلا کې پراته او میشت سربندونکی به د مجاهدینو سره یو ځای چې کلا ته ورغلی دروازی خلاصی او یا به دیوالونه وغورځوی.

د محاصری په څلورمه یا پنځمه ورځ د کلا څخه خبر راغی چې په کلا کې د سلطان صلاح الدین ایوبی کماندویان او د کلا اوسیدونکی مجاهدین د عملیاتو په ترڅ کې ټول په شهادت ورسیدل او د کلا په عملیاتو کې نجونو هم گډون کړی و چې یوه پکی عیسایی نجلی هم وه.

سلطان صلاح الدین ایوبی ته دا هم وویل: شول چې د کلا مجاهدین د یو ایمان پلورونکی پوسیله چې ځان یې د مجاهدینو په صف کې ننباسلی و صلیبیانو ته خبر ورکړ، هغوی ورته په لاره کې کمین ونیوه او ټول یې شهیدان کړل، دا هم ورته وویل: شول چې د کلا دننه څخه نور د هیڅ ډول عملیاتو او مرستی هیله نشته.

هیلی ختمیدی ځکه چې کله په شهیدانو کې ځوانان او نجونی وموندل شوی نو هغوی هر لوری ته د مسلمانانو نیول، بندیانول او زورول پیل کړل. ان تر دی چې نجونی هم ونه بښل شوی، ځوانان د بیگار کمپ ته یوړل شول، بوداگان پخپلو کورونو کې بند شول، نجونی د پوځیانو بارکونو ته یوړل شوی. ځینو نجونو ځانونه ووژل ځکه هغوی لدی ویریدلی چې عزت او آبرو ته به یې زیان رسیږي.

سلطان صلاح الدین ایوبی په همدی غم او فکر کې و چې د کلا دننه عملیات به د مسلمانانو لپاره ډېره درانه او زیانمن تمام شي، کله چې هغه د کلا د سربندونکو د قربانی او ځان تیریدنی څخه خبر شو نو خپلو مرستیالانو ته یې وویل: دا ټول زیان او تاوان د یو ایمان پلورونکی پوسیله

پینښ شو، یو خائن او غدار د دومره پوځ او لښکر کار په تپه ودراره، یو لوری ته هغه خلک دي چې د الله جل جلاله او ازادۍ لپاره یې ځانونه قربان کړل بل لوری ته هغه غلامان او ایمان پلورونکی دي چې خپل ایمان یې د صلیبیانو او کفارو په قدمونو کې کینښوده، دا خائنان او غداران غواړي د اسلامي تاریخ لوری بدل کړي.

سلطان صلاح الدین ایوبی له غصی څخه ودریده او خپل ورون یې په څپیره ووهلو او ویی ویل: زه به انشاء الله که ژوندی وم ډېر زر به کرک نیسم او غدارانو ته به سزا ورکوم.

د اطلاعاتی اداری مرستیال زاهدان په همدی وخت کې خیمی ته رانوت، سلطان صلاح الدین ایوبی ورته په غمجنه لهجه وویل: نن شپه باید کلا بندی مکمله شي، زه اوس تاسې ته وایم چې کوم گروپونه باید د کرک شاته ولاړ شي.

زاهدان وویل: د بی وخته خبری بښنه غواړم ښاغلی آمیر! اوس شاید تاسې خپله محاصره مکمله نکړای شی، ځکه چې مونږ وخت بی ځایه تیر کړ.

سلطان صلاح الدین ایوبی وپوښتل: ایا تا کوم نوی خبر راوړی؟ زاهدان په زغرده دا خبره وکړه: تا چې په کومه بی خبری کې دبښمن لاندی کړی و د هغې څخه دی پوره گټه پورته نکړه!

سلطان صلاح الدین ایوبی خپلو مشرانو او کشرانو ټولو قوماندانانو او چارواکو ته ویلی وه چې هغه پادشاه ندی، هغه ته باید ښکته او تیمت نشی، خپلی رایې باید په پوره ازاده توگه وړاندی کړی او گوت نیونی هم باید بی ویری وکړی.

زاهدان په همدی خبرو عمل کولو، بله دا چې هغه پدی سیمه کې د اطلاعاتو او جاسوسی اداری مشر او مسئول و، د هغه مثال د شغې سترگی پشان و کوم چې په تیاریو کې هم لیدل کولای شي، هغه د داسې غوږ پشان و چې د خپلو مجاهدینو او سربښندونکو پوسیله یې د څو کیلو مترو څخه د دبښمن گنګوسی هم اوریده.

سلطان صلاح الدین ایوبی د هغه په اهمیت او قدر پوهیده، هغه ته دا هم څرگنده وه چې پرته له بریالی جاسوسی څخه جنگ گتیل امکان نلري خصوصاً پداسې حالاتو کې چې صلیبیانو په اسلامی امت کې د جاسوسانو او وران کارو جال خپور کړی و، سلطان صلاح الدین ایوبی ډېرو تکړه او هوبنیارو جاسوسانو ته اړتیا درلوده چې هغه پدی ډگر کې پوره بریالی او کامیاب هم و. د هغه د جاسوسی اداری دری چارواکی علی بن سفیان او د هغه دوه مرستیالان حسن بن عبدالله او زاهدان سربسندونکی او تکړه جاسوسان وه، هغوی پدی ډگر کې د صلیبیانو ډېر پلانونه خنځی او شنه کړی وه. زاهدان وویل: تاسې ته څرگنده وه چې صلیبیانو د کرک د کلا ساتنه کلکه او سخته کړی وه " او هم یې څه برخه پوخ د کلا څخه د بهر هم ځای پر ځای کړی، تاسې ته دا ویل شوی وه چې د باندی پوخ به محاصره ماتوی، د جاسوسانو له راپورونو څخه دا څرگندیده چې دا ځل جگړه به د کلا څخه د باندی وی خو بیا هم تاسې محاصره مکمله نکړه، د همدی حالت څخه د بنمن گټه پورته کړه.

سلطان صلاح الدین ایوبی په چټکتیا سره وپوښتل نو هغوی اوس حمله او برید کړی؟

زاهدان وویل: تر نن ما بنام پوری به صلیبی لښکر هغه ځای ته راشي چیری چې زمونږ پوځیان نشته! زما همسنگر ملگرو چې کوم احوال راوړي هغه دا دي چې صلیبی پوخ به او بن سپاره او آس سپاره وي، پیاده او پلی گروپونه به کم وي، هغوی به د محاصرې ځای ته راځی بیا به په بنی او چپ لوری بریدونه او حملی کوي، زمونږ محاصره به ماتیري، د صلیبیانو شمیر هم زیات ښودل کیږي.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: زه تا او ستا همسنگر ملگرو ته افرین او شاباسی وایم چې دا احوال یې راوړي دي؟ زه پوهیږم چې دا کار څومره سخت او خطرناک دی، خو زه تاسې ته دا ډاډه درکوم چې صلیبی پوخ کومی خالیگاه ته راځی هغه به په همدی خالیگاه کې ختموم، زه د الله جل جلاله

په مرسته باور لرم، که په تاسی کې کوم غدار او خائن نه وي نو مونږ ته به کامیابی او بری په نصیب شی .

یو مرستیال سالار وویل : اوس هم وخت شته؟ که تاسې حکم کوی نو مونږ به خو گروپونه هغه ځای ته ولیږو چې خالی او تش دي!

د سلطان صلاح الدین ایوبی په څیره باندی هیڅ ویره او اثر نه ښکاریده، هغه له زاهدان څخه وپوښتل: که ستا اطلاع سمه وي نو ایا ته دا ویلی شی چې صلیبیان به څه وخت د حملی ځای ته را ورسیرې؟

زاهدان ځواب ورکړ: تر نن ماښام پوری !

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: : الله جل جلاله دی وکړی چې هغوی په لاره کې ځنډ ونکړی خو هغوی به د وږو او سترو آسونو سره بزید ونکړی، کله چې هغوی د محاصری ځای ته راشي نو لومړی به خپلو سپرلیو ته دمه او خوراک ورکوي بیا به گوری چې کوم ځای خالی دی، صلیبیان دومره بی عقل ندی چې همداسې برید او حمله وکړی .

صلاح الدین خپل دری څلور چارواکې راوغوښتل او هغوی ته یې وویل: صلیبیان زمونږ په لومه او جال کې انشاء الله راتلوونکی دی ، د کلا شاته چې مونږ څومره خالی ځای پریښی هغه نور هم پراخه کړی، ښی او چپ گروپونو ته ووايي چې په هغوی د شا له لوری برید کیدونکی دی، خپل اړخونه دي قوی کړی او دښمن دی منځ ته رانښاسی، هیڅ غشی ویشتونکی دی پرته له اجازی څخه غشی نو خوشی کوی .

د دی خبرو او احکامو څخه وروسته سلطان صلاح الدین ایوبی څو گروپونه سپاره او پلی غشی ویشتوونکی د ماښام څخه وروسته هغه ځای ته ولیږل چې د صلیبیانو د برید ځای ته نژدی وه، هغه سیمه هواره هم نه وه او شگلنه هم ، هلته غونډی، لوړی او ژوری وی .

سلطان صلاح الدین ایوبی د کماندو گروپونو مشر او قوماندان هم راغوښتی و، هغه ته یې وویل: چې په فلانی لاره باندی د صلیبیانو سامان را روان دی هغه د شپې لخوا تباہ کول او ختمول دی ، همداسی څه نه .

حکموڼه یې ورکړل او بیا له خپلی خیمی څخه راووت، پخپل آس باندي سپور شو، د خپل ساتوونکی ډلی څخه یې څه کسان له ځان سره ملگری کړل او د محاذ په لوری وځوځیده .

سلطان صلاح الدین ایوبی ځان غولوونکی سپری نه و، هغه له لری څخه د محاصری معلومات وکړ او بیا یې خپلو کسانو ته وویل: د صلیبیانو څخه دا کلا نیول څه اسانه کار ندي، محاصره به تر ډېر وخته پوری روانه وی .

هغه ولیدل چې د کلا د دیوالونو څخه غشی د باران پشان وروړل کیږي او دروازی ته رسیدل امکان نلري، د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ د غشو څخه لری و، ځوابی غشو ویشتلو گټه نه درلوده ، سلطان صلاح الدین ایوبی د کلا یو اړخ ته ولاړ، هغه یو راپارونکی حالت ولیده، یو گروپ سربندونکو په ډېره تیزی سره غشی په کلا ویشتل، شپږ منجنیقونو د آور غونډاری کلا ته غورځول، په کوم لوری چې غشی او د آور غونډاری تلل هلته هیڅ صلیبی درک نلرلو ځکه هغوی ټول غلی او پټ شوی وه .

سلطان صلاح الدین ایوبی له لری څخه دا حالت لیدلو او ورته ولاړ وه، څلوېښت سربندونکو پخپلو لاسونو کې برچی او گلنگان نیولی د کلا په لوری یې منډه کړه او د دیوال بیخ ته یې ځان ورسولو- د کلا دیوال د کانو او خاورو څخه جوړ شوی و، هغوی دیوال سوری کول او وړانول پیل کړل . د همدی کار لپاره په کلا باندي غشی او د آور غونډاری ویشتل کیدل چې صلیبیان پدی سربندونکو باندي غشی ونه ولی .

د سلطان صلاح الدین ایوبی د خولی څخه ناڅاپی ووتل: آفرین! خو د هغه سترگی ودریدی چې کله د کلا څخه آواز راغی او څو سرونه د دیوال څخه رابنکاره شول، څو لوی لوی بیلران هم بنکاره شول چې په هغوی کې بل شوی لرگی او سکروتی پرتی وی، هغه بیلرونه چپه شول او د هغې څخه سکروتی په مجاهدینو باندي راتوی شوی. نورو مجاهدینو په صلیبیانو باندي غشی ویشتل تیز کړل چې زیات پکی زخمی شول. د دیوال له بلی برخی څخه غشی راغلل او څه مجاهدین یې زخمیان او شهیدان کړل، بیا د

دوارو لورو څخه دومره غشی خوشی شول چې په هوا کې د غشو جال جوړ شو، سربښندونکو خپل کار کاوه او دیوال یې سوری کولو خو دا کار دومره اسانه نه و ځکه دیوال ډېر پلن او ډبل و، د دیوال لاندنی برخه نسبت پاسبی برخی ته پلنه وه، د دیوال په سوری کونکو باندی غشی نه لگیدل خو د آور سکروتی پری راپریوتی، د بیلرانو راورونکی د مجاهدینو څخه روغ نشول تللایی خو هغوی به آور او سکروتی خامخا لاندی راغورځولی. لاندنی خلکو د آور په لمبو کې هم کار کاوه او د دیوال سوری کول روان وه، غشی یو پر بل ویشتل کیدل، بلاخره دیوال سوری کونکی وسوځیدل یوازی څو کسان پداسې حالت کې شاته راغلل چې جامو یې اور اخیستی و خو له پاسه پری غشی راغلل او په نیمه لاره کې شهیدان شول، هیڅ یو هم ژوندی پاتی نشو. د دی پسی لس سربښندونکی بیا د دیوال په لوری په منده شول او هلته یې ځان ورسولو. هغوی په ډېره چالاکی سره د دیوال څخه ډبرې وویستلی، له پاسه پدوی هم د اور څخه ډک بیلرونه خالی شول خو صلیبانو ځانونه داسې راکاږه کړی وه چې د مجاهدینو په غشو ولگیدل، پر ځای د دی چې شاته وغورځیږي مخی ته راولویدل او په خپل بل شوی اور کې لولپه شول، د دیوال سوری کونکو څخه هم څوک ژوندی پاتی نشو. سلطان صلاح الدین ایوبی خپل آس ته پونده ورکړه او د دی گروپ قوماندان ته ورغی او ویی ویل: پر تا او ستا په سربښندونکو دی د الله جل جلاله رحمت وی، د اسلام تاریخ به د دی مجاهدینو یاد تل تازه ساتی چې خپل ځانونه یې وسوځول، سمدستی دا طریقہ خوشی کړه او شاته راشه، دومره په چټکتیا سره غشی او انسانان مه ختموه، صلیبیان د دی کلا د ساتلو لپاره دومره قربانی ورکوي چې ما د هغې تصور هم نه کولو. قوماندان وویل: مونږ به هم داسې قربانی ورکړو چې د صلیبیانو په تصور کې نه راځی دیوال به له همدی ځای څخه انشاء الله نړول کیږي، او تاسې به له همدی لاری څخه کلا ته ننوځی.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: الله جل جلاله دی ستاسې ارمان پوره کړې! خپل مجاهدین خوندي وساته، صلیبیان د باندې څخه حمله کوونکي دي، تاسې به د کلا څخه د باندې جگړه کوی، محاصره کلکه او سخته کړې، صلیبیان به مونږ له لوږې څخه ختموو .

دا مجاهدین شاته راوستل شو خو قوماندان سلطان صلاح الدین ایوبی ته وویل: که د سلطان اجازه وي نو زه به شهیدان راپورته کړم او د هغې لپاره به بیا همدا طریقه غوره کوم .

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: ښه ده! خو هیڅ شهید باید پاتی نشی! سلطان صلاح الدین ایوبی د هغه ځای څخه ولاړ، مجاهدینو چې شهیدان په څه توگه راپورته کړل هغه خپله یو ولوله راپارونکي او احساساتي حالت و، ځکه نور کسان هم پری شهیدان شول، سلطان صلاح الدین ایوبی لری تللی و، هغه به له ځان سره بیرغ نه گرځولو چې دښمن ته یې ځای څرگند نشی. هغه په یوه غونډې باندې وخوت او ځملاسته چې دښمن هغه ونه گوري، هغه ته د کلا دیوال او هغه سیمه ښکاریده چیری چې د هغه پوځ ځای خالی پرېښی و، هغه ټوله سیمه ولټوله او معلومات یې تر لاسه کړ . په همدې معلومات کې لمر سترگه پریوتله او ماښام شو. هغه ته احوال راغی چې د هغه د حکم په اساس سپاره او پلي غشی ویشتونکی دی لوری ته را روان دی ، هغه استازی ته وویل: چې قوماندانان دلته راولی، کله چې قوماندانان راغلل نو د کماندوی سرښندنکو مشر هم ورسره وه ، هغه ته سلطان صلاح الدین ایوبی لاره وښودله او په هماغه لوری یې واستولو، بیا یې نورو قوماندانانو ته لارښوونې پیل کړې .

شپه نیمایی تیره شوی وه چې د آسونو ترپا واوړیدل شوه لکه سیلاب چې بند شلولی وی، سپوږمې پوره مکمله او روښانه وه ، د صلیبیانو آسونه او سپاره غونډیو او کمرونو ته نژدی راغلل، د هغوی تر شا اوښ سپاره را روان وه، د هغوی د شمیر په هکله تاریخ لیکوونکی سره مختلف دي،

لویدیخ تاریخ لیکوونکو د دی پوڅ شمیر دری زره لیکلی خو مسلمان تاریخ لیکوونکو د لسو زرو پوری لیکلی خو د هغه وخت د ژوند حالات لیکوونکو د لسو څخه تر پنځلسو زرو پوری لیکلی دی. د دی لښکر قوماندان او مشر مشهور صلیبی جگړه مار ریمانډ و، دوه تاریخ لیکوونکو د هغه نوم رینالت لیکلی دی خو هغه ریمانډ دی، هغه د همدی برید او حملی لپاره له ډپری مودی څخه د کلا څخه د باندی په دښته کې اړولی وه، هغه په همدی شپه یا سهار وختی د صلاح الدین ایوبی په هغه لښکر باندی برید او حمله کوونکی و چې د کرک کلا یې محاصره کړی وه.

صلیبی سپاره له آسونو او اوبنانو څخه ښکته شول، آسونو ته د دانو توبری او کڅوری په غاړو کې واچول شوی، سپرو ته حکم وشو چې د خپلو سپرلیو سره نژدی حملی او تر ډېر وخته پوری خوب ونکړی، د سپرلیو لپاره د اوبو مشکونه او واښه شاته را روان وه، صلیبیانو پلان درلوده چې سپرلیو ته د حملی څخه وروسته په کلا کې اوبه ورکړي. د صلاح الدین ایوبی څارونکو صلیبیان ښه څرگند لیدل او تر سترگو لاندی یې وه، هغوی پدی ویریدل چې دومره ځواک به کلا بندی او محاصره ماته کړی.

سهار لا تیاره و چې صلیبیانو ته د ځان تیارولو او سمبالولو حکم وشو ځکه دا د حملی او برید لپاره ځان برابرول وه. هغوی د یو لوی صف او لیکلی په شکل کې مخ په وړاندی روان شول. چې کله لومړی لیکلی او صف حرکت وکړ د شا لخوا څخه پری د غشو باران پیل شو، په کومو سپرو چې غشی ولگیدل هغوی په آسونه رانسکور شول او ځینی لاندی راپریوتل، په کومو آسونو چې غشی ولگیدل هغوی بی واکه شول او هر لوری ته وتښتیدل، اوبنان چې کله روان شول په هغوی کې گډوډی او بی نظمی پیل شوه، صلیبی قوماندان هیڅ نه پوهیده چې دا څه وشول او دا گډوډی ولی جوړه شوه؟

هغه د غصی په حالت کې چیغی او ناری پیل کړی. زخمی آسونو او اوبنانو داسې واویلا او گډوډی پیل کړه چې په ټول لښکر یې ویره او ډار.

راوستو. کله چې د سهار روښنایی شوه نو صلیبیان پوه شول چې د سلطان صلاح الدین ایوبی په لومه او جال کې نښتی دی، هغه پدی هم نه پوهیده چې د مسلمانانو شمیر خومره دی خو هغه فکر کاوه چې شمیر به یې ډېر زیات وي نو ځکه د داسې حالت لپاره چمتو نه و.

ریمانډ د برید او حملې بندولو حکم ورکړ خو مخکې ګروپ هغې خالیګاه ته ننوتی وه چې د کلا او دوی تر منځ وه او دوی غوښتل هلته ځان ورسوی.

د محاصرې ایوبی لښکر ته لا مخکې خبر ورکړل شوی و نو هغوی د دوی د هر کلی لپاره تیار او چمتو وه، کله چې مجاهدینو دوږی او ګرد ولیدلو نو ځانونه یې تیار کړل، کله چې د ګرد څخه آسونه او سپاره راووتل نو مجاهدینو د حملې په شکل او صورت ځانونه برابر کړل او یوه دایره او حلقه یې جوړه کړه.

کله چې صلیبی سپاره د دایرې او حلقې په منځ کې راغلل نو له هری خوا څخه پری غازیان راتوی شول نو ایله صلیبیان پوه شول چې هغوی له خپل عمومي لښکر څخه راشلیدلی او لوی لښکر له خپل ځای څخه حرکت هم ندی راکړی.

سلطان صلاح الدین ایوبی د دی حملې او برید واګی پخپل لاس کې اخیستی وه، صلیبیان شاته راتاؤ شول چې برید او حمله وکړی خو هیڅوک هم د حملې لپاره موجود نه وه او هر لوری ته دښته خالی وه خو د اړخونو څخه پری د غشو باران کیده. صلیبی قوماندانانو خپل لوی لښکر په کوچنیو برخو وویشلو. د سلطان صلاح الدین ایوبی سر ګروپانو د هغه د پلان او حکم سره سم صلیبیانو ته د مخامخ جګړې وخت نه ورکولو پداسې حال کې چې د هغوی سپرلی ښی سترې ستومانه او وږی وی. هغوی جنگ ودرولو ځکه هغوی اوبو او وښو ته سترګی په لاره وه او هغه باید تر سهار پوری را رسیدلی وای.

تر غرمې پوری سامان، واښه او اوبه راونه رسیدی، خو سپاره هغې لوری ته وځغلول شول خو په لاره کې د مسلمانانو د غشو ښکار شول، که هغوی

ژوندی ولاړ وای نو هم سامان ته نشول رسیدلای ځکه سامان او وابنه د سلطان صلاح الدین ایوبی کماندویانو لخوا څخه تر حملی لاندی راغلی وه، هغوی په سامان باندی د شپی حمله وکړه او ټول سامان یې تباہ او برباد کړ. صلاح الدین ایوبی د خپل خوندی او محفوظ لښکر څخه څه گروپونه راوبلل او د ریمانډ لښکر یې تر محاصرې لاندی راوست .

که د مسلمانانو شمیر د صلیبیانو په اندازه وایی نو هغوی پری حمله کوله او هغوی یې تباہ کول .

هغه خپل غازیان له لاسه نه ورکول، هغه صلیبیان په جگړه جگړه کې د غونډیو او کمرونو منځ ته راوستل او محاصره یې کړل، هغه پدی پوهیده چې څومره وخت تیرېږي صلیبیان به ناکاره کیږي، هغه سره د دی چې صلیبیان یې په بری سره کلا بند کړی وه خو هغه ته هم زیان رسیدله .

هغه چې د صلیبیانو لوی لښکر محاصره کړی و نو خپل څو گروپونه یې هم هلته بوخت وه ځکه نو هغه دا گروپونه په بل ځای کې نشول پکار اچولی . پدی کندو کې اوبه وې چې د څه وخت لپاره څارویو او انسانانو ته بس کیدی، د پوځیانو لپاره د آسونو غوښی کفایت کولو، د دی څخه وروسته سلطان صلاح الدین ایوبی د ښار مکمله محاصره او کلا بندی پیل کړه، صلیبیان په کلاږه نه کیناستل، هره ورځ به کوچنی کوچنی جگړی کیدی او ورځی همداسی تیریدی، سلطان صلاح الدین ایوبی د کلا گرد چاپیره گرځیده ترڅو داسې ځای پیدا کړي چې د کلا دیوال ونړوی .

د محاصرې شپاړسمه یا اولسمه ورځ وه، صلاح الدین ایوبی ماښام په خیمه کې د خپلو مرستیالانو سره ناست و او پدی خبره یې غور کولو چې د کلا دیوالونه په څه توگه نړولی شو، په همدی وخت کې پیره کونکی راغی او ویی ویل چې د سوادان څخه استازی راغلی!

سلطان صلاح الدین ایوبی سمدستی وویل: دننه یې راولیږه! بیا یې وویل: الله جل علی شانه دی خیر کړی چې ښه خبر یې راوړی وی .

استازی خیمی ته رانوت نو سلطان صلاح الدین ایوبی وپیژندلو چې دا استازی نه بلکی د پوځ قوماندان دی .

هغه ته یې وویل: کینه! کوم بڼه خبر دی راوړی؟

قوماندان سر وښورولو او بیا یې وویل: خبر د ستر او اعلی سپه سالار لپاره هم بڼه دی او هم خراب! مونږ چې د فتحی په نیت سوډان ته لاړ و هغه ونشوه نو دا یې خراب اړخ دی او بڼه پدی دی چې مونږ تر اوسه پوری ماتی هم نده خوړلی او پشا شوی نه یو.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: د دی څخه معلومیږي چې د ماتی او پشا کیدو اثار هم څرگند شوی؟

قوماندان وویل: بالکل څرگند دی! زه ستا څخه د حکم اخیستلو لپاره راغلی یم چې مونږ څه وکړو؟ مونږ ته مرسته بالکل ضروری او اړینه ده، که زمونږ سره مرسته ونشي نو پشا راتلل مو حتمی دی .

سلطان صلاح الدین ایوبی د ټول پیغام اوریدلو څخه مخکې هغه ته خوراک او څښاک راوغښتلو او بیا یې ورته وویل: خوراک او څښاک هم کوه او خبری هم .

کله چې سلطان صلاح الدین ایوبی کرک او شویک ته راتللو نو خپل ورور تقی الدین یې خپل نائب او مرستیال ټاکلی وه او د مصر امیر او د هغه ځای د پوځ مشر هم هغه د مصر او سوډان په پوله باندی د فرعون د وخت په کنډوالو کې د صلیبی وران کارو او دهشت گردو یوه ډله د خپلو ډرامو او وړانکاری د پلانونو سره یو ځای نیولی وه نو ځکه یې سمدستی په سوډان باندی برید وکړ چې کیدای شي د دی وړانکاری ډلی تر شا سوډان ولاړ وي او غواړي په مصر باندی برید وکړی. سلا کارانو او پوځی مشرانو هغه ته وویل: چې لومړی د سلطان څخه پدی هکله اجازه وغواړه او بیا برید وکړه خو تقی الدین هغوی ته وویل: چې زما ورور اوس د صلیبیانو د یو لوی لښکر سره په جگړه بوخت دی نو د هغه انډیښمن کول ندی پکار،

ایمان پوروونگی

هغه د احساساتو تر تاثیر لاندی برید وکړ خو اوس قوماندان دا احوال راوړي وه چې ماتی او پشا تلل څرگند معلومیږي .
 تقی الدین د عام استازی پر ځای پوځی سړی ځکه رالیږلی و چې سلطان صلاح الدین ایوبی ته ټوله مسئله په فنی توگه وړاندی کړی او په ټولو خبرو یې خبر او پوه کړی، سلطان صلاح الدین ایوبی ته دومره خبر مخکې رسیدلی و چې تقی الدین حمله کړی .

قوماندان د سوډان پینښی سلطان صلاح الدین ایوبی ته دا ډول بیان کړی :
 تقی الدین حقایقو او ځمکنی واقعیتونو ته ونه کتل او د احساساتو په اساس یې د حملی حکم ورکړ ځکه په هغه کې هم هماغه جذب، احساس او ولوله وه کومه چې د هغه په ورور سلطان صلاح الدین ایوبی کې وه خو د دواړو وروڼو تر منځ په جنگی پوهه او هوښیاری کې توپیر موجود و .

تقی الدین چې کومه فیصله کړی وه هغه په پاک نیت د اسلامی احساساتو په اساس ولاړه وه خو هغه دا حقیقت هیر کړی و چې جهاد یوازی دی ته نه وایی چې په پتو سترگو په دښمن ور ودانگی، هغه په سوډان او مصر کې د خپلو څارونکو او جاسوسانو را پورونه هم په نظر کې ونه نیول، یوازی دا خبره یې په غوږ کې ناسته وه چې صلیبیان سوډانیانو ته روزنه او تړیننگ ورکوي او هلته د حملی او برید لپاره تیاری نیول شوی دی .

تقی الدین غوښتل دښمن د تیاری په حالت کې ختم کړی خو هغه د دښمن ځواک او زور معلوم نکړ چې هغوی څومره ځواک لری؟ څومره کسان به د جگړی ډگر ته راوړاندی کوي؟ او څومره به د احتیاط لپاره ساتی، د هغوی سپاره او پیاده به څومره وي؟ تر ټولو مهمه مسئله دا وه چې د جگړی میدان به څومره لری وي او هلته به خوراک او سامان څه ډول رسول کیږی .
 دوه خرابی په لومړی وخت کې راپیدا شوی :

لومړی دا چې سوډانیانو او صلیبیانو په پوله او سرحد باندی د تقی الدین مخه ونه نیوله، هغوی ورته تر هغې پوری د سوډان په دننه کې د

پرمختگ اجازه ورکړه چې لوی دښتی او صحراء ته ورسیده چې هلته هیڅ اوبه نه وی .

دویمه خرابی دا وشوه چې د مصر پوځ او لښکر د صلاح الدین ایوبی د چلونو او پلانونو په اساس جنگیده چې ډېر لږ پوځ به لویو لویو لښکرو ته ماتی ورکوله، دا پوځ یوازی هماغه استعمالولای شو نه بل چا .

صلاح الدین ایوبی تل د مخامخ جگړی څخه ځان ساتلو، هغه به خوځنده جگړه کوله، تقی الدین د پرمختگ کوښښ کولو ځکه پدی لښکر کې سربښدونکی کماندویان هم موجود وه خو د دی پوځ جنگول او استعمالول یوازی د صلاح الدین ایوبی کار و. په سوډان کې هغوی داسې راگیر شول چې دښمن پری چلونه استعمالول او دوی هیڅ هم نشول کولای، دښمن تقی الدین د خپلی خوښی میدان ته راوستلو او بیا یې پری د سلطان صلاح الدین ایوبی پشان گوریلابی او غل چکی بریدونه پیل کړل، د تقی الدین غازیانو او د لښکر څارویو ته څاڅکی اوبه هم نه رسیدلی، کماندویانو ورته وویل: چې مونږ پدی لوی بیابان او دښته کې خوشی کړه چې خپل ښکار وکړو خو هغه ورته اجازه نه ورکوله داسې نه چې مرکز او قوماندده ختمه شي او ټول تیت پترک شي .

کله چې د سامان او خوراک خبره رامنځ ته شوه نو ټولو دا احساس وکړ چې دومره لری ځای او د جگړی میدان ته شیان را رسول څو ورځی غواړي او بیا د هغې امنیت او خونديتوب هم گران کار دی ځکه لاره ډاډمنه نده. همداسې وشول چې د سامان لومړی کاروان دښمن د ختمولو پر ځای له ځان سره بوتللو، د دی خبر په اوریدو سره د کماندویانو د قوماندان او تقی الدین تر منځ سختی خبری هم وشوی، د کماندویانو قوماندان ورته وویل: چې مونږ د جگړی لپاره راغلی یو او حتماً به جنگیرو خو داسې نه چې دښمن به پر مونږ حملی کوي، سامان به الووزوي او مونږ د مرکز په هیله همداسې چوپه خوله ناست و. تقی الدین د حکم په بنسټ هغه ته سخته خبره وکړه نو قوماندان ورته وویل: ته تقی الدین یې، صلاح الدین نه یې، مونږ

په هغه طریقه او جذبه جنگیرو کومه چې سلطان صلاح الدین ایوبی مونږ ته بنودلی، مونږ کماندویان یو د دښمن گپدی ته ننوځو او د هغوی گپدی خیری کوو. ستا دا لښکر له لوږی او تندی مړ کیري او سامان ټول دښمن وتښتولو، مونږ پدی عادت شوی یو چې د دښمن په سامان خپل لښکر ساتو.

تاریخ لیکوونکی لیکي چې پدی خبرو د تقی الدین په سترگو کې اوبنکی راغلی، ځکه هغه پدی پوهیده چې دا قوماندان د کومی ولولی او احساس په اساس خبری کوي، تقی الدین په احساساتی توگه وویل: زه د الله جل جلاله له عذاب څخه ویرېږم او له فلسطین څخه په ډېر امید راغلی مسلمانان هسی د مرگ خولی ته نشم ننباسلی.

قوماندان وویل: نو بیا تاسې باید دا حمله او برید نه وای کړی! په مونږ کې څوک د الله جل جلاله په لاره کې سربښندلو ته تیار نه دی، مونږ اوس د مرگ خولی ته راغلی یو! او دا د مسلمانانو شان دی چې کله د مرگ خولی ته رانژدی شي نو خپل ځان خپل رب ته نژدی بولی، تاسې د احساساتو څخه راووځی مونږ د دښمن په لومه او جال کې راگیر شوی یو. تقی الدین دومره بی عقل او ناپوه هم نه و بلکې هغه ته د خپل ورور دا خبری یادی وی چې خپل ځان به پادشاه نه گنی او د جگړی په میدان کې به د پادشایانو په شان حکم نه ورکوي، په خپلو غلطیو به پرده نه اچوی ځکه نو هغه د قوماندان دا سختی خبری سپین سترگی توب ونه گڼلو بلکې سمدستی یې ټول قوماندانان راوغوښتل او د راتلوونکی حالاتو په هکله یې بحث او خبری پیل کړی فیصله وشوه چې کماندویان دي هر لوری ته د عملیاتو لپاره خپاره شي، د سامان راتللو لاری دی هم کماندویان د خپل کنترول کې راولی، پوخ باید په دری برخو وویشل شي او د دری لورو څخه په دښمن باندی برید وکړي، تقی الدین چې کوم احتیاطی پوخ ساتلی و هغه هم ډېر کم و، د دی ویش فایده دا شوه چې لښکر د هغو برخو څخه ووتلو چیری چې اوبه نه وي. د شگو او غونډیو دریاب و چې پوخ پکې خپور شو. دښمن پدی دری برخو هم حملی پیل کړی او هغوی یې نور هم

سره خپاره او جلا کرل، ځانی زیان ډېر زیات شو، قوماندانانو خپل گروپونه سره جلا جلا کرل او بیا یې داسې جگړه پیل کړه کومه چې صلاح الدین ایوبی ورته روزنه ورکړی وه خو ښکاره معلومیده چې دوی دا جگړه نشی گټلی، هغوی خپل احساسات او ولولې پخپل ځای وساتلې. د سامان رارسیدل اوس له نظره وغورځول شول نوهغوی په دښمن باندې بریدونه کول او له هغه ځای څخه یې سامان لاس ته راوړلو.

کماندویانو په پوره سرښندنه په دښمن حملې کولې او هغوی ته یې پوره زیان اړولو، څه به چې پلاس ورتلل هغه به یې نورو مجاهدینو ته رسول. مرکزی قومانده ختمه شوی وه. تقی الدین د خپلو کسانو سره یوی او بلی خواته کوښښ کولو، د احساساتو تر پولې پوری هغه پوره ډاډه و، هغه ته له هیڅ لوری هم دا خبر نه و راغلی چې کوم غازی یا کوم گروپ تسلیم شوی او یا یې وسله غورځولی ده. جگړه ورو ورو گروپونو ته وویشل شوه او په نیمایی سوډان کې خپره شوه، د سلطان صلاح الدین ایوبی لښکرو هر قوماندان له ځان سره دا فیصله وکړه چې ټول به کماندوی جگړی کوی خو له سوډان څخه به نه وځی دښمن ته هم زیان رسید، داسې حالت هم راغی چې دښمن ورخطا شو چې اوس به له سوډان څخه مسلمانان څه ډول وباسی. غازیان هر لوری ته خپاره شوی وه، اوس مرکز او اعلی سپه سالار ته دا پته نه لگیده چې زمونږ ټول زیان څومره شویدی او څومره غازیان ژوندی پاتی دي خو د دی خبری معلومات ورته کیده چې دښمن ته هم زیات زیان رسیدلی او بیا په مصر باندې تر ډېر وخته پوری حمله نشی کولای. پدی ډول جگړه باندې کومه گټه هم نه رسیدله ځکه چې کوم ځای پری نه نیول کیده او لښکر ته ځانی زیان هم رسید.

په همدی حالاتو کې تقی الدین سلطان صلاح الدین ایوبی ته د خپل یو قوماندان پواسطه احوال ولیږلو، هغه ویل چې یوازی په یو صورت کې فتح او کامیابی لاس ته راتلای شي چې هغې پوځ ته مرسته او کومک ورسپړي. ټول پوځ خپور او پراخه شوی و د هغوی د بری لپاره نور پوځ او لښکر ته

ارتیا وه، تقی الدین له سلطان صلاح الدین ایوبی خخه دا هم غوښتی وه که چیری مرسته نشی راتلای نو ایا خپل پوخ راتول او له سودان خخه راوخی؟ په مصر کې چې کوم پوخ پاتی و هغه د پولو او سرحداتو لپاره هم کافی نه و نو د هغې محاذ ته لیږل هیڅ امکان نه درلوده.

سلطان صلاح الدین ایوبی د پشا تگ سره عادت نه و نو خکه هغه ته دا فیصله کول گران شول چې اوس ورور ته خه ډول حکم او سلا ورکړی خو هغه حقایق په نظر کې ساتل خکه هغه پدی حالاتو کې هیڅ ډول مرسته نشوه ورکولای، هغه خپله مرستی ته ارتیا لرله خکه هغه د صلیبی یرغلگرو سره په جگړه بوخت و. نو خکه په ژور فکر او سوچ کې پریوت.

د تقی الدین قوماندان سلطان صلاح الدین ایوبی ته د جگړی حالات بیان کړل خو د صلیبی داره مارانو د هغو وړانکاریو په هکله یې هیڅ هم ونه ویل چې هغوی د اسلامی هیواد او اسلامی امت په خلاف پیل کړی وه. کیدای شي چې قوماندان ته به هغه حالات معلوم نه وه خکه چې ډېر وروسته هغه رسوا شول.

د تقی الدین پوخ په داسې کوچنیو کوچنیو گروپونو وویشل شو چې شمیر یې لس لس کسانو ته رسیده. په ځینو برخو کې د کوچیانو کړدی، چوپالونه او جونگړی هم وی، په ځینو سیمو کې شنه چمنونه، ونی او اوبه هم وی خو زیات نه بلکې ټوله سیمه وچه او د شگو دریا ب و.

یو ماښام دری غازیان خپل مشر او قوماندان ته راغلل چې دوه پکې زخمیان هم وه، هغوی وویل: چې زمونږ گروپ ټول دوه ویشت کسان وه چې یو قوماندان او پاتی غازیان وه، د ورځی دا گروپ چیری پت و، د هغوی قوماندان د ورځی داسې گرځیده لکه چې پیره کوی یا دا چې چاته سترگی په لاره دي. پدی وخت کې یو سودانی اوبن سپور را پیدا شو او کله یې چې قوماندان ولیده نو تم شو.

قوماندان ورغی د هغه سره یې خبری وکړی خو معلوم نشول چې څه خبره به یې ورسره کړی وی خو قوماندان مونږ ته وویل چې اوښ سپور هغوی ټول خپل کلی ته بللی یاستی، د شپې به د کلی خلک مونږ میلمانه کوي او د دښمن کوم ځای به هم ورته په گوته کوي. پدی خبره ټول غازیان خوشحال شول ځکه هغوی ته د میلستیا سره سره د دښمن سره د جگړې وخت هم پلاس ورتللو، د لمر پریوتو سره جوخت دا گروپ د هماغه کلی په لوری وڅوځیده، کله چې ټول هلته ورسیدل گوري چې درې جونگړی دي چې چار چاپیری یې ونی او تر مخ روانی اوبه هم وی.

غازیان د جونگړو څخه د باندی په شگو باندی کیناستل خو قوماندان یوی جونگړی ته ننوت، مشعلونه بل شول او ټولو غازیانو ته خوراک او څښاک ورکول شو، قوماندان د جونگړی څخه بهر راووت او غازیانو ته یې وویل چې ټول ویده شي چې بیا به د حملی لپاره راپاخول شي.

په هغو کې درې کسان چې خپل مشر قوماندان ته راغلی وه یو پکی د شپې ویده نشو یا دا چې سترگی یې پرانستی هغه په یوه جونگره کې د بنځو خنداگانی واوریدی، دی غازی هغې جونگړی ته ور وکتل گوری چې قوماندان د دوه بنکلو او بنایسته نجونو سره ټوکی ټکالی کوی، شراب یې تر مخ پراته وو، نجونی په اطرافی جامو کې وی خو اطرافی نه معلومیدی.

غازی د باندی خپ خپ اوازونه واوریدل چې یې وکتل نو ډېر خلک دی لوری ته را روان او په لاسونو کې یې توری او برچی دي غازی د جونگړی یو لوری ته پټ شو تر څو د دی خلکو له حال څخه ځان خبر کړی، د راغلو خلکو څخه یو جونگړی ته ننوت او وی ویل: څرنګه وروره! کار پیل کړو؟

قوماندان ورته وویل: تاسې راغلی؟ ټول ویده دی، سمدستی یې ووژنی، پدی سره نجونو په کرس کرس وخنډل. راغلی خلک په ویدو او بی خبره غازیانو ورپریوتل، ځینی په خوب کې په شهادت ورسول شول کوم چې رابیدار شول هغوی جگره وکړه. دوه غازیانو تینسته وکړه او کوم غازی چې د جونگړی خواته پټ شوی و هغه هم ورسره یو ځای شو او درې واړه په یو

لوری روان شول خو د هغه دواړه ملگری زخمیان وه. هیڅوک د هغوی پسی رانغلل ځکه چې تیاره شپه وه او هغوی چا ونه لیدل، دا څرگنده نشوه چې قوماندان او بن سپاره بی لاری کړی و او که له مخکې څخه یې د دښمن سره لاره جوړه کړی وه او د خپلو غازیانو لپاره وخت کتلو، د دی پینسی څخه دا معلومات وشو چې دښمن د غازیانو د ختمولو لپاره له جگری څخه بر سیره نوری لاری هم کتلی او د بنځو څخه هم پدی لاره کې کار اخلی. دښمن د انسانی فطرت له غریزو او خواهشاتو څخه کار اخیستلو ځکه پداسې دښتو او بیابانو کې انسان د خپل خواهش د پوره کولو لپاره په تلوسه کې وی.

دښمن هم د خپل پوځ پوسیله غازیان لتول او هم یې د هغوی په خلاف پت جنگ پیل کړی و. کله چې څو داسې پینسی وشوی نو غازیان یې پوه کړل چې د چا په جال او لومه کې پرینوځی.

د دی پینسو څخه یوه داسې هم وه چې د غازیانو قوماندان عطا الهاشمی په یو ځای کې ناست وه، د هغه ټولی په څو کوچنیو گروپونو ویشل شوی و. دا د مصر څخه د سامان راتللو لاره وه، عطا الهاشمی د خپل گروپ پوسیله چې شمیر یې تر سلو هم کم وه ټوله لاره خوندي ساتلی وه، هغه د دښمن په حمله کوونکی ډلی باندی ډېری سختی حملی وکړی او هغه یې له کاره وغورځول، هغوی به ناڅاپی په دښمن ورپریوتل، دښمن د هغوی د ختمولو لپاره ډېر کوبښښ وکړ خو پرته د څو غازیانو شهید کولو څخه یې بل کار ونشو کړای.

عطا الهاشمی د غونډیو په منځ کې ناست و، د هغه سره شپږ اوه غازیان هم وه، دا د هغوی مرکز و، هغه یو بودا سړی د دوه اطرافی نجونو سره ولیده، نو هغه دری واړه دوی ته نژدی راغلل، نجونی سودانی معلومیدی خو جامی یې اصلی نه بلکې بدللی وی، د هغوی په څیرو باندی گرد او دوری وی، غمجن او اندښمن معلومیدل، نجونی د بودا شاته پتی شوی چې دا د شرم او حیا څرگندول وه. هغه سړی په نیمه مصری او نیمه سودانی

ژبه وویل: چې مونږ مسلمانان یو او دا دواړه زما لورگانی دي، هغوی د لورې څخه مړی کيږي، نو د خوراک او څښاک لپاره یې څه وغوښتل.

عطا الهاشمی د سوډان په ژبه پوهیده، هغه کماندو و، هغه د کماندوی حملو د بری لپاره سوډانی ژبه یاده کړی وه، د هغه سره د خوراک او څښاک کمی نه وه، ځکه دوه درې ځلې د سامان کاروان تیر شوی و نو هغه ورڅخه د خپلو غازیانو لپاره پریمانه شیان اخیستی وه ترڅو هغوی خپل کار په ښه توګه سرته ورسولی شي. هغوی درې واړو ته یې خوراک او څښاک ورکړه او بیا یې ورڅخه وپوښتل چې هغوی له کوم ځایه راغلي او اوس چیرې تلوونکی دي؟ هغه سرې ورته د یو کلی نوم واخیست او بیا یې وویل: چې زمونږ کلی په جګړه کې راګیر شوی چې کله ورته مسلمانان راځي او کله سوډانیان هغوی د خوراک شیان په کور کې نه پرېښودل، هغه به د پوځیانو څخه خپلی لورگانی هم پټی ساتلی خو نور په تنګ راغی او د کور څخه راووت، هغه د خپلو لورگانو عزت خوندي ساتی، هغه وویل: چې زه مسلمان یم او غواړم مصر ته ولاړ شم خو اوس حالات بالکل خراب دی.

بیا یې عطا الهاشمی ته وویل: که ممکن وی د حالاتو تر ښه کیدو پورې دوی ستاسې سره پاتی شی نو دا په دوی ستاسې لوی احسان وی او د مسلمان شان دی چې د مظلوم مرسته په هر ځای کې د خپل طاقت او قدرت په اندازه کړی او کوی.

عطا الهاشمی ځواب ورکړ ترڅو چې زه دلته وم تاسې درې واړه به ساتم! بودا سرې وویل: تاسې دا دواړه زما لورگانی درسره وساتی او زه درڅخه څم ترڅو خپل څاروی می چې د شپون سره امانت پرېښودی دی خرڅ کړم او دوه درې ورځې وروسته بیرته راځم!

یوی نجلی په معصومه ژبه وویل: زه چې ستاسې ژوند ته ګورم نو ډېره حیرانیږم چې څومره سخت ژوندي مودی! ایا ستاسې خپل بچیان او کورنۍ نه یادېږي؟

عطا الهاشمی وویل: ټول رایا دیرې خوزه خپل مسئولیت نشم هیرولاي!

۲۰۰

داسې معلومیده چې نجونی د خوراک او خبناک څخه وروسته تازه او روغی شویدی، یوه غلی ناسته وه خوبلی خبری کولی، هغې چې خومره خبری کولی په هغې کې د عطا الهاشمی او د هغه د غازیانو لپاره د مرستی او ملگرتیا خبری وی.

نجلی وویل: چې تاسې د خپل وطن څخه دومره لری خپل ځانونه بربادوی - په دی خبره عطا الهاشمی ناڅاپی ودریده او خپلو ملگرو ته یې وویل: د دی سری پنی په رسی وتړی او بیا یې زما په آس پوری کلک کړی، غازیانو د هغه پنی کلکی وتړلی او بیا یې په آس وتړلو او هغه یې خلاص کړ.

عطا الهاشمی یو غازی ته وویل: چې په آس سپور شی، هغه غازی سپور شو، عطا الهاشمی دواړه نجونی یو ځای جوختی ودرولی او دوه غازیان یې د غشو سره راوغوښتل، غازیانو ته یې وویل: چې هغوی غشی په لیندو کې کیږدی او د نجونو تندی په نښه کړی بیا یې آس سپاره غازی ته وویل: چې ځان مندی ته چمتو کړی.

په آس پوری تړلی سری پدی ښه پوهیده چې آس منده کړی نو د ده به بیا څه حالت کیږی.

عطا الهاشمی هغې دری وارو ته وویل: زه یوازی یو ځل تاسې ته وایم چې خپل ځان سم راویژنی او خپل مقصد بیان کړی کنه بیا د بلی خبری وخت نه درکول کیږی.

چپوالی په ټولو خپور شو، دواړو نجونو خپل ملگری ته وکتل چې د آس پوری تړلی شوی په ځمکه پروت و، دری وارو په سترگو کې سره سلا مشوره وکړه نو سری وویل: زه خپل ځان معرفی کوم! عطا الهاشمی ورغی او په خوا کې ورته کیناسته وویل: که ریښتیا بیان دی وکړو نو بیرته دی خوشی کوم!

هغه سری عطا الهاشمی ته وویل: او د کانری پشان سریه! زه د گلانو پشان دوه نازکی نجونی تاته خوشی کوم او ته هغه په غشو باندي ولی! هغه

ته د خان سره وساته او لری ځای ته لار شه که دا بیه درته کمه ښکاري نور څه وغواړه هم یې درکولای شم!

که د سرو زرو غوښتنه دی وکړه د ماښام څخه مخکې یې درته رارسوم! عطا الهاشمی پورته شو او آس سپور غازی ته یې وویل: چې آس خو گامه وړاندی بوځه!

آس روان شو نو سوډانی چیغی کړی عطا الهاشمی حکم وکړ چې آس تم کړه! بیا هغه سړی ته ورغی او ورته وی ویل: سمه خبره وکړه هغه سړی ومنله چې زه د سوډان جاسوس یم او صلیبیانو راته روزنه او تړینگ راکړی، د نجونو په هکله یې وویل: چې هغه مصریانی دی خو صلیبیانو د وړانکاری لپاره روزلی دی.

عطا الهاشمی د هغه پښی راخلاصی کړی او بیا یې ځینی پوښتنی ورڅخه وکړی.

بوډا وویل: چې مونږ ته دا دنده سپارل شوی چې د نجونو او سرو زرو په واسطه په سوډان کې خپاره شوی مجاهدین ووژنو او یا یې خپل ملگری کړو که داسې ونشی نو ژوندی یې خپلو کسانو ته په لاس ورکړو.

بیا یې وویل: چې تاسې د کاروان لاره داسې کلکه ساتلی چې صلیبیانو سره د ټولو کوښښو هغه تر خپلی ولکی لاندی رانه ویستلی شوه، نو هغه ته د دی نجونو سره یو ځای وظیفه وسپارل شوه چې عطا الهاشمی خپل کړی یا دا چې ژوندی یې راولی او که نه کیده نو وی وژنی - خو زه حیران یم چې تاسې د دی ښکلو نجونو په لیدلو هم زمونږ د خبرو اترو اثر لاندی رانغلی او سمدستی راباندی پوه شوی نو ای مجاهده! ولی تا دا دوه ښکلی نجونی قبولی نکړی؟

عطا الهاشمی ورته وخنډل او بیا یې وویل: زما ایمان او عقیده دومره خامه او کمزوری نده چې پداسې شیانو خرابه شي! عطا الهاشمی دواړه نجونی هم راوغوښتلی، زیاتی خبری کوونکی نجلی وویل: چې زمونږ سره به اوس څه رویه او چلن کیږي؟

عطا الهاشمی ورته وویل: چې سبا سهار به هغوی خپل مشر سالار تقی الدین ته استعل کيږي، هغه درې واړه خپلو غازیانو ته وسپارل او ورته یې وویل چې جلا جلا یې سره وساتې، کله چې د هغوی لټون او تلاشي واخیستل شوه نو د درې واړو څخه خنجرونه راووتل او د سپرې سره یوه پوږی پوږ هم وه چې په هغې کې حشیش تړل شوی وه .

لمر پریوتو چې د هغه د ټولې یو گروپ را ورسیده، هغه خپل غازیان هر لوری ته خپاره کړي وه، هغه ټولو ته وویل: چې دا وړانکاری جاسوسان دي، کیدای شي د هغوی ملگرو ته معلومه شي چې دوی نیول شوی نو د هغوی د خلاصولو لپاره حمله کیدای شي، د دی خبرو څخه وروسته هغه ویده شو، هغه ځای لوړ او ژور و، هغه د خوب څخه مخکې وکتل چې درې واړه په څه حالت کې پراته دي، هغه د غوندې په یو اړخ کې پریوت چې خپلو ملگرو نشو لیدلای، هغه سمدستی ویده شو خو لږ وروسته را بیدار شو او په ذهن کې یې دا وگرځیده چې دا دوه نجونی څومره ښکلی او څومره معصومی دي او صلیبیان هغوی څومره خرابی استعمالوی. که دا دواړه په کوم مسلمان کور کې پیدا شوی وای نو هغوی به د ښکلو ناو په شان واده شوی وای، هغه ته خپله میرمن ورپه یاد شوه چې په څه ډول د هغه کورته را واده شوه، د هغه په خیال او تصور کې خپل میرمن راغله او د ډرامې پشان حالت ورته پیدا شو، هغه د خیالونو او تصوراتو په دنیا ورگډ شو، پدی وړانه او ویجاړه دښته کې دی خیالونو او تصوراتو په هغه باندې نیشه راوسته، پداسې دښتو او بیابانونو کې مجاهدین په همداسې خیالونو کې خپل وخت تیروی .

پدی وخت کې سپوږمۍ راوختله او هر لوری ته روښنایی خپره شوه، هغې د جادو پشان کار وکړ او هر لوری ته یې داسې اثر ورغورځولو چې د مرگ خطر د خلکو له ذهن څخه وځی .

عطا الهاشمی راپورته شو او په هغه لوری ولاړ کوم ځای کې چې دواړه نجونی پرتی وی، هغه پداسې شکل ولاړ لکه خپل کسان گوری او حالت یې

معلومی . هغه دواړه نجونی یو ځای پرته وی شا او خوا یې مجاهدین پراته وه .

د نجونو ملگری د دوه دری غازیانو په حلقه کې پروت و، عطا الهاشمی پخپله پښه د یوی نجلی پښه زور کړه نو د هغې سترگی خلاصی شوی، هغې وپېژانده نو راپورته شوه، د عطا الهاشمی سره روانه شوه، نجلی پدی ډېره خوشحاله وه چې قوماندان د هغې د حسن او ښکلا تر جادو لاندی راغی نو په خوښی ورسره روانه شوه، هغه خپلو همسنگر ملگرو ته کتل چې په څومره بی پروایی سره ویده دی چې یوه نجلی ورڅخه پورته کړی شوه او دوی پری خبر هم ندی. هغه د غصی پر ځای پخپلو کسانو رحم راغی چې پداسې دښتو او بیابانونو کې جگړه کوی، هغوی پرته له الله جل جلاله څخه د بل چا تر کنترول او څارنی لاندی نه وه ځکه چې مرکز یې ختم شوی و.

نجلی هغه خپل د ملاستی ځای ته بوتله، د هغې په سر پرونی نه و، د سپوږمی رڼا د هغې په وینستانو باندی داسې لگیده لکه چې د سرو زرو تارونه وی، تر ډېر وخته پوری هغه نجلی ته کتل او هغې ده ته کتل .

نجلی په څمارونکی خندا او اواز سره وویل : زه پدی حیرانه یم چې ته ولی ویرېږي - ایا ته ماته اړتیا نلری ؟

عطا الهاشمی ورته همداسې پته خوله کتل نو نجلی د هغه یو لاس راو نیولو او پخپلو شونډو یې کینبوده، بیا یې وویل : زه پوهیږم چې تا ولی زه راوستم وخت غنیمت و بوله او د فکر او خیالاتو د دنیا څخه بیرون شه ؟

عطا الهاشمی خپل لاس د هغې څخه را خلاص کړ وویل : زه پدی فکر کوم چې ستا پلار به هم زما پشان یو سړی وی زه هم پلار یم زما او ستا د پلار په منځ کې د اسمان او ځمکی توپیر دی !

ستا پلار څومره بی غیرته دی او زه د غیرت ساتلو په خاطر پدی دښتو او بیابانونو کې خپل اولادونه یتیمان او میرمن کونده کوم .

نجلی وویل : زما هیڅ پلار نشته! لیدلی به می وی خو په یاد می ندی !

عطا الهاشمی وپوښتل : ایا مړ شوی دی ؟

نجلی وویل: دا می هیخ په یاد ندی!

عطا الهاشمی وپوښتل: مور دی چیری ده؟

انجلی خواب ورکړ: دا می هم په یاد ندی! زما دا په یاد ندی چې ایا زه په کوم کور کې پیدا شوی یم او که په کومه خیمه کې! خو اوس د داسی بی خونده خبرو وخت ندی.

عطا الهاشمی وویل: مونږ سپایان په همداسی خبرو وخت تیروا زه غواړم ستا په ذهن او تصور کې هم پخوانی یادونه راتازه کړم!

نجلی وویل: زه پخپله یو ښکلی او حسین یاد او خاطره یم! زه چې لږ وخت هم د چا سره تیر کړم هغه می بیا د تل لپاره یادوی خو زما خپل کوم یاد نشته.

عطا الهاشمی ورته وویل: خپل ځان حسین او ښکلی یاد نه بلکې بد او خراب یاد وگڼه! ستا څخه ماته د صلیبیانو سوډانیانو او تش په نامه مسلمانانو د گناهونو بدی بوی راځی!

ته چې ماته رانژدی کیږي نو ماته کانگی راځی، تا هیخ نارینه نه یادوی، ستا پشان د ښځو ښکاریان نن دلته او سبا په بل ځای کې وي چې کله ورته دویم ښکار پلاس ورشي لومړی یې له یاده ووځی! ستا دا ښایست او حسن د څو ورځو میلمه دی! ته زما په واک او بند کې یې! زه ستا دا غولونکی خیره د تل لپاره بد شکله او بدرنگه کولای شم خو دی ته هیخ اړتیا نشته! دا دښته، شراب او بدکاری به تا په یو کال کې وخورى او داسې مړاوی گڼل به درڅخه جوړ شی چې خلک به دی بیا لری غورځوی!

دا صلیبیان او سوډانیان به بیا تا لری غورځوی او ته به سوال او خیر غواړی! ته به بیا د ډېرو خرابو او بدو خلکو ښکار شي! عطا الهاشمی داسې اغیزناکی خبری کولی چې د نجلی په خیال ذهن او فکر کې طوفان او بدلون راپیدا شو.

مسلمان قوماندان ورته ویل: زما یوه لور ده چې ستا څخه به دوه دری کاله کوچنی وي، د هغی واده به د یو عزت مند ځوان سره کیږي چې زما په

شان به یې په ملا کې توره تری او په ښکلی آس به سپور وي . هغه به زما په شان د جگړې د میدان شهزاده وي او زما لور به ناوی کیږي، هغه به د خپل خاوند په زړه او کور حکومت کوي ، خلک به زما د لور لیدل غواړي خو هغه به نشی لیدلای، زه به هم په هغې ویاړ کوم، خاوند به یې د هغې سره داسې مینه او محبت کوي چې تر زور والی پوری به هم هغه نه ختمیږي بلکې زیاتوالی به پیدا کوی .

ستا د لیدلو لپاره په هیڅوک هم په تلوسه کې نه وي، ځکه چې ته یو لوڅ راز یې ، ستا عزت د هیچا په زړه کې نشته ! او هیڅوک تا د مینې او محبت وړ نه گڼی .

نجلی وویل : ته ولی ما سره داسې خبری کوی ؟

عطا الهاشمی وویل: زه تا پدی پوهوم چې ستا پشان نجونی او لونی پاکی او مقدسی وي! مونږ مسلمانان لورگانی د الله جل جلاله رحمت او پیغام گڼو، که د عصمت او عفت په معنا پوه شي نو پر تا به د الله جل جلاله رحمت راووریږي خو پدی نه پوهیږي ځکه ته په هغې مینه او محبت نه پوهیږی کوم چې د روح تل ته ښکته کیږي، ته بد مرغه او بد نصیبه یې ، تا د خلکو هوس لیدلی خو محبت او مینه دی نده لیدلی .

عطا الهاشمی ورو ورو غږیده، د هغه په اواز کې اثر او اغیزه وه، خو نجلی پدی حیرانه وه چې دا خو د نورو خلکو په شان نارینه دی او د دی ښکلا او حسن ته هیڅ اهمیت نه ورکوی .

عطا الهاشمی د کانږی پشان سړی هم نه وبلکې په ولولو او احساساتو

کې ډوب و .

انجلی بی هوسیلی شوه او ویی ویل: ستا په خبرو کې داسې خمار او نیشه ده چې ما په شرابو او حشیشو کې هم نده لیدلی، زه ستا په خبرو نه پوهیږم خو هره خبره زما زړه ته ښکته کیږي .

نجلی ډېره هونبیاره وه ځکه چې د وړانکارۍ لپاره هونبیار او ذهین انسانان غوره کیدل، نارینه یې په گوتو نخول او گډول د هغوی د لاسونو

ایمان پوروونکی

لوبه وه او د ماشوموالی خخه پدی هکله روزنه ورکړل شوی وه خودی مؤمن نارینه د دی زهرجن مار زهر خنشی او بی اثر کړل .

نجلی د عطا الهاشمی خخه بیا ډیری پوښتنی وکړی چې خینی په دین پوری اړوندی وی، اوس د هغې په خبرو او پوښتنو کې وړانکاری نه وه او په طبعی توگه یې خبری کولی، هغې په اخر کې پوښتنه وکړه! تاسې به ماته څه سزا را کوی؟

عطا الهاشمی وویل: زه تاته هیڅ ډول سزا نشم در کولای؟ سبا سهار به زه تاسې خپل مشر سالار ته استوم!

نجلی وپوښتل: هغه به زمونږ سره څه سلوک کوی؟
عطا الهاشمی وویل: هغه څه به درسره کوی چې کوم زمونږ په قانون او دین کی وی!

نجلی وپوښتل: تاسې زما خخه کرکه او نفرت کوی؟
عطا الهاشمی ځواب ورکړ نه هیڅکله کرکه نکوم!
نجلی وویل: ما اوریدلی دی چې مسلمانان د یوی خخه زیاتی میرمنی کولای شي! که تاسې ما خپله میرمن وگرځوی نو زه به ستا دین قبول کړم او تر اخری عمره پوری به ستا خدمت کوم .

عطا الهاشمی وویل: زه تا خپله لور گرځولای شم خو میرمن نه! ځکه چې ته زما په لاس کې مجبوره او بندی یې! ته زما هم په پناه کې یې او هم په بند کې، هغوی په خبرو کې بوخت و .

د نجلی ملگری سړی د دری غازیانو په منع کې پروت و خو هغه ویده نه بلکې وینس و، هغه ولیدل چې قوماندان یوه نجلی له ځان سره راپورته کړه او بیا یې بوتله، هغه پدی خوشحاله وه چې هغه به عطا الهاشمی ته دوکه ورکړی هغه به ووژنی یا به یې له ځان سره بوځی. هغه همداسې په ځمکه د نجلی د راتللو په هیله پروت و، ډېر وروسته هغه ولیدل چې د دی په شا او خوا کې پراته غازیان بی پروا او بی هوشه پراته دي - هغوی باید بی هوشه او بی سده وای ځکه چې ماښام هغه سپایانو ته په خبرو خبرو کې حشیش

(چرس) ورکړی وه، د هغه څخه یوه پورې حشیش ویستل شوی وه خو لږ څه یې په خپله چین کې پټ کړی وه، کله چې مسلمانو غازیانو هغه وڅښل نو د نه عادت په سبب یې ډېر کلک او سخت بی سده او بی هوشه کړل، سوډانی جاسوس د تینبتي کوښښ کاوه

چې ښه زیات وخت تیر شو او نجلی بیرته رانغله نو سړی پوه شو چې نجلی هغه لری نشی بیولای نو ځکه باید همدلته ځای پر ځای ووژلی شي، هغه د ویدو او بی سده غازیانو څخه یوه لینده او څو غشی راواخیستل او بیا د قوماندان په لوری ورغلو، د سړی په لوری د عطا الهاشمی شا وه خو د نجلی مخ په هماغه لوری و، هغې هم خپل ملگری نشو لیدلای ځکه چې هغه د شگو د یوی غونډی شاته و، کله چې هغه سړی رابنکاره شو او لینده یې معلومه شوه پداسې حال کې چې عطا الهاشمی د خپل مرگ څخه ناخبره ناست و، د هغه خنجر په تیکی او په ځمکه پروت و.

نجلی ناڅاپی خنجر له تیکی څخه راوویست او عطا الهاشمی په هغې ورتوپ کړ چې خنجر ورڅخه واخلي خو نجلی خنجر د خپل ملگری په لوری په ډېره چټکتیا سره وویشت.

واتن او فاصله څو گزه وه. هلته د آه اواز پورته شو، خنجر د سوډانی جاسوس په شا رگ کې ونښت خو هغه د لیندی څخه غشی خوشی کړ، څرنګه چې غشی په ورخطا یې سره خوشی شوی و نو ځکه یې ښه خطا شوه او د عطا الهاشمی څخه بل لوری ته ولاړ او ونښت، هغه چې ولیدل نو غشی د نجلی په سینه کې نښتی و، هغه منډه کړه د غشی د ویشتلو په لوری ولاړ، هلته خنجر د سوډانی په شا رگ کې نښتی و او هغه د وتلو کوښښ کاوه. چې کله یې خنجر وویست نو راپورته شو، عطا الهاشمی د دی ویری څخه چې په خنجر حمله ونکړي یو دم پورته شو او دواړه لتي یې د سوډانی په سینه ورخوشی کړی او هغه یې لری پر مخ وغورځولو، پدی لټو سره عطا الهاشمی هم وغورځیده خو زر راپورته شو او ودریده، سوډانی بیا

راپورته نشو ځکه د رگ څخه یې وینی راخوتیدی. عطا ورڅخه خنجر واخیست او د نجلی په لوری ورغی، نجلی د خپل ملگری خوشی شوی غشی په سینه کې نیولی او قلاره پرته وه، هغه تردی وخته پوری ژوندی وه خو د غشی ویستلو کوم بندوبست نه و.

نجلی د عطا الهاشمی لاس ونيوه او په لړزیدلی اواز یې وویل: ما ستا ژوند بچ کړ، پدی خاطر خپل الله جل جلاله ته ووايه چې زما روح پخپله پناه کې واخلي ترڅو زما روح زما د بدن په شان پدی دبتو او بیابانو کې سرگردانه او لوغړن نشی، زما ټول عمر په گناهونو کې تیر شوی، ماته ډاډ راکړه چې الله جل جلاله به ستا د دی نیکی په بدل کې ستا گناهونه وېښی، زما په سر باندی داسې لاس راکش کړه لکه څرنګه چې یې د خپلی لور په سر راکشوی.

عطا الهاشمی د هغې په سر لاس راکش کړ او بیا یې وویل: الله جل جلاله دی ستا گناه معاف کړي، په تا باندی خلکو گناه کړی ته بی گناه یې، تا ته چا د نیکی لاره او روښنایی نه وه ښودلی.

نجلی په لړزیدلی او بند بند اواز زر او تیزی خبری پیل کړی او ویی ویل: د دی ځای څخه لږ لری د سوډانیانو مرکز دی هغوی غواری تاسې ټول ووژنی، نو ته په غور سره زما خبری واوره! ستاسې پوځ اوس دومره خپور شوی چې پرته د مرګ او بند څخه بل څه درته نشی په برخه کیدای.

ستاسې د هر قوماندان پسی زما پشان نجونی او نارینه اچول شویدی، تر اوسه پوری ما ستاسې څلور قوماندان وژلی، تاسې د خپل مصر غم وځوری، صلیبیانو هلته ډېر خطرناک او تباہ کوونکی پلان جوړ کړی.

ستاسې په پوځ او ملکی چارواکو کې داسې کسان شته چې هغوی د صلیبیانو غلامان او د هغوی څخه کومک اخلی او د هغوی لپاره کار کوي، هغوی ته زما پشان نجونی او سره زر ورکول کیږي.

مصر خوندی کړی او د سوډان څخه ووځی، د خپل قوم خائنان او غداران او د بل چا غلامان ونیسی، زه د چا نوم نه پیژنم خو څه می چې یادوه هغه

می درته وویل - تاسی لومرئی نارینه یاستی چي ماته مولور وویل: تا ماته د خپل پلار محبت او مینه راکړه، زه تاته د هغی دا بدله درکوم چي د خطرونو څخه دی خبر وم - خپل خواره گروپونه راټول کړی او د حملی د بندولو کوښښ وکړی - په دوه دری ورځو کې به په تا حمله او برید کیږي، د فاطمیانو او فدایانو څخه ځان وساتی، هغوی په مصر کې د هغو چارواکو د وژلو پلان جوړ کړی کوم چي د صلاح الدین ملگری او پلویان دی .
 د نجلی اواز په قلاړه قلاړه خپ کیده او بیا یې یوه ژوره سا وویستله او د تل لپاره چوپ شوه .

چي کله سهار شو عطا الهاشمی دواړه مړی او ژوندی نجلی د ځان سره کړل او د تقی الدین په لوری وخوځیده . هغه تقی الدین ته ټول حالات بیان کړل او د مړی نجلی اخرینی خبری یې هم ورته وکړی تقی الدین له مخکې څخه ورخطا او اندیښمن و او پدی خبرو نور هم ورخطا شو خو وی ویل: زه د خپل ورور د اجازی څخه پرته شاته نشم تللی! ما یو هوښیار قوماندان کرک ته لیږلی دی، د هغه تر راتللو پوری ځانونه کلک کړی .

کله چي سلطان صلاح الدین ایوبی د راغلی قوماندان په خبرو او راپور باندی ښه غور وکړ نو بیا یې خپل مرستیالان او سالاران راوغوښتل او ټول معلومات یې ورته بیان کړ هغه وویل: خپور شوی پوځ بیا راټولول او شاته راتلل هم آسان کار ندی ، دښمن به هغوی یو ځای کیدو ته نه پرېږدي. پشا تلل به د مصر په پوځ او زما سره پدی پوځ باندی هم بد اثر وکړی او د قوم زړه به مات شي، خود حقیقت څخه هم سترگی نشو پټولای، خپل ځان ته دوکه ورکول هم خطرناک کار دی ، د حقیقت غوښتنه دا ده چي تقی الدین خپل پوځ او لښکر راټول کړی او بیا پشا راشی ، مونږ هغه ته مرسته نشو ورکولای .
 مونږ اوس د کرک محاصره نشو پرېښودلای او سوډان ته هم نشو تللای، زما ورور ډېره زیاته غلطی کړی، ډېر غښتلی پوځ تباه او بربادیږی .

یو لوړ پوړی چارواکی وویل: دا باید یوه شخصی خبره ونه گڼل شي! مونږ باید په سوډان کې نور جنگ ختم کړو، د چارواکو او مشرانو د غلطو فیصلو په سبب غازیان بدنامیږي، مونږ باید قوم ته څرگنده خبره وکړو چې په سوډان کې زموږ د ناکامی سبب پوځ ندی.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: هو! دا زما د ورور غلطی ده او دا زما غلطی هم ده چې ما تقی الدین ته ویلی وه که چیری اړتیا پینښه شي نو زما له اجازی څخه پرته هم عملیات کولای شي، هغه دومره لوی عملیات پرته د پوره معلومات او مکمل پلان جوړولو څخه کړی او خپل پوځ یې د دښمن پلاس کې غورځولی دی. زه خپله غلطی او د خپل ورور غلطی د خپل قوم او سلطان نور الدین زنگی څخه پټول نه غواړم - زه تاریخ ته هم دوکه نه ورکوم، زه به پخپلو لیکنو کې دا ولیکم چې د دی ناکامی علت او سبب پوځ نه بلکې زه او زما ورور وه، که داسې ونه شي نو زما څخه وروسته واکمنان به تل تاریخ مسخه کوی، زه د اسلامی امت راتلونکو واکمنانو ته دا نمونه او مثال پرېږدم چې خپلی غلطی او گناهونه په بی گناه خلکو ونه تپي او بی گناه خلک ذلیل او سپک نکړي. دا داسی غلطی او چل دی چې اسلام سپیڅلی دین به د ځمکې په کره کې د پراخوالی پر ځای راغونډ کړي.

د سلطان صلاح الدین ایوبی څیره تکه سره شوه، اواز یې په لږزا شو، داسې معلومیدل چې هغه پخپله خوله د شا تللو ویل نه غواړي، هغه هیڅکله شاته شوی نه و، هغه په ډېرو سختو حالاتو کې هم جنگیدلی و خو اوس حالاتو مجبور کړی و، هغه د تقی الدین قوماندان ته وویل: تقی الدین ته ووايه چې خپل پوځ راټول کړی او د کوچنیو گروپونو په شکل یې خپل سرحد او پولی ته را ورسوی که څوک لاره درته ونیسی داسې جگړه ورسره وکړی چې دښمن درپسی تر خپل سرحدی پولی او مصر ته را داخل نشي - کوم گروپونه چې مصر ته را ورسېږي هغوی ټول سره یو ځای کړه که دښمن حمله وکړه چې ټول یو ځای مقابله وکړي. د خوندي پشاتگ لپاره کماندویان پکار واچوه، هیڅ گروپ د دښمن په محاصره کې مه خوشی

کوه، زه پشا تلل په اسانه نشم زغملی خو دا اوریدل نه غواړم چې زمونږ کوم گروپ وسله غورځولی او تسلیم شوی وی .

پشا تلل آسانه کار ندی ځکه د پر مختگ څخه په عزت شاته تلل گران وی، حالات په نظر کې ساته، د استازو تکړه ټولگی تل د ځان سره ساته، زه لیکلی پیغام نشم دراستولی ځکه په لاره کې خطر دی که ستا استازی ونیول شو نو د بنمن ته به معلومه شي چې تاسې تینسته کوی .

سلطان صلاح الدین ایوبی استازی قوماندان ته ډېری لارښوونې وکړې او بیا یې هغه رخصت کړ، د هغه د قدمونو آواز لا اوریدل کیده چې زاهدان څیمې ته راغی او سلطان ته یې وویل : چې له قاهرې څخه استازی راغلی . سلطان صلاح الدین ایوبی هغه خپلی څیمې ته راوبللو، هغه د جاسوسی ادارې چارواکی و، هغه د مصر څخه خطرناک او زړه ماتوونکی خبر راوړی و، هغه وویل : چې په مصر کې صلیبیانو ډېر خطرناک پلانونه پیل کړي، علی بن سفیان شپه او ورځ په هغې کې بوخت وی، اوس حالات داسې شوی چې د پوځي بغاوت خطر پیدا شویدی، پدی خبره د سلطان د څیری رنگ والوت ځکه که یواځی د مصر غم وایی نو هغه یې پروا نکوله، هغه په ډېر خطرناکو حالاتو کې مصر خوندي ساتلی و، د صلیبیانو او فاطمیانو لوی پلانونه یې خنثی او ختم کړي وه، د سمندر له لاری یې د صلیبیانو لوی لښکر ته ماتې ورکړې وه. د خلیفه د لری کولو ستر او خطرناک گام یې په پوره کامیابی سره پورته کړی و خو کله یې چې کرک محاصره کړ نو پښو ته یې ځنځیرونه پریوتل، که چیری هغه نه وي نو د جگړې نقشه بدلیدای شوه، د کلا څخه برسیره هغه د صلیبیانو لوی او خطرناک لښکر په هوار میدان کې کلا بند کړی و، هغه پوځ هر وخت د محاصر د ختمولو کوښښ کاوه او پرله پسې بریدونه یې کول، هلته خونړی جنگونه کیدل .

سلطان صلاح الدین ایوبی د خپلو ویاړلو تاکتیکونو په برکت د صلیبیانو لپاره افت او بلا جوړ شوی وه ، د ده څخه پرته د دی جگړې مخ په وړاندی بیول امکان نه درلوده .

بل لوری ته د سوډان حالاتو هم مصر ته خطر پیدا کړی او دا یوه اضافی مسئله پیدا شوی وه، سلطان صلاح الدین ایوبی پدی اندینمن وچې که تقی الدین د تینستی په حالت کې له سوډان څخه راووت نو صلیبی او سوډانی پوځ به د هغه پسی مصر ته هم راشي او هغه به د مرکز څخه مخکې په لاره کې ختم کړي او مصر به تر خپل کنترول لاندی راولی. په مصر کې چې کوم پوځ موجود و هغه د حملی د منع کولو لپاره بس نه و، د کرک فتح او کامیابی هم ډېر زر امکان نه درلوده، په دواړو خبروکی د قاهری د پوځ د بغاوت خبر په هغه بابندی داسې دروند تمام شو چې د هغه پنی یې ولړځولی، هغه تر ډېر وخته پوری په خیمه کې سر تیت نیولی او گرځیده بیا یې وویل: زه د ټولو صلیبی لښکرو مقابله کولای شم، هغه لښکر هم چې په اروپا کې هغوی ساتلی دی، خو د خپل قوم څو ځاننان او غداران ماته ماتې راکوی.

د کفارو دا غلامان او پلویان ولی ځان ته مسلمان وایی؟ شاید هغوی به پدی نه پوهیږي که خپل دین بدل کړی نو بیا به هم صلیبیان هغوی تیل وهی چې تاسې وطن خرڅوونکی یاستی، تاسې پخپل قوم کې اوسې زمونږ څخه کومک اخلی او خپل قوم ته دوکه ورکوی. بیا هغه غلی شو، د هغه سره چې په خیمه کې کوم کسان ناست وه هغه هم چوپ وه. سلطان ټولو ته په وار وار وکتل او بیا یې وویل: الله تعالی زمونږ څخه ډېر سخت امتحان اخلی! که مونږ ټول په خپله خبره او لاره کلک پاتی شو د قیامت په ورځ به کامیاب و. هغه د خپلو ملگرو د ډاډ لپاره دا خبری وکړی خو د هغه څیری داسی څرگندوله چې هغه ورخطا او اندینمن دی خو خپله ورخطائی او اندیننه پتوی.

سلطان صلاح الدین ایوبی ته دومره ویل شوی وه چې په مصر کې حالات خراب دي خو اصل حالات ورته څرگند نه و کوم چې ډېر خطرناک او بوگتوونکی وه. د هغه د نشتوالی څخه صلیبیانو دا گټه پورته کړه چې د

مصر دری څلور لوړ پورې چارواکي يې پخپل لاس کې ونيول او د هغوی څخه يې پخپله گټه کار اخيستلو.

تقی الدین چې کله په سوډان حمله وکړه نو دری څلور ورځي وروسته يې سامان وغوښت، استازی وويل: چې بايد ډېر زيات سامان زر تر زره واستول شي خو تر دوه ورځو پورې هيڅ کار هم ونشو، کله چې د سامان استولو د مسئلې څخه وپوښتل شول نو هغه دا گوت نيونه وکړه چې په يو وخت کې د دوه محاذونو خلاصول غلط کار دی او دواړو ته سامان له کومه کيږي. يوه لاره دا ده چې د مصر پوځ وږي وساتل شي، د بازار څخه ټول شيان راټول شي او په قاهره کې گراني او قيمتي پيدا شي.

دا د لوړې پورې چارواکي مسلمان و، د سلطان صلاح الدين ايوبی د کابينې څخه هم وه، د هغه په نيت باندې چا شک نشو کولای، د هغه خبره ومنل شوه چې ريښتيا هم غله دانه په بازار کې کمه ده، خو هغه ته وويل: شول چې هر څرنګه کيږي بايد محاذ ته سامان واستول شي، هغه کار پيل کړ خو دوه ورځي نورې هم پرې تيرې شوي، په پنځمه ورځ کاروان روان شو، دا د اوبسانو او کچرو لوی کاروان وه، مشوره او سلا ورکړل شوه چې د کاروان سره دی يو گروپ سپاره واستول شي چې دښمن پرې په لاره کې حمله ونکړي خو د سامان ليرېونکي چارواکي وويل: چې لاره خوندي ده، ځکه په مصر کې پوځ ته اړتيا ده، نو سامان پرته د ساتوونکو څخه واستول شو، شپږمه ورځ احوال راغی چې د سامان کاروان دښمن تالا کړي، سامان ورڅخه سوډانيانو اخيستی او د سپرليو ساتوونکي يې ټول وژلي.

په قاهره کې ټول چارواکي ډېر اندېښمن شول ځکه د سامان لوتيدل څه عادي خبره نه وه، هلته پوځ ته د سامان اړتيا وه نو د سامان برابرېونکي چارواکي ته وويل: شول چې همدومره سامان بيا برابر کړي، هغه وويل: اوس په بازار کې سامان نه پيدا کيږي، سوډاګرو ته بايد وويل: شي چې غلی دانی راپيدا کړي، سوډاګر راوغوښتل شول نو هغوی خپل گودامونه

خلاص کرل چې ټول خالی او تش وه، د غوښی لپاره یوه وزه، پسه، غوی او غواوی نه پیدا کیدی .

دا هم معلومه شوه چې د مصر پوځ ته هم پوره خوراک او څښاک نه ورکول کیږي او پدی توگه په مصری پوځ کې هم اندیښنه پیدا شوی .
سوداگرو وویل: چې د اطراف او کلو څخه هیڅ شی هم بازار ته نه راځی، د علی بن سفیان جاسوسی اداره ډېره فعاله وه، ډېر زر دا څرگنده شوه چې د بهر څخه خلک راځی او د مصر څخه د خوراک او څښاک شیان په لوړ نرخ اخلی د دی څخه څرگنده شوه چې د خوراک او څښاک شیان ټول د هیواد څخه بهر ته ځی، ټولو ته ورپه یاد شول چې څو کاله مخکې چې سلطان صلاح الدین ایوبی د مصر سوډانی پوځ مات کړی و د هغوی زیات کسان یې سرحدی سیمو ته ولیرل او هلته یې د کرهڼی کار ورباندی پیل کړ، هغوی اوس مصر ته خوراکي شیان نه ورکول ځکه چې هغوی په سوډان باندی د حملی کولو سره مخالف وه، دا بدلون په پنځه شپږو ورځو کې راغلی و، د دی څخه وروسته د سامان استولو کار پوځ ته وسپارل شو، د ډېر کوښښ څخه وروسته څه سامان برابر او د پوځ په ساتنه او حفاظت کې د سوډان محاذ ته واستول شو .

د لوړ پوړو چارواکو لپاره د سامان مسئله ډېره ستونزمنه شوه ځکه د دی څخه مخکې داسې حال کله نه و راغلی، هغوی پدی ویریدل چې که سلطان صلاح الدین ایوبی سامان وغواړي نو مونږ به څه ځواب ورکوو ځکه هغه دا کله منلای شي چې په مصر کې سامان نه پیدا کیږي، د دی ستونزی د حل لپاره دری کسيزه پلاوی وټاکل شو چې په هغې کې یو لوړ پوړی چارواکی سلیم الادریس د پلاوی د مشر په توگه وگمارل شو .

د شپي دری واړه د غونډی لپاره کیناستل نو دواړو وویل: چې سلطان صلاح الدین ایوبی په یو وخت کې د دوه محاذونو په خلاصولو سره لویه غلطی کړی او تقی الدین پایللی جنگ روان کړیدی .

الادریس وویل: فلسطین د مسلمانانو خاوره ده! دهغه خای خخه د صلیبیانو ویستل ضروری دی، هلته مسلمانان د چنجیو او طفیلیو پشان ژوند کوی، هلته د مسلمانو میرمنو عزت او حیا خوندي نده، جوماتونه د آسونو طبلی شویدی.

یو کس یې وویل: دا ټول دروغ او بهتان دي! ایا تا پخپلو سترگو لیدلی دي چې صلیبیان په مسلمانانو زور او زیاتی کوی؟

سلیم الادریس وویل: زه یو خرگند او معلوم حقیقت بیانوم!

دویم یې وویل: زمونږ خخه حقیقت پټول کیږي! دویم یې وویل: سلطان صلاح الدین ایوبی د عزت او درناوی سپری دی خو پخپل منځ کې د ریښتیا خبرو خخه باید ونه ویرېږو، هغه د خاوری او ملکونو د نیولو حرص نیولی دی.

که صلیبیان زمونږ دښمنان وای نو هغوی به په مصر باندي برید او فلسطین به یې خوشی کړی وای، هغوی یو طوفان دی چې مونږ ورته یوه ورځ هم نشو ټینگیډای، هغوی زمونږ نه بلکې د سلطان صلاح الدین ایوبی دښمنان دی.

سلیم الادریس وویل: ستاسې خبری ماته د منلو او زغملو وړ ندی! ښه خبره دا ده چې داروندي موضوع په هکله خبری وکړو.

یو یې وویل: ستا خبری هم زما لپاره د منلو او زغملو وړ ندی! خود یو سپری له خواهش خخه ټول قوم نشی قربانیدای، تاسې دواړو محاذونو ته د سامان لیږلو خبره کوی، د سامان حالت تا خپله لیدلی دی، چې نه پیدا کیږي، د سوډان محاذ ماتیدونکی دی، زما نظر دا دی چې د سوډانی محاذ سامان بند کړو، د دی به دا فایده شي چې تقی الدین به شاته راشي او پوځ به د وژلو خخه وساتل شي.

سلیم الادریس وویل: داسې هم کیدای شي چې مونږ سامان ور ونه لیږو نو تقی الدین به راگیر او ونيول شي! داسې هم کیدای شي چې زمونږ پوځ دښمن ته وسله وغورځوی!

سلا کار وویل: ودی غورخوی! مونږ به تور په پوخ پوری وترو.
 سلیم الادریس وویل: تاسې څه فکر کړی چې داسې خبری کوی؟
 هغه ځواب ورکړ: زما فکر او نظر ډېر څرگند او روښانه دی - سلطان
 صلاح الدین ایوبی په مونږ باندی د پوخ حکومت چلوی .

هغه پرله پسې د صلیبیانو سره جگړی کوی او قوم ته دا څرگندوی چې د
 مصر او قوم ساتوونکی یوازی پوخ دی .
 که سلطان صلاح الدین ایوبی امن او قلاری غوښتلی نو د صلیبیانو او
 سوډانیانو سره به یې جگړی نکولی بلکې د روغی جوړی او سولی تړون به
 یې کړی وای .

سلیم الادریس ډېر برگ شو ځکه هغه د صلاح الدین په خلاف او د
 صلیبیانو په پلوی خبری اوریدل نه غوښتل په غونډه کې سختی خبری
 وشوی، د پلاوی دوه کسانو هغه خبرو ته هم نه پرېښودلو، هغه اخر په تنگ
 شو او وی ویل: زه غونډه ختموم، سبا به ستاسې نظریات او خبری سلطان
 صلاح الدین ایوبی ته واستوم! بیا په غصه راپورته شو او ودریده .

یو ورځه ولاړ او بل د سلیم الادریس سره ودریده چې د هغه نوم ارسلان
 وه، ارسلان د نسب په لحاظ سوډانیانو ته نژدی و، هغه الادریس ته وویل:
 ته شخصیت پالوونکی او افراطی یې، ما درته حقیقت بیان کړ او بیا تاسې
 پری خفه شوی. زه اوس تاته دا سلا او مشوره درکوم چې سلطان صلاح
 الدین ایوبی ته هیڅ مه لیکه کنه دا به ستا لپاره تاوان ورسوی! د هغه په
 خبرو کې گوټ څنډنه او چیلنج و، ، سلیم الادریس هغه ته د پوښتنی په
 توگه وکتل نو ارسلان ورته وویل: که ته نه خفه کیږی نو زه ستا سره په
 یوازی ځای کې خبری کول غواړم.

سلیم الادریس وویل: همدلته یې راسره وکړه!
 ارسلان ورته وویل: زما کورته ولاړ شه! خوراک او څښاک زما سره وکړه
 خو دا لیدنه به یو راز وی .

سلیم الادریس د هغه سره کورته ولاړ، کله چې کورته ننوتلو نو داسې گمان یې وکړ چې د کوم پادشاه کورته ننوتی دی، ارسلان دومره لوړ پوړی چارواکی نه و. دواړه چې څرنگه په کوټه کې کیناستل نو یوی ډېری بنایسته او بنکلی نجلۍ په یو گرد پتنوس کې دوه د سپینو زرو پیالی او یو صراحی راوړ او د دوی په وړاندې یې کینسوده، سلیم الادریس د بوی څخه وپوهیده چې دا شراب دی نو د ارسلان څخه یې وپوښتل: ارسلان! ته خو مسلمان یې او شراب څښی؟ ارسلان وخنډل او بیا یې ځواب ورکړ: یو غړپ وڅښی بیا به تاسی هم په هغه حقیقت پوه شی په کوم چې زه تا پوهول غواړم.

د دی څخه وروسته دوه سوډانیان راغلل چې د دواړو په لاسونو کې څلیدونکی پتنوسونه وه چې خوراک پکې ایښودل شوی و، کله چې په دسترخوان باندې خوراک او څښاک کینسودل شوه نو سلیم الادریس په حیرانو سترگو ارسلان ته وکتل، ارسلان وویل: حیرانیږه مه ښاغلی سلیم الادریس! دا عزت او شان و شوکت تاته هم پلاس درتلاسی شی! زه هم ستا پشان متقی او پرهیزگار ووم خو اوس دوه نجونی زما په کور کې شته! د دمشق او بغداد د امیرانو او وزیرانو کورونه وگوره! هغوی خپل حرمونه د دی پشان زیاتو نجونو څخه ډک کړیدی، هلته شراب بهیږي.

سلیم الادریس وویل: دا نجونی، شراب او دولت د صلیبیانو کرم او پیرزوینه ده! ښځو او شرابو د اسلامی امت ریښی او ډډ خوسا کړیدی. ارسلان وویل: ته خو د سلطان صلاح الدین ایوبی په خوله خبری کوی! همدا ستا بد مرغی ده!

سلیم الادریس وویل: ته څه ویل غواړی! ماته شک پیدا شوی چې ته د صلیبیانو په جال او لومه کې پریوتی یې! ارسلان وویل: زه د پوخ غلام کیدل نه غواړم! زه پوخ غلام گرځول غواړم. د دی یوه لاره دا ده چې تقی الدین ته هیڅ سامان ونه لیږل شی بلکی هغه ته دوکه ورکړل شي چې هغه دی سامان راځی. هغه په دروغو همدا سې

جنگوی ترخو مجبور شي او وسله وغورځوي. بنکاره ده چې سودانيان به هغه وژنی او پوځ به یې د تل لپاره هلته ختم شي، مونږ به دا تور په پوځ پوری کړو او د قوم په سترگو کې به یې سپک کړو، نو بیا به سلطان صلاح الدین ایوبی هم د خلکو په وړاندې سپک او ذلیل شي تاسې زما خبره په غور سره نه اوری، تاسې ته به هیڅ تاوان او زیان نه رسیږي، تاسې ته به د دی په بدل کې دومره شیان درکړل شي چې هغه به په تصور کې هم نشي راوستلایي.

سلیم الادریس وویل: زه اوس ستا په مقصد او مطلب پوه شوم! ته ما ایمان خرڅولو ته رابولی، دا کار زه نشم کولای!

ډېر بحث او خبرو څخه وروسته سلیم الادریس وویل: د ته دومره خطرناکې خبرې پداسې بې پروایۍ ولی کوی؟ ایا ته پدی نه پوهیږی چې زه به دی بندی کړم او د خیانت سزا به درکړم؟

ارسلان ځواب ورکړ: نو ایا زه دا نشم ویلای چې ته پر ما دروغ پوری کوی؟ سلطان صلاح الدین ایوبی زما په خلاف هیڅ شی هم نه اوری.

سلیم الادریس حیران شو چې دومره غټ او لوی حکومتی چارواکی پدی درجه شیطان شویدی او په څومره زړورتیا سره خبری کوي.

سلیم الادریس یو حقیقی مؤمن او مسلمان و، هغه پدی خبره نه پوهیده چې ایمان خرڅول انسان د سپکاوي او ذلت کومی کندي ته غورځوی. د هغه سره د ارسلان د شیطانیت یوازی یوه لاره وه ځکه هغه د ارسلان څخه لوړ پوری چارواکی و، نو ارسلان ته یې وویل: زه پوه شوم چې ته څه ویل غواړی او څه کوی! ته چې کوم کار کوی د هغې سزا او بدله مرگ او اعدام دی! زه تاته اووه ورځی وخت درکوم چې خپل ځان او خپل فکر سم کړه او د اسلام د دښمنانو سره خپل اړیکې وشلوه او ماته ډاډ راکړه چې زه د اسلامی امت او اسلام ریښتني بچی يم! زه نور تا د سامان برابرولو څخه لری کوم زه خپله دا کار په غاړه اخلم! که اړتیا پېښه شوه نو زه تا پدی خپل جوړ کړی صلیبی

جنت کې بندی کوم! او اوه ورځی ډېر وخت دی، داسې نه چې په اتمه ورځ
تا جلاد لدی کور څخه وباسي!

سليم الادريس پاڅیده خو ارسلان خندل او بيا يې ځواب ورکړ: بساغلی
سليم الادريس! ستا دوه ځامن دي او دواړه ځوانان دي؟

سليم الدرېس وويل: هوا څه کوی زما زامن!
ارسلان وويل: هيڅ يې نکوم! زه دا در په گوته کوم چې ستا دوه ځوان
زامن دی او همدا ستا ټول اولاد دی!

سليم الادريس پدی کنایه او اشاره پوه نشو هغه وويل: شرابو ستا دماغ
خراب کړي! د دی وينا څخه وروسته هغه د باندي ووت.

د ارسلان د کور څخه چې کله سليم الادريس ووتلو نو نيغ علی بن سفیان
ته ولاړ او هغه ته يې د ارسلان ټولی خبری وکړی. علی بن سفیان ورته
وويل: چې ارسلان زما سره هم په شکمن لست کې شته خو د هغه په هکله
هيڅ ثبوت مونږ ندی پیدا کړی خو زمونږ تر څارنی لاندی دی.

سليم الادريس ډېر اندېښمن او حيران وه چې د ارسلان پشان سړی په
دومره زړورتيا سره خیانت او غداری کوي نو علی بن سفیان ورته وويل:
چې پدی کار کې هغه یوازی ندی بلکې څو کسان پدی پلان او پروگرام کې
شامل دي، دا میکروبوونه اوس پوخ ته هم رسیدلی او هلته خپاره شويدي.
پدی ورڅو کې مهمه مسئله سوډان ته د سامان لیږلو وه، سليم الادريس
علی بن سفیان ته وويل: چې ما ارسلان له کاره گوښه کړی اوس به خپله دا
کار کوو. علی بن سفیان هغه ته وويل: چې د یو منظم پلان او دسیسی به
توگه خوراکی شيان د هیواد څخه د باندي استول کیږي او دلته یو جبری
قحط او کموالی منځ ته راغلی.

علی ورته وويل: چې ما خپل څارونکی خپاره کړي چې شکمن کسان
ونیسی او د مسئلی اصلی علت څرگند کړي، هر چیری چې یوه بوری غله

و نیسی هغه دی ورڅخه سرکاری کړی. د دېر غور او فکر څخه وروسته هغوی د سامان لپاره لاره برابره کړه.

سلیم الادریس پخپلو ادارې او جهادی کارونو کې دومره بوخت او مصروف شو چې د ارسلان هغه اشاره یې له یاده ووتله چې ستا دوه ځوان زامن دی او همدا دی ټول اولاد دی.

سلیم الادریس پخپلو زامنو باندې پوره باور درلوده خو ځوانی لیونتوب او وړندوالی وی.

په قاهره کې د سلطان صلاح الدین ایوبی د نشتوالی په وخت کې د بد اخلاقی او بد کاری یو طوفان را الوتی و چې ځوانان یې رانغاړلی وه. دوه درې کاله مخکې هم همداسې یو باد را الوتی و خو دېر زړ تر کنترول لاندې راغی، دا ځل دا باد او هوا د ځمکې لاندې څخه را پورته شوه نو ځکه یې کار وکړ پدی کې لوبی، مداری توب او قمار (جواری) رواج پیدا کړ، په بنسکاره خو داسې شي نه بنسکاریده چې چا پری گوت نیونه کړی وای خو په پټه پدی لوب ځایونو کې د بد اخلاقی اډی او مرکزونه جوړ شوی وه.

په لوب ځایونو کې په پټه توگه داسې تصویرونه ایښودل شوی وه چې بالکل لوڅ او بریند وه او بیا دا ښودنه او نمایش د ځوانو او ښکلو نجونو پوسیله ځوانانو ته ښودل کیده چې هغوی د خپلو خنداگانو او اداگانو پوسیله گناه او بد اخلاقی ته تشویق کیدل.

هلته به ځوانانو ته حشیش هم ورکول کیدل تر څو د ځمکې څخه هوا ته پورته شي، دا کار د ځمکې لاندې کیده خو داسې څوک نه و چې گواهی او شهادت ورکړی ځکه چې چا به یو ځل دا شیان ولیدل او حشیش به یې وڅښل نو بیا به یې خپله گناه پتوله، پدی گناه کې داسې خوند وه چې بیا به هر وخت هغې ته په تلوسه کې وه. هغوی دا خبره د دی لپاره هم پټه ساتله که دا خبره بنسکاره شی نو حکومت به بیا د دی مخنیوی کوي او مونږ به لدی مزو او چرچو څخه بی برخي شو. پدی اخلاقی فساد کې ځوانان او پوځیان زیات راگیریدل، هلته په پټه د زنا اډی او مرکزونه هم جوړ شوی

وه، دا د بد اخلاقی او فساد فعالیت او ورانکاری خومره کامیابه وه؟ د دی خواب په کرک کې د صلیبیانو د ورانکاری استاذ هرمن جرمنی خپلو ملگرو ته داسې ورکاوه:

د هسپانیا تصویر جوړونکو چې دا تصویرونه جوړ کړي، هغوی د انسانانو بتان د خاوری څخه هم جوړولای شي، هغه د یوی بنځی او سپری لفر تصویر خپلو صلیبی ملگرو ته وښودلو، دا ډېر لوی تصویر وه چې په رنگه برس باندی په خو ښکلو رنگونو جوړ شوی و.

صلیبی چارواکو چې دا تصویر ولیده نو پخپلو کې یې سره لوخی او بی چوکاټه توکی پیل کړی.

هرمن وویل: ما داسې ډېر تصویرونه جوړ کړي او مصر ته می استولی او د هغې د ښودلو لپاره می پټ ځایونه هم برابر کړي، د هغه ځای څخه زمونږ د بری او کامیابی راپورونه راځی، ما د قاهرې په ځوانانو کې د بد اخلاقی او فحاشی آور بل کړیدی.

دا داسې غریزه دی چې یو ځل دا پورته شي بیا ټولی غریزی احساسات او ولولی ختموی که هغه د وطن مینه وی او که د دین او اخرت، دی تصویرونو په قاهره کې د ځوانانو او پوځیانو احساسات او ولولی بیکاره کړی، د دی تصویرونو خوند نیشه هم غواړي چې د نیشی شیان مو هم ورته برابر کړي.

زما ملگرو په قاهره او نورو کلو کې د اطرافی او صحرايي نجونو په شکل کې د ځوانو نجونو پوره لښکر ځای پر ځای کړی- دا بنځینه ورانکاری د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ او قوم دوینا او چینجی په شان خوری مخکې چې زما کسان نیول شوی وه د هغې نور علتونه وه، اوس ما نوی لاری او طریقې راویستلی چې هم کامیابی او هم نه نیول کیږي. اوس خپله مسلمانان زما د ملگرو ساتنه او حفاظت کوي او هغې ته نور هم زور ورکوی.

هغوی د دی فکری او ذهنی عیاشی عادی شویدی ، لږ وخت وروسته به زه د هغوی په فکر او ذهن کې د هغوی د خپل قوم، وطن او دین په خلاف زهر اچوم .

غونډی ته یو کس وویل: سلطان صلاح الدین ایوبی ډېر هوښیار سړی دی هغه چې څرنگه مصر ته راشي نو ستا ټول پلانونه به له خاورو سره برابر کړی . هرمن وویل: که هغه مصر ته ورسېږي نو . . . د دی ځواب باید تاسې ووايي چې د هغه محاصره بريالی کوی او که نه؟ بیشکه هغه د ریمانډ پوځ د کلا څخه د باندې محاصره کړی او کلا خو لا له مخکې څخه محاصره ده خو زه وایم چې دا دواړه د هغه لپاره زیاتمن کیدای شي. تاسې دلته فیصله کوونکې جگړه مه کوی، هغه همداسې د محاصری په حالت کې وساتئ چې مصر ته ولاړ شي - په سوډان کې زمونږ ملگرو د تقی الدین پوځ بالکل تیت پترک کړی، نه هغه اوس جنگیدای شي او نه بیرته راوتلی شي ، د مصر د بازار او مارکیټ څخه ما غله او نور خوراکی شيان ورک کړيدي، ستاسې ورکړی دولت اومال اوس په بريالی توگه کار ورکوي، د سلطان صلاح الدین ایوبی یو نژدی ملگری او حکومتی چارواکی ارسلان اوس ستاسې پلوی او ملگری دی، هغه په ټولو کارونو کې زمونږ سره مرسته کوي، د هغه نور ملگری هم زمونږ سره ملگری شویدی .

فلیپ اگستس وپوښتل : ارسلان ته څومره شی ورکوی؟

هرمن ځواب ورکړ: څومره چې د یو مسلمان چارواکی د دماغ خرابولو لپاره بس وي! بنځه، شراب، مال، د حکومت او څوکی نیشه د هر مسلمان ایمان اخیستلای شي، او مونږ ورڅخه اوس ایمان اخیستی دی، ما تاسې ته ویل چې که اوس سلطان صلاح الدین ایوبی مصر ته ولاړ شي نو هلته به دنیا بدله وگوری - هغه چې په کومو ځوانانو ویاړ کاوه او هغه یې د اسلامی امت لپاره سرمایه بلله هغه اوس تش په نامه مسلمانان دي، د هغوی فکر او ذهن اوس زمونږ په کنترول او واک کې دی، دا نوی نسل به د جنسی خواهشاتو غلام وی ، همدا حال به د هغه پوځ هم وي کوم چې په

مصر کې پاتی دی - پدی پوخ کې زما ملگرو دومره کار کړیدی چې اوس هغوی بغاوت او پاڅون ته هم تیار او چمتو دي زه اوس په پوره ډاډ سره تاسی ته ویلی شم چې ستاسې څخه مخکې به ما خپل محاذ ختم کړی او فتح کړی وی. کله چې د دښمن عقیده او اخلاق تباہ شي نو بیا جگړی او حملو ته اړتیا نه وی .

د هرمن پدی راپور باندی صلیبی واکمنان ډېر زیات خوشحاله شول، فلیپ اگستس بیا خپله هغه اراده ښکاره کړه چې څو ځله مخکې یې ښکاره کړی وه، هغه وویل: زمونږ جگړه د سلطان صلاح الدین ایوبی سره نه بلکې د اسلام سره ده، سلطان صلاح الدین ایوبی به هم مړ شي او مونږ هم، خو زمونږ پلان او پروگرام باید همداسی ژوندی وی تر څو اسلام مړ او ختم شی او په ټوله نړۍ باندی د صلیب واکمنی او حکومت شی د دی نړیوالی فتحی او بری لپاره همداسی کارونو ته اړتیا ده ترڅو د مسلمانانو اخلاق، عادات او عقاید خراب شی، زه هرمن ته شاباسی او آفرین وایم چې هغه نه یوازی دا کار پیل کړی بلکې ترزیاتی اندازه پوری یې بری هم تر لاسه کړی .

د سلیم الادریس دوه ځامن هم ځوانان وه، د یو عمر او لس او د بل عمر یوشت کاله و، دا ندی څرگند چې ایا دوی دواړه هم پدی طوفان کې رانغاړل شوی وه کنه کوم چې صلیبیانو په قاهره کې پیدا کړی و، خو وروسته بیا دا ثبوت برابر شو چې دی دواړو نوی ځوانانو د یوی وړانکاری صلیبی نجلۍ سره پت اړیکی او لاره درلوده - هغې نجلۍ ځان مسلمان بللو خو بی پرده گرځیده، هغه د یو لوی کورنی څخه وه او لیدنی کتنی به یې پتی کولی، هغه ورځ چې ارسلان سلیم الادریس ته ویلی وه چې ستا دوه ځامن ځوانان دي د هماغه په سبا نجلۍ د سلیم الادریس مشر زوی ته وویل: چې زه یو بل تنکی ځوان ډېره تنگه کړی یم، زه چې په کوم لوری ځم هغه راپسی وي او ځینی وخت د تنبتولو اخطارونه هم راکوي. هلک ورڅخه وپوښتل چې هغه څوک دی؟

ایمان پلورونکی

نجلی خبره یوی او بلی خواته کړه او هغه ته یې وویل: چې کله خبره بالکل خرابه شوه بیا به درته ووايم. وروسته بیا خرگنده شوه چې هیڅ ځوان هغه نه تنگوله بلکې هغې ځوانان تنگول او د هغوی اخلاق یې خرابول. د دی ورځی په سبا همدی نجلی د سلیم الادریس د کشر زوی سره اړیکې ونيول او د هغه سره یې داسې محبت او مینه ښکاره کړه چې هغه یې هم پخپل جال او لومه کې راگیر کړ. د څه لیدنو څخه وروسته یې هغه ته هم وویل: چې ما یو ځوان تنگوی او د تښتولو اخطارونه راکوي، د هلک وینه په جوش راغله نو هغې ته یې وویل: چې دا څوک دی؟

نجلی هغه ته هم کړه وږه خبره وکړه چې زه به یې وروسته درته بیا ووايم. په هماغه ماښام یې د هلک مشر ورور ته وویل: چې ما هغه تنکی ځوان ډېره تنگوی او وایې چې زه به دا ځلمی ځوان داسې وژنم چې هیچاته خرگنده نشي نو ته له ځان سره خنجر گرځوه چې ناڅاپی درباندي برید او حمله ونشي.

په دویمه شپه یې کشر ورور ته وویل: چې هغه ځوان ما تنگوی او ستا د وژلو پلان لري نو له ځان سره خنجر گرځوه.

دواړه وروڼه د دی څخه ناخبره وه چې یوی نجلی دواړه په خپل جال او لومه کې راگیر کړي او یو د بل په خلاف یې استعمالوی، نجلی به د هغه دواړو سره جلا جلا لیدل او هغوی یې یو د بل په خلاف راپارول تر دی چې هغوی د حیواناتو پشان شول.

یو ماښام هغې مشر ورور ته وویل: چې د بازار څخه د باندي فلانی ځای ته په تیاره کې راشه چې هلته سره وگورو خو هغه بل ځوان وایې چې زه به ستا پسی ووم او خپل دښمن به وژنم نو خیال کوه چې هغه کیدای شي هلته زما پسی راشي.

کشر ورور ته یې هم همداسې وویل: چې نن ماښام د بازار خڅه د باندې راشه خو کیدای شي هغه بل ځوان زما پسې راشي او ستا د وژلو هڅه وکړي نو چې د خطر لپاره ځان تیار او چمتو کړي. دواړه وروڼه په بی خبری کې یو د بل وژلو ته تیار شول.

ماښام مشر ورور سره د خنجره هغه ځای ته ورسیده چې نجلی ورته په گوته کړی و، هغې داسې کمال وکړ چې ځای یې تیار غوره کړ چې دواړه وروڼه سره یو بل ونه گوري او سره ونه پیژنی چې ټوله ډرامه به خرابه شي، کله چې نجلی هلته ورسیده نو مشر هلک هلته ولاړ و.

هغه ته یې وویل: چې زما پسې هغه بل هلک را روان دی او ستا د وژلو پلان لری.

مشر ورور خنجر راوویستلو چې پدی کې کشر ورور یې رابښکاره شو، نجلی مشر ته وویل: هغه دی راغی! زه نه غواړم چې وینی توی شی زه به هغه منع کړم چې بیرته ولاړ شی.

نو سمدستی د کشر هلک په لوری ورغله او هغه ته یې وویل: چې بل ځوان راغلی او خنجر یې پلاس کې تیار نیولی ولاړ دی. کشر او مشر دواړه تنکی ځوانان وه، د هغوی په عقل د ځوانی او نجلی پرده پرته وه چې فکر او سوچ وکړی نو کشر خنجر پلاس د مشر په لوری په منډه شو، کله چې مشر خپل دښمن حمله کوونکی ولیده نو هغه هم رامنډه کړه، دواړو وروڼو یو پر بل سخت او کلک گذارونه وکړل، ولویدل او بیا راپورته شول او یو پر بل یې همداسې د خنجرونه گذارونه کول، نجلی دواړه راپارول تر دی چې دواړه له کاره ولویدل په همدی وخت کې د علی بن سفیان څارونکی پدی لاره برابر شول نو نجلی تینبسته وکړه خو څارونکو هغه راگیر کړه، گوری لاره چې دوه ځوانان په وینو کې لت پت پراته او اخری سلگی وهی.

چې دوه ځوانان په وینو کې لت پت پراته او اخری سلگی وهی. نجلی ډېری بانی او پلمی وکړی خو څارونکی هغه خوشی نکړه، هغه څارونکی ته د ډېرو شیانو وړاندیز وکړ خو هغه یو هم ونه منلو، هغه چیغی کړی او پیره کوونکی یې راوغوښتل، پدی وخت کې دواړه وروڼه مړه شوی

وه، نجلی سمدستی علی بن سفیان ته ورسول شوه، مری هم راوړل شول چې په روښنایی کې یې وکتل نو دواړه د سلیم الادریس زامن وه. سمدستی سلیم الادریس ته احوال ورکړل شو څه فکر کیدای شي چې د هغه به پدی وخت کې څه ډول حالت وه چې کله یې دواړه ځامن مړه ولیدل.

نجلی گډه وډ بیان او خبری وکړی خو دا یې ونه ویل چې د چا لور او چیری اوسیری.

سلیم الادریس ډېر په بد حالت کې و هغه علی بن سفیان ته وویل: علی! دا د عذاب ځای ته بوځه کنه اصلی خبره نه کوی!

د ویلو لپاره نور څه شته! نجلی هم په غصه سره د مشر هلک لوری ته اشاره وکړه چې ده زه رابللی وم او زه ورغلم، د بل لوری پری کشر ورور راغی او دواړو سره په خنجر و نو یو پر بل گذارونه وکړل. زه د ویری څخه وتښتیدم خو په لاره کې یو سپور راگیر کړم، ما د خپل پلار نوم ورته ځکه وانخست چې هغه به هم رسوا او سپک شی.

د علی بن سفیان دماغ ډېر قوی وه هغه ته سمدستی د ارسلان او سلیم الادریس هغه خبری ورپه یاد شوی چې خو ورځی مخکې یې کړی وی، ارسلان د علی بن سفیان په تور لست کې و او پدی هم پوهیده چې اوس د هغه په کور کې څه روان دي.

علی بن سفیان سلیم الادریس ته اشاره وکړه او ویی ویل: دا نجلی که هر څوک ده خو قاتله او وژونکی نده! ځکه دوه ځوانان دا یو ځای نشی وژلی، دا سمه خبره کوی او زه د دی په خلاف هیڅ نشم کولای!

بیا یې نجلی ته وویل: ته ولاړه شه ته ازاده یې خو بیا داسی ونکړی کنه وبه وژل شی.

نجلی په ډېره چټکتیا سره له خونی ووته او روانه شوه، علی بن سفیان خپلو دوه څارونکو ته سمدستی وویل: چې یو د نجلی پسې شی او بل د ارسلان د کور د دروازی په مخ کې یو ځای پټ شی چې څوک مو ونه گوری او د نجلی ځای او لاره معلومه کړی. دواړه څارونکی ورپسې شول.

نجلی تیزه تیزه روانه وه خود هغه پسی څارونکی هم روان و، د علی بن سفیان شک ریښتیا شو، نجلی دا ارسلان کورته ننوته، هلته له مخکې څخه یو څارونکی رسیدلی وه هغه سمدستی احوال راوړ چې نجلی د ارسلان کورته ننوته. کله چې سلیم الادریس خبر شو چې نجلی د ارسلان سره اړیکې لری نو بیا یې علی بن سفیان ته وویل: ماته ارسلان په خبرو کې هغه ورځ ویلی وه چې ستا خودوه ځوانان زامن دي خوزه پدی کنایه او اشاره پوه نشوم، څرگنده خبره ده چې زما د زامنو د وژلو مسئول ارسلان دی. هغه په حیرانوونکي توگه دواړه هلکان پخپلو کې سره ووژل، سلیم الادریس لوړ پوړی او تر ټولو مشر چارواکی ته خبر ورکړ، پدی وخت کې د پولیسو د امنیه عمومي قوماندان عیث بلبیس هم را ورسیده. ټولو فیصله وکړه چې د ارسلان کور تلاشي او هغه هم بندی شی.

زه به اوس سلیم الادریس ته ووايم چې ولی زه په دومره زړورتیا سره داسې خبری کولای شم!

ارسلان چې کله د نجلی کامیاب راپور واوریده زه به دا هم ورته ووايم چې ستا په خلاف زه څه نشم کولای! ارسلان د دی بری او کامیابی په خاطر نجلی ته ښکلی شراب وړاندی کړل او بیا دواړو د خوشحالی جشن لمانځل پیل کړل.

د هغوی د خوشحالی جشن لا ختم شوی نه و چې سلیم الادریس بی له اجازی خونی ته ورننوت، هغه ارسلان او نجلی په لوخ، لغړ او د نیشی په حالت کې بیاموندل او نجلی یې سمدستی وپیژندله.

ارسلان د نیشی په حالت کې وویل: تا خپل زامن پخپلو کې سره ووژل او اوس غواړی خپل ځان هم په ما ووژنی؟ پیره کوونکی چیری دی؟

دا سپری زما د اجازی پرته څرنگه زما جنت ته راغی؟

سلیم الادریس ځواب ورکړ تا جهنم ته د رسولو لپاره راغلی یم-زه د خپلو زامنو د غچ اخیستلو لپاره نه یم راغلی! زه غدارانو او ځاینانو ته د سزا ورکولو لپاره راغلی یم!

پدی وخت کې د مصر تر ټولو لوړ پوړی واکمن هم را ورسیده کوم چې د تقی الدین او سلطان صلاح الدین ایوبی په نشتوالی کې کم د مصر واکمن وه، د هغه سره د امنیت عمومي قوماندان غیاث بلبیس او علی بن سفیان هم ملگری وه، نجلی سمدستی و نیوله شوه، د ارسلان د کور ټول کسان له کوره وویستل شول او په کور باندې د پوځ پیره ودریده په کور کې تلاشي او لټون پیل شو، هلته یوه تاکاوی او د ځمکې لاندې لوی ځای پیدا شو چې ښه پراخه وه، د هغه ځای څخه د غشو، نیزو، لیندو او پوځی وسایلو پراخه زیرمه او ذخیره راووته، اور غورځوونکی مواد هم پراته وه، له یو بکس او صندوق څخه حشیش او زهر هم راووتل، له یوی بلی خونې څخه د سرو زرو خبستی او د اشرفیو کڅوړی راپیدا شوی، هغه خپلی دوه پخوانی میرمنی او بچیان بل ځای ته استولی وه، په کور کې درې نجونی هم پیدا شوی، درې واړه یو له بلی ښکلی، ښایسته او مسلمانی نه وی. شپه په شپه د ټولو کار کوونکو څخه پوښتنی وشوی چې په هغوی کې درې د صلیبیانو جاسوسانی وختلی.

لوړ پوړی چارواکی له ارسلان څخه وپوښتل: ایا ته خپله دا ویلی شی چې ستا قصد او اراده څه وه؟ دا ټول پلاس راغلی شیان ستا د مرگ او وژلو لپاره بس او کافی دي!

ارسلان د نیشی په حالت کې وویل: نو بیا د مرگ سزا راکړی! که زما وژل حتمی وی نو بیا همداسی چوپ باید مړ شم.

لوړ پوړی چارواکی وویل: د الله جل جلاله په وړاندې به دا ډېره لوی نیکی وی چې ته مونږ د خطرونو څخه خبر کړی! زما هیله ده چې پدی نیکی به ستا دا لوی گناهونه وښل شی.

ارسلان وویل: تاسې خو ما نه ښی!

علی بن سفیان وویل: الله تعالی د دی څخه لوی گناهونه هم ښی! ستا د ژوند پاتی کیدو چانس پیدا کیدای شی، تاسې ووايي چې دلته کومه کومه وړانکاری کارونه کیږي، نور کسان هم په گوته کړی.

ارسلان په کورته کې گرځیده، نور ټول چارواکی یو او بل لوری ته ناست وه، هغه سلیم الادریس ته ورغی او د هغه د ملا څخه یې د برېښنا په شان توره راواخیستله او په خپله گیده کې یې ننباسله، مخکې لدی چې نور خلک څه وکړی هغه توره له ځان څخه بلی خواته وویستله، هغه پخپله بستره راپریوت، بل سړی د هغه د گیدې څخه توره ویستله خو ده ورته وویل: دا خوشی کړه خو زما دوه درې خبرې په غور سره واوره! کله چې مې شوم نو توره را څخه وباسی، ما خپل ځان ته سزا ورکړه، زه ژوندی د سلطان صلاح الدین ایوبی سره مخامخ کیدلی نشوم ځکه چې هغه پر ما باور او اعتماد کړی و، زه ستاسې هیڅ پوښتنی ته ځواب نه درکوم، توری خپل کار کړیدی، مصر باندي توره وریځ خپروونکی پوځ د بغاوت او پاڅون لپاره تیار او چمتو دی. د پوځیانو خوراک او څښاک ما بند کړی و، سپاهیانو ته هیڅ نه ورکول کیدل، صلیبی وړانکارو په پوځ کې دا اوازه خپره کړی وه چې د سلطان صلاح الدین ایوبی سره او تقی الدین سره همسنگره غوښی خوری او شراب څښی او هلته هر څه پریمانه دي، د مجاهدین په غنیمتونو باندي عیاشي او مزی چرچی کوي. زما ډېر چارواکی ملگری دی خو زه د چا نوم نه اخلم، په عام ډول فدایانو او فاطمیانو د مسلمانانو د تباه کولو لپاره پوره تیاری کړی، تاسې د بغاوت او پاڅون مخه نشی نیولای، نوی پوځ راوولی، حالات ستاسی له کنترول څخه نوری خبری بندی شوی او ساه یې ورکړه.

د هغه په کور کې چې کومی درې نجونی پیدا شوی وی هغوی هم لدی څخه زیات څه ونه ویل، هغوی یوازی دومره وویل: چې مونږ ته د مسلمانانو د بی لاری کولو او پخپلو کې د جنگولو دنده او مسئولیت راکړل شوی و، د شپې به دلته غونډې او مجلسونه جوړیدل چې ډېر چارواکی به پکې وه، هغوی به زمونږ څخه پرته غونډې او خبری کولی. نجونو دا خبره هم وکړه چې په مصر کې د پاڅون او بغاوت لپاره لاره هواره شویده.

هغه نجلۍ چې د سلیم الادریس دواړه زامن یې پخپلو کې سره جنگولی او وژلی وه هغې خپله ټوله کیسه بیان کړه، هغې وویل: چې ما د سلیم الادریس مشر زوی لومړی پخپل جال کې راگیر کړ ځکه ارسلان غوښتل هغه د خپل پلار الادریس په خلاف استعمال کړي خو وروسته یې پلان بدل کړ او بیا یې وویل: چې دواړه وروڼه پخپلو کې سره ووژنی.

په یوه شپه کې نژدی یو نیم سل په غله او سامان بار اوبان د لوی دفتر مخی ته راوستل شول، دا اوبان د مختلفو ځایونو څخه نیول شوی وه چې غله او نور شیان یې له بازار څخه ویستل.

د قاهرې څخه د خوراکی شیانو د ویستلو د مخنیوی لپاره گزمی ټاکل شوی وی، دا د هغوی لومړنۍ کامیابی وه، نیول شوی کسانو د څو سوداگرو نومونه واخیستل چې هغوی غلی او دانی د ځمکی لاندی گودامونو کې زیرمه او ذخیره کړیدی - هغوی به دا پټ ساتلی سامان د شپې په بهرنی خلکو خرڅولو. دی نیول شوو کسانو د قاهرې څخه د باندی هم څو کسان وښودل چې هغوی غلی او دانی پټی ساتی او بیا یې په بهرنیو سوداگرو خرڅوي.

نیول شوو کسانو د مصر او سوډان په پوله هم یو ځای په گوته کړ چې د هغې څخه غله او دانه سوډان ته رسول کیږي. هلته یو سرحدی څوکی هم وه چې د هغې مشر لدی کاروانونو څخه رشوت او بدله اخیستله، بیا د دی خبری ثبوت هم وشو چې دا ټول کارونه د ارسلان تر مشری لاندی سرته رسیدل.

پدی توگه په لس گونو پلانونه او پروگرامونه صلیبیانو په مصر کې روان کړي وه چې د سلطان صلاح الدین ایوبی هلته نه و.

سلیم الادریس او نورو لوړو پوړو چارواکو سمدستی پدی حالاتو د غور کولو لپاره غونډه جوړه کړه.

علی بن سفیان او غیاث بلییس دا سلا او مشوره ورکړه چې اوس حالات دومره خراب شوي چې د دوی وسه هم پری نه رسیږي. هغوی وویل: مخکې

لدی خُخه چې په مصر کې بغاوت وشي يا کوم لوړ پوړی چارواکی ووژل شي او قاهره د دشمن د جگړې میدان وگرځي بايد د سلطان صلاح الدين ايوبی د دی ټولو حالاتو خُخه خبر شي، که کيدای شي هغه د کرک محاصره خپلو مرستیالانو ته پرېږدي او خپله قاهرې ته راشي.

دوی یو استازی مخکې استولی و خو هغه ته پوره معلومات نه و ورکړل شوی. اوس چې لویه پېښه مینځ ته راغله نو فیصله پدې وشوه چې باید خپله علی بن سفیان کرک ته ولاړ شي او هلته سلطان صلاح الدين له ټولو حالاتو خُخه خبر کړي.

د کرک د محاصره دوه میاشتې پوره شوی وی خو د بری هیڅ درک نه معلومیده، صلیبیانو پوره دفاعی پلان جوړ کړی و، هغوی ښه پوره سامان او خوراکي شيان ذخیره کړی وه، د سلطان صلاح الدين ايوبی خاړونکو له ډلې خُخه یو غازی په غشی پوړی پیغام ترلی او راویشتلې و چې په کلا کې د خوراک او خښاک هیڅ کمی نشته، په مسلمانانو باندې دومره سخت بندیز لگیدلی دی چې د هغوی دیوالونه هم اوس جاسوس کوی نو ځکه د کلا دننه هیڅ ډول کار هم نشي کيدای کله د خوراک او سامان ذخیره تباه کيدای شوه.

په کلا کې د ايوبی خاړونکو کموالی پیدا شوی و کوم چې ژوندی وه هغوی به کله نا کله د شپې په غشی کې پیغام وټرلو او بیا به یې د باندې ویشتلو، پوځیانو ته حکم شوی وه که چیرې کوم داسې غشی راشي هغه خپل قوماندان ته ورسوي، صلیبیانو د هرمن د پلان د عملی کیدو لپاره د محاصره ختمولو کوښښ پرېښی و ترڅو د سلطان صلاح الدين ايوبی همدلته پاتی شي، هغوی غوښتل همدلته د هغوی قوت او ځواک ختم شي. مسلمانان د هغوی پدې پلان او چل باندې پوه شوی و نو ځکه یې خپل پلان بدل کړ.

د صلیبیانو دا کوښښ ناکام شوی و چې د بهر سخخه په محاصروې پوځ باندې برید وکړي ځکه چې د سلطان صلاح الدين ايوبی د همی حلسا

برید لپاره تیار او چمتو و او هغوی یې په ډېره هوښیاری سره هم محاصره کړل، د دی بهرنی پوځ د محاصره کیدو هم یوه نیمه میاشت تیره شوی وه، بهرنی لښکر د محاصری ماتولو لپاره کوښښ کاوه خو غازیانو د هغوی هره حمله پشا تمبوله خو محاصره ډېره پراخه شوی وه، هغه سیمه شنه او د اوبو لرونکی وه نو ځکه صلیبیانو ته واښه او اوبه پلاس ورتللی. کوم څاروي به چې مړه کیدل هغه به دوی خوړل خو دی ورته بس والی نکولو، همدا رنگه د زرگونو سپرلیو او څارویو لپاره واښه بس نه وه. هلته کوم سیند یا بند نه و بلکې خو چینی وی چې ځینی پکې وچې هم شوی .

په صلیبی سپایانو کې غم او اندیښنی زور کړی و، هغوی ته خوراک او څښاک ډېر کم ورکول کیده او د اوبو لپاره به ډېر لری تلل، د شپې به پری د سلطان صلاح الدین ایوبی کماندویانو حملی کولی او هغوی به یې وژل، په یوه نیمه میاشت کې نیمایی پوځ ختم شو، د هغوی څاروی هم نور له کاره لویدلی وه، د دی لښکر قوماندان ریمانده هم ډېر خفه او اندیښمن و او مرستی ته سترگی په لاره و چې کیدای شی نور صلیبی واکمنان راشي او هغه لدی عذاب څخه خلاص کړي خو د هیچا درک نه معلومیده.

که د سلطان صلاح الدین ایوبی غوښتلی نو د څلورو لورو څخه یې برید پری کولو او دوی یې ختمول خو پدی سره هغه ته هم ډېر زیان رسیده او د جگړې اوښتل او بدلیل هم امکان درلوده، د سلطان صلاح الدین ایوبی خپل ځواک ختمول نه غوښتل، هغه صلیبیان په قلاره قلاره ختمول، هغه ته دا زیان هم رسیدلی وه چې د پوځ دریمه برخه یې د دی لښکر په محاصره کولو کې بوخته شوه نو ځکه هغه د کلا د نیولو لپاره دا ډله نشوه استعمالولایی .

د هغه سره احتیاطی پوځ موجود و او هغه غوښتل د همدی پوځ څخه کار واخلي او مسئله زر تر زره ختمه کړي په هغه وخت کې به په محاصری کلونه کلونه تیریدل، د شپږ اوو میاشتو محاصره زیاته نه بلل کیده خو د سلطان صلاح الدین ایوبی د دومره محاصری پلوی او غوښتونکی نه و،

هغه میړنی انسان د هغه حمله کونکو څخه هم نه و چې د محاصری څخه وروسته اوسیدونکو ته خبر ورکړی چې دومره سره زر، دومره سپین زر او دومره شیان راکړی مونږ بیرته درڅخه خو.

د سلطان صلاح الدین ایوبی صلیبیان له خپلی اسلامی خاوری او هیواد څخه ووستل، هغه به ویل دا خاوره د مسلمانانو ده او لدی ځای څخه به ټولی نړۍ ته اسلام خپریږي

سلطان صلاح الدین ایوبی خپل عمر لنډ بللو او پدی لنډ عمر کې یې د یرغلګرو صلیبیانو ووستل غوښتل، هغه ویل چې زه پدی ویرېږم چې د ازادی وروسته به د هغوی تر سیوری لاندی ژوند کوی [لکه اوس چې ټول عربی هیوادونه د نصرانیانو او یهودانو تر ولکی لاندی خپل د ذلت شپې ورځی تیروی] یا د مسلمانانو واکمنان دا مقدس ځایونه په صلیبیانو پلوری.

یوه شپه هغه پخپله خیمه کې په ژور فکر او سوچ کې ډوب و، هغه پدی فکر کاوه که چیری له لری څخه کلا ته تونلونه وکیندل شي او بیا د هغې تونلونو له لاری مجاهدین کلا ته ننوځی نو کیدای شي کلا ونیول شي، څه نوری لاری چاری یې هم سنجولی ځکه هغه غوښتل پدی خو ورځو کې کرک ونیسی. په همدی وخت کې علی بن سفیان د هغه خیمی ته ورننوت، خو سلطان صلاح الدین ایوبی د هغه په لیدلو خوشحاله نشو ځکه هغه ته مخکې خبر ورکړل شوی و چې د قاهری حالات خراب دي. په څیره کې یې خفگان ښکاره شو او د علی بن سفیان سره یې روغېر وکړ بیا یې وویل: یقینا تا زما لپاره کوم ښه خبر ندی راوړی؟

علی بن سفیان وویل: په ښکاره خو څه خالصه خبره نشته خیریت دی! خو د زیری او خوښی خبره هم راسره نشته.

علی بن سفیان ورته د قاهری او مصر حالات بیانول پیل کړل، هغه نه غوښتل د سلطان صلاح الدین ایوبی څخه څه شیان او خبری پتی کړی او نه یې هغه پته وکړه چې ساتلو، د حالاتو غوښتنه دا وه چې ټول حالات باید په زغرده او په ډاګه ورته وړاندی کړی.

علی بن سفیان د تقی الدین غلطی په گوته کړې او بیا یې د سلطان صلاح الدین ایوبی دوه درې غلطی هم پرته د کومی ویری څخه بیان کړې، کله چې سلطان صلاح الدین ایوبی د ارسلان او سلیم الادریس د دوه زامنو څخه خبر شو نو د سترگو څخه یې اوبنکی روانی شوی، که ارسلان خپل ځان نه وای وژلی نو سلطان صلاح الدین ایوبی به دا کله هم نه وی منلی چې هغه ځان او غدار دی، د دی څخه مخکې هم دوه کسانو ورسره همداسی خیانت او غداری کړې وه.

علی بن سفیان وویل: که ارسلان لږ ژوندی پاتی وی نو ډېر شیان به یې رسوا کړې وای! د هغه د اخری خبری څخه داسې څرگندیده چې په قاهره کې پاڅون او بغاوت کیدونکی دی، په مصر کې چې زمونږ کوم پوځ پروت دی هغه په ذهنی او عقیدوی لحاظ فلج شوی دی. زما څارونکی وایی چې تر قوماندانانو پوری خلک په شک او اندیښنه کې پراته دي پوځ ته د غلی او غوښی د کموالی په پیدا کولو سره دا اوازی خپری شوی چې ټول شیان محاذ ته استول کیږي او پاتی برخه یې چارواکی خوری، د دښمنانو پلانونه او دسیسې مخ په کامیابیدو دی.

د دښمن پلانونه او دسیسې هلته کامیابېږي چیری چې څو کسان د هغوی سره لاسونه یو ځای کړي!

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: کله چې زمونږ وروڼه د دښمن مرستیالان شي نو بیا به مونږ دښمن ته څه زیان ورسولی شو.

لکه څرنگه چې زه دغه سربښندونکی غازیان د کفر او بی لاری په خلاف استعمالوم او زما چارواکی هم همداسی وای نو اوس به د مسلمانانو لومړی قبله ازاده او خپلواکه وای اذانونه به د اروپا په کلیسا گانو کې اوریدل کیدل. څر زه د دی غدارانو او ځاننانو له لاسه تر اوسه پوری په مصر کې بندی یم. زما قصد او اراده په مصر کې تړلی شوی ده.

علی بن سفیان وویل: زه د دی لپاره راغلی یم که تاسې ته محاذ اجازه درکوي نو د څه وخت لپاره به مصر ته ولاړ شی!

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: زه د حقیقت څخه سترگی نشم پتولایی علی! خو زه دا هم نه پتوم چې د صلیبیانو ژغورونکی او د فلسطین خاوره د کفارو په لاس خرڅوونکی زمونږ خپل تش په نامه مسلمانان دي .

علی! که چیری مونږ اوس د مسلمانانو سره خیانت کوونکی د صلیبیانو غلامان او تالی څتی ختم نکړل نو بیا به هیڅکله هم ختم نشي، دوی به تل زمونږ ویاړلی تاریخ سپک او سپانده کړی .

په قوم او ملت کې دا ډول ډلی تپلی هر وخت موجوی وی چې د الله جل جلاله او رسول الله صلی الله علیه وسلم د سرسختو دښمنانو سره دوستی او د مسلمانانو سره دښمنی کوی .

بیا سلطان صلاح الدین ایوبی وپوښتل چې د سوډان حالات اوس څه ډول شوی؟ ما خو تقی الدین ته خبر استولی و چې خپل پوځ له هغه ځایه راټول او بیا یې شاته راشه!

علی بن سفیان وویل: په مصر کې خودا حالت هیچاته ندی معلوم چې تاسې څه فرمان ورکړی؟

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: باید هم هلته خلکو ته معلوم نه وي بیا یې پیره کوونکی ته وویل: چې کاتب او لیکوونکی راوغواړه .

کاتب د قلم او رنگ سره راغی نو سلطان صلاح الدین ایوبی ورته وویل: د قدر او درناوی وړ سلطان نور الدین زنگی ته ولیکه

هغه استازی ډېر تیز او چټک روان و کوم چې د کرک څخه یې دمشق ته د صلاح الدین ایوبی پیغام سلطان نورالدین زنگی ته رسولو. سلطان صلاح الدین ایوبی ورته ویلی وه چې هغه به له هره څوکی چې په لاره دی تازه آس اخلی او آرام او دمه به نکوی، هیڅ ځای کې اس په قلاره نکړی بلکې څومره چې کیدای شی زر تر زره خان هلته ورسوه. که د شپې سلطان څومره چې کیدای نو پیره کوونکی ته ووايه چې سلطان راپاڅوي.

که چیری پدی کار سلطان خفگان بنکاره کر نو ورته ووايه چې صلاح الدين وويل: چې مونږ ټول بيدار او وينس يو.

استازی چې کله د سلطان نورالدين زنگی دروازی ته ورسیده نو د پیره کونکو مشر وويل: چې سهار بايد هغه ته پيغام ورسول شي اوس شپه ده! استازی خو آسونه بدل کړی وه خو په لاره کې يې يو غرپ اوبه هم نوی څښلی. دوه شپو او ورځو سترتيا، لوړی او تندي هغه بی حاله کړی و، د هغه ژبه وچه شوی وه او په پښو نشو ودریدایي، د هغه د خولی څخه خبری نه راوتی، هغه په اشارو سره وويل: چې پيغام ډېر ضروری دی. نورالدين زنگی هم د صلاح الدين په شان خپلو ساتوونکو او پیره کونکو ته ويلي وه چې که پيغام ضروری او مهم وي نو ما راپاخوی او زما د خوب او آرام غم مه کوی.

د استازی حالت چې د ساتوونکو مشر وليده نو د سلطان نورالدين زنگی د خوب خونى ته ورغی او دروازه يې وټکوله، بيا هغه ډير ژر د باندي راغی، استازی يې له ځان سره د ليدلو او ميلمنو خونى ته بوتللو. استازی چې کله خونى ته ننوت نو راپريوت، سلطان نورالدين زنگی د خپلو کار کونکو پوسيله هغه سمبال کړ او بيا يې د پيغام په لوستلو پيل وکړ، صلاح الدين ايوبی ورته ليکلی و:

د قدر او درناوی وړ سلطان نورالدين زنگی! په تا دی د الله جل جلاله رحمتونه وي! زما پيغام به تا خوشحاله نکړي، ستا لپاره د خوبنی پيغام دا دی چې ما خپله حوصله او عزم له لاسه ندی ورکړی، ستا سره کړی ژمنه پوره کوم، تاسې به زما ځای ته تشریف راوړی نو ټول حالات به درته له نږدی نه ووايم، ما کرک محاصره کړیدی، تر اوسه پوری بری پلاس ندی راغلی، دومره کامیابی می پلاس راوړی چې د صلیبیانو یو لښکر چې ریمانده يې مشری کوله او پر ما يې له بهر څخه برید کولو هغه می اوس محاصره کړی او نیمايي پوځ می ورته ختم کړی، وږی صلیبیان اوس هغه

آمر به او اوبشان خوری کوم چې دوی یې تر دی ځایه پوری را رسولی وه. زما پلان دا دی چې ریمانډ ژوندی ونیسم خود کرک محاصره به اوږدېږي. صلیبیان اوس د پخوا څخه په ښه طریقه جگړه کوي، ما د محاصری د کامیابی په هکله فکر کولو او زه پدی هیله وم چې زما سرښندونکی به د کلا دیوالونه مات کړي، هغوی چې په کومه طریقه دیوالونه ماتوی هغه به تاسې هم حیران کړي، خو زما ورور تقی الدین په سوډان کې ناکام شوی دی، هغه دا غلطی کړی چې د سوډان په دښتو کې یې خپل پوځ خپور کړی، اوس هغه مرسته غواړي، ما ورته د پوځ د یو ځای کیدو او بیرته پشاوراتللو حکم کړیدی، د مصر څخه بد او خراب احوال راغلی.

غدارانو، خائنانو او ایمان پلورونکو هلته د صلیبی طوفان لپاره لاره هواره کړی او د بغاوت امکانات یې پیدا کړیدی. علی بن سفیان تاسې ښه پیژنی، هغه خپله کرک ته راغلی دی، زه د هغه مشوره نشم ماتولای، هغه وایي چې تاسې باید زر تر زره مصر ته ولاړ شی.

ښاغلیه! زه د کرک محاصره پرېښودل نه غواړم ځکه چې بیا به صلیبیان وایي چې صلاح الدین پشاکیدای هم شي، د دښمن ورمیږ اوس زما په پنجو کې ده، راشی او د یرغلگرو دا مری په خپل لاس کې ونیسی، خپل پوځ له ځان سره راوولی ځکه زه خپل پوځ مصر ته له ځان سره بیول غواړم په مصر کې د بغاوت خطر دی، هیله ده چې تاسې به زما دویم پیغام ته ځنډ ونکړی.

سلطان نورالدین زنگی لږ ځنډ هم ونکړ، د شپې په جامو کې په کار بوخت شو، پوځی مشران یې راوغوښتل، هغوی ته یې حکمونه او لارښوونې وکړې، نیمه ورځ لا هم نه وه تیره شوی چې د هغه لښکر د کرک په لوری وخوځیده. سلطان نورالدین زنگی! هغه مؤمن او مجاهد شخصیت وه چې صلیبیان د هغه د نامه څخه لرزیدل د هغه په سینه کې د ایمان ډیوه او شمع روښانه وه، هغه د جگړې د میدان شهزاده وه، هغه په لاره کې ډېره کمه دمه او ځنډ هم ونه کړ، دومره زر کرک ته ورسیده چې صلاح الدین ایوبی حیران شو. که چیرې استازی هغه ته له مخکې څخه خبر نه وای

ورکړی نو هغه د دورو او گرد په لیدلو فکر کولو چې د صلیبیانو لښکر را روان دی .
 صلاح الدین ایوبی خپل آس په منډه کړ او هر کلی ته ور وړاندی شو، سلطان نورالدین زنگی چې کله هغه ولیده نو د آس څخه یې راټوپ کړل، کله چې د اسلام دا دواړه ساتونکی غازیان او مجاهدین سره غاړه په غاړه شول نو د ډېرو ولولو او احساساتو څخه د صلاح الدین ایوبی د سترگو اوبسکی روانی شوی .

صلاح الدین ایوبی سلطان نور الدین زنگی ته د صلیبیانو او ایمان پلورونکو چارواکو ټول حالات او پېښی بیان کړی، نو سلطان نور الدین زنگی ورته په ځواب کې وویل: صلاح الدینه! ستا لا تر اوسه دوهمه عمر نه دی تیر شوی چې ته ځینو حقایقو ته تسلیم شی، دا د مسلمانانو بد مرغی ده چې په هغوی کې هر وخت غداران، ایمان پلورونکی او ځټمیسن پیدا کیږي او دوی هیڅ وخت د دی ناولی میکروب څخه پاک نشول. ماته داسې ښکارېږي چې یو وخت به همدا غداران او ایمان پلورونکی په اسلامی امت باندی حکومت کوي، د دښمن په خلاف به خبری کوي، لوئی لوئی ژمنی او خبری به له خپلی تې همتی او بی وجدانی سره سره به کوي، د دښمن د ختمولو چیغی به وهي، خو قوم به پدی نه پوهیږي چې د دوی واکمنان او چارواکی د دوی دښمنان او د کفارو او د اسلام د دښمنانو پلویان او ملگری دي. دښمن به د هغوی څخه توری او سپرونه جوړوي، او د همدوی په لاسونو به خپل قوم ختموی (لکه اوس اوس چې په ټوله اسلامی نړی کې کټ مټ همداسی حالت روان دی) .

خغه کیږه مه صلاح الدینه! مونږ حالات سمبالوو، ته سمدستی مصر ته ولاړ شه! تقی الدین ته مرسته ولیږه او هغه د سوډان څخه روغ رمټ راوباسه! بنی او چپ لوری ته حملی پیل کړه او دښمن د ځان سره ونښلوه، تر څو پوری چې تقی الدین د هغوی د محاصرې څخه راووځی او هیڅ

گروپ یې گیر نشی، په مصر کې چې کوم پوځ دی هغه ټول راټول کړه، هغه پوځ چې په قاهره کې دی هغه سمدستی ماته راو لیرې زه به د هغوی د دماغونو څخه د بغاوت چنجی وباسم.

د ما بنام په مهال سلطان نور الدین زنگی خپل پوځ د کلا په محاصره کې بوخت کړ چې پدی سره د صلاح الدین ایوبی پوځ را شاته شو. هغوی ته سمدستی د قاهرې په لوری د تللو حکم وشو هلته یوه غلطی رامنځ ته شوه کله چې د سلطان نور الدین زنگی او صلاح الدین ایوبی پوځونه سره بدلیدل او کسان مخکې وروسته کیدل، ناڅاپی په هماغه لوری ریمانډ حمله وکړه ځکه چې هغه لوری ورته کمزوری بنکاره شو. کله یې چې هغه حمله وکړه نو د صلاح الدین سپایان تللی او د سلطان نور الدین زنگی کسان نه وه را رسیدلی، ریمانډ د هماغی لاری څخه سره د خپلو څه پوځیانو ژوندی و تښتیده، پاتی برخه پوځ پرته د قوماندان څخه راگیر شو. هغوی ته سبا څرگنده شوه چې قوماندان پښی سپکی کړی او د وی یې د قربانی لپاره پرینبی دی. پدی خبر سره صلیبی پوځیانو د تښتتی لپاره هر لوری ته منډی کړی چې پدی سره ځینی ووژل شول او ځینی ژوندی ونیول شول.

تاوان دا وشو چې ریمانډ ژوندی د جنگ له میدان څخه و تښتیده، خو گټه دا وشوه چې د ریمانډ لښکر ختم او ټول پوځ د کلا محاصری ته وزگار شو. کله چې صلاح الدین ایوبی د کرک څخه د قاهرې په لوری روان شو نو کرک ته یې د آفسوس څخه په ډکو سترگو وکتل او بیا یې سلطان نور الدین زنگی ته وویل: تاریخ خو به دا نه وایی چې صلاح الدین ایوبی پشا ولاړ! ما خو محاصره نده ماته کړی.

سلطان نور الدین زنگی د هغه په اوږو بانډی لاسونه کیښودل ویی ویل: نه صلاح الدینه! تا ماتی نده خوړلی - ته هسی احساساتی شوی یې! جنگ په احساساتو نه کیږی.

ایمان پلورونگی

۲۴۰

صلاح الدین ایوبی کرک ته په کتلو کتلو کې وویل: زه راحم زما فلسطینه! زه به انشاء لله بیا راحم! بیا یې خپل آس ته پونده ورکړه نور یې شاته راونه کتل.

سلطان نور الدین زنگی هغه ته کتل، کله چې هغه د خپل پوځ سره په گرد او دوړو کې پټ شو نو سلطان نور الدین زنگی خپل یو مرستیال ته وویل: اسلام ته په هر وخت کې د یو صلاح الدین ایوبی اړتیا وی!
دا پېښه په ۱۱۷۳ میلادی او ۵۶۹ هجری کال کې وشوه چې تاریخونو به بار بار یادونه کړیده.

چې مري يې ژوندی کول

د مصر کلی والو او اطرافي خلکو د هغه لاره خارله ، د هر چا په ژبه دا خبره وه چې هغه د اسمان څخه رابنکته شوی ، د الله جل جلاله دین يې راوړی ، د زړه خبری خلکو ته په ډاگه کوي ، په راتلونکی تورو تیارو کې روښنایی ښی او مری بیا را ژوندی کوي .

هغه څوک و؟ چا چې هغه لیدلی و نو د هغه د کراماتو څخه دومره اغیزمن شوي وه چې هیچا هم دا اړتیا نه گنله چې آخر دا سړی څوک دی ؟ هغوی دا منله چې له اسمان څخه راغلی دی - د الله جل جلاله دین يې راوړی دی ، چا چې د ده لاره خارله هغوی هیڅ د دی اړتیا نه محسوسوله چې هغه څوک دی؟ کاروانونه چې تیریدل هغوی به د دی نوی شخصیت کرامتونه خلکو ته بیانول ، کوم یو مسافر او لاروی به چې کوم کلی ته ولاړنو هلته به يې کلی والو ته د نوی شخصیت د کرامتونه قصی کولی ، ځینو خلکو به هغه پیغمبر او نبی گنلو ، ځینو خلکو هغه د الله تعالی باران بللو او د هغه د خوشحالولو لپاره انسانی قربانی ورکولو ته هم تیار وه .

هغوی یو هم پدی فکر نه کاوه چې دا سړی د کوم مذهب او دین خاوند دی؟ کومه عقیده يې له ځان سره راوړی ده ، خلک ډېر ساده زړی و بی سواده وه ، هغوی ته به چې کوم ځای کې د مشکلاتو د حل لاره پیدا شوه هلته به ورتلل او سجدی به يې کولی .

هغوی مسلمانان وه او اسلام هغوی ته د پلورنو څخه په میراث پاتی و ، مسلمانانو هلته جوماتونه هم جوړ کړی وه ، پنځه وخته لمونځونه هم کیدل ، خو د اسلامی عقیدې او ایمان د پخوالی لپاره هیڅ کوښښ نه کیده . د هغوی امامان بی علمه وه نو ځکه يې د خپل امامت د ساتلو لپاره خلکو ته داسې کیسی بیانولی چې هغو به هیڅ حقیقت نه درلوده . هغوی قرآن مجید یوازی د تعویذونو کتاب جوړ کړی او دا يې خلکو ته ویل چې پدی یوازی امامان پوهیږي او بس ، نور څوک که په هغه ځان پوهول غواړي نو کافر کیږي ، په همدی خاطر عوامو قرآن مجید ته لاس هم نه نژدی کولو .

هغو امامانو د خلکو په ذهنونو او فکرونو کې غیب ځای پر ځای کړی و چې په هغه پرته له امام څخه بل څوک نه پوهیږي، امامانو عام خلک او انسانان کمزوری معرفي کول. د همدې عقیدې او بنوونې څخه د وسوسو او همونو لړۍ را ولاړه شوه، هغوی به چې د باد آواز اوریده نو فکر به یې کاوه چې پدې کې یو نالیدونکی مخلوق دی چې کمزوری خلک هغه نشي لیدلای، ناروغی د پیریانو او جنیانو اثر وگڼل شو چې د هغې علاج او درملنه یوازی د امامانو لخوا څخه کیدله نو ځکه امامان د خلکو د ژوند واکمنان وگرځیدل.

هغوی ویل جنیات او پیریان د هغوی په واک کې دي، عام خلک د غیب او د هغې د اسرارو څخه دومره وویرول شول چې په هغوی کې د اسلام اصلی او ریښتني عقیده کمزوری شوه، پدې سبب هغوی هر هغه چاته سجدې کولې چې په غیب پوهیدلو دعوه یې کوله، ځکه نو دی خلکو د هغه لاره څارله چې له اسمان څخه راغلی او مړی ژوندی کولای شي. دا نوی شخصیت د مصر په جنوب لویدیځ سیمه کې پیدا شوی و، په هغه وخت کې دهیوادنو تر مینځه کوم څرگند سرحد او پوله نه وه. صلاح الدین ایوبی په کاغذونو باندې کرښه کش کړې وه خو هغه به ویل چې اسلام پوله او سرحد نلري.

اصلی سرحد د عقیدو تر منځ وی نه په خاوره او منطقه کې، په کومه خاوره چې د مسلمانانو واکمني وه هغه اسلامی خاوره او کومه چې د هغوی د واکمنۍ څخه د باندې وه هغه بهرنۍ سیمه بلل کیده. د مصر په کوم کلی کې چې د مسلمانانو اکثریت وه هغه د مصر آخری پوله او سرحد بلل کیده. صلیبی وړانکارو به پدې کلو باندې فکري او عقیدوي حملې کولې تر څو خپل غلط عقاید پکې ځای پر ځای کړي، د دی څخه داسې څرگندیږي چې هغه وخت جغرافیوي پولې کمی او عقیدوي پولې زیاتې وې. د هغه وخت د لیکنو څخه دا څرگندیږي چې کفارو او صلیبیانو په مسلمانانو باندې د فکر او عقیدې له لاری حملې کولې ځکه هغوی پوهیدل چې د مسلمانانو د

بری او فتح علت د هغوی عقیده او ایمان دی ځکه هغوی د الله جل جلاله په لاره جنگ کول جهاد بولی او قران مجید جهاد د نورو عباداتو پشان فرض کړیدی او ځینی وخت د نورو عباداتو څخه غوره او افضل هم دی، کله چې تیری وشي او یا په مسلمانانو ظلم زیاتی کیږي نو په نورو مسلمانانو جهاد فرض عین گرځي ترڅو مظلوم مسلمانان د کفارو له ظلم او تیری څخه وژغوري که پدی لاره کې جنگی ته اړتیا پینښه شي هم به یې سرته رسوی .

همدی قرآنی احکامو په مسلمانانو کې عسکری او پوځی احساس او جذبہ را پیدا کړی او د همدی اثر دی چې کله په کوم لوری باندی هغوی جنگیږي مقصد او موخه یې څرگند او روښانه وي - سره د دی چې د غنیمت مال ورته حلال دی خو د جنگ مقصد او هدف د مال لاس ته راوړل او پیدا کول ندي او نه د غنیمت لپاره هغوی جنگیږي، د دی برعکس د صلیبیانو هدف او مقصد د هیوادونو او ملکونو نیول او د مال لاس ته راوړل وه ځکه نو هغوی دی شیانو ته زیات اهمیت ورکاوه. لکه مخکې چې وویل شول صلیبیانو د مسلمانانو د کاروانونو لوټول خپل پوځ ته سپارلی وه. صلیبیانو ته د دی جذبی او احساس زیان را رسیده چې هغوی به د مسلمانانو څخه څلور، پنځه چنده زیات وه خو د یو موتی مسلمانانو په مقابل کې به یې ماتی خوړله او که ماتی به یې هم نه خوړله خو کامیابی او بری به په لاس نه ورتللو. هغوی پدی پوهیدل چې قرآنی احکامو په مسلمانانو کې او چته عسکری او جهادی جذبہ را پیدا کړی .

هغوی د خپل الله په نامه جنگیږي او خپل ځانونه قربانوی، ځینی صلیبی جنرالان داسې هم وه چې هغوی په مسلمانانو کې د دینی او مذهبی جذبی د کمزوری کولو کوښښ کاوه، هغوی پدی هم پوهیدل چې یو مسلمان په لسو کفارو بریالی کیږي دا پیریان او پرښتی ندی بلکې هغوی په خپل ځان کې ایمانی قوت او د خپلی عقیدې ځواک پیدا کړیدی کوم چې دوی د مال، دنیا او خپل ځان څخه هم بی پروا کوي، په همدی خاطر یهودیانو او

عیسایانو له پخوا څخه د مسلمانانو د اخلاقو او عقایدو د خرابوالی لپاره کونښنونه پیل کړي وه ترڅو د هغوی عسکری، پوځی او جهادی روحیه او جذبه په دوی کې ختمه کړي - هغوی د دین او عقیدې په نامه داسې خرافات او غلط شیان راویستل چې په ښکاره به دین خو په اصل کې به بی لاری او بی دینی وه .

د سلطان صلاح الدین ایوبی او سلطان نور الدین زنگی بد نصیبی دا وه چې کله هغوی د صلیبیانو په خلاف راپورته شول نو صلیبیانو په اسلامی امت کې خپل زهرجن تبلیغات پیل کړي او تر یو ځای پوری کامیاب شوی هم وه . د اسلام قسم خوړلو دښمنانو دا برید او یرغل هر لوری ته استعمالوه، په مسلمانانو کې چې کومه طبقه لوړه وه یعنی امیران، وزیران، چارواکی او شتمن خلک وه هغوی یې د شرابو، ښځو، او سرو زرو لیونی او حریمان وگرځول او په هر یو کې یې د لوړی څوکی لاس ته راوړلو حرص پیدا کړو ترڅو پدی توگه هغوی د نورو د ختمولو او کمزوری کولو سبب او لامل وگرځی .

هغه طبقه چې لاندی او د عوامو وه په هغوی کې یې وسوسی، غلطی عقیدې او د دین په خلاف شکونه پیدا کړل ترڅو د اصیل او حقیقی اسلام څخه لری او په غلطو لارو سرشی چې بیا په اسانه د دوی ښکار گرځیدای شی .

لکه څرنگه چې سلطان نور الدین زنگی او سلطان صلاح الدین ایوبی د جنگ او جگړی په میدان کې نوی لاری او طریقې را پیدا کړی په همدی توگه صلیبی شیطانونو د بد اخلاقی او بی لاری لپاره نوی نوی طریقې او لاری راویستلی ، پدی معنی چې دوو جبهو کې جنگیدل .

دری څلور اروپایی تاریخ لیکوونکو دا هم لیکلی دي چې ځینی صلیبی واکمنانو د جگړی میدان ته اهمیت نه ورکاوه بلکې هغوی پدی خبره کلک ولاړ وه چې د مسلمانانو په خلاف داسې جگړه وکړی چې د هغوی ایمان کمزوری شي او عسکری جذبه پکې ختمه او ورکه شي . د هغوی په اخلاقو

او عقایدو بریدونه وکړي او د هغوی په زړونو کې داسې شکونه راپیدا کړي چې د عوامو، واکمنانو او مجاهدینو تر منځ بی باوري او بی اعتمادی راشي. پدی پلانونو او پروگرامونو کې تر ټولو مهم سړی فلیپ اگستس و، ده د اسلام د بنمنی خپله دینی دنده او وظیفه گڼله، هغه به ویل چې زمونږ جگړه د سلطان نور الدین زنگی او سلطان صلاح الدین ایوبی سره نه بلکې د اسلام له دین سره ده، دا د اسلام او صلیب جنگ دی، دا که زمونږ په ژوند کې کامیاب نشو نو په راتلونکي کې به خامخا بریالی کیږي. د دی لپاره پکار دي چې د مسلمانانو په راتلونکي نسل کې د دینی احساس پر ځای جنسی او شهوانی احساس را بیدار شي تر څو هغوی په عیاشی او فحاشی کې خپل ځواک له لاسه ورکړي.

فلیپ اگستس د جگړې په میدان کې په وسله غورځولو او تسلیمیدلو هم ډیل ندی کړی او دا یې څه بده خبره نه بلله د کوم وخت کیسه چې مونږ وړاندی کوو د ۱۱۶۹ میلادی کال ریښتنی کیسه وه په هغه وخت کې فلیپ اگستس د سلطان نور الدین زنگی له لوری ماتې خوړلی او خپلی ځمکي او سیمی یې هم له لاسه ورکړی وی، هغه سلطان نور الدین زنگی ته دد جنگ تاوان هم ورکړی وواو د جنگ نه کولو تړون یې هم لاس لیک کړی او جزیه یې ورکوله خو د بندیانو په بدلون کې هغه یوازی څو معیوب مسلمانان خلاص کړل ځکه نور د کار مسلمانان یې لا دمخه وژلی وه.

اوس هغه د کرک په کلا کې د اسلامی بنیادونو د ختمولو او د مسلمانانو د اخلاقو او عقایدو د خرابولو په خاطر په پلانونو جوړولو بوخت و، د هغه په فکر او ذهن کې د اسلام د بنمنی د لیونتوب درجی ته رسیدلی وه. د هغه ځینی پروگرامونه او پلانونه به دومره پټ او خطرناک وه چې خپله صلیبی واکمنان به پری شکمن کیدل. په هغه صلیبیانو دا تور لگولو چې په پته هغه د مسلمانانو دوست او ملگری دی او د هغوی سره راکړه ورکړه کوي. د یو اروپایی تاریخ لیکوونکي اندری ازون په وینا یو ځلی فلیپ اگستس د دی تور په هکله دا رنگه ویلی وه: د یو میسلمان واکمن د بی

ایمان پلورونکی

لاری کولو لپاره زه د خپلو پیغلو لورگانو قربانی کولو ته هم چمتو یم-
 تاسې د مسلمانانو سره له تړون او روغی جوړی څخه ویریری ځکه تاسې په
 هغې کې خپل سپکاوی گوری خو تاسې پدی نه پوهیږی چې مسلمانان د
 جگړې په میدان کې ماتی نه خوری بلکې د سولی په ډگر کې ماتی ورکول
 کیږی، که اړتیا شوه نو هغوی ته وسله وغورځوی او سوله ورسره وکړی،
 تړون وکړی او بیا په گور کې د هماغه تړون تر سیوری لاندی د مسلمانانو
 په وړاندی سرچپه کار نامه وکړی!

ایا زه همداسی کارونه نکوم؟

ایا تاسې پدی خبر نه یاستی چې زما دوه خپلوانی نجونی په دمشق کې د
 یو شیخ په حرم کې ناستی دی؟

ایا تاسې د هماغه شیخ څخه پرته له جگړې ډېره سیمه ونه گتله؟
 ایا هغه د دوستی حق اداء نکړ؟

هغه اوس هم ما خپل ملگری او دوست گنی خو زه د هغه ځانی دښمن
 یم، زه هر غیر مسلمان ته وایم چې د مسلمانانو سره روغه جوړه وکړی او
 بیا هم هغوی د لړم په شان په نیش باندی ووھی !!!

دا و هغه صلیبی فکر او عقیده چې د یو کامیاب او بریالی پلان لاندی
 یې د اسلامی امت ریښی د چنجی او وینی په شان خوړلی - د همدی فکر
 او عقیددی په نتیجه کې په قاهری او مصر کې د بغاوت شکل جوړ شوی و
 او سلطان صلاح الدین ایوبی مجبور شو چې بریاوو ته نژدی محاصره
 خوشی کړی او ځان قاهری ته ورسوی - هغه محاصره سلطان نور الدین
 زنگی ته پرېښودله او د خپل پوځ سره رخصت شو، هغه بی زړه شوی نه و
 خو په زړه یې داسې دروند بار پریوتی و چې اثار یې په خیره باندی له ورايه
 څرگندیدل - عام غازیان پدی خوښ وه چې د ډېری مسافری څخه وروسته
 اوس کورونو ته روان دي خو قوماندانان او سرگروپان پدی حیران وه چې
 څرنگه محاصره پرېښودل شوه او سمدستی د قاهری په لوری ناڅاپی

حرکت وشو ځکه هغه د فتحی یا ناکامی پوری جنگیدونکی و، یوازی دوه درې سالارانو ته څرگنده وه چې په قاهره کې حالات ډېر خراب دی او د تقی الدین پوځ په سوډان کې ماتی خوړلی ده اوس د هغه په خیریت سره بیرته راویستل ضروری دی. د سلطان صلاح الدین ایوبی سره علی بن سفیان هم ملگری و کوم چې د قاهرې د حالاتو راپوریې راوړی و.

سلطان صلاح الدین ایوبی د کرک څخه د حرکت په وخت کې ویلی وه چې په لاره کې به ډېر کم وخت آرام کیږي او حرکت به ډېر تیز او چټک وي. د دی حکم څخه غازیانو ته دا شک پیدا شوی و چې په قاهره کې څه ګډ وډی شته.

کله چې د لومړۍ ورځې ماښام راغی نو پوځ د ټولی شپې لپاره تم شو، د سلطان صلاح الدین ایوبی لپاره خیمه ودرول شوه وروسته هغه ټول سالاران او مرستیالان راوغوښتل او هغوی ته یې وویل: په تاسې کې ډېر داسې کسان دي چې هغوی ته معلومات نشته چې ولی ما محاصره خوشی کړه او قاهرې ته روان یم! بیشکه محاصره ماته نده او نه مونږ پشا شوی یو خو که دا ماتی نه وی نو پشا تګ خو حتماً دی زما ملګرو! مونږ پشا کیږو او ستاسې پشا کوونکی ستاسې خپل وروڼه دی! هغوی د صلیبیانو ملگری شوی، د پاڅون او بغاوت پلان یې جوړ کړیدی.

که چیرې علی بن سفیان او غیاث بلیس وین او بیدار نه وای نو اوس به تاسې مصر او قاهرې ته نشوای تللی اوس به هلته د صلیبیانو او سوډانیانو واکمنی وه، د ارسلان پشان سړی د صلیبیانو ملگری او غلام وختلو، هغه د سلیم الادریس دوه زامن مړه کړل او بیا یې خپل ځان هم ووژلو، که ارسلان ځان وي نو بیا تاسې په چا باور کولای شی.

په ناستو غازیانو او مجاهدینو باندې چوپتیا خپره شوه او ټول بی سده شول، خفګان او اندیښنه د هغوی د څیرو څخه څرګندیده، سلطان صلاح الدین ایوبی غلی شو او بیا یې ټولو ته وکتل.

د هغه وخت د حالاتو لیکوونکی قاضی بهاؤ الدین شداد د سترګو لیدلی حال دارنگه بیانوی: د دوه رپیدونکو شمعو په رڼا کې د ټولو څیری

داسې ښکاریدي لکه چې یو بل هیڅ نه پیژني، هغوی سترگی هم نه رپولی، د سلطان صلاح الدین ایوبی خبرو او د هغې طریقې ټول تر اثر لاندې راوستی وه، د هغه په اواز کې زورنه بلکې لړزه وه چې ټول یې ویول هغه بیا وویل: زه پدې خبره بښنه نه غواړم چې په تاسې کې غداران شته! زه دا هم درته نه وایم چې تاسې په قران مجید باندې قسم وخورئ چې د اسلام او وطن سره به وفاداری کوو، ایمان پلورونکی قران پلاس کې نیسی، قسمونه خوری او ځان دوست او ملگری ښکاروی، زه یوازی دا خبره تاسې ته کول غواړم چې څوک مسلمان نه وی هغه ستاسې دښمن دی، دښمن چې کله هم ستاسې دوستی څرگندوی نو په هغې کې به هر ورو دښمنی نغسني وي. هغه تاسې د خپل دین، خپل قوم او خپلو خلکو په خلاف استعمالوی او کله چې په مسلمانانو باندې ورته د واکمنی وخت پلاس ورشی نو بیا د مسلمانو میرمنو بی حیایی او بی عزتی کوي او اسلام له منځه وړي.

همدا د هغوی مقصد او هدف دی کوم جنگ چې مونږ پیل کړی دا زمونږ شخصي جنگ ندی، دا د خپل ځان د واکمن کولو کوښښ ندی، دا د دوه عقیدو حق او باطل جگړه ده، دا د اسلام او کفر جگړه ده، دا جگړه به تر هغې پورې روانه وي چې یا اسلام یا کفر ختم نشي.

یو سالار وویل: د سپین سترگی بښنه غواړم ستر سالار! مونږ دا ثابتول غواړو چې مونږ خو غداران نه یو نو مونږ ته د مصر او قاهرې ټول حالات بیان کړی! مونږ به پخپل عمل او کړو وړو دا ثابته کړو چې مونږ څوک یوا ارسلاڼ د پوځ سپری نه بلکې یو ادارې چارواکی دی، تاسې به په پوځ کې غدار پیدا نکړی.

د کرک محاصره تاسې پورته کړی مونږ نده پورته کړی!
سلطان نور الدین زنگی تاسې رابللی دی مونږ ندی رابللی!
زمونږ امتحان به د جگړې په میدان کې اخیستل کیږي، په لاره کې څه معلومیږي!
په مصر کې څه روان دي؟

صلاح الدین ایوبی د علی بن سفیان په لوری سترگی راواړولی او هغه ته یې وویل! علی! دوی ته ووايه چې هلته څه روان دي!

علی بن سفیان وویل: غدارانو د دښمن سره لاس یو کړی او د سوډان د معاذ سامان یې بند کړی، د مارکیت او بازار څخه غله او خوراکی شیان ورک کړل شويدي، کلو او بانډو ته بهرنی کسان راځی، غله او خوراکی شیان په لوړه بیه اخلی او بیا یې بهرته استوی، غوښه ورکه شويده، سامان چې کله لیږل کیږي نو قصداً په هغې کې ځنډ راوستل کیږي، داسې هم شوی چې سامان استول شوی او بیا دښمن ته هم خبر ورکړل شوی، دښمن د سامان ټول شیان ولکه کړی په ښار کې بد کاری او بد اخلاقی عامه شويده، د قهار او جواړی داسې په زړه پوری طریقې را پیدا شوی چې زمونږ ځوانان یې ټول خپل ځان ته راکش کړی.

په پوځ کې خفگان او شکونه راپیدا شويدي، زمونږ د دیني او ملي احساس د مړه کولو کوښښ روان دی، چارواکو ته له بهر څخه بی دریغه مال او دولت ورکول کیږي څرنگه چې د حکومت واگی او اختیارات د همدوی پلاس کې دي نو هغوی داسی حالات او شرایط برابر کړي چې ټول د دښمن په گټه دي، د ټولو څخه خطر ناکه خبره دا ده چې په اطرافونو کې غلطی خبری او عقیدې خپرول کیږي - خلک د غیر اسلامی اصولو پابند گرځی، د خطر خبره دا ده چې د همدی سیمو څخه مونږ ته پوځیان پلاس راځی، اوسنی پوځ د هماغو سیمو اوسیدونکی دی.

بی بنسټه او غلطی عقیدې په پوځ کې هم خپری شويدي.

د غوندې د کسانو څخه یو وپوښتل: ایا تاسې د هغې څه چاره نده کړی؟

علی بن سفیان وویل: هو! زما ټوله اداره د مجرمانو په لټون او نیولو باندې لگیا ده او کار کوي، ما خپل څارونکی بانډو او سرحدی سیمو او پولو ته هم لیږلی دي خو د دښمن وړانکاری دومره زیاته شوی چې د هغوی نیول اوس گران کار دی. خطرناکه خبره دا ده چې زمونږ خپل کسان هغوی ته ځای او پناه ورکوی.

ایا تاسې به پدی خبره حیران نشی چې زمونږ د اطرافی او کلیوالی سیمو مسجدونو امامان هم د دینمن ملگري او جاسوسان شوی دي؟

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: داسې هم نشي کیدای چې زه اداری چاری پوځ ته تسلیم کړم! پوځ چې د کوم هدف او مقصد لپاره روزل شوی هغه په پوره توگه سره سرته رسوی او په هغې کې بوخت دي چې دا د پوځ او ملت دواړو لپاره غوره ده لکه څرنګه چې یو اداری چارواکی سالار نشی کیدای همداسې یو سالار اداری چاری په بڼه توگه منځ په وړاندی نشی بیولای خو دا باید هر سالار ته څرګنده وی چې اداری چارواکی کوم کارونه سرته رسوی او په خپلو کارونو کې خو غلطی او وړانی نه کوی؟

زما ملگرو! الله پاک جل جلاله مونږ د تاریخ په یو سخت ازمیښت کې اچولی یو! د مصر حالات تاسې پخپله واوریدل، د سوډان حمله ناکامه شویده، تقی الدین د خپلو غلطیو په سبب د سوډان په دښتو او بیابانو کې نښتی دي، لالهانده ګرځی د هغه پوځ په کوچنیو ګروپونو ویشل شویدي. د هغه پشا تلل هم ممکن نه ښکاري - زه دا هم نشم ویلای چې ښاغلی نور الدین زنگی به کرک فتح کړی او که نه؟ نو هغه هم زه خپله ناکامی بولم! تاسې په دې ډېر خرابو حالاتو کې هم دینمن ته ماتی ورکولای شی خو په کوم محاذ چې دینمن حمله کړی هغه تاسې ته فتح کول آسان نه ښکاري.

تاسې توریالی یاستی د دښتو سینی څیرولی شی خو زه دا خطر احساسوم چې پدی محاذ کې به تاسې وسله وغورځوی.

د دی خبرو په ځواب کې د غونډی څخه څو احساساتی اوزونه راغلل چې بیا سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: کله چې د قاهری اوسنی پوځ مخکې په شوبک او کرک کې و د هغوی ولولی او احساسات هم ستاسې پشان تاوده او ګرم وه خو کله چې په قاهره کې هغوی ته دینمن شنه باغونه وښودل شوه نو د بغاوت لپاره تیار او چمتو شول اوس هغوی داسې حالت ته رسیدلی چې تاسې پری باور نشی کولای.

یو سالار وویل: مونږ به د داسې قوماندانانو او چارواکو په وژلو باندې خپل کار پرمخ بیا یو!

بل سالار وویل: مونږ به تر ټولو د مخه خپل صفونه له غدارانو څخه پاکوړو!
یو بوډا سالار وویل: که زما زوی هم د دښمن پلوی او ملگری شي نوزه به یې سر پری کړم او ستا په قدمونو کې به یې واچوم او زه به دا ثابته کړم!
خوزه د داسې احساساتو او جذباتو خبرو پلوی نه یم!

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: د غونډې کسان ټول په جوش کې راغلل، هغوی داسې خلک وه چې د صلاح الدین په وړاندې د خبرو کولو څخه هم ویریدل خو اوس چې هغوی دا واوریدل چې د پوځ ځینی کسان د دښمن پلویان شوی او پوځ یې بغاوت ته چمتو کړی نو د آوږ بخرکی ورڅخه جوړ شول، یو پکې سلطان صلاح الدین ایوبی ته دا هم وویل: تاسې تل مونږ ته د صبر او حوصلې خبره کوی خو ځینی حالات داسې وی چې صبر او تحمل نور هم کار خرابوی، مونږ ته اجازه راکړی چې تر قاهرې پورې هیڅ دمه ونکړو، د خوراک، څښاک او دمی څخه پرته سفر وکړو، مونږ به هغه پوځ بی وسلې کړو.

سلطان صلاح الدین ایوبی ته نور پدی خلکو کنترول کول گران شول، هغه څو خبری نوری وکړی او غونډه یې ختمه کړه، سهار وختی پوځ حرکت وکړ چې په پوځی نظم او ترتیب باندې برابر و سلطان صلاح الدین ایوبی د خپلو ساتوونکو سره جلا روان و، هغه ولیدل چې علی بن سفیان د هغه سره ملگری ندی، تر ماښام پورې دوه ځلی پوځ تم شو، د ماښام څخه وروسته هم پوځ روان و او د شپې تر اولی برخی پورې همداسې مخکې تلل. کله چې شپه ښه پخه شوه نو صلاح الدین ایوبی پوځ ته د تم کیدو حکم ورکړ، کله چې هغه د خوراک او څښاک څخه وزگار شو نو علی بن سفیان هم راپیدا شو.

سلطان صلاح الدین ایوبی وپوښتل: ټوله ورځ چیرې وی علی!
علی بن سفیان وویل: تیره شپه زما په زړه کې یو شک پیدا شوی و د هغې شک د لری کولو یا باوری کولو لپاره ټوله ورځ په پوځ کې وگرځیدم.

سلطان صلاح الدین ایوبی وپوبنتل : څه شک!
 علی بن سفیان وویل: تا د شپې ونه لیدل چې ټول قوماندانان، سالاران او
 مرستیالان د قاهرې د پوځ په خلاف راپاریدلی! ماته شک پیدا شو چې
 دوی به خپل لاندی کسان هم راوپاروی او زما همدا شک ریښتیا شو! دوی
 ټول پوځ ته د قاهرې د پوځیانو په هکله داسې خبرې کړې چې ټول لښکر
 راپاریدلی، ځینی غازیانو دا هم ویل چې مونږ په محاذ کې زخیمان او
 شهیدان کیږو او زمونږ ملگری په قاهره کې عیش او مزی چرچی کوی او
 بیا د اسلامی نظام په خلاف بغاوت هم کوي. مونږ به د رسیدو سره هغوی
 ټول ختموو، بیا به د سوډان نښتی او راگیر شوی پوځ ته مرسته ورکوو،
 بناغلی آمیره! که مونږ د دی خلکو مخه ونه نیوله نو په قاهره کې به خپل
 منځی جگړه پیل شي، زمونږ دا لښکر په احساساتو او ولولو کې دی، او د
 قاهرې پوځ خولا مخکې د بغاوت لپاره پلمی لتولی.

زه پدی خوشحاله یم چې د محاذ په سترې او ستومانه پوځ کې کې دومره
 قوی جذبه او اسلامی احساس شته!

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: خو زمونږ دښمن همدا غواړی چې پوځ
 په دوه ډلو وویشی او پخپلو کې یې سره بیا ووژنی.

سلطان صلاح الدین ایوبی په ژور غور او فکر کې ډوب شو، بیا یې علی
 بن سفیان ته وویل: کله چې مونږ له قاهرې څخه لږ لری شو، نو زه به
 قاهرې ته یو هوښیار استازی واستوم او د قاهرې پوځ او لښکر به د بلی
 لاری څخه کرک ته ولیږم، یا به خپله ولاړ شم او هغه پوځ به کرک ته
 واستوم، دا پوځ خو هسی هم زمونږ سره دی او کله چې قاهرې ته ورسیري
 نو هیڅوک به پلاس ورنشي، تا ډېر ښه کار وکړ علی! زه دی کار ته هیڅ
 متوجی نشوم.

هغه نوی شخصیت چې د غیب خبرې یې کولی، نوی دین یې راوړی، د
 اسمان څخه رابښکته شوی او مړی ژوندی کولایی شي د خپلو ملگرو سره

کاروان کي په سفر بوخت و، چا چې ليدلی وه هغوی ويل چې عمر يې زيات ندي بلکې سور سپين ځوان دی، بیره يې خر رنګ لری او د سر وینستان يې لوی په اوږو پراته دي، خلکو به ويل چې د هغه په سرو سترګو کې د پوره او مکملې سپوږمۍ پشان روښنایي وي، غابونه يې د ستوری پشان ځليږي، ونه يې لوره او بدن يې قوي او مضبوط دي، کله به يې چې خبری کولی نو خلک به يې تر اثر لاندی راوستل.

د هغه سره ډېر ملګری، خدمت کوونکی او ډېری سپرلی وی، په اوبانو باندی غټ غټ مټکی بار وه، هغه به د کلو او بانډو څخه لری په دېسته کې تیریدلو او هلته به يې اړول او د خلکو سره به يې په هماغه ځای کې لیدل. هېڅ کلی ته نه تللو، په کوم لوری به چې تللو د هغه څخه مخکې به څه اوبن سپاره او آسپ سپاره په منډه تلل او په کلو کې به يې خلکو ته ويل چې اسمانی شخصیت را روان دی، هغوی به خلکو ته د هغه کرامتونه او نا آشنا شيان بیانول، خلک به د څو څو ورځو څخه هغه ته سترګی په لار ناست وه. په هغه شپه چې علی بن سفیان سلطان صلاح الدین ایوبی ته وویل چې د محاذ پوځ د قاهرې د پوځ په خلاف را پاریدلی په همدی شپه نوی غیب ویوونکی د قاهرې څخه ډېر لری د خرماؤ په یو بن کې دیره اچولی وه. د هغه یو اصل دا و چې د سپوږمۍ په شپه به يې د چا سره نه لیدل، د ورځی خو يې د چا سره خبری هم نکولی، تیاره شپي د هغه خوښی وی، د هغه په مجلسونو او محفلونو کې به داسې رڼاګانی بليدلی چې د یوی رنګ به د بلی څخه توپیر درلوده، دی رڼاګانو خپله یو اثر درلوده چې خلک به يې اغیز من کول. هغه چې د خرماؤ په کوم بن کې دیره لګولی وه د هغه سره نژدی یو کلی وه چې زیات اوسیدونکی يې مسلمانان وه چې ځینی پکې حبش او سوډانیان وه، په هغه کلې کې یو جومات هم وه چې امام يې د چوپ او غلی طبیعت څښتن وه. د یوی یا یوی نیمی میاشتی څخه د هغه سره یو ځوان د زده کړی لپاره هم اوسیده دا ځوان چې خپل نوم يې محمود بن احمد بنودلو د بل کلی څخه د زده کړی لپاره راتللو.

د دی ځوان کار یوازی په زده کړی پوری اړه درلوده خو هغه یو بل په زړه پوری کار هم پیدا کړی و، په هغه کلی کې یوه پیغله نجلی اوسیده چې نوم یې سعديه وه، د سعديي محمود دومره خوښ شوی وه چې څو ځلې یې پری د خپلو وزو شیدی هم څښلی وی په لومړي ځل د محمود او سعديي لیدل په هغه دښته کې شوی وه چې هلته به یې خپلې وزې او دوه اوبښان څرول او اوبه یې ورکولې. یو ځل سعديي خپل څاروی د اوبو لپاره چینی ته بوتلل چې هلته محمود بن احمد هم د اوبو لپاره راغلی وه، سعديي ورڅخه وپوښتل له کوم ځای څخه راغلی او چیری روان یې؟

محمود ورته وویل چې زه نه د کوم ځای څخه راغلی او نه چیری ځم! سعديه په دی خبره وځنډل ځکه ځواب د خدا وړ و، نو سعديي د محمود څخه وپوښتل: مسلمان که ...

محمود بن احمد ورته وویل: زه مسلمان یم نو سعديه ډېر خوشحاله او په خدا شوه.

محمود هغې ته خپل اصلی ځای نښودلو، هغه د سعديي سره داسې خبرې وکړې چې د هغې خوښ شو، هغې ورڅخه د سوډان د جگړې په هکله وپوښتل ځکه هغې ورسره مینه درلوده چې مسلمانان په څه حالت کې دي، کله چې هغې د صلاح الدین په هکله وپوښتل نو محمود ورته داسې خبرې وکړې چې د هغې په نظر کې سلطان صلاح الدین ایوبی یوه پرښته او آسمانی انسان معلوم شو.

سعديه وپوښتل: ایا سلطان صلاح الدین ایوبی د هغه چا څخه هم ډېر مقدس او سپیڅلی دی چې له اسمان څخه راښکته شوی، په غیب پوهیږي او مری را ژوندی کوي؟

سلطان صلاح الدین ایوبی مری نشی را ژوندی کولای په غیبو یوازی او یوازی یو الله جل جلاله پوهیږي!

سعديه وویل: خلک وایی چې هغه هم مسلمان دی او زمونږ پشان لمونځ او روژه نیسی خو هغه ژوندی خلک وژنی!

محمود بن احمد وپوښتل: تاته چا ویلی دي چې سلطان صلاح الدین ایوبی خلک وژنی؟

سعدیه وویل: زمونږ له کلی څخه ځینی مسافر تیریږي، هغوی وایی چې سلطان صلاح الدین ایوبی ډېر بد انسان دی

محمود ورڅخه وپوښتل: ستاسې د جومات امام څه وایی؟

سعدیه وویل: هغه ډېری ښی او ښکلی خبری کوی! هغه وایی چې سلطان صلاح الدین ایوبی د اسلام روښنایی په ټول مصر او سوډان کې خپرول غواړي، او اسلام یوازی د الله پاک جل جلاله ریښتینی دین او قانون دی.

محمود د سعدیه سره په همدې موضوع باندې خبری کولی، محمود ته د سعدیه له خبرو څخه څرگنده شوه چې دی کلو ته داسې کسان راځی چې ځان ته مسلمان وایی خو خلکو ته د اسلام په هکله شکونه پیدا کوي.

محمود سعیده ته داسې خبری وکړی چې د هغی شکونه یې ختم کړل او د خپل شخصیت او خبرو په وسیله یې په هغې دومره اثر وغورځولو چې هغې ورڅخه غوښتنه وکړه چې زه دلته هر وخت خپل څاروی راولم نو تاسې هم دلته راځی او زما سره گوری.

محمود هغه د ولولو او احساساتو په منځ کې پریښوده او کلی ته روان شو. سعیدی فکر کولو چې دا څوک دي؟ له کومه راغلی او چیری روان دي؟ د هغه جامی د دی سیمی ښکاری خو رنگ، خبری او حال یې د دی ځای ندی د بلی سیمی اوسیدونکی معلومیږي.

د سعدیه شک ریښتیا وه، محمود بن احمد د دی کلو او سیمی اوسیدونکی نه و بلکې دا سکندریی د ښار اوسیدونکی وه، هغه د علی بن سفیان د ادارې یو هوښیار کار کوونکی او تکره غړی و، هغه له څو میاشتو څخه د خپلی دندی او مسئولیت د سرته رسولو لپاره په سرحدی سیمی او کلو کې گرځیده، هغه خپل ځای پټ ساتلی و، د هغه سره خپل نور ملگری هم وه چې پدی کلو او بانډو کې خپاره شوی وه، هغوی به کله

ایمان پلورونکی

کله سره یو ځای کیدل او خپل معلوماتونه به یې سره شریکول چې په هغې کې به یې ضروری او مهم شیان قاهرې ته استول .
 د همدې راپورونو څخه علی بن سفیان ته څرگندیدله چې په سرحدی سیمو کې څه څه کارونه کیږي .
 کله چې محمود ته سعديه په مخه ورغله نو د هغې سره یې هم همداسې خبرې وکړې چې د هغې څخه یې د کلی او خلکو په هکله معلومات راټول کړل هغه د جومات د امام په هکله ځکه پوښتنه وکړه چې هغه ته د نورو دوه جوماتونو آمامان شکمن بنکاره شوی وه او د خلکو څخه ورته څرگنده شوی وه چې هغوی دواړه نوی نوی راغلي . په هغې جوماتونو کې مخکې آمامان نه وه ، هغوی دواړو د جهاد په خلاف خبرې کولې او د قرآن مجید آیاتونه به یې غلط ترجمه او تفسیرونه . هغې دواړو نوی غیب پوهیدونکی او مړی ژوندی کوونکی برحق پیغمبر بللو او خلکو ته یې د هغه په هکله ترغیب ورکولو ، محمود بن احمد د دی دواړو آمامانو په هکله قاهرې ته پوره معلومات استولی وه او اوس یې غوښتل د سعديې کلی ته ولاړ شی او د هغوی د امام او کلی په هکله معلومات راټول کړي . هغه پدی خبره ډېر خوشحاله شو چې د هغوی امام حقیقی مؤمن او مسلمان دی او د اسلام خدمت کوونکی دی نو له ځان سره یې فیصله وکړه چې پس لدی په همدې کلی کې د زده کړې په پلمه پاتی شي .

هغه جومات ته ولاړ او د امام سره یې ولیدل ، هغه خپل بدل نوم او ځای امام ته وښودلو او دا یې ورته وویل چې د علم په زده کولو پسې سرگردانه او لوغړن گرځي .
 امام د هغه سره ژمنه وکړه چې علم به ورته زده کوي ، امام ورته دا هم وویل چې په همدې جومات کې اوسېږه هم . محمود په جومات کې ځان بندی کول نو غوښتل نو امام ته یې وویل چې زه به دوه درې ورځې وروسته کورته ځم ، هغه امام ته خپل نوم او ځای وښوده .

بیا امام ورخه د خای او نوم پوښتنه وکړه نو ده ورته هماغه پخوانی
خبره وکړه!

امام په خدا شو او په خپ او ازی یې ورته وویل: محمود بن احمد ازه پدی
خوشحاله یم چې ته د خپلی دندی او مسئولیت خخه بی پروانه یې، د
اسکندریی مسلمانان وظیفه پیژندونکی خلک دی.

پدی خبره محمود ناخاپی وښوریده لکه چې توکری یې خوړلی وي، هغه
پدی شک کې شو چې دا امام د صلیبانو جاسوس دی خو امام هغه
سمدستی پوه کړ او شک یې ورته لری کړ ویی ویل: زه اوس اړین بولم چې
تاته خپل ځان څرگند کړم، زه ستاسې د اداری غړی یم، زه ستا ټول ملگری
چې پدی سیمه کې اوسیری پیژنم.

خو تاسې یو هم ما نه پیژنی، زه د علی بن سفیان د هغې اداری غړی یم
چې د دښمن د حالاتو خخه د خبریدو سره سره پخپلو غرو او کسانو باندی
هم نظر ساتی، زه دلته د امام په حیث اوسیرم او خپل کار کوم.

محمود بن احمد وویل: بیا زه تاته هوبنیار سړی نشم ویلای! تاسې چې
ماته خپل ځان څرگند کړ کیدای شي کوم صلیبی جاسوس ته هم همداسې
ځان څرگند کړی.

امام وویل: زه پدی باوری وم چې ته زمونږ د اداری غړی یې! ما دا اړین
وبلل چې تاته خپل ځان څرگند کړم، زما سره دوه ساتوونکی دی چې دلته
په کلې کې د کلی والو په شکل اوسیری، ماته د ډېرو کسانو اړتیا ده، ښه
شوه چې ته هم راغلی، دی کلی ته د دښمن وړانکاری راځی، تا به د هغه
سړی په هکله هم اوریدلی وي چې نوی را پیدا شوی، مړی ژوندی کوي او د
راتلوونکی په هکله معلومات ورکوی. دا کلی هم د هغه د نالیدلی
گراماتو تر اثر لاندی راغلی. ما لومړی دی خلکو ته ویلی وه چې دا ټول
دروغ دي او په مړو کې څوک روح نشی اچولی خو د هغه د جادو زور دومره
دی چې خلک اوس زما سره مخالف شوی.

بیا ما خان سمبال کر ځکه ما لدی جومات څخه وتل نه غوښتل، ما ته د یو مرکز او ځای اړتیا وه، دلته خلکو ته ریښتینی اسلام ښودل او د هغوی لارښودنه هم اړینه ده، شل ورځی مخکې ماته دوه کسان د شپې راغلل او زه یوازی ووم، هغوی مخونه پټ کړی وه، هغوی ماته اخطار راکړ چې لدی جومات څخه ولاړ شم، ما هغوی ته وویل چې زه پرته لدی جومات څخه بل ځای نلرم، هغوی وویل که دلته اوسیدل غواړی نو درس او سبق بنده کړه او د نوی شخصیت چې له اسمان څخه راکوز شوی او مړی ژوندی کوی خبری او ستاینه پیل کړه، ما د هغوی مقابله کولای شوه، د هغوی وژل او ځان وژل راته گران کار نه ښکاریده خو پدی شکل ما خپل مسئولیت نشو سرته رسولی، ما هغوی ته دا ډاډ ورکړ چې سر له نن څخه ما خپل دوست او ملگری وبولی، هغوی راته وویل که دا کار دی وکړ نو هم به نه وژل کیږي او هم به درته د سپینو زرو سکی په تحفه کې درکول کیږي.

محمود بن احمد وویل: نو بیا تا د خپل وعظ او خطبی رنگ او شکل بدل کړی؟
امام ځواب ورکړ: تر یوی اندازی پوری! زه اوس دوه ډوله خبری کوم، ماته د سپینو زرو اړتیا نشته خو د خپل ځان اړتیا راته شته! زه د خپل مسئولیت د پوره کیدلو څخه مخکې مړ کیدل نه غواړم ما نه غوښتل چې ستاسې ملگری ولتوم او هغوی هم په خطر کې واچوم.

الله پاک جل جلاله اوس ته خپله راوستی؟ په هغه شپه زما ساتوونکی زما سره نه وه، اوس به ته زما سره اوسېږي ته به زما د شاگرد په صفت دلته پاتی کیږي، ته به د ساده او بی سواده خلکو په شان خبری کوی، پدی کلی کې څلور پنځه کسان داسې دي چې زمونږ ملگریا کولای شي. که چیری پدی نژدی برخو کې زمونږ د پوخ کوم ټولی پیدا شي نو دا به زمونږ کار نور هم آسانه کړي خو زمونږ د گروپونو په قوماندانانو باور کول هم خطر لری دښمن هغوی د ښځو او اشرفیو پوسیله د خان ملگری کړیدی، هغوی تنخوا زمونږ څخه اخلی خو کار دښمن ته کوی.

محمود بن احمد له هماغی ورخی خخه د امام سره اوسیده، امام هغه ته خپل دواړه ساتوونکی وښودل او پخپلو کې یې سره پیژندگلوی وشوه. ماښام چې کله سعديه امام ته خوراک او خښاک راوړله نو محمود یې هم هلته ولیده ډېره حیرانه شوه او بیا په مسکا شوله.

محمود ورته وویل: زما لپاره خوراک او خښاک نه راوړی؟

سعیدی خوراک او خښاک د امام په خونه کې کینډول او بیا په منډه کور ته ولاړه، له ځان سره یې د شیدو پیاله او ډوډی راوړله. چې کله سعديه ولاړه نو امام محمود ته وویل: دا د دی سیمی تر ټولو ښکلې او ښایسته نجلۍ ده، هوبښیاره او تنکی ځوانه ده! د هغی سودا اوس روانه ده.

محمود وپوښتل: سودا که واده؟

امام وویل: سودا! ته پوهیږی چې د دی خلکو واده هم سودا ده خو د سعیدی بالکل سودا روانه ده، مونږ باید د هغې په هکله اندیښمن نه وای خو سوداگر شکمن خلک ښکاری، هغوی د دی سیمی اوسیدونکی نه ښکاری، ماته دا کسان هغه معلومیږی چې ماته یې گوت خنډنی کړی وی، ته پدی ښه پوهیږی چې دا خلک به دا نجلۍ په خپل رنگ کې رنگوی او بیا به یې زموږ په خلاف استعمالوی- اوس د دی نجلۍ ساتل او بچکول د دی لپاره اړین دي چې دا به زموږ په خلاف استعمالیږی او د دی لپاره هم چې دا مسلمانان پیغله ده، مونږ د خاوری، دین او ملت د ساتلو په خوا کې د خپلو لویو او خویندو پت، عزت او حیا هم خوندي کوو، زه هیله من یم چې دا سودا به نه کیږی ځکه د سعیدی پلار ما خپل ملگری او پلوی کړیدی خو هغه غریب او یوازی دی، هغه د رسم او رواج خخه هم نشی تښتیدای. په هر صورت دلته د سعیدی پرته له مونږ خخه بل څوک ساتوونکی او محافظ نشته.

د دی خخه وروسته محمود د امام شاگرد شو، شپې او ورخی تیریدی، د محمود او سعديه لیدنی کتنی سره کیدی، نجلۍ به څرخای ته تلله او

محمود به هم هلته ورتللو. کله چې د محمود او سعدیه تر منځ خبری ازادی شوی نو هغه ورڅخه وپوښتل چې هغه څوک دی چې ستا سودا کول غواړي؟ سعدیه خو هغوی نه پیژندل، ځکه هغې کله نه وه لیدلی او یو ځل هغوی د څاروی د لیدلو پسې راغلل او هغه یې لاندې باندې وکتله او بیا بیرته ولاړل.

سعدیې ته ښه معلومه وه چې هغه به د چا میرمن کیږي نه، هغه که کوم شتمن یا مالدار سپری واخلی او په خپل حرم کې به یې بندې کړی پرته له کور او کورنۍ جوړولو به بوډی او بیا مړه شي. یا به ورته نڅا کول و رزده کړی او د خلکو د وخت تیروولو لپاره به ورڅخه کار اخلی. هغې د خپلو کلی والو پوځیانو څخه د داسې نجونو او میرمنو ډیری کیسې اوریدلې وې، هغه پداسې لری او پس پاتې سیمه کې اوسیده خو په ډېرو شیانو پوهیدله او فکر یې پری کولای شو. له کومې ورځې څخه چې هغې محمود بن احمد لیدلی نو پخپل زړه کې یې ځای ورکړی و، او کله چې هغه پدی پوه شوه چې محمود هم د دی سره مینه او محبت لری نو بیا یې په زړه کې دا اراده پخه شوه چې اوس به نو نه خرڅیږي ځکه هغه پدی پوهیده چې په یوازی توګه خپله ځان د سوداګرو څخه نشی خلاصولای. یوه ورځ یې له محمود څخه وپوښتل ایا ته ما نشی اخیستلای؟

محمود ورته وویل: اخیستلای دی شم! خو کوم قیمت او بیه چې زه درکوم هغه به ستا پلار ونه منی!

سعدیې وپوښتل: څومره قیمت او بیه به ورکړی؟

محمود ورته ځواب ورکړ: زما سره ستا لپاره د زړه څخه پرته بل څه نشته! زه نه پوهیږم چې ته د زړه په قیمت او بیه پوهیږي کنه؟

سعدیه وویل: که چیری ستا په زړه کې زما لپاره مینه او محبت وی نو دا زما لپاره تر ټولو زیات دی! ته ریښتیا وایی چې زما پلار به دا قیمت قبول نکړي خو زه تا ته دا وایم چې زما پلار ما خرڅول نه غواړي، د هغه مجبوریت دا دی چې هم بی وزلی او هم یوازی دی، زما هیڅ ورور نشته!

سوداگرو زما پلار ته اخطار ورکړی که قیمت وانخلي نو مونږ هغه درڅخه په زور تښتوو .

محمود وپوښتل: د نجونو خرڅول خو دلته رواج دی ستا پلار ولی دومره زیات قیمت ونه منلو؟

سعدیه وویل: پلار می وایی چې هغه سوداگر مسلمانان نه معلومېږي! ما هم پلار ته ویلی چې زه د غیر مسلمان سره تلل نه غواړم - بیا یې په ورځپایې سره وویل: که ته ما له ځان سره ساتلی شی نوزه سمدستی ستا سره تلو ته چمتو یم .

محمود وویل: زه بالکل تیار یم!

سعدیه وویل: همدا نن شپه باید ولاړ شوا!

د محمود د خولې څخه ووتل: نه! زه د خپل مسئولیت د پوره کولو څخه مخکې نشم تلای .

سعدیه په حیرانتیا سره وپوښتل: څه مسئولیت!

محمود را بیدار شو ځکه هغه سعدیه ته ویل نه غوښتل چې هغه څه مسئولیت لری، هغه د خولې څخه په وتلی خبره پرده اچول غوښتل خو سعدیه ورپسې شوه خو هغه ته خپله پخوانی خبره ور په یاد شوه نو ویی ویل: زه د دیني تعلیم او زده کړې لپاره راغلی یم او د هغې د پوره کیدو څخه مخکې چیری تللی نشم .

سعدیه په افسوس سره وویل: تر هغه وخت پوری به یې زه تر کوم ځای پوری رسولی ووم!

محمود د یوی نجلی لپاره د دندی او مسئولیت پرېښودلو ته تیار نه و، هغه ته دا شک هم پیدا شو چې کیدای شي دا د دښمن جاسوسه نه وی چې د هغه د بی کاره کولو لپاره پکار گمارل شوی، نو هغه د سعدیه په هکله لتون او پوښتنی کول اړین وبلل .

ایمان پلورونکی

د سلطان صلاح الدین ایوبی پوځ د قاهرې څخه اته میله لری و، هغه ته ویل شوی وه چې پوځ احساساتی شوی او د قاهرې په پوځ حمله کوی، سلطان صلاح الدین ایوبی هلته د تم کیدو حکم ورکړ او د هغوی په منځ کې یوی او بلی خواته وگرځیده، هغه خپله د پوځیانو معلومات اخیستلو، هغه یو سپور ته ورغی نو نور پوځیان هم راټول شول، هغه ورسره یوی او بلی خوا خبری پیل کړی نو یو سپاره وویل: سپین سترگی وبنه لوی سالاره! دلته تم کیدو ته اړتیا نه وه مونږ تر ماښام پوری قاهرې ته رسیدلو! سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: تاسې جنگیدلی او ستړی راغلی یاستی! زه تاسې ته پدی پراخه دښته د دمی وخت درکوم.

سپاره وویل: مونږ جگړه کوونکی راغلی یو او جگړی ته تلوونکی یو! سلطان صلاح الدین ایوبی په حیرانتیا سره وپوښتل: ایا جگړی ته تلوونکی یاستی؟ زه خو تاسی قاهرې ته بیا یم، چې هلته د خپلو ملگرو او دوستانو سره وگوری!

سپاره وویل: هغوی زمونږ دښمنان دي! که دا خبره سمه وي چې د قاهرې پوځ بغاوت ته چمتو دی نو بیا هغوی زمونږ ملگري نه بلکې دښمنان دی. یو بل سپاره وویل: د صلیبیانو څخه هم کلک او سخت دښمنان! ایا دا سمه نده چې هغوی بغاوت ته چمتو دی! یو بل یې د سلطان صلاح الدین ایوبی څخه وپوښتل.

سلطان صلاح الدین ایوبی ځواب ورکړ: څه گډوډی شته! خوزه به ځاننانو ته سزا ورکوم.

یو سپاره وپوښتل: تاسې به ټول پوځ ته څه سزا ورکړی! سزا به مونږ ورکوو، مونږ ته قوماندانانو د قاهرې ټول حالات بیان کړی، زمونږ ملگري په شوبک او کرک کې شهیدان شوی، په دواړو ښارونو کې زمونږ د خویندو او لوڼو بی عزتی او بی آبروی کیږي، زمونږ ملگري د کلا څخه په راغورځیدونکی اور کې لولپه کیږي، په لومړنی قبله باندی د صلیبیانو واکمنی ده، او زمونږ پوځ په قاهره کې مزی چرچی کوي او د بغاوت لپاره

چمتو دي! شوک چې د شهيدانو پروا نه ساتی، د خپلو خویندو د عصمت او او آبرو فکر نکوي هغوی د ژوندون حق نلری! مونږ پوهیږو چې هغوی د اسلام د قسم خوړولو دښمنان ملگری او دوستان شوی، ترخو پوری چې مونږ د دی غدارانو ختیونه غوڅ نکړو تر هغې به د شهيدانو روحونه مونږ ونه بښی! لږ خو دی زخمیانو ته وگوری چې مونږ له ځان سره راوستی! د چا پښه نشته د چا لاس! ایا د دوی غړی د دی لپاره غوڅ شوی چې زمونږ ملگری د دښمنانو په لاسونو کې ولوبول شی.

مونږ به هغوی ته پخپل لاس سزا ورکړو! یو دم ټولو پوځیانو چیغی او ناری کړی، سلطان صلاح الدین ایوبی ته گرانه شوه چې دا خلک راکنترول کړي هغه د غازیانو جوش، جذب، احساسات او ولولی سرول هم نه غوښتل، هغه ورته د صبر او زغم نصیحت وکړ، هیڅ حکم یې ونکړ بیا خپلی خیمی ته ولاړ.

سلا کاران او مرستیالان یې راوغوښتل او دا یې ورته وویل چې تر دویم حکم پوری به پوڅ همدلته پروت او تم وي.

ځکه زه گورم چې خپل منځی جگړه کیږي، د پوڅ خپل منځی جنگ د دښمن په گټه دی، زه همدا نن شپه قاهری ته ځم، هیچاته څرگنده نشی چې زه دلته نه یم، د غازیانو ولولی او جوش سوړ نکړی.

هغه اړینی لارښوونی ورکړی او بیا یې وویل: د قاهری پوڅ چې بغاوت ته چمتو دی هغه ملامت ندی، زمونږ ځوانان چې د قمار او بد اخلاقی عادی کیږي هغوی هم ملامت ندی، پوڅ ته زمونږ چارواکو غلطی خبری کړی او هغوی یې راپارولی! د همدی چارواکو په کومک دښمن زمونږ په لوی او ستر ښار کې فکری او ذهنی وړانکاری پیل کړی. دی بد اخلاقی او وړانکاری ځکه دومره زور اخیستی چې د دی کارونو بندونکی چارواکی د هغې د خپرولو کوښښ کوي. دښمن هغوی ته مزدوری او بدله ورکوی، د کوم قوم او ملت چې آمران او چارواکی د نورو غلامان او تالی ختی شي د هغې قوم او ملت همداسې حالت وي، زمونږ پوڅ د سوډان په دښتو کې

ایمان پلورونکی

لوغرن جنگیږي! مړه کيږي، زخمیان کيږي، په لوږه او تنده یوی او بلی خواته گرځی خو زمونږ چارواکی د هغوی سامان او خوراکی شیان ورڅخه منع کوي. ایا دا د دښمن دسیسه نده چې زمونږ خپل وروڼه هغه بریالی کوي؟ دښمن د دی څخه دوه گټې اخلی چې تقی الدین د خپل پوځ سره ختم او یا تسلیم شي، دویمه گټه دا اخلی چې قوم ته وایی چې ستاسې پوځ ماتې وخوره او باید هغه ختم شي. زمونږ ځینی دوستان او چارواکی د مصر په تخت او څوکی باندي ځان کینول غواړی، هغوی د ټولو څخه وړاندي پوځ د خلکو په سترگو کې سپکوی ترڅو خپلی غوښتنی او خواهشات پری پوره کړی.

زه د امارت وږی نه یم او نه د هغې غوښتونکی یم، که هر څوک ما ته ډاډ راکوي چې زما مقصد به پوره کوي نوزه به د هغه په پوځ کې د یوغازی پشان و جنگیږم خو دا به څوک وي؟ د دی راتلوونکی ژوند د پاشاهانو پشان تیروول غواړی سره د دی که دا څوکی ورته د دښمن سره په سودا کولو هم پلاس ورځی، خوزه خپل قوم او ملت داسې درجی ته رسول غواړم چې د دښمن په سر پښی کیږدی او حکومت وکړی. د دی حریصو واکمنانو او چارواکو سترگی یوازی ځانته او نن ورځی ته دی خوزه د قوم راتلوونکی ته گورم.

هغه خبری بس کړی خو بیا یې وویل: زما آس سمدستی چمتو او تیار کړی! د هغو ټولو کسانو نومونه یې واخیستل چې د ده سره تلل. هغوی ټول په پټه راوغواړی او قاهرې ته د تللو ورته ووايي.

زما خیمه همداسې ولاړه پرېږدی چې چا ته شک پیدا نشی چې زه دلته نه یم! بیا یې ژور نفس وویستلو او ویی ویل: زه په کلکه تاسې ته وایم! کوم پوځ چې بغاوت ته چمتو دی هغې ته زه هیڅ سزا نه ورکوم، تاسې هم د هغوی په ضد په زړه کې کینه مه ساتی! همدارنگه خپل ځوانان هم ملامت او گرم مه بولی، زه به د هغه چا په خلاف سخت گام پورته کوم چا چې د قوم، ملت د ځوانانو او پوځ د بی لاری کولو کوښښ کړی - کله چې دا پوځ د دښمن سره مخامخ شي او هغوی یې په غشو او نیزو هر کلی وکړی نو دوی به بیا پوه شي چې مونږ د الله جل جلاله او اسلام پوځ یوا د دماغ څخه به یې د بغاوت

چنجی ووخی. تاسې چې کله خپلو بچیانو ته د بنمن څرگند کړی نو هغوی به خپله د قمار او بد اخلاقی څخه د جهاد میدان ته راوگرځی. زه تاسې ته په زغرده وایم چې د قوم، خاوری او دین ساتنه او حفاظت د پوځ څخه پرته امکان نلری، زه چې د یهودیانو او صلیبیانو پلانونو او وړانکاریو ته گورم نو دا په څرگنده ویلی شم چې هغوی د اسلام پوځ کمزوری کوی ترڅو پدی توگه اسلام ختم کړی.

په هر وخت او هر ځای کې چې د کوم هیواد پوځ کمزوری شي د هغې ازادی او خپلواکي به په غلامی باندی بدلیرې. په هیڅ وخت کې هیڅ اسلامی هیواد د پوځ څخه پرته ژوندی نشی پاتی کیدای.

زمونږ ننی غلط کار به د اسلام راتلوونکی تور تم کړی، زه نشم ویلایی چې راتلوونکی نسل به زمونږ د غلطیو، ناکامیو او کامیابیو څخه گټه پورته کړی او کنه!

یو سلا کار وویل: بناغلی د مصر امیره! که زمونږ وروڼه په غداری کې تجربه لاس ته راوړی نو زمونږ راتلوونکی نسل به خامخا غلام وي، هغوی به پدی هیڅ نه پوهیرې چې ازادی څه شی ته وایی! قومی او ملی عزت څه شی دی! ایا زمونږ سره د دی څه علاج شته؟

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: د قوم او ملت فکر او ذهن رابیدار او وینس کړی! قوم او ملت ته رعیت مه وایی، د ملت هر سړی پخپل ذات کې پادشاه دی، هیڅوک د ملی وقار او عزت څخه مه بی برخی کوی!

زمونږ په خلکو باندی د پادشاه او خلیفه کیدو لیونتوب سپور دی ځکه نو هغوی خلکو ته رعیت وایی او د خپلی واکمنی لپاره یې استعمالوي، په یاد ولری چې ملت د بدنونو او جسمونو ټولگه نده چې تاسې یې د څارویو پشان هر لوری ته کش کړی، په ملت کې دماغ هم شته! روح هم شته! ملی حیثیت هم! د قوم دا استعدادونه راوینس او بیدار کړی ترڅو ملت خپله فکر وکړی چې څه بڼه دي او څه بد، څوک بڼه دي او څوک بد! که قوم پوه شو چې د صلاح الدین څخه غوره امیر شته چې د اسلامی هیواد د ساتلو

سره سره مونږ ته د سمندر څخه پوری غاړه هم ازادی را کوی نو هر څوک کولای شي زما مخی ته ودریږي او په پوره زړورتیا سره راته ووايي چې مونږ له تا څخه غوره انسان پیدا کړی ته خپله څوکی خالی کړه، په قوم او ملت کې باید فکر وی او دا زړورتیا هم او په ما کې باید دا فرعونیت نه وی چې د ځان په مقابل کې گوت نیوونکی پر نیږدم - زه په همدی ویره کې یم چې زمونږ ملت به د داسې فرعونیانو بنکار شي، د ملت څخه به څاروی جوړ شي، بیا به مسلمان مسلمان نه وی ، که وی هم نو تش په نامه به وي .

دین به یې په نامه وی خو کلتور، دود او رواج به د صلیبیانو سرته رسوی . پدی وخت کې یو ساتونکی راغی چې آسپ تیار دی، کوم دری څلور کسان چې راغونښتل شوی وه هغوی هم راغلی دی .

سلطان صلاح الدین ایوبی د خپل ځان سره څلور ساتوونکی ملگری کړل، نورو ساتوونکو ته یې وویل چې هغوی د ده په خیمه کلکه پیره وکړی او هیچا ته معلومه نشي چې زه دلته نه یم هغه خپلو ملگرو ته وویل چې یو یو فلانی ځای ته ځانونه ورسوی، هغه به ورسره هلته یو ځای کیږي، بیا یې خپل ځای ناستی وټاکلو او روان شو .

دښته تیاره او چوپه وه، څوارلس آسونه ځغلیدل، صلاح الدین ایوبی د سهار راختلو څخه مخکې ځان قاهرې ته رسول غوښتل، علی بن سفیان د هغه سره ملگری وه، د هغه پوځ په دښته کې په درانه خوب ویده وه، پیره کوونکو ته هم څرگنده نه وه چې د هغوی ستر سالار وتلی دی، د قاهرې د خلکو په وهم او گمان کې هم نه راتلل چې سلطان صلاح الدین ایوبی قاهرې ته را روان دی، د شپې په اخرینې برخه کې هغه د خپل کوچنی کاروان سره د قاهرې ښار ته ننوت، هغه هیڅ پیره کوونکی ونه درولو، پدی معنی چې اصلاً هلته هیڅ پیره کوونکی نه و، سلطان صلاح الدین ایوبی خپلو ملگرو ته وویل: همدا د بغاوت پیل دی چې په ښار کې هیڅ پیره

کروونکی نشته! ټول پوځ ویده شویدی، بی پروا بی غمه! حال دا چې مونږ په دوه محاذونو کې جنگیرو، د دښمن د حملې او برید امکان هر وخت شته.

خپل ځای ته په رسیدو یې پرته له څنډه څخه د مصر لوړې پورې چارواکي چې د ده پر ځای ناست وه سمدستی را وغوښت، سلیم الادریس یې هم راوبللو کوم چې دوه زامن یې غدارانو په چل او دوکه سره یو پر بل وژلي وه، لوړ پورې چارواکي چې سلطان صلاح الدین ایوبی ولیدلو نو وربریدلو، سلطان صلاح الدین ایوبی سلیم الادریس ته ډاډ او تسلی ورکړه خو هغه ورته وویل: که زما زامن د جگړې په میدان کې وژل شوی وای نو زه به ډېر خوشحاله ووم، هغه په چل باندې ووژل شول، دا وخت زما د زامنو د ماتم او ویر کولو نډی، تاسې زه د کوم بل کار لپاره رابللی یم حکم وکړی!

لوړ پورې چارواکي ریښتني مؤمن او مسلمان وه د هغوی څخه سلطان صلاح الدین ایوبی د قاهرې په هکله مکمل معلومات وغوښت او ویی پوښتل چې ستا په وړاندې کوم کوم کسان شکمن دي؟ هغه د پوځي مشرانو په هکله په ځانگړې توگه وپوښتل.

سلطان صلاح الدین ایوبی ته څو نومونه په گوته شول، هغه لارښوونې پیل کړې چې شکمن کسان دي په قاهره کې پاتې شی او نور ټول پوځ دی د سهار د لمر ختو څخه مخکې د رخصت کیدو ځای ته راټول کړای شی، نوری ډېری لارښوونې یې هم وکړې او بیا یې یو پلان جوړ کړ.

لږ څنډه وروسته د پوځ په کیمپ کې غال مغال جوړ شو، پوځ له وخته مخکې راپاڅول شو، ټول شکمن کسان د سلطان صلاح الدین ایوبی دفتر ته راوغوښتل شول، هغوی حیران وه چې دا څه پېښه شویده! هغوی یوازې دومره پوه شوی وه چې سلطان صلاح الدین ایوبی خپله راغلی دی، هغوی یې آس هم لیدلی و، خو په هغه یې لا سترگی نه وی لگیدلی ځکه چې هغه اوس سمدستی ورسره کتل نه غوښتل.

هغه د پوځیانو تر حرکت پورې دوی ورڅخه جلا ساتل او همدا د هغه مقصد او هدف وه.

لا د سهار روپننایې نه وه خوره شوی چې پوخ په ترتیب او نظم سره ودرول شو، د سپرو او پیاده پوځیانو شاته د سامان او بڼان هم ولاړ وه. سلطان صلاح الدین ایوبی پوخ ته داسی روزنه او تهرینگ ورکړی و چې کله حکم وشي باید په یو ساعت کې خپل ځانونه حرکت ته چمتو او تیار کړی .

د همدی روزنی او تهرینگ برکت و چې هغوی سهار وختی حرکت ته چمتو او تیار شول، سلطان صلاح الدین ایوبی په خپل آس باندي سپور شو او خپل مرستیالان هم ورسره و، هغه ټول پوخ ته وکتل او بیا د یوی لیکي په مخکې تیر شو، هغه په خندا او مسکا و، د هغه د خولی څخه بیا بیا دا خبری وتلی: آفرین ، سل آفرین! د اسلام ساتونکو! پر تاسی دی د الله جل جلاله رحمت وی .

د صلاح الدین ایوبی د شخصیت خپل یو اثر و چې هر غازی به هغه حس کولو، د بل لوری د هغه خندا او د آفرین ویل سپایان ټول تر اغیز لاندی راوستی وه، د امیر او ستر سالار دومره نژدی کیدل سپایانو ته ډېره غټه او لویه خبره وه. هغه ټول پوخ وکتلو او بیا یې په لوړ اواز هغوی ته وینا وکړه:

د هغې وخت په لیکنو کې چې کوم شیان راغلی هغه پدی ډول دی: د الله جل جلاله په نامه قربانیدونکو مجاهدینو! د اسلام ناموس ستاسې توری غواړی! تاسې د شوبک کلا چې د کفر تر ټولو قوی مورچه وه د شگود غونډی په شان له خاورو سره برابره کړه، تاسې صلیبیان په دښتو او بیابانو کې خواره واره کړل، او په جنت فردوس کې مو ځانته ځای پیدا کړ، ستاسې ملگری او ستاسی خواره دوستان ستاسې په وړاندی شهیدان شول، تاسې پخپلو لاسونو هغوی ښخ کړل، هغه کماندو شهیدان یاد کړی چې د دښمن د پوخ شاته شهیدان شول، تاسې د هغوی جنازی ونشوی کړای، د هغوی مړی هم تاسې ونه لیدل، ایا تاسې تصور کولای شی چې د هغوی سره به دښمن څه کړی وي، د نو هغو شهیدان یتیم بچیان راپه یاد کړی، د هغوی کونډی را یادی کړی، د چا چې د سر تاج د الله تعالی په لاره کې قربان شول، نن د هماغو شهیدانو روحونه تاسې ته بلنه درکوی، ستاسې غیرت او

ستاسې نارینتوب ته بلنه درکوی، د بنمن کرک دومره قوی کړې چې ستاسې ډېر ملگری د دیوالونو لاندې په آور باندې لولپه شول، که تاسې هغه حالت لیدلایې وایې نو د سر په هډوکو به مو هغه دیوال نړولی وایې، هغوی په اور لولپه کیدل خو دیوال یې هم کیندلو خو مرگ هغوی ته وخت ورنکړ. د اسلامی عزت او عظمت ساتونکو! د کرک په بنسار کې ستاسې د خویندو او لونو بی آبرو یې او بی عزتی کیږي، د بوداگانو څخه د څاریو پشان کار اخیستل کیږي، ځوانان په بند او چوپالونو کې اچول شوی، مورگانی د بچیو څخه جلا کړې شویدی، ما چې د ډېرو کلاگانې نړولی د خاورو دا کلا می فتح نکړایې شوه، زما زور او ځواک تاسې یاستی! زما نا کامی ستاسې ناکامی ده!

پدی سره د هغه اواز نور هم لوړ او اوچت شو، هغه خپل لاس پورته کړ او وی ویل: زما سینه په غشو سوری او غلبیل کړې، زه ناکام راستون شوی یم! خو د مرکیدو څخه مخکې زما په غوږ کې دا زیری وکړې چې تاسې کرک فتح کړیدی، او خپل بی اسری لورگانی مو پخپلو سینو پوری ونیسی. د هغه وخت یو حالات لیکونکی الاسدی لیکي چې سپرلیو داسې حرکتونه کول لکه چې هغوی د خپلو سپرو احساسات او ولولی حس کړي وی، سپاره چوپ وه خو زیات آسونه شنیدل او خپلی پښی یې په ځمکه وهلی سپرو واگی راکش کولی او د خپلو ولولو او احساساتو څرگندونه یې کوله. د هغوی ژبی چوپ وی خو د هغوی مخونه او څیری تکی سری شوی وی چې د هغوی د زړه حالت یې څرگندولو، د سلطان صلاح الدین ایوبی خبری لکه د غشو پشان د هغوی زرونو ته ننوتلی، د بغاوت سپرغی مری شوی او د سلطان صلاح الدین ایوبی مقصد او هدف پوره شوی و. د اسلامی هیواد د عزت ساتونکو تاسې د کفارو لپاره هیبت، ویره او دشت گرځیدلی یاستی، ستاسې د تورو د پخولو لپاره صلیبی یرغلگر خپلی لونی او حشیش استعمالوی، تاسې پدی نه پوهیږی چې هغوی د بوی پغلی د عصمت او آبرو تویولو په بدل کې زر کسه مجاهدین بی کاره کوی

خود دی یوی لور د بی پته کیدو په بدل کې پخپلو لاس لاندی سیمو کې د زرگونو مسلمانو پیغلو بی پتی او بی آبرویی کوی - ستاسې منځ ته یوه فاحشه رالیږي او په هغې باندی زمونږ زر میرمنی فاحشه کوي، ولاړ شی او د خپلو خویندو او لورگانو عصمت، آبرو او پت وساتی، تاسې به هغه کرک ته انشاء الله ځی چې د هغې د دیوالونو لاندی قران مجید توتی توتی پروت دی، هلته د جوماتونو څخه کنارابونه جوړ شویدی، هغه صلیبیان چې ستاسې له نومونو څخه ویريږي، نن ورځ درباندي په کرس کرس خاندي، شوبک تاسې فتح کړی و اوس به کرک هم تاسې فتح کوی.

صلاح الدین ایوبی پوځیانو ته دا هیڅ ونه ویل چې تاسې بی لاری شوی یاست او بغاوت ته مو ملا ترلی وه، هغه د هیچا په خلاف یوه خبره هم ونکړه، د هغې پر ځای یې د هغوی غیرت او احساسات راوپارول، هغوی چې مخکې پدی حیران وه چې ولی مونږ دومره وختی راپاخول شو اوس پدی حیران وه چې مونږ ته د کرک په لوری د تللو حکم نه کیږي، ټول پوځ په احساساتو راغلی و، سلطان صلاح الدین ایوبی ټول قوماندانان راوغوښتل او د حرکت په هکله یې لارښوونی ورته وکړی، هغوی ته یې د حرکت بله لاره په گوته کړه، دا نوی لاره د هغې لاری څخه ډېره لری وه چې په کومه لاره له محاذ څخه پوځ راتللو، د دی پوځ سره سلطان صلاح الدین ایوبی هغه قوماندانان واستول کوم چې ده له ځان سره راوستی وه او هغوی ته یې پتی لارښوونی وکړی، کله چې پوځ ته د حرکت حکم وشو نو هغوی دومره د تکبیر ناری پورته کړی چې د قاهری دیوالونه یې ولرځول، د سلطان صلاح الدین ایوبی څیره د احساساتو څخه خلیدله.

کله چې د قاهری پوځ حرکت وکړ او د سلطان صلاح الدین ایوبی له سترگو پناه شول نو هغه یو استازی راوغوښت او د هغه پوځ په لوری یې ولیږلو چې له محاذ څخه راغلی او په لاره کې تم شوی و، استازی ته ویل شول چې ډېر زر ځان ورسوی، فاصله کمه وه استازی زر هلته ورسیده، او د سلطان صلاح الدین ایوبی پیغام یې د مرستالانو غوږو ته ورساوه چې

سمدستی دی پوځ د قاهرې په لوری را روان شي هغوی ته د حرکت حکم وشو، ماښام د پوځ مخکې گروپ قاهرې ته راننوت چې وروسته ورپسې نور پوځ هم را ورسیده. هغوی ته هماغه بارکونه ورکړل شول چې تر پرون شپې پکې د قاهرې پوځ اوسیده، پوځیانو ته قوماندانانو وویل چې د قاهرې پوځ محاذ ته استول شوی، نوی راغلی پوځ ډېر په جوش راغلی وه، علی بن سفیان د هغوی د سرولو لپاره ترتیب نیولی و.

سلطان صلاح الدین ایوبی د سرحدی پوستو معلومات هم ځانته وکړې وه او بیا یې سهار سمدستی د هغوی د بدلیدو حکم ورکړ، هغه ته ویل شوی وه چې پخوانی سرحدی پوځیان غله او خوراکي شيان په پټه سوډان ته لیږي او د دښمن سره مرسته کوي، هغه نوی تلونکو قوماندانانو ته لارښوونې وکړې او د پخوانیو گروپونو په هکله یې حکم وکړ چې له هماغه ځای څخه باید محاذ ته واستول شي.

د کورنی جنگ او د پوځ بغاوت مخه یې ونیوله هغه ټول پوځي سالاران او قوماندانان یې راوغوښتل او هغه قوماندان یې هم چې د قاهرې له پوځ څخه جلا کینول شوی وه...

سعدیه به دوه ځلې د خوراک او څښاک وړلو لپاره جومات ته تلله، محمود بن احمد د شاگرد په توگه دیني زده کړه کوله. هغه به څرځای ته هم تللو چیرې چې سعدیې خپل څاروی څرول. هلته غونډې وې او ځای شین وه ځکه چې هلته اوبه وې، هغه چمن او شین ځای له کلی څخه لری و، سعدیه اوس محمود خپل ساتونکی گڼلو، او پدی باوري وه چې هغه به د کفارو له منگلو څخه راخلاصوی.

سعدیې محمود ته وویل چې خپل کلی خوشی کړې او همدلته واړوې ترڅو چې زده کړه پوره کړې، محمود هغې ته نشول ویلای چې د هغه کور د مصر په بل سر کې دی چې هلته دومره زر نشی تللی، هغه د خپل فن په وسیله دا معلومه کړه چې سعدیې د دښمنانو پلوی او ملگری نده، که د

دندی او مسئولیت خبره نه وایی نو محمود به لا مخکی هغه له خان سره بیولی وای. د دندی څخه برسیره امام د هغوی د ادارې آفسرو، چې د هغه په شتوالی کې یې وظیفه نشوه خوشی کولای، امام هغه ته ویلی وه چې باید له ما سره به وی، د هغه وینا د حکم او امر حیثیت درلوده.

یوه ورځ ناڅاپی په کلی کې خلک زیات شول، نوی څیری تر سترگو شوی، د هر چا په ژبه همدا یوه خبره وه: هغه راتلوونکی دی، هغه له آسمان څخه راغلی دی، مری ژوندی کوونکی راځی!
د کلی هر اوسیدونکی خوشحاله و، هغوی ویل چې زمونږ مطلب او مشکلات حل کوونکی را روان دی.

سعدیه په منډه راغله او محمود بن احمد ته یې وویل: تا هم اوریدلی دي چې هغه را روان دی ته پوهیږی چې زه به د هغه څخه څه غواړم؟
زه به هغه ته ووايم چې محمود ما سمدستی لدی ځای څخه وباسی، نو بیا به ته ما درسره بوځی.

محمود هیڅ ځواب ورنکړایی شو، هغه تر اوسه پوری دا د رازونو څخه ډک شخصیت نه ولیدلی کوم چې عامو خلکو خدای او پیغمبر بللو، د محمود سیمی ته هغه په لومړی ځل را روان و، د هغه د کرامتونو احوال او خبری لا مخکې را رسیدلی وی، محمود د باندی ووت نو خپل دوه ملگری یې ولیدل، د هغوی سیمه بله وه، محمود هغوی ته وویل چې تاسې ولی له خپلی سیمی څخه دلته راغلی یاست؟ هغوی ورته وویل چې مونږ په غیبو پوهیدونکی سړی ته راغلی یو، هغوی د څارنی لپاره نه وه راغلی بلکې د هغه څخه پوره آغیز من شوی وه، مونږ دواړو یې کرامات لیدلی دی.
محمود فکر وکړ چې د علی بن سفیان تربیه شوی کسان چې د ده څخه آغیز من شویدی نو دا سړی په حق دی.

محمود هغه شین ځای ته ولاړ چیری چې سعدیه خپل څاروی څرول او ده به ورسره لیدل خو هلته بل ډول کارونه پیل شوی وه، هغه له لری دوه کسانو رامنع کړ چې دلته د خدای استازی راځی، دا ځای د هغه لپاره پاکېږي.

هغه به دلته پاتی کیږي، هغه له لری ولیدل چې په یوه غونډی کې غار او تونل جوړیږي او ځای هوار یږي. هلته اوس هیچاته د تللو اجازه نه وه. د کلو خلکو خپل کارونه پرېښودل او هلته راتولیدل، نوی او نا آشنا خلک به راتلل او د کلی خلکو ته به یې د نوی شخصیت په هکله معلومات وړاندی کول، د هغه کرامتونه به یې هم بیانول خلک تر اثر او اغیزی لاندی راتلل، د شپې خلک خپلو کورونو ته هم ولاړ نشول او هلته پاتی شول، د هغه سره د خلکو مینه دومره زیاته وه چې جومات ته هیڅوک ولاړ نشول.

سبا سهار وختی بیا خلک هلته نژدی ورغلل، هغوی لری ودرول شول، د شپې نا بلد خلک نور هم زیات شول، هغو خلکو هلته کنډی هم ویستلی، د هغوی سره څو اوبښان وه چې ډېر زیات سامان پری بار و، کله چې سامان خلاص شو نو ډیری څیمی پکی څرگندی شوی، چې وروسته یې هغه ودرولی.

ماښام تیاره شو، دا شپې تیاره وی، شپورمی د شپې په اخری برخه کې راپورته کیدله، د دي غیب پوهیدونکی په هکله ویل کیدل چې هغه یوازی په تیاره شپو کې خلکو ته ځان څرگندوی، د ماښام څخه وروسته هم خلک هلته پاتی شول. یو لوری ته د کلی میرمنی هم ولاړی وی چې سعديه هم پکې وه.

هغه ځای چې د راتلونکی شخصیت لپاره پاکول کیده هلته مشعلونه لگیدلی وه، دوه کسان د میرمنو تر شا راتاو شول چیری چې سعديه ولاړه وه، انجونو هغوی ونه لیدل، د مخی څخه هم څلور پنځه کسان راغلل او نجونو ته یې وویل تاسې ولی د دی ځای څخه نه ځی، هغوی د ویرولو په خاطر په نجونو پسې منډی کړی نو هغوی په منډه شوی او هر لوری ته خپری شوی، د شا لخوا یو کس په سعديی بانډی کمپله واچوله او بل کس کلکه ونیوله، په یو لاس یې ورته خوله بنده کړه، هغه یو کس په اوږه کړه او په منډه شو، یو خو تیاره وه بله دا چې نجونو منډی کړی نو هیچا هم ونه لیدل چې سعديه چاله ځان سره وتښتوله.

سبا سهار لکه سیلاب چې راغلی وی د کلی خلک د چمن او نوی جوړ شوی ځای په لوری په منډه شول، یو کاروان را روان وه چې د هغې په

مخکې شپارس او لس اوښان روان وه، په هر اوښ باندي ښکلی او دولی
دولی ایښودل شوی وی چې پردی یې پری بندی وی .
هغه شخصیت پدی اوښانو کې په یو سپور و، مخکی مخکی ساز او
موسیقی غږول کیده، ځینی کسانو په ځمارونکی اواز سره څه زمزمه کول،
د اوښانو په غاړو کې غټو غټو گونگرو گانو داسې اواز او غږ پیدا کاوه
لکه چې د دی ساز او موسیقی برخه وی .

په ټول کاروان کې هیڅ بی نظمی او گډ وډی نه وه، په هر چا د تقدس او
سپیڅلتیا ویره او رعب پروت و، دا د مریدانو او مخلصینو کاروان وه چې
د مختلفو ځایونو څخه ورسره یو ځای شوی وه، کاروان داسی حرکت کاوه
لکه اوښان او د هغې سپاره چې له آسمان څخه راښکته شوی وی .
کاروان هماغه جوړ کړی او شین چمن ته ولاړ، هلته کوچنی غونډی وی،
په یو ځای کې ډېری ځیمی ودریدلی وی چې یوه پکی ښه لوی او پراخه وه،
د کلی خلک په شا وتمبول شول .

بیا چا ونه لیدل چې د اوښانو څخه څوک راښکته شول او چیری چیری
غیب شول، د مریدانو او مخلصینو سیلاب پشا ولاړ او هلته ټول خلک په
اخلاص او احترام سره کیناستل .

د سعدیی د کلی خلکو د دی سپیڅیلی شخصیت په هکله خبری
اوریدی، څومره چې انسان ناپوهه او بی علمه وی په هماغه اندازه د پټو
شیانو معلومولو ته په تلوسه کې وي، هغه په خبرو کې د راز شی پیدا کوی
او هلته همدا ډول حالت منځ ته راغلی وه.

امام او محمود دواړو د خلکو سیلاب لیدلو، هغوی تر دی وخته پوری
هیڅ هم نشول ویلایی چې دا څه دی، هغوی ته د قاهری له لوری ویل شوی
وه چې په سرحدی سیمو کې نوی عقیده خپرول کیږي، تاسې هغه معلومه
کړی او دا پته ولگوی چې د دی تر شا څوک ولاړ دي ځکه قاهری ته تر
اوسه پوری پدی هکله کوم معلومات نه و استول شوی او د دی اصلی علت
دا و چې کوم کسان د قاهری څخه د څارنی لپاره لیږل شوی وه هغوی ټول د

دی نوی غیب پوهیدونکی مریدان او مخلصین شوی وه، هغوی د دی خخه ویریدل چې د داسې سپیڅلی شخصیت په هکله خرنګه خبره وکړی، سرحدی پوستو او پوځیانو هم همدا اغیزه منلی وه، اوس نو یوازی د امام خبره پاتی وه چې هغه دا خبره خرګنده کړی چې دا جادو دی، مداری توب دی او که بل کوم کار هغه ته دا خبره په ډاګه شوی وه چې خلک د دی نوی سړی خخه دومره اغیزمن شوی چې جومات ته تلل یې هم بند کړي. ټول د هغه یو نظر لیدلو لپاره راټول شوی او د هغو خیمو مخی ته ناست وه چیری چې هغه غیب شوی وه .

امام او محمود هم په خلکو کې ولاړ وه، د سعدیی پلار راغی او د هغوی په خنګ کې ودریده، هغه د غم او خفګان په حالت کې امام او محمود ته وویل چې سعدیه د شپی خخه لا درکه ده! نجونو هغه ته ویلی چې خو کسان له مخی خخه راغلل او مونږ یې وډار کړو بیا ټولی یوی او بلی خواته خپری شوی یوی نجلی. وویل چې ما شاته دوه کسان ولیدل خو نوره پوه نشوم .

پلار یې د سعدیی په لټون پسې روان شو نو محمود هم ورسره ملګری شو، سعدیه هلته چیری هغوی ته پلاس ورتلله خو هغه پلار وژړه یې کله صبریده، په بی صبری سره یوی او بلی خواته لوغړن ګرځیده، محمود هم ورسره وه، هغوی یو نا بلد سړی رامنع کړل او پوښتنه یې ځینی وکړه: ایا تاسې څوک لټوی؟

د سعدیی پلار ورته وویل چې د شپی خخه زما لور ورکه شویده!

نا بلد سړی د سعدیی نښی وویلی او بیا یې د هغې پلار ته وویل: اوس اوس ماته چا وویل چې ته د هغې نجلی پلار یې! که تاسې هغه دلته ګوری نو پلاس نه درځی! هغه به اوس د مصر د پولی خخه ډېره لری رسیدلی وي، بیګاه ماښام ما یو سپور ولیده چې د نورو نجونو خخه یوه نجلی هغه لوری ته ورغله چې سپور د آس سره ولاړ و، نجلی د هغه سړی سره څه خبری وکړی سپور څو ګامه وړاندی ولاړ، نجلی یوی او بلی خواته وکتل او بیا په سپور پسې روانه شوه، بیا پخپله د سپاره په مخکې په آسپ سپره شوه،

سپور آسپ ته پونده ورکړه او په چټکتیا سره روان شو. ما فکر کاوه چې دا نجلۍ به څوک وي چې د یو سپاره سره پخپله خوښه ولاړه، نن ماته چا وویل چې هغه د دی سړی لور ده، اوس د هغې لټون هیڅ گټه نلری. هغه نا بلد سړی ولاړ او د سعدیې د پلار اوبنکی روانی شوی ځکه چې د هغه همدا یوه لور وه، خو محمود بل شان فکر کاوه، هغه څارونکی وه، هغه پدی پوه شوه چې دی سړی سوچه درواغ وویل، د هغه بیان او ټول شیان غلط وه، هغه ته چا دا ویل چې هغه نجلۍ د ده لور ده؟

پداسې حال کې چې صحنی لیدونکی یوازی همدی دی. هغوی ته همداسې روزنه ورکړل شوی ده چې د چا په خبره به سمدستی باور نکوی بلکې هر چاته به د شک په سترگه گوری.

محمود سمدستی د هغه نا بلد سړی پسی شو، هغه د خلکو په منځ کې ولاړ او غوندیو ته ننوت او بیا په خیمو کې غیب شو، د دی څخه محمود پوه شو چې سعدیه په همدی خیمو کې ساتل شوی او د هغې په تښتولو کې د دی سړی لاس خامخا شته. کیدای شي دا به هماغه سوداگروې چې د سعدیې پلار ورسره سودا ونکړه نو هغه ته یې ویلی وه چې لور به دی تښتوو، د سعدیې پلار دا سړی ونه پیژندلو او هغه داسی دروغ وویل چې پلار نور د خپلی لور پسی لټون ونکړی.

د سعدیه سره د محمود دومره مینه او محبت پیدا شوی و چې د هغې د راخلاصولو قصد یې وکړ، هغه ولاړ او امام ته یې ټوله خبره وکړه، امام د څارونکو د ډلی مشر او هوښیار سړی و، هغه هم همدا وویل چې هغه غریب ته درواغ ویل شوی چې لور یې د چا سره پخپله خوښه ولاړه.

محمود د امام هغه دوه ملگرو ته وویل چې د ده سره په کلی کې اوسیدل چې سعدیه باید د دی ځای څخه راخلاصه کړي او پدی کار کې ستاسې مرستی ته اړتیا ده خو د غوندیو منځ ته اوس هیڅوک هم نشول تللابی.

سلطان نور الدین زنگی د کرک محاصره کلکه کړی او خپل لښکر یې هلته ځای پر ځای کړی و، هغه د دیوالونو د ماتولو په هکله فکر او سوچ کولو، هغه په لومړنۍ ورځ خپلو قوماندانو او سالارانو ته ویلی وه چې کومه کلا صلاح الدین ایوبی ونشو نیولای هغه تاسې هم په اسانۍ سره نشی نیولای ځکه هغه یو ناشونی کار شونی کوي، هغه ماته ټولی طریقې بودلی چې دلته ازمویل شوی دی، او هغه یې هم راته ویلی چې د کلا په دننه کې څه څه دی، سامان او څاروی چیرې دي او عام خلک په کوم لوری کې اوسېږي، هغه ته دا معلوماتونه خپلو جاسوسانو او څارونکو ورکړیدی.

هغه د کلا دننه آور غورځول غوښتل خو منجنیقونه کوچنی وه، بله دا چې د صلیبیانو سره لوی لوی لیندی دي چې تر لری یې پوری غشی ویشتلې شول، دغو غشو منجنیقونه نژدی نه راپریښودل، په همدې خاطر د کلا په دروازه آور نشو غورځیدلی، کوم لوری ته به چې مجاهدینو د دیوال نړولو کوښښ کاوه هلته به د کلا د دیوال څخه پری د آور سکروټی راتویول کیدی.

سلطان نور الدین زنگی د خپلو سالارانو او مرستیالانو غوندې راوغوښتله او هغوی ته یې وویل: صلاح الدین ایوبی ماته ویلی وه که دوه لوی منجنیقونه راوغواړی او د کلا دننه آور واچوی خو هلته د مسلمانانو کورونه هم دي که د هغوی څخه یو هم وسوځیده نو دا به د تل لپاره پېښمانی وي، زه نن د صلاح الدین ایوبی د فکر او سوچ په خلاف فیصله کوم، ما د یو لوی منجنیق جوړولو فیصله کړې چې تر لری پوری ډبرې او کانی ورسولای شي، تاسې به دا هم قبلوی چې ستاسې په آور او ډبرو به څو مسلمانانو ته زیان هم رسیږي.

زما ملگرو! که تاسې د کلا په دننه کې د مسلمانانو د حال څخه خبر شی نو دا به غوره وگنۍ چې هغوی مړه شي ښه ده ځکه هلته د هیڅ مسلمان عزت، حیا او آبرو خوندي نده، د مسلمانانو بچیان د صلیبیانو په واک کې دي او نارینه په یو خلاص میدان کې بندیان شوی او د بیگار کارونه کوی.

ایمان پلورونگی

هغوی به دُعا گانی کوی چې الله جل جلاله ورته مرگ ورکړی، ستاسې محاصره چې خومره اوږدېږي په هماغه اندازه د کلا په مسلمانانو باندې کړاونه زیاتېږي، او دا خو حتمی خبره نده چې خامخا دی پدی اور کې مسلمانان وسوځی، که یو خو پکی مړ شي نو دا قربانی به مونږ ورکوو، تاسې هم د مرگ لپاره راغلی یاستی، که اسلام ژوندی ساتل دي نو زمونږ هر یو به قربانی ورکوي، زه دا خبری ځکه درته کوم چې بیا پر ما باندې تور پوری نکړی چې سلطان نورالدین زنگی د کلا په نیونی کې مسلمانان ووژل.

په مونږ کې هیڅ یو هم داسې فکر نکوی!
 یو سالار وویل: مونږ دلته د خپلی پادشاهی قایمولو لپاره نه یو راغلی!
 فلسطین د مسلمانانو خاوره ده! مونږ دلته د خپل رسول صلی الله علیه وسلم نظام ځای پر ځای کوو، لومړی قبله زمونږ ده د صلیبیانو او یهودیانو نده.
 یو بل سالار وویل: مونږ هیڅکله دا نشو منلی چې فلسطین د یهودیانو دی! مونږ ټول د سوخیدو او مړه کیدو لپاره چمتو یو! مونږ د خپلو بچیانو قربانی کولو ته هم تیار یو.

د نورالدین زنگی په شونډو مسکا راغله چې په هغې کې خوشحالی نه وه، هغه وویل: تاسې پدی بڼه پوهیږی چې یهودیان د فلسطین د خپلولو لپاره په کوم محاذ او میدان کې جگړه کوي؟

یهودیانو خپلی لونی او خپل مال او شتمنی د صلیبیانو پلاس کې ورکړی ترڅو هغه زمونږ په خلاف استعمال کړي، د خپل مال، دولت او نجونو پوسيله زمونږ په لیکو کې غداران راپیدا کړی، د هغوی ستر هدف مصر دی، د مصر په لویو لویو بنارونو کې د فاحشه او بد اخلاقه میرمنو شمیر ورځ په ورځ زیاتېږي چې دا ټولی فاحشی، بد کاری او بد اخلاقه بڼخی یهودیانی دي. د افسوس خبره دا ده چې زمونږ د اسلامی هیوادو، مشران، سوداگر او آمیران د یهودیانو په ښکلی جال کې نښتی دي، په هغوی کې بی اتفاقی او اختلاف پیدا شوی، کفارو اوس هغوی سره پخپلو کې جنگوی، که مونږ بیدار او راویښ نشو نو حتمًا به یهودیان د

مسلمانانو لمرنی قبله خپل وطن گرځوی، او مسلمان هیوادونه به پخپلو کې سره جنگوی خو مسلمانان به پدی نه پوهیږي چې د دی خپل منځی جگړو تر شا د یهودیانو او صلیبیانو لاسونه دي. دا به د مال، شتمنی، شرابو او بنځو پوسیله کیږي چې اوس یې پیل شوی دی. که مونږ خپل راتلونکی نسل ته د قدر او عزت ژوند غواړونو باید اوس خپل ځانونه او اولادونه قربانی ته وړاندی کړو، زه د نوی میاشت تر راختلو پوری کرک نیول غواړم، که د کلا کنډوالی هم پلاس راشي.

مونږ نور ځنډ نشو کولایی، مونږ به یهودیان او صلیبیان د روم په بحیره کې ډوبوؤ، دا کار به پخپل ژوند کې سرته رسوؤ، زه داسې محسوسوم چې زمونږ څخه به وروسته د اسلام بیرغ د غدارانو او د صلیبی غلامانو او تالی ختو لاس ته ورځی.

سلطان نور الدین زنگی د ځان سره د کسب کارانو یوه ډله ساتلی وه، هغه کسب کارانو ته ویلی وه چې د خرماؤ او ږدی ونی راووهی او د هغې څخه غټ منجنیقونه جوړ کړی، هغه د کسب کارانو په سلا او مشوره باندی څه نوری ونی هم ووهلی ترڅو د هغوی څخه تر وچوالی مخکې کار هم واخلي. کسب کاران شپه او ورځ په کار بوخت و، د دی په خوا کې هغوی د غټو ډبرو انبارونه جوړ کړي وه، د هغه سره د صلاح الدین ایوبی څخه پاتی اور غورځوونکی مواد هم وه، سلطان نور الدین زنگی له ځان سره هم اور اچوونکی او بلن مواد راوړوی وه، هغه د اور گولی جوړی کړی، په همدی ورځو کې د صلاح الدین ایوبی رالیږل شوی لښکر او پوځ هم محاذ ته را ورسیدل. سلطان نور الدین زنگی ته ویل شوی وه چې د قاهری پوځ بغاوت ته تیار دی خو چې کله هغه پوځ او لښکر معاینه کړ نو په هغوی کې د بغاوت هیڅ اثر هم نه ښکاریده، سلطان نور الدین زنگی د صلاح الدین ایوبی پشان هوبسیار او لری لیدونکی انسان وه، هغه پخپلو موثرو خبرو باندی هغوی نور هم راوپارول، هغوی لا مخکې صلاح الدین ایوبی راپارولی وه.

یوه ورځ لمر پرېوتی وه، صلیبی واکمنان او قوماندانان د کلا په منځ کې په یوه غونډه او کانفرانس کې گډون کړی و، د هغوی د خبرو څخه څرگندیده چې د محاصره په هکله هیڅ اندېښنه نلری .

هغوی ته دا هم معلومه شوی وه چې صلاح الدین ایوبی مصر ته تللی دی او د هغه پر ځای سلطان نور الدین زنگی اوس راغلی دی، د کانفرانس او غونډې په ورځ هغوی ته سهار خبر را ورسیده چې د مصر څخه نوی لښکر هم صلاح الدین را استولی دی، د همدې حالاتو په هکله د خبرو کولو لپاره ټول سره یو ځای کیناستل، هغوی خبری پیل کړی وی چې یو دم چاودنه وشوه او خاوری یوی او بلی خواته خپری شوی، صلیبی واکمنان په منډه د باندې راووتل، د څنگ کوتی برنده رانړیدلی او ډېره غټه درنده ډېره وه خو دیوال نه و سوری شوی، په همدې وخت کې بیا اواز پورته شو او چاودنه وشوه په هماغه ځای کې نژدی بله غټه ډېره ولویده، صلیبیان د هغه ځای څخه وتبستیدل، هغوی پوه شول چې مسلمانانو په منجنیقونو ډبرې ویشتل پیل کړی، هغه وخت تیاره شو او هیڅ شی نه معلومیدل .

دا د سلطان نور الدین زنگی نوی جوړ شوی لوی منجنیق و چې د تجربی په توگه یې څو ډبرې استعمال کړی.

دا ډبر لری ویشتونکی وه خو د هغه چلول او استعمالول خورا گران کار و، د یوی غټی او اوږدی ونی په منځ کې به یې رسی بنده کړه او بیا به یې د اسونو پواسطه کشکوله چې هغې به کوږوالی پیدا کړ، په کوږ ځای کې به یې ډبره کینسودله، چې کله به یې ونه ډبره کړه کړه نورسی به یې غوڅی کړی، زیان دا کیده چې دا رسی به بیا په سختی سره استعمالیده، دویم زیان دا وه چې کله به رسی پری شوی نو آسونه به په ډېر سخت ډول ټیله شول چې پدی سره آسونه یو پر بل پرېوتل، دوه سپاره هم پدی آسونو لویدلو کې زخمیان شول، سلطان نور الدین زنگی تر نیمی شپې پوری د ډبرو ویشتل روان وساتل چې پدی سره د صلیبیانو مرکزی دفتر او نوری دوه کوتی خرابی شوی دا زیان او تاوان ډېر نه و خو د صلیبیانو زړونه یې مات

کړل، د مرکزی دفتر او نورو نژدی وداينو څخه صلیبیان وټنستیدل او سهار په ټول ښار کې د شپې د بمبارۍ او ازی خپری شوی او په خلکو کې ویره خپره شوه. خو د نیمې شپې څخه وروسته لمړی لوی منجنیق په ملا باندي مات شو او ناکاره شو، اخی دېره د کلا د منځ پر ځای د کلا په دیوال ولگیده، سلطان نور الدین زنگی د ډبرو ویشتل بند کړل. خو دا تجربه ناکامه نه بلکې کامیابه شوه، په کسب کارو کې دوه کسان ډېر هوښیار او تکړه وه، هغوی تجربه ولیده او اصول ورته څرگند شول نو ځکه هغوی اوس نوی لری وشتوونکی منجنیق جوړولی شو. هغوی پدی فکر پیل کړل چې رسی باید غوڅه نشي او یا آسونه د رسی غوڅولو څخه مخکې خلاص شي چې هغوی ته زیان ونه رسیږي. سلطان نور الدین زنگی هغوی ته وویل چې هر څه کوی خو وخت به پری ډېر نه تیروی، هغوی کار پیل کړ، د دی په خوا کې سلطان نور الدین زنگی کسب کارو ته وویل چې لری وشتوونکی لیندی جوړی کړی، هغه خپلو قوماندانانو ته وویل چې په خپلو گروپونو کې ډېر تکړه او قوی ځوانان وگوری او د دی غشو ویشتلو لپاره یې تیار کړی.

د سعديه د کلی څخه د باندي په کوم ځای کې چې هغې څاروی څرول او د محمود بن احمد سره به یې لیده کاته کول هلته اوس داسې دنیا اباده شوی وه چې د ځمکې نه بلکې د آسمان څخه رابښکته شوی ښکاریده چې هغې خلکو لدی څخه مخکې د هغې تصور هم نشو کولای. لمر پریوتی او ماښام ښه تیاره شوی وه نو خلکو ته د غونډیو په لوری اجازه وشوه چې نژدی ولاړ شي او هلته په یو هوار میدان کې کینی، هیچاته هم د غونډیو په سر د پورته کیدلو اجازه نه وه، په کوم ځای کې چې خلک کینول شوی وه د هغه ځای څخه د پورته کیدو اجازه نه ورکول کیده.

هغوی ته امر او حکم نه کیدلو بلکې د هغه شخصیت څخه ویرول کیدل چې گوندي په مصیبت به مو اخته کړی، هغوی ته ویل کیدل که د چا د کوم غلط حرکت په سبب هغه خفه شو نو په ټولو به یو لوی مصیبت راشي،

ایمان پلورونکی

خلک بالکل چوپ او غلی ناست وه هیچا هم حرکت نکولو او هر یو سترگی
 په هماغه لوزی خنسی کړی وی، د هغوی څخه لږ مخکې بنکلی سطرنجی
 او قالینی غورول شوی وی او شاته یې لوی لوی بنایسته پردی خوړندی
 وی چې په هغې کې ستوری ځلیدل .
 د ستورو ځلیدل د هغو مشعلونو د رڼا گانو څخه پیدا کیدل چې په یو
 خاص ترتیب سره هلته ایښودل شوی وه، د هر دو تر شا یوه نیغه او عمومی
 غونډی وه چې نا اشنا خلکو هلته غارونه او سوری کیندل، د دی غونډی
 شاته هواره میدان او زیاتی خیمی پکی ولاړی وی .
 په خلکو او سیلا نیانو باندی داسې ویره، ډار او چوپتیا خپره شوی وه
 چې هیچا هم د بل سره پس پسک هم نه کولو، دا هغه شپه وه چې مخکې
 شپه پکې سعدیه تښتول شوی وه یعنی د سعدیه د تښتولو په دویمه شپه
 خوړندی پردی لږ شاتته وښوریدی، د پردو ستوری د اسمان د ستورو پشان
 ورپیدل. سمدستی داسې خمارونکی ساز پیل شو چې هغه چا کله په خوب
 کې هم نه واوریدلی. دا یوه زمزمه وه چې د جادو په شان یې اثر کولو، پدی
 دښته او بیابان کې د خمارونکی ساز او نغمه د انسان باطن ته ننوتله،
 خلکو داسې احساس کاوه چې د دی خمارونکی ساز او نغمی څپي او
 موجونه د دوی په سرونو تیریري او دوی یې محسوسولی او لمس کولی هم
 شي، په همدی خاطر خلکو پورته پورته کتل تر څو دا څپي او موجونه
 وگوري خو هیڅ هم نه لیدل کیدل، پدی ساز کې یوه بله خمارونکی نغمه او
 ترانه هم ورگډه شوه چې د زیاتو کسانو لخوا څخه په گډه زمزمه کیده،
 پدی نغمه او ترانه کې د نجونو اوازونه هم وه، د دی نغمی، ساز او ترانی
 سره سره به چې پردی او د هغې ستوری ښوریدل او ځلیدل نو یو ډول
 خمارونکی او مستی راوستوونکی حالت به یې راوستلو کله چې خلک
 پوره اغیزمن او تر اثر لاندی راغلل نو له یو لوری څخه انگازه کوونکی اواز
 پورته شو: هغه شخصیت راغی کوم چې الله پاک له آسمان څخه رالیږلی

دی، خپل زړه او دماغ د فکر او خیالونو څخه خالی او پاک کړي خو هغه به ستاسې په زړونو او دماغونه کې د الله پاک ریښتني خبری ځای پر ځای کړي .

پر دو حرکت وکړ او د هغې څخه یو انسان راښکاره شو، هغه خو خپله انسان وه خو پدی جادو یې چاپیریال کې یو آسمانی او روحانی مخلوق معلومیده، د هغه د سر وښتانه خبر رنگی اوږده او د ورښمو پشان ځلیدونکی وه، خیره یې سره سپینه او ډکه او ږیره یې په ډېر ښه توګه جوړه شوی وه، بدن یې قوی او شنه چپن یې اغوستی وه، په چپن باندی ستاری لګول شوی وی چې له ورايه ځلیدلی، د ستارو په شان د هغه سترګی هم ځلیدلی، په هغه کې داسې اثر، جادو او اغیزه وه چې خلک یې حیران او بی سده کړل .

سمدستی ساز، نغمی او ترانی پیل شوی چې ډېرو کسانو په ترنم زمزمه کولی.

د دی ټولو څخه برسیره خلک هغه اوازو او خبرو تر اثر لاندی راغلی وه چې دوی د دی آسمانی شخصیت په هکله مخکې اوریدلی وي، هغه معجزاتی اوازو خلک بالکل پخپله لمن کې رانغاړلی وه، کله یې چې د هغه شخصیت ولیده نو لومړی یې سرونه ښکته کړل او بیا داسې لاس په نامه ودریدل لکه چې په لمانځه باندی ودریږي .

هغه آسمانی شخصیت د پر دو مخی ته ودریده، بیا یې لاسونه پورته کړل او ویی ویل: په تاسې دی د هغه الله رحمت وي چې پدی نړی کې یې پیدا کړی یاستی، سترګی او غوږونه یې درکړی، چې په هغې لیدل او اوریدل وکړی، دماغ یې درکړی چې په هغې فکر وکړی، تاسې ته یې ژبه درکړی چې په هغې خبری وکړی، خو ستاسې پشان د سترګو لرونکی، ستاسې په شان د غوږونو او بدن لرونکی په تاسې واکمنان شوی، هغوی تاسې غلامان ګرځولی او د دنیا د نعمتونو څخه یې بی برخی کړی یاستی، اوس ستاسې داسې حال شوی چې سترګی مو شته خو څه پری نشی لیدلای، ستاسې غوږونه شته چې د حق خبره پری نشی اوریدلی، تاسې پخپل دماغ فکر کولای شی خو هغه د دروغو له کیسو څخه ډک دي، ستاسې ژبي شته خو په هغې باندی د خپلو بادارانو او واکمنانو په خلاف یوه خبره هم نشی

کولایی، هغوی ستاسی خاروی، ستاسی اولادونه او ستاسی خامن
اخیستی، هغوی ستاسی خوان زامن داسی جنگوی لکه چې خوک سپی
جنگوی، هغوی ستاسی آسونه او اوبنان په غشو سوری سوری او غلبیلوی
ستاسی زامن چې مره کړی بیا یې په شگو کې وغورځوي چې ځناور او
غوبنه خورونکی مرغان یې خوری .

زه هغه سترگه یم چې په هغې راتلوونکی وخت لیدل کیږي، د خلکو د
زړه حال او راز پری معلومیږي، زه هغه غوږ یم چې په هغې د الله جل جلاله
اواز اوریدل کیږي، زه هغه دماغ یم چې په هغې د انسانانو د خیر فکر او
سوچ کیږي، او زه هغه ژبه یم چې د الله ریبستنی پیغام خلکو ته رسوی زه د
خدای ژبه یم .

د خلکو د منع څخه یو اواز پورته شو ایا ته تل پاتی او لا فانی هم یې چې
مرگ او مړینه نلری؟

ټول یو دم لکه چې بی سده شوی وی. ځینی وویریدل چې دی بی آدبه
سړی خود هغه آسمانی شخصیت خبره پری کړه چې مصیبت ته یې خپله
بلنه ورکړه او په کلی به راپریوخی .

هغه شخصیت وویل: تاسې همدا کار امتحان کړی! زما په سینه باندي
غشی وولی!

د هغه په اواز او اداء کې جادو و، هغه بیا وویل: ایا پدی خلکو کې خوک
غشی ویشتونکی شته چې زما په سینه غشی وولی؟

په خلکو کې چوپتیا خپره شوه، هغه په غصه او لوړ اواز وویل: زه حکم
کوم چې دلته خوک لینده او غشی لری هغه دی مخی ته راشی .

څلور غشی ویشتونکی چې د دی کلی اوسیدونکی نه وه په قلاړه قلاړه
مخی ته راغلل، هغه شخصیت ورته وویل: دیرش گامونه وشماری او بیا
زما مخامخ ودریږی، هغوی دیرش گامونه وشماری او بیا
شخصیت په وړاندی مخامخ ودریدل .

آسمانی شخصیت وویل: په لیندو کې غشی کیږدی او زما زړه په نښه کړی .

څلور وارو په خپلو لیندو کې غشی کینسودل لیندی یې نیغی ونیولی او د آسمانی شخصیت زړه یې په نښه کړ.

آسمانی شخصیت وویل: پدی فکر مه کوی چې زه به مړ شم پخپل ټول زور او طاقت سره غشی پر ما راخوشی کړی.

هغوی خپلی لیندی ښکته کړی ځکه هغوی فکر کاوه چې دی به مړ شی. آسمانی شخصیت په برج سره حکم وکړ: زما زړه په نښه کړی او غشی خوشی کړی! که داسې ونکړی نو پخپل ځای ولاړ به لولپه او وسوځیږی.

غشی ویشتونکو د خپل مرگ له ویری لیندی پورته کړی او زړه یې په نښه کړ، ناست خلک داسې چوپ او بی سده شول چې د هیچا سترگی هم نه رپیدی، ساز او نغمی نوری هم څماروونکی شوی، پدی خوا کې د زیاتو خلکو لخوا څخه څماروونکی نغمی پیل شوی چې نغمه ویوونکی یې نه معلومیدل.

په همدی جادو یې چاپیریال کې د څلورو غشو ویشتل کیدو او اواز واوریدل شو، څلور واړه غشی د آسمانی شخصیت په زړه باندي ونښتل هغه پخپل حال ولاړ وه، لاسونه یې غځولی او په خدا و.

آسمانی شخصیت وویل: څلور خنجر ویشتونکی دی مخکی راشی! غشی ویشتونکی دی ولاړ شی.

غشی ویشتونکی حیران او اندیښمن ولاړل، د دی سره څلور کسان د بل لوری څخه راپورته شول، هغوی ته حکم وشو چې پنځلس گامه مخکې د خنجرونو سره ودریږی، هغوی پنځلس گامه مخکې د هغه په وړاندی مخامخ ودریدل.

آسمانی شخصیت ورڅخه پوښتنه وکړه: تاسې په نښه باندي خنجر سم ویشتلې شی؟

څلور وارو خواب ورکړ چې هو بالکل!

آسمانی شخصیت شخصیت ورته وویل نو بیا په یو ځل څلور واړه زما په زړه باندي خنجرونه راخوشی کړی.

خلور وارو په پوره قوت او ځواک سره په هغه باندي خنجرونه ورخوشي کړل، خنجرونه د هغه په سينه کې ونښتل او سرونه يې په سينه کې ننوتی وه خو هغه لا ولاړ او خندل يې، د خلکو له لوري اواز پورته شو: آفرين ... د ده پلاس کې د مرگ پرښتی دی .

آسمانی شخصیت وويل: ايا هغه سړی ته ځواب ورکړل شو چې ويلي يې وه زه مرگ نلرم او تل پاتی ژوندي يم؟

پدی وخت کې يو اطرافي او صحرايي کوچی راپيدا شو، مخکې راغی او د هغه په پښو کې يې سجده وکړه، هغه سړی راپورته کړ او بيا يې ورته وويل: ولاړ شه په تا دی رحمت وی .

هغه صحرايي سړی وويل: د دی څخه معلومېږي چې تاسې مړی هم ژوندي کولای شئ؟

يو بوډا سړی راوراندي شو او په چيغو چيغو په ژړا شو وی وويل: الله پاک ماته يو زوی راکړی و، هغه په ځوانۍ کې مړ شو، ماته چا وويل چې تاسې مړی هم ژوندي کولای شئ، ما د خپل زوی مړی له لری ځای څخه راوړی دی، زما په بوډا توب باندي رحم وکړه او زما زوی راته را ژوندي کړه !

خلور کسانو يو مړی په اوږو ايښی را وړاندي شول، مړی د څو کپو وږو لرگیو په سر اچول شوی وه، خلور کسانو مړی د آسمانی شخصیت په وړاندي کيښوده .

آسمانی شخصیت وويل: يو مشعل راواخلي او ټولو خلکو ته دا مړی وروښی چې بيا څوک ونه وایي چې دا لا پخوا ژوند و، مړی ټولو خلکو ته وروښودل شو، کفن يې له مخ څخه لری او د مشعل په رڼا کې خلکو وليده چې څیره يې د مړی پشان سپينه ده .

سترگی يې نیمی پتی او خوله يې هم وازه پاتی وه، چې کله ټولو خلکو وليده نو بيا يې د مقدس انسان مخی ته کيښوده، ساز او نغمی بدلې شوی او د مخکې څخه نوری هم څمارونکی وگرځیدی، مقدس انسان خپل لاسونه خلاص کړل او د آسمان په لوری يې وکتل او په لوړ اواز يې وويل:

ژوند او مرگ ستا پلاس کې دی، زه ستا د زوی زوی یم، تا خپل زوی د صلیب څخه رابنکته کړ او ماته دی د صلیب تقدس راکړ، که ستا زوی او صلیب ریښتینی وي نو ماته ځواک راکړه چې د دی بد مرغه بوډا زوی را ژوندی کړم.

هغه په مری رابنکته شو او بیا یې څه وویل، بیا یې د مری په سر لاندی باندی خپل لاسونه تیر کړل چې لاسونه یې رپیدل، کفن وښوریده، مقدس انسان خپل لاسونه هماغسی په هوا کې یوی او پلې خواته وړل راوړل، بیا یو دم کفن په زور سره وښوریده، خلک له ویری یو بل ته نژدی شول، ځینی ښځی وویریډی او چیغی یې کړی دا حالت څکه وپرونکی وه چې د مقدس انسان په سینه کې څلور غشی او څلور خنجرونه هماغسی نښتی وه، د دی سره کفن لری شو او مری راکیناست، هغه خپل مخ او سترگی پاکی کړی او بیا یې وویل: ایا زه اوس پاکی دنیا ته را ورسیدم؟
آسمانی شخصیت وویل: نه!

ژوندی کوونکی انسان هغه ته تکیه ورکړه او راپورته یې کړ بیا یې ورته وویل: ته په همدی دنیا کې یې چیری چې پیدا شوی وی، ولاړ شه د خپل پلار سره یو ځای شه!

پلار ور منډه کړه او زوی یې پخپله سینه پوری ونيوه، هغه یې ښکل کاوه او بیا یې ژوندی کوونکی انسان ته سجده وکړه، خلک راپورته شول، هغوی پخپلو کې سره خبری پیل کړی، د هغوی په وړاندی مری اوس پخپلو پښو روان و، مری را ژوندی شوی و، پلار یې هغه د ټولو خلکو په مخکې تیر کړ چې ټول یې وگوری چې زوی را ژوندی شوی دی.

مقدس انسان وویل: خوزه نور خلک او مری نه را ژوندی کوم! ژوند او مرگ د الله تعالی په لاس کې دی، ما دا مری د دی لپاره را ژوندی کړ چې تاسې پدی پوه شی چې زه د الله تعالی استازی یم او د معجزی لپاره یې د خپل پلار څخه اجازه وغوښتله چې دا مری را ژوندی کړم، الله تعالی ماته اجازه راکړه او ځواک یې هم راکړه چې دا مری را ژوندی کړم.

ایمان پلورونگی

د خلکو د ډلی څخه یوه وپوښتل ایا ته په جنگ کې وژل شوی خلک هم راژوندی کولای شي؟
 مقدس انسان خواب ورکړ: نه! په جنگ کې د وژل شوو خلکو څخه الله تعالی دومره خفه او ناخوښه وی چې هغوی ته بیا ژوند نه ورکوی، په بله دنیا کې به هغوی د جهنم آور ته غورځول کیږي، انسان د دی لپاره ندی پیدا شوی چې نور انسانان ووژنی، بلکې د دی لپاره پیدا شوی چې هغه اولادونه پیدا کړي لکه څرنګه چې دی پیدا شوی، په همدی خاطر تاسې ته اجازه شویده چې څلور څلور میرمنی په نکاح کړی، د سړی او ښځی همدا کار دی چې بچی وزیږوي او چې بچیان لوی شی هغوی هم بچیان وزیږوي او همدا اصل عبادت دی.

هغه وخت چې مقدس شخصیت خپل کرامات خلکو ته ښودل په هماغه وخت کې دوه کسان د هغه غونډی تر شا پټ وه چې هلته خیمی لګیدلی وی، د یوی خیمی څخه د نجونو اوازونه او خنداګانی هم راتللی، دا دوه پټ شوی کسان امام او محمود بن احمد وه، محمود پدی باوری ؤ چې سعدیه همدلته پدی خیمو کې پټه ساتلی شوی ده، په محمود کې دومره مذهبی پوهه او معلومات نه ؤ، هغه د دی نوی آسمانی شخصیت په هکله کومه فیصله نشوه کولایی خو امام ورته ویلی وه چې هیڅ انسان مړی نشی ژوندی کولایی، هغه پدی هیڅ فکر نه ؤ کړی چې دا نوی آسمانی انسان خلکو ته څه وړاندی کوی، هغه د دی څخه یوازی دومره ګټه پورته کړه چې ټول خلک په هغې کې بوخت شول نو دی د غونډی تر شا ولاړ تر څو اصل حقیقت ځانته څرګند کړي، د هغه فکر او توجه یوازی په سعدیی بانندی وه، او هماغه یې لټوله، د خیمو په ځای کې تیاره وه، یوازی په دری خیمو کې رڼا وه چې د هغې پردی هم بندی وی، هلته د پیړی او څارنی هیڅ ترتیب نه ؤ نیولی شوی، دوه دری کسان په یو ځای کې ناست او خبری یې کولی، د دی خطر هر وخت موجود ؤ که چیری هغوی دواړه چا لیدلی وای نو حتماً به

وژل کیدل ، د غونډی د بلی خوا څخه د مقدس انسان اواز اوریدل کیده، چې د هغې سره ساز او نغمی هم وی خو د نغمو او ساز کوونکی هیڅ نه معلومیدل چې چیری ناست دی .

امام او محمود هغی خیمی ته نژدی شول د کومی څخه چې د نجونو اوازونه راتلل، د هغوی خبرو د دوی زړونه راپورته کړل ځکه یو بنځینه اواز داسې اوریدل کیده: دلته هم زمونږ ډرامه او لوبه کامیابه ده!

یوی بلی نجلی وویل: دا ډېر احمق او ناپوه خلک دی .

د مسلمانانو د بی لاری طریقہ همدا ده چې هغوی ته ډرامی او مداری توب ونبودل شي! دا د یوی میرمنی آواز وه .

یوی نجلی وویل: معلومه نده چې د هغې به څه حال وی ؟

بلی ورڅخه وپوښتل: د چا حال ؟

لومړنی په ځواب کې وویل: د نوی مرغی! تاسې ټول باید دا ومني چې هغه زمونږ ټولو څخه ښکلی او ښایسته ده، هغې نن ټوله ورځ ژړل .

یوی نجلی وویل: نن شپه به د هغې ژړل بند شي! هغه د الله تعالی د زوی لپاره چمتو کیږي .

نجونو په کړس کړس وخنډل، الله تعالی به څه وایی چې هغه ته څه ډول زوی ورکړل شویدی، ډېر بلا او چالاک سړی دی .

د دی څخه وروسته نجونو پخپلو کې سره بد اخلاقه او فحشی خبری او ټوکی پیل کړی، امام او محمود پدی پوه شول چې د نوی مرغی څخه مطلب سعديه ده، اوس هغوی پدی بالکل باوری شول چې دا ډرامی ، مداری توب او لوبی د ناپوه مسلمانانو د بی لاری کولو او غولولو لپاره سرته رسول کیږي .

امام د محمود په غوږ کې پټ وویل: د دی نجونو لوخی او لغړی خبری او ټوکی د دی ثبوت وړاندی کوي چې دا څه ډول خلک او ډله ده! مونږ بی ځایه دلته نه گرځو.

هغوی دواړه لوی خیمې ته نژدی ورغلل، دا لویه خیمه د غونډی په څنگ کې ولاړه وه چې نیغه او عمودی وه، د خیمې او شاته غونډی تر منځ نیم گز فاصله وه، هغوی هماغه خالی ځای ته ولاړل او هلته یې وکتل، د خیمې پردی د پرو پوسيله تړل شوی وی. د سترگو په اندازه ځای پکې سوری و، هغوی په هماغه سوری کې وکتل نو شک یې ختم شو، په خیمه کې یوه لوی او غټ تخت پروت و چې قیمتی قالینه پری پرته وه او دوه رڼا گانی بلیدی، یو لوری ته صراحی او د شرابو پیالی ایښودل شوی وی، د دی خیمې د شان او شوکت څخه څرگندیده چې دا د دی شکمنی ډلی د سردار او مشر خیمه ده، د سعدی سره یوه بنځه او یو نارینه ناست وه، سعدیه د ناوی په شان جوړیده.

یوی میرمنی سعدیه ته وویل: نن خو تاډیر وژړل! لږ وروسته به ته خاندی او خپل ځان به هم نه پیژنی، ته خو بختوره یې ځکه ته هغه چا خوبنه کړی یې چې د آسمان څخه خدای زمکی ته رالیږلی دی! هغه یوازی ستا په خاطر دلته راغلی دی، هغه د شل ورځو په فاصله د غیب په سترگو لیدلی وی، ستاسې کلی ته هغه خدای رالیږلی دی، که هغه نه وای راغلی نو ته به د کوم شپون سره واده کیدی، یا به ته په غلامانو باندی خرڅول کیدی.

په سعدیه باندی د دی میرمنی جادو اثر کولو، هغه چوپ ناسته او خبری یې اوریدی، محمود په جوش او جذبه کې راغی خو امام هغه رامنع کړ، امام د دی کوښښ کاوه چې دا د چا لپاره تیارول کیږي. ډېر ځنډ نه و تیر شوی چې د غونډی شاته اعلان وشو: هغه څوک چې د خدای له لوری پیغمبر رالیږلی شوی، او د هغه په لاس کې زمونږ ژوند او مرگ دی، د هغه سترگه راتلونکی پټ او غیب شیان گوری، په توره شپه کې آسمان ته ځی، د چا ستوری چې د آسمان د ستورو پشان ځلیږي، تاسې هیڅوک هغه لوری ته ونه گوری کوم ځای کې چې خیمې لگیدلی دي، غونډیو ته به هیڅوک هم نه ځی، چا چې هغې لوری ته د کتلو یا تللو کوښښ وکړ هغه به د تل لپاره روڼ شي، سبا شپه به هغه ستاسې هیلې، ارزوگان، او امیدونه اوری.

آمام او محمود پخپل ځای ولاړ وه، په خیمه کې نارینه او میرمنی سعدیه ته یو ځل بیا نصیحت وکړ چې د مقدس انسان په وړاندې سپین سترگی او بی احترامی ونکړی، هغه راغی او د مخی له لوری خیمی ته ننوت، آمام او محمود پدی ډېر حیران شول چې د هغه په سینه کې لا تر اوسه پوری څلور غشی او څلور خنجرونه ننوتی وه.

سعدیی چې کله غشی او خنجرونه ولیدل نو له ویری او ډار څخه یې خپل لاسونه په سترگو کیښودل او د خولی څخه یې چیغه ووتله، مقدس انسان په خدا شو او ویی ویل: مه وریږه نجلی! دا کرامات ماته الله تعالی راکړیدی، زه په غشو او خنجرونو نه مړ کیږم هغه د سعدیه سره ځان وښلولو او کیناست.

آمام محمود ته په غوږ کې وویل: ما دا ډرامه او مداری توب یو ځل په قاهره کې لیدلی و! ته به هم نه وریږی. ته پوهیږی چې غشی او خنجرونه چیری نښتی دی؟

مقدس انسان پورته شو او د خیمی پردی یې په پرو کلکی وتړلی، آمام او محمود پخپل لوری کې د خیمی پردی خلاصی کړی، هغوی د دی پروا ونکړه چې څه به کیږی، په خپو پښو خیمی ته ننوتل، کله چې مقدس انسان شاته وکتل نو د آمام او محمود په پنجو کې راگیر شوی و، محمود په خپ اواز سعدیه ته وویل: په کوم ټوکر چې ته ناسته یې هغه د ده په مخ او خوله باندی واچوه، سعدیه لکه چې بی سده شوی وی، هغه د تخت څخه ټوکر راټول کړ او د سړی په مخ او سر یې ور واچولو، سړی ډېر قوی او ځواکمن و خو آمام او محمود دومره کلک نیولی و چې هیڅ یې نشول کولایی، بیا یې په ټوکر کې وتړلو او کلک یې کړ، رنځگانی یې مړی کړی، د آمام د خبری په اساس لومړی سعدیه له خیمی څخه ووتله، بندی او تړلی مقدس انسان محمود په خپله اوږه واړولو، آمام پخپل لاس کې خنجر نیولی مخکی مخکی روان و، له کوم لوری چې دی خیمی ته راغلی وه له هماغه لوری څخه ووتل او ولاړل د نیولو خطر په هر گام کې موجود و خو هغوی داسی

لاره و نیوله چې سمدستی د خطر څخه ووتل ، شپې د هغوی سره ډېره مرسته وکړه .

هغوی د لری لاری څخه کلی ته ننوتل او خپل جومات ته ولاړل کله چې خپلی خونې ته ورسیدل نو مداری یې خلاص کړ، تر اوسه پوری غشي او خنجرونه د هغه په سینه کې نښتی وه خو په اوږه باندي د پورته کولو په سبب هغه کاره شوی وه، سعديه یې هم د جومات په خونه کې وساتله ، د دی لپاره که ددی نجلی د ورکیدو معلومات خلکو ته وشي نو کیدای شي د هغې د پلار په کور به برید او حمله وکړي اصلاً حمله کوونکی او برید کوونکی داسی مست او خمار شوی وه چې هغوی ته دا هم څرگنده نه وه چې د هغوی د خدای زوی چیری وړل شوی او ورک دی .

هغوی دا تصور هم نشو کولای چې د هغوی سردار به د نوی مرغی سره تښتول کیږی .

امام او محمود مداری ته وویل چې چین وباسی ، هغه لومړی غشی او خنجرونه راوویستل ، بیا یې چین را وویستله ، هغه لاندي جامی هم وویستلی ، په همدی جامو کې د کارک پشان لرگی اینبودل شوی وه چې په هغې څرمن سربش شوی وه ، هغه تخته دومره لویه وه چې د هغه څخه د ده سینه ټوله پتیدله ، غشی او خنجرونه په همدی تخته باندي لگیدلی او نښتی وی - هغه امام او محمود ته وویل : خپل قیمت بیان کړی ، که سره زر غواړی ، که آسونه غواړی ، که اوښان غواړی هر څه چې غواړی سمدستی یې درکوم خو ما خلاص او ازاد کړی .

امام ورته وویل : ته اوس نشی خلاصیدای ! مونږ هم د خلکو پشان تاته سترگی پلارو .

امام محمود ته وویل : تاته به معلومه وي چې زمونږ د پوخ نژدی څوکی او پوسته چیری ده ! سمدستی ولاړه شه او ټول پوځیان در سره را ورسوه .

هغه ورته د پوستی لوری، فاصله او پت شفر هم وویلو چې هغوی یو بل وپیژنی بیا یې هغه ته د خپلو دوه ملگرو ځایونه په گوته کرل چې هغه سمدستی جومات ته راولیږي .

محمود سمدستی د امام په آسپ پنبه واړوله او روان شو، په لاره کې ورسره د امام دواړه ملگري مخامخ شول نو هغوی یې د جومات په لوری واستول او خپله د پوځی پوستی په لوری ولاړ، کله چې د کلی څخه لری شو نو آس یې چار گام کړ، پوسته یو نیم ساعت لری پرته وه، هغه په لاره کې په انډیبنه کې وه، د دی پوستی قوماندان هغه پیژندلو ، هغه بی پروا سړی و، سودانیانو او صلیبیانو هغه ته رشوت ورکولو او هغه یې د خان سره ملگری کړی و، محمود د هغه په هکله قاهرې ته راپور هم استولی و خو تر اوسه پوری د هغه په خلاف کوم گام نوو پورته شوی .

محمود فکر کاوه چې هغه به ورسره خپل پوځیان ونه لیږي او یا دا چې وخت به هسی تیر کړی تر دی چې دینمن له لاسه ووځی محمود په همدی فکر او سوچ کې و چې که د پوستی پوځیان ورسره ملگری نشی نو څه به کوي .
د سهار څخه مخکې پوځیان کلی ته رسول اړین وه، که پوځیان هلته ورنشی نو د امام، محمود او دوه نورو ملگرو ژوند په خطر کې و ځکه چې د دی مداری سړی سره ډېر خلک ملگری وه او نورو د سیمی خلکو یې هم مرسته کوله ځکه هغه یې خپل مریدان کړی وه .

د امام سره خنجر و، د هغه دوه ملگری هم ورسره یو ځای شول هغوی هم خنجرونه درلودل، هغوی مقدس مداری بندی کړی و، هغه دومره زیات قیمت ورکولو چې د امام او د هغه د ملگرو په تصور او خیال کې هم نه راتللو .
امام هغه ته وویل: زه په جومات کې ناست یم، دا د هغه الله پاک کور دی چې ته یې د ریښتني دین سره له آسمانه را استولی یې، ایا همدا ستا ریښتني دین او عقیده ده؟

گوره مداری! زه د قاهرې د حکومت غړی یم زه تا نشم خوشی کولایی او نه خپل ایمان خرخولایی شم .

ایمان پلورونکی

محمود بن احمد چې کله د پوستی خیمو ته ورسیده نو د قوماندان په خیمه کې یې رڼا ولیده، د آس د قدمونو آواز چې هغه واوریده نو د خیمې څخه راووت، محمود خپل ځان ور وپیژانده او د قوماندان سره خیمې ته ولاړ، محمود دا قوماندان نه پیژندلو، هغه ورته وویل چې پرون ما بنام پخوانی کسان ولاړل او مونږ دلته راغلو، مونږ اوس د کرک له محاذ څخه راغلی یو.

محمود قوماندان ته ټوله کیسه بیان کړه او هغه ته یې وویل چې مونږ ډېر لوی ښکار نیولی دی، نو د هغې ټولو د نیولو لپاره د پوستی ټولو غازیانو ته اړتیا ده چې زمونږ سره هلته ولاړ شی ځکه دا کسان باید شپه په شپه ونیول شی.

قوماندان سمدستی خپلو غازیانو ته چې تر پنځو سویی شمیر زیات و حکم وکړ چې پخپلو آسونو سپاره شی، د هغوی سره توری، نیزی، برچی او لیندی هم وی، اته، لس کسان یې په پوسته کې پرېښودل. څرنگه چې دوی نوی د محاذ څخه راغلی وه نو ځکه یې احساسات د مجاهدینو په شان تازه وه، قوماندان ټول آسونه په منډه کړل او محمود د هغوی لار ښونه کوله، کله چې خپل هدف ته نژدی شول نو آسونه یې سست کړل ترڅو غداران خبر نشي، حال دا چې هغوی یو هم پداسې حالت کې نه وه چې خبر شوی وایی، شرابو او خوب هغوی بی سده کړی وه.

قوماندان د محمود په لارښونه هغه ځای محاصره کړ خو عملیات یې تر سهار پوری وځنډول، محمود امام ته خبر ورکړ چې غازیان را ورسیدل، سعديه لا تر اوسه پوری د امام په خونه کې وه، امام د هغې پلار هم د خپل ملگری پوسيله راوغوښتلو.

مخلصین، مریدان او زیارت کوونکی چې د مقدس او آسمانی شخصیت دکرامتونو او راتلوونکی خبرونو د لیدلو لپاره راغلی وه ټول په رانه میدان باندې پراته وه ځکه هغه شخصیت ورته ویلی وه چې راتلوونکی شپه به

ستاسې هیلې، ارزوګانې او امیدونه اوری او هغه به پوره کوی. دا خلک پداسې وخت کې راویښ شول چې لا روښنایی نه وه خپره شوی.

هغوی پدی لږ رڼا کې ډېر آسونه ولیدل، په هغې آسونو سپاره پوځیان معلومیدل. خلک هیڅ پوه نشول، هغوی پدی نه وه خبر چې آسمانی شخصیت. د مرو ژوندی کوونکی، د خدای لمسی او استازی په جومات کې بندی او لاس تړلی پروت دی، هغه اوس د مسلمانانو د ریښتنی خدای په پنجو کې راګیر وه، د غازیانو قوماندان د دمشق اوسیدونکی رشد بن مسلم وه، هغه خپلو غازیانو ته ویلی وه چې ټول اسلامی هیواد ستاسې په ډاډ خوب کوی، سلطان صلاح الدین ایوبی هر وخت ستاسې سره وی، که هغه تاسې ته نه ښکاری نو زما په سترگو هغه ته وګوری، مونږ ټول ایوبیان یو، که د دی ګروپ کوم کس د پخوانیو پشان خپل ایمان خرڅ کړ نو زه به یې پښی او لاسونه وروترم او پدی لویه دښته کې به یې وغورځوم، د داسې خلکو د سزا او جزا حکم زه د قاهرې څخه نه اخلم بلکې د خپل الله جل جلاله څخه یې اخلم.

رشد بن مسلم سهار ولیدل چې په خیمو کې هیڅ حرکت او خوزښت نشته، د خیمو اوسیدونکی زر راپورته کیدونکی نه وه، رشد بن مسلم عامو خلکو ته وویل چې شاته ولاړ شی او هلته ودریږي ځکه اوس به هغوی ته مقدس او آسمانی انسان وښودل شي، کله چې عام خلک لری شول نو بیا قوماندان څلور پنځه سپاره د غونډیو په سرونو ودرول چې پیره او څارنه وکړی ترڅو هیڅ بهرنی سړی ونه تښتی، نور سپاره یې د آسونو څخه پلي کړل او هغوی ته یې حکم وکړ چې خیمو ته ننوځی او خلک راوباسی، که څوک مقابله وکړي او یا د تښتی کوښښ وکړي هغه باید ووژنی، هلته د تښتی سوال نه پیدا کیده ځکه چې ټول بی سده او نیشه پراته وه، رشد بن مسلم لوڅه توره پلاس کې ونيوله او یو خیمی ته ننوت هلته یې ولیدل چې یوه نجلی لوڅه لغړه پرته ده او دوه نارینه هم په څنگ کې اورسره پراته دي، هغه د توری څوکه ور وړاندی کړه او د راپورته کیدو لپاره یې ورته اواز وکړ، هغوی د راپورته کیدو پر ځای راپورته کوونکی ته کنځلی او بد رد وویل بیا

یې اړخونه بدل کړل او ویده شول، رشد د خپلی توری شوکه زور کړه نو د هغوی په پوستکی کې ورننوته، درې واړه وپړیدل او راپورته شول، هغوی درې واړه د خیمی څخه د باندی میدان ته راوستل شول، په ټولو خیمو کې لوخی نجونی او نارینه سره گډ وډ پراته وه او په یوه خیمه کې ډېر د موسیقی او ساز وسایل پراته وه.

د ټولو خیمو څخه کسان میدان ته راوستل شول او پیره ورباندی ودرول شوه، اوبنان او نور سامان غازیانو پخپل واک او کنترول کې واخیستل، امام د رشد بن مسلم سره و، امام هغه سړی هم راوست چې خپل ځان یې د الله تعالی زوی یعنی لمسی بللو، د هغه لاسونه شاته تړلی شوی وه، هغه یې په هغه میدان کې ودرولو چې بیگاه شپه یې خلکو ته کرامات بنودلی وه، د هغه شاته هماغه پرونی پردی ځورندی وی، نور ملگری یې د هغه په مخکې کبیینول چې د ټولو لاسونه شاته تړل شوی وه ټول ساز سامان د هغوی په وړاندی کینبودل شو چې د خیمی څخه پلاس ورغلی وه، امام خلکو ته اعلان وکړ چې بنه نژدی راشی نو خلک ټول رانژدی شول بیا امام وویل: تاسې دی سړی ته وواپی چې ځان د الله تعالی زوی او یا استازی گنی چې خپل لاسونه د رسی او پری څخه خلاص کړی، دا خو مړی ژوندی کولی شی نو زه به د ده یو ملگری ووژنم، هغه دی راژوندی کړی، امام د رشد څخه توره واخیستله او د هغه د ملگرو څخه یې یو راپورته کړ، چې کله یې توره پورته کړه نو هغه سړی چیغی کړی: ما وینسی، دا سړی ما نشی ژوندی کولایی، دا ډېر غټ گنگار دی، د الله تعالی د زوی په خاطر ما مه مړ کوی.

خلکو چې دا لوبه ولیده نو حیران شول خو لا شک یې نه و لری شوی، امام د هغه مقدس سړی چین او جامی هم له ځان سره راوړی وی، امام سمدستی د هغه جامی او چین واغوستل، چاته د بنودلو پرته یې تخته د جامو لاندی کینبودله او چین یې پری راکش کړه، بیا یې رشد ته وویل چې خپل څلور غشی ویشتونکی را وړاندی کړی، کله چې غشی ویشتونکی

راغلل نو امام ورته وویل: دیرش گامه وړاندی ودریږی او بیا زما زړه په نښه کړی او غشی راخوشی کړی، غشی ویشتونکو خپل قوماندان ته وکتل .

محمود هغه ته د شپې ټوله کیسه کړی وه ، رشد بن مسلم غشی ویشتونکو ته حکم وکړ چې غشی ورخوشی کړی، څلور وارو یو ځل څلور غشی خوشی کړل څلور وارو د امام د زړه په برخه کې ونښتل، امام بیا وویل: اوس څلور کسان راشی زما په زړه باندی څلور خنجرونه په پوره زور سره راخوشی کړی څلور خنجرونه په پوره زور سره ور ویشتل شول او د امام په سینه کې ونښتل .

امام غشی ویشتونکو ته وویل : هر یو پخپله لینده کې یو یو غشی کیږدی، پدی وخت کې یې مقدس مداری رامخی ته کړ بیا یې خلکو ته په لوړ اواز وویل : دا سپری ځان ته تل پاتی او نه فنا کیدونکی وایی، اوس به یې زه تاسې ته څرگند کړم چې دا په اصل کې څوک دی .

امام غشی ویشتونکو ته وویل: د ده زړه په نښه کړی او غشی پری ورخوشی کړی .

کله چې لیندی راپورته شوی، هغه منډه کړه او د امام شاته پټ شوه، هغه د مرگ له ویری رپیدلو، د سوال کوونکو په شان یې د خپل ژوند غوښتنه کوله، امام هغه ته وویل : را وړاندی شه او دی خلکو ته ووايه چې زه د صلیبیانو وړانکاری او مداری یم، امام د خپلی توری څوکه د هغه په گیده کېښوده .

خلکو! مقدس انسان رامخی ته شو او په لوړ اواز یې وویل: زه تل پاتی او نه فنا کیدونکی نه یم، زه ستاسې پشان انسان یم، زه صلیبیانو را لیرلی یم ترڅو ستاسې ایمان خراب کړم، پدی کار ماته ډېر مال راکول کیږی .

امام وویل: د شمعون لوړ سعديه همدی د جال غلا کړی وه! اوس مونږ هغه راخوشی کړی .

امام چېن لری کړه، جامی یې وویستلی، د لرگی تخته یې جلا کړه، د رشد یو غازی ته یې ورکړه او ترڅو هغه په ټولو خلکو وگرځوی، امام خلکو ته وویل چې غشی او خنجرونه پدی تخته باندی نښتل .

د دی درامی د رسوا کیدو څخه وروسته عوامو خلکو ته وویل شول چې ټول ځایونه او څیمې پخپلو سترگو وگوري، خلک په منډه په ټولو ځایونو کې خپاره شول، د پردو شاته یو غار جوړ شوی و چې هلته د شپې سازنده گان ناست وه او ساز یې غږولو، خلک چې څیمو ته ولاړل نو هلته د شرابو بدبوی خپره شوی وه، کله چې خلک بڼه پوره وگرځیدل نو بیا ټول راټول کړی شول او دا ورته وویل شول چې دا ټول څه وه او د څه لپاره سرته رسیدل.

هغه دا هم معلوم کړی وه چې بیگانې مړې څوک وه نو هغه یې په رسیو ترلی وه، هغه یې خلکو ته وښودلو، بل سړی یې هم خلکو ته وښودلو چې د بودا سړی په جامه کې د مړې سره راغلی وه، څلور غشی ویشتونکی او خنجر ویشتونکی هم را وړاندې کړی شول او خلکو ته وښودل شول لنډه دا چې ټول راز خلکو ته رسوا شو.

امام خلکو ته وویل: د اسلام زامنو! په غور سره واوری! دا ټول د صلیب عبادت کوونکی دی، ستاسې د ایمان او عقیدې د خرابولو لپاره راغلی، تاسې پدی پوهیږی چې هیڅ انسان بل انسان نشی ژوندی کولای، د ځمکې پر مخ دا د الله تعالی قانون دی چې انسانان به نه ژوندی کیږی، د الله جل جلاله ذات یو او واحد لا شریک دی، هغه هیڅ زوی او اولاد نلري، صلیبیان دا درامی او چلونه د اسلام د نړولو او بربادولو لپاره پکار اچوي. دا د باطل او کفر بچیان ستاسې د زړورتیا، باتوری او جهاد څخه په ویره کې دي، ستاسې مقابله د جگړې په میدان کې نشی کولای، په همدی خاطر ستاسې په زړونو کې شیطانی وسوسې اچوی ترڅو تاسې د اسلام د ساتنې لپاره د صلیبیانو په خلاف توره راپورته نکړی، په همدی مصر کې فرعون خبیث خپل ځان الله بللو، حضرت موسی علیه السلام د فرعون جعلی خدای دی نیل په دریاب کې ډوبه کړه، خپل عزت، خپل شان او خپل عظمت وپیژنی! خپل اصلی دښمن په بڼه توگه وپیژنی!

خلک چې ټول مسلمانان وه یو دم راوپاریدل، هغوی بی علمه او ناپوهه وه نو آور پکی او سخت دریزه وه، هغوی چې دا لوی خبیث او شیطان انسان

ولیده نو هغه یې د الله تعالی په زوی والی ومنلو خو کله چې د هغه حقیقت او اصلیت ورته څرگند شو نو دومره راوپاریدل چې په هغه شیطان او نوره ډله باندې یې برید او حمله وکړه .

آمام غونبتل دا شیطانان له ځان سره قاهرې ته ژوندی بوخی تر څو د هغوی څخه ډېر معلومات واخلی خو د دی لوی ډلی څخه یې راویستل شونی نه بریښیدل .

رشد بن مسلم وویل چې دا خلک باید رامنع کړو چې دوی ونه وژنی خو امام وویل چې د دی خلکو په خلاف زور استعمالول زیان لری ځکه دا ساده خلک دي او زیات به پکې مړه شي .

آمام رشد ته وویل: پرېږده چې دا خلک پخپل لاس هغه شیطان ووژنی کوم چې ځان ته یې د الله جل جلاله زوی ویلی تر څو هغوی پدی پوه شی چې دا گنهگار دی .

آمام، رشد او محمود د خلکو له مخی څخه لری شول، رشد یوی غونډی ته پورته شو او خپلو غازیانو ته یې وویل: تاسې چې چیری یاستی همالته ودرېږی، دا خلک مه رامنع کوی .

لږ څنډ وروسته هلته یوازی آمام، رشد، محمود او د هغوی د ډلی کسان پاتی شول او نور خلک ټول پخپله مخه ولاړل، د شپې چې په کوم میدان کې مداری توب ښودل کیده هلته اوس لوی مداری او شیطان سره د خپلو ملگرو ټوټه ټوټه او میده میده پراته و، نجونی هم خلکو وژلی وی، هیڅ مړی هم نه پیژندل کیده، ټول کوفته شوی وه، خلکو خیمی، سامان او ټول شیان چور کړی وه، خلکو د هغه شیطانانو او بنان هم له ځان سره بوتلل، پداسې حال کې چې د رشد د غازیانو نهه آسونه هم ورک وه، ځکه هغوی آسونه خلاص بریښی وه او خپله پلی گرځیدل، خلکو ته دا څرگنده نه وه چې دا زمونږ د خپل پوخ آسونه دي، داسې څرگندیدله لکه چې سیلی راغلی او هر څه یې له ځان سره وړی وی. اوس باید مونږ قاهرې ته ولاړ شو، آمام رشد او محمود ته وویل: دا معامله باید حکومت ته وړاندی شی .

پدی خو ورخو کې چې سلطان صلاح الدین ایوبی کوم احکام نافذ او عملی کړل هغه انقلابی وه، هومره انقلابی چې د هغه نژدی ملگری او دوستان هم حیران شول، تر ټولو لومړی یې د ټولو هغو چارواکو کورونه ولټول چې د علی بن سفیان او غیاث بلبیس په شکمن لست کې وه، چې په هغوی کې دوه دری لوړ پوړی چارواکی هم وه، د هغوی د کورونو څخه زر، ملگری، مال او ډېری حسینی او بنکلی نجونی راووتلی، له ځینو کورونو نه داسې کسان هم ونیول شو چې د سوډان تکړه جاسوسان وه، څه نور ثبتونه او بیلګې هم پیدا شو، سلطان صلاح الدین ایوبی د چا د رتبی او مقام په نظر کې نیولو څخه پرته حکم وکړ چې دا ټول تر نا معلوم وخت پوری په بند کې واچوی او د مجرمانو پشان سلوک ورسره وکړی، د دی گام په پورته کولو سره خو لوړ پوړی چارواکی کم او ځایونه یې خالی شول.

سلطان صلاح الدین ایوبی دویم برید په هغې ډلې وکړ چې ځان یې د دین او مذهب اجاره دار بلل.

سلطان صلاح الدین ایوبی ته خپلو سلا کارانو مشوره ورکړه چې د دین او مذهب معامله ډېره نازکه او خطری وی، خلک د جومات د امامانو او خطیبانو مریدان وی.

سلطان صلاح الدین ایوبی وپوښتل: پدی کې څومره کسان د مذهب او دین په روح باندې پوهیږي؟

زه پوهیږم دا ډول امامان یوازی د خپل ځان لپاره کار کوی او خلک د دین او مذهب څخه لری ساتی - د خلکو لپاره د زده کړی غوره ځای جومات دی، ځکه په مسجد او جومات کې دومره اثر وي چې د دین خبره د خلکو زړه ته ښکته کیږي، او دا د جومات د پاکوالی او تقدس اثر دی، خو دلته جوماتونه په غلطه توګه استعمالیږي، په جومات کې اوس امامان خپل ځانونه پیران او مرشدان جوړوي، که زه په جوماتونو کې باعمله علماء ونه ټاکم نو څه وخت وروسته به ټول خلک د امامانو او پیرانو عبادت پیل

کری، دا بی علمه او بی عمله امامان او پیران خان د خلکو او الله پاک تر منځ رابطه او واسطه گنی او د صلیبیانو په شان عقیده په خلکو کې خپروی او راوجوی پدی توگه هغوی د اصیل اسلام بیخ او بنسټ وباسی .

سلطان صلاح الدین ایوبی خپل یو لوی عالم او پوه انسان علامه زین الدین علی بن نجالواعظ د سلا او مشوری لپاره راوغښتلو، دی باعمله انسان خپل خان ته د څارنی او پلتنی یوه اداره جوړه کری وه، هغه یو ځلی د صلیبیانو یو لوی پلان خنشی کری او ډېر جاسوسان یې نیولی وه، هغه په مذهب او د دین په نامه وړانکاری ښه پیژندل ، هغه سلطان صلاح الدین ایوبی ته سلا ورکړه که نن تاسی د هغوی په ضد قدم پورته نه کړو نو ډېر زر به پدی پوه شی چې خلک به د الله جل جلاله او رسول الله صلی الله علیه وسلم په حکم باندی د عمل کولو اجازه له امامانو څخه غواړی او د هغوی خبره به ورته لومړنی او مخکې ښکاری، اوس صلیبیانو د دین خبری د غلطو عقایدو سره گډی وډی کری ، خلکو ته شکونه ، وسوسی او وهمونه په زړه کې اچوی .

سلطان صلاح الدین ایوبی سمدستی یو لیکلی حکم ولیکلو چې د اسلامی هیواد د ټولو جوماتونو د امامانو څخه به د ټولو شیانو امتحان او معلومات علامه زین الدین علی کسان اخلي او هغوی به د علمیت ، اهلیت او تقوی په اساس ټاکی .

سلطان صلاح الدین ایوبی چې د نوی امامانو لپاره کوم شرایط وړاندی کړل هغه دا وه چې هر امام باید د الله تعالی کتاب فرقان حمید او د هغه د پیغمبر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم احادیث لوستلی وی ، عسکری پوهه او روزنه ولری .

سلطان صلاح الدین ایوبی ویل کوم انسان چې د اسلام په سپیڅلی دین پوهیږی هغه کولی شی د قوم قیادت وکړی .

سلطان صلاح الدین ایوبی په ټول هیواد کې هغه لوبی، ډرامی او د ساعت تیری شیان منع کړل چې په هغې کې به جواړي کیدله .

علی بن سفیان لاس لاندی غرو د لوبو او نورو ساعت تیریو په مرکزونو باندی حملی وکړی چې له هغو ځایونو څخه د ایطالیا د تصویر جوړونکی هغه تصویرونه د نجونو او ځوانانو چې لوڅ و راوویستل .

سلطان صلاح الدین ایوبی دا بد اخلاقه لوبو او ډرامو پر ځای توری وهل، خنجر غورځول، غشی ویشتل، د آس سپرلی، پرته د وسلی څخه جگره، پالوانی او لامبو ته رواج ورکړ او د دی د څارنی لپاره حکومتی چارواکی وټاکل .

په لومړی مسابقه کې سلطان صلاح الدین ایوبی خپله گډون وکړ او لومړی درجه گټوونکو ته یې ښکلی او تکره آسونه ورکړل، هغه په مدرسو او جوماتونو کې د علمی او دینی مسابقو لپاره هم ترتیبات ونيول .

سرحدی پوستو او گروپونو ته یې ځانگړی پاملرنه وکړه، هغه پدی پوهیده چې اطرافی او صحرای اوسیدونکی ډېر زر د وسوسو او تبلیغاتو تر اثر لاندی راځی او تر ټولو د مخه د دښمن تر برید او حملی لاندی هم راځی، د دی پوستو د غازیانو لپاره هغه د بدنی او معنوی خوندي توب ترتیبات ونيول - هغه چې کله د سرحدی گروپونو ویش او تقسیم کولو نو خپله یې قوماندانانو ته لارښوونی کولی او ډېر سخت او کلک اصول یې ورته وښودل .

د دی پوستو قوماندانان ډېر هوښیار او چالاک خلک او د ټول پوځ څخه غوره شوی غازیان او افسران وه .

رشد بن مسلم هم د همدی غوره شوو قوماندانانو له ډلی څخه یو و، کله چې محمود بن احمد ورته اشاره وکړه نو سمدستی هغه د خپل گروپ غازیانو سره د صلیبی شیطانونو پسی ورغی او هغوی یې د خپل جرم په سزا ورسول که چیری پخوانی قوماندان وایی نو هغه به په صلیبی شرابو کې خمار او مست پروت و او صلیبی ورانکارو به د خپل لوی شیطان د خلاصون لپاره ور وړاندی شوی وای او هغه به یې د امام یوسف بن آرزو او محمود بن احمد له منگلو راخلاص کړی وی .

رشد بن مسلم، محمود بن احمد او امام یوسف بن آرز پخپله خونه کې ناست وه، هغوی د لوی مداری او شیطان کیسه کوله چې د کلی خلکو پخپلو لاسونو کوفته کړی وه، پدی خونه کې علی بن سفیان هم ناست و، هغه د دری وارو څخه معلومات او راپور اخیستی وه، بیا یې هغوی سلطان صلاح الدین ایوبی ته بوتلل، هغه ډېر خوشحاله وه چې دومره لوی شیطانی پلان ختم او برباد شو، خو علی بن سفیان وویل: یوازی برید او حمله شویده د هغې د اثر ختمولو لپاره ډېر وخت پکار دی، ماته چې څه معلوم دي هغه دا دي چې په خلکو کې د جهاد جذبه ختمه شویده ځکه مونږ ته د سرحدی سیمو څخه پوځیان نه راځي، هغوی مونږ ته غله او څاروی نه راکوي بلکې د مسلمان دښمنانو ته یې ورکوي جوماتونه ړنگ او ویجاړ شويدي، خلک د وسوسو او وهمونو بنکار شوی اوس هغوی د مداری پیرانو په هداياتو عمل کوي مونږ باید د دی خلکو نیغی لاری ته د راوستو لپاره پوره او مکمل پروگرام پیل کړو، که دا ډله نه وی وژل شوی، نو مونږ به په ټولو سیمو کې هغوی گرځولی او خلک به خپله پوه شوی وایي.

سلطان صلاح الدین په وړاندې تر ټولو ضروری او مهمه مسئله د سوډان څخه د تقی الدین او د هغه د پوځ راویستل وه، هغه چې د کومی ورځي څخه قاهرې ته را رسیدلی وه نو پلانونه یې جوړول، هغه د سوډان جگړې ته پخپله نشو تللی ځکه چې په مصر کې حالاتو ته پام لرل پکار وه، هغه چې کله قاهرې ته را ورسیده نو سمدستی یې تقی الدین ته استازی واستولو چې زه اوس قاهرې ته را رسیدلی يم - استازی لږ بیرته راستون شوی وه.

استازی وویل چې تقی الدین ته ډېر زیات زیان رسیدلی او ځینی کسان د دښمن لخوا څخه نیول شوی او ځینی په دښتو او بیابانونو کې ورک دي - اوس یې خپل پاتی پوځ سره یو ځای کړی خو دښمن هر وخت د هغوی په سر موجود وی، هغه ته د برید او حملې وخت هیڅ نه برابرېږي، هغه ته د څو گروپونو اړتیا ده چې په دښمن حملې وکړي او هغوی ته لاره ازاده کړي.

سلطان صلاح الدین ایوبی خو گروپونه کماندویان او شو هغه سپاره گروپونه چې په خوابی حملو کې یې پوره پوهه لرله د سوډان په لوری د تقی الدین مرستی ته واستول، هغوی به حملی کولی او د بنمن به یې په ځان پسی خپرا وه او زیات زیان به یې ورساوه، کماندویانو لاری تشی کړی او مخه یې بلی خواته واړوله .

هغوی ډېر زر بریالی شول د هغوی د پوره قربانی او سرښندنی څخه برسیره دا خبره هم وه چې د بنمن هم ښه ستومانه او ستړی شو. دښته او بیابان ډېر گرم او سخت و نو آسونه او اوبان یې له کاره وولیدل .

په سوډان برید سخت ناکام شو، بری یوازی دا وشو چې تقی الدین سره د خپلولوړ پورو پوځی افسرانو او پوځ سره مصر ته راغی او د پوره ختمیدو څخه وژغورل شول، کله چې تقی الدین د مصر خاوری ته رانوت نو ورته څرگنده شوه چې خپل نیمائی پوځ یې له لاسه ورکړی دی .

د سلطان نور الدین زنگی کسب کارانو د اړتیا سره سم لری ویشتونگی منجنیقونه جوړ کړی وه، چې په هغوی باندي کلا ته ډبري او د اور غونډاري غورځول کیدل .

صلاح الدین ایوبی هغوی ته په کلا کې مهم ځایونه په گوته کړی وه، پدی مهمو ځایونو کې د سامان زیرمی هم وی، د اور لومړنی غونډاری په هماغه ځای وروغورځول شول چیری چې د سامان زیرمی وی، کله چې اور خپل اصلی ځای ته ورسیده نو لمبی پورته شوی چې دی لمبو د زنگی د غازیانو مورال او حوصله لوړه کړه، غازیانو لری ویشتونگی غشی هم جوړ کړی وه، د هغو د ویشتلو لپاره یې ښه تکړه غازیان غوره کړی وه .

خو د اته، لس غشو څخه وروسته به هغه غازی بیا له کره لویدلو. سلطان نور الدین زنگی یو بل زړور کار وکړ، هغه د خپل پوځ څخه ډېر زړور سرتیری راټول کړل او بیا یې ورته حکم وکړ چې په دروازه برید وکړی ، هغوی ته یې د دروازی د ماتولو اړین وسایل ورکړل .

کله چې د سرښندونکو دا ډله د دروازی په لوری په منډه شوه نو د دیوال څخه پری صلیبیانو د غشو باران پیل کړ چې خو سرښندونکی زخمیان او خو شهیدان شول. زنگی سمدستی لری ویشتونکی غشی او نور عام غشی ویشتونکی هلته راوغوښتل، هغوی یې هلته نژدی ځای پر ځای کړل او د دروازی په شا او خوا دیوال باندی یې د غشی ویشتلو حکم وکړ، دومره زیات غشی ویشتل پیل شول چې د دیوال سر پکې پټ شو، پدی وخت کې د دروازی ماتوونکو یو بل گروپ د دروازی په لوری په منډه شو، زنگی د غشو ویشتل نور هم زیات کړل، لږ ځنډ وروسته د دیوال په سر باندی د آور څخه ډک بیلرونه را څرگند شول، کله چې د دی بیرونو د راپورته کوونکو سرونه رابنکاره شول هغوی د غشو بنکار وگرځیدل، یو، دوه بیلرونه د باندی راتوی شول نور ټول د دیوال په سر چپه شول، هلته لمبی پورته شوی چې د هغې څخه څرگندیده چې اور غورځوونکی پخپل اور کې وسوځیدل.

د سلطان نور الدین زنگی یو قوماندان چې کله دا طریقه ولیدله هغه پخپل اس پښه واړوله او د کلا بلی دروازی ته ولاړ او هلته یې اړوند قوماندان ته وویل چې په بل لوری کې څه ډول لوبه روانه ده، دواړو قوماندانانو په بله دروازه کې هم همدا کار پیل کړ، په لومړنی برید کې د غازیانو زیات زیان وشو. څومره چې سرښندونکی شهیدان کیدل په هماغه اندازه به یې ملگری تیزیدل او د دروازی په لوری به په منډه کیدل، زنگی غشو ویشتونکو آور غورځوونکو ته وخت نه ورکاوه، سلطان نور الدین زنگی حکم وکړ چې منجنیقونه باید په کلا کې پرله پسې آور وغورځوی، کله چې د سلطان نور الدین زنگی سرښندونکو په دوه دروازو برید او حملی ولیدلی نو پرته د حکم څخه په دوه برخو تقسیم شول، یوه برخه د لومړنی دروازی او بله شاتنی دروازی ته ولاړله، په دواړو دیوالونو باندی دومره ډبرې ویشتل کیدی چې مقاومت یې ختم کړ، پدی وخت کې دواړه دروازی ماتې شوی او ټول سرښندونکی یو دم کلاته ننوتل، په کلا کې خونړی جگړه پیل شوه د کلا په اوسیدونکو کې گډه وډی او بی نظمی پیل شوه - په

همدی گډ وډی کې صلیبی چارواکی له کلا څخه ووتل ، تر ماښام پوری
صلیبي پوځ وسله وغورځوله، سلطان نور الدین زنگی ټول مسلمان بندیان
له بند څخه راخلاص کړل ، د دی څخه یې وروسته په ټوله کلا کې د
صلیبي چارواکو لټون پیل کړ خو هیڅ یو هم پیدا نشو. دا جگړه او فتح د
۱۱۷۳ میلادی کال په آخری دری میاشتو کې سرته ورسیده او کرک فتح
شو چې د دی څخه وروسته مسلمانانو ته بیت المقدس ښکاره شو.

کله چې خزانه پیدا شوه

د صلیبیانو دا کانفرانس ډېر احساساتي او جذباتي وه، هغوی د هری ماتي، هری فتح، هر پشاتگ او هر کامیاب پرمختگ څخه وروسته سره کیناستل، پخپلو کې به یې نظریات او معلومات تبادلې کول او شراب به یې څښل، هغوی فکر کاوه چې پرته د شرابو او انجونو جنگ نه گټل کېږي، هغوی به خپلی لونی او ناموسونه د مسلمانانو سیمو ته د دی لپاره استول چې د مسلمانانو اخلاق پری خراب کړي، جاسوسی او وړانکاری وکړي. د خپل لاس لاندې سیمو څخه به یې مسلماني انجونی راتښتولی او د وخت تیروولو لپاره به یې ورڅخه کار اخیستلو.

جاسوسانو چې کله هغوی ته وویل چې صلاح الدین ایوبی وایی: صلیبیان د ناموسونو سوداگر او مسلمانان یې ساتوونکی دي نو پدی خبره صلیبی چارواکو ډېر وخنډل، په هغوی کې یو په صلاح الدین ایوبی پوری مسخره او ټوکه وکړه چې صلاح الدین ایوبی پدی ساده خبره هم نه پوهیږي چې صلیبی ځوانان د دښمن په مقابل کې خپل ځان او بدن سرښندنې او قربانۍ ته وړاندې کوي نو ایا صلیبی نجونی د خپل دښمن د ماتولو لپاره له خپل بدن څخه کار وانخلي؟

یو بل چارواکی وویل: صلاح الدین ایوبی خوارکې لا پدی اوس هم ندی پوه شوی چې زمونږ سرښندونکو نجونو او د سرو زرو سکو څومره مسلمانو واکمنانو ته ماتي ورکړی او هغوی پدی ماتو باندې ویاړ او فخر هم کوي او د هغې څخه خوند اخلي، هغه به زمونږ څخه د اسلام ناموس او عصمت څه ډول خوندي وساتي چې نور مسلمان واکمنان زمونږ ملگری او پلویان وي.

دا د صلیبیانو د یو کانفرانس حالات او پېښی وی خو (۱۱۷۳) میلادی کال په آخر کې چې کوم کانفرانس د کرک تر فتحی وروسته په بیت المقدس کې وشو د هغه بیا یو بل شان او حالت و، هغوی دا ځل په سلطان صلاح الدین ایوبی پوری ټوکی او مسخری ونکړی، د هیچا په

شونډو مسکا نه بنکارید، هیچاته دا هم یاد نه وه چې کله به هغوی کیناستل نو شراب به بادیدل.

د کرک څخه هغوی ډېر په شرم او بی عزتی سره راتښتیدلی وه، پدی تښتیدونکو کې ریجنالد هم وکوم چې د کرک د کلا مشر بلکې واکدار و، هغه ډېر جگړه مار او جنگی سړی و، هغه د سلطان صلاح الدین ایوبی سره د خپل زغری لرونکی پوځ سره یو ځای شو ځله جگړې کړې وې، پدی کانفرانس کې ریمانډ هم و چې د کرک د محاصرې په وخت کې یې پوځ د کلا څخه د باندې د سلطان صلاح الدین ایوبی لخوا محاصره شوی وه، ریجنالد او ریمانډ دواړو داسې پلان جوړ کړی و چې هغوی پری ویاړ او افتخار کولو خو سلطان صلاح الدین ایوبی پرله پسې کرک محاصره کړ او ریمانډ یې داسې راگیر کړ چې خپله محاصره شو او د پلان عملی کیدل ممکن نه شو. د ریمانډ سامان تباه شو او پوځ یې دومره مجبور شو چې مړه آسونه او اوبښان به یې خوړل.

په آخر کې نیمایی پوځ ختم شو، څه ژوندی ونیول شول او څه وتښتیدل. ریجنالد نیک مرغه و چې د کرک په فتح کې د خلکو د گله وډی په وخت کې ژوندی راوتښتیده او نورالدین زنگی ته ژوندی پلاس ورنغی چې اوس به پدی کانفرانس کې د گلهون لپاره ژوندی نه وای پاتی، پدی کانفرانس کې د هغو صلیبی سردارانو شمیر هم کم نه و کوم چې د نایت لقب یې گټلی وه، دا لقب به پادشاه هغو خلکو ته ورکولو چې په جگړه کې به یې تر ټولو زیاته میرانه ښکاره کړه بیا به یې هغه ته د سر څخه تر پښو پوری د اوسپنی جامی ورکولی او د نایت په نامه به یادیده.

پدی کانفرانس کې د عکری لوی بطریق هم گلهون کړی و چې د صلیب د ساتوونکی په نوم یادیده، د دوی برسیره گایی او د هغه ورور المارک هم وه، د اسلام قسم خوړلی دښمن فلیپ اگستس هم راغلی وه، د صلیبی جاسوسی اداری مشر هرمن او د هغه دوه مرستیالان هم وه، په لومړی وخت کې هغوی ټول چوپ وه ځکه هر یو د بل څخه شرمیدلو خو بیا فلیپ

اگستس د عکری بطریق اعظم د دی غونډی او کانفرانس د مشر په حیث وټاکلو او د هغه څخه یې د لومړی خبرو کولو غوښتنه وکړه .

د عکری پادری لوی بطریق وویل : زه چې د دی خلکو سره خبری کوم نو ماته شرم راځی ځکه چې دوی ټولو څو څو ځلی خپل قسمونه مات کړی ، ژمنی یې ندی پر ځای کړی او اوس د هغو ټولو سره سره ژوندی او روغ رمټ په بیت المقدس کې ناست دي!

زه د عیسی مسیح په وړاندی شرمیدلی یم، چې کله صلیب ته گورم نو سترگی می ښکته شي، ایا تاسې ټولو په صلیب باندی خپل لاسونه نه وه ایښی او قسمونه مونه وه خوړلی چې دښمن به له منځه وړو سره د دی که زمونږ سر پکی قربان شي؟

ایا تاسې ټولو دا قسم نه و خوړلی چې مونږ به د اسلام نوم او نښان ورکوو؟
ایا په تاسې کې څو کسانو زخموڼه خوړلی او یا گیریدلی هم یاستی؟
تاسې شوبک مسلمانانو ته ورکړ او خپله ورڅخه راوتښتیدلی بیا مو کرک درته وسپارلو ، زه پدی پوهیږم چې څوک میدان ته وړاندی کیږي هغه ماتى هم خوړی، د کامیابیو څخه وروسته ماتى څه معنا نلری خو پرله پسى دوه ځلی ماتى دا فکر پیدا کړی چې صلیب یوازی په اروپا کې پاتى او که همداسې حالت وی نو ډېر زر به د اروپا په کلیساگانو کې د مسلمانانو اذانونه واوړیدل شی .

فلیپ اگستس په زوره وویل : داسې به هیڅکله هم نه کیږي! د صلیب اعظم ساتونکیه! داسې به هیڅکله هم نه کیږي، د ماتى څه لاملونه وه چې مونږ په هغې غور او فکر کړیدی، اوس به ستاسې په وړاندی بیا پری غور وکړو.
د عکری بطریق اعظم ورته د طنز په توگه وویل : شاید تاسې به پدی غور ونکړی چې اوس به د مسلمانانو هدف بیت المقدس وی ؟

ایا تاسې د دی څخه ناخبره یاستی چې صلاح الدین ایوبی د بیت المقدس د نیولو قسم خوړلی دی؟

آیا تاسې پدی نه پوهیږی چې د مسلمانانو لومړی قبله بیت المقدس ده ؟
 او هغوی به د دی ځای د تر لاسه کولو لپاره خپل ځانونه هم قربانوی ؟
 فلیپ اگستس وویل: مونږ په مسلمانانو کې د خیانت او غدارۍ تخم
 کرلی دی ؟ مونږ په مسلمانانو کې دومره ځاننان او غداران پیدا کړیدی چې
 د نور الدین زنگی او صلاح الدین ایوبی په لاره کې به خنډونه اچوی او
 هغوی به په لوږه او تنده ختموی .

د صلیب اعظم ساتوونکی وویل: بیا نو دا کوم مسلمان دی چې ستاسې
 څخه یې دا دوه کلکی او قوی کلاګانی و نیولی ؟

دا له یاده مه باسی چې مسلمانان احساساتی دی! کله چې مسلمان غدار
 شي د خپل ورور په غاړه چاره راکاږي، خو چې کله په هغه کې دینی او ملی
 جذبه او ولوله راوپاریږي نو بیا خپلی غاړی او سرونه سرښندنی ته وړاندی
 کوي او کفاره ورباندی اداء کوی ، که مسلمان غدار او ځانن شي نو هم به
 پری باور مه کوی! ډېر لری مه ځی، پدی لسو کلنو کې چې څه وشول هغو
 ته وگوری! د اسلام غدارانو تاسې ته څومره سیمی درکړی ؟

ایا په تاسې کې دا همت شته چې مصر ته ولاړ شی ؟ نن ورځ مسلمانان د
 فلسطین په خاوره کې پراته دی ، سبا به ستاسې په سینو باندی ناست وی!
 یاد ولری، زما دوستانو! که نور الدین زنگی او صلاح الدین ایوبی
 ستاسې څخه بیت المقدس و نیولو نو بیا اروپا هم درڅخه نیولی شی!
 یوازی د فلسطین خبره نده، د ځمکی د کومی توتی خبره هم نده، اصل
 مسئله او لاندې د اسلام او صلیب تر منځ ده! دا د دوه دینونو او مذهبونو،
 فکری او نظریاتی جگړه ده، په دواړو کې د یو ختمول دی ، ایا تاسې د
 صلیب ختمیدل زغملی شی ؟

په غونډه کې جوش او جذبه راپیدا شوه ټولو په یوه خوله وویل : نه مقدس
 پلاره! داسې هیڅکله هم نشی کیدای! دومره ناهیلی کیدل نه دی پکار.
 د عکری بطریق اعظم وویل : بیا نو تاسې په هغو لاملونو غور او فکر
 وکړی چې ستاسې د پشاتګ سبب شول زه د جگړی په هکله تاسې ته سبق

او روزنه نشم درکولایی، زه د فکر او عقیدی د میدان ساتوونکی یم، زه د کلیسا ساتوونکی یم، زما د کلیسا په پاڅو نجونو قسم چې که ماته لس پاڅه او کلک مسلمانان راوسپاری زه به ورڅخه د صلیب عبادت کوونکی جوړ کړم!
تاسې پدی خبره غور وکړی چې ولی ستاسې لوی زغره لرونکی پوځ د مسلمانانو د کم پوځ په مقابل کې ماتی خوری؟ ستاسې پنځه سوه سپاره د سلو پیاده مسلمانانو لخوا څخه ولی ماتی خوری؟

د دی لامل دا دی چې مسلمانان د دین په جذبه او جوش سره جنگیږي! هغوی چې کله ستاسې سره مخامخ کیږي نو د ټولو په ژبه یوه خبره وی فتح یا شهادت! ما اوریدلی دي چې د هغوی کماندویان ستاسې شاته راتاویږي، ستاسې ملا ماتوی او خپله په غشو سوری سوری کیږي یا ژوندی بیرته خپل ځایونو ته گرځي! فکر وکړی چې ولی د هغوی لس، لس کسان ستاسې په زرګونی لښکر کې راننځی؟ دا یوازی دینی او مذهبی لیونتوب دی! هغوی پدی باور لری چې الله تعالی د هغوی سره ملګری دی! د الله جل جلاله رسول هم د هغوی سره دی! هغوی پداسې سختو حالاتو کې د خپلو مشرانو څخه نه بلکې له قران څخه هدايات اخلي! ما قران په غور سره مطالعه کړی، زمونږ په خلاف جګړه قران جهاد بللی چې په هر مسلمان باندی جهاد فرض شوی دی - ان تر دی چې جهاد په لمانځه او نورو عبادتونو غوره او افضل بلل شویدی... تر څو پوری چې تاسې پخپل ځان کې داسی جذبه او جوش راپیدا نکړی د اسلام هیڅ شی نشی خرابولایی.

څه جذباتی او احساساتی خبری او کلمات وه چې د عکری لوی پادری او بطریق صلیبی چارواکی ټول په جوش او جذبه راوستل او یو ځل بیا یې په هغوی کې ژوند راپیدا کړ، هغه د دی وینا څخه وروسته رخصت شو او وی ویل: اوس تاسې پخپل منځ کې غور او فکر وکړی چې ستاسې د ناکامی لاملونه څه او څوک څوک پکی ملامت دی؟ څه ډول دا ناکامی په فتحی او بری بدلولای شی؟

بیت المقدس د خپل ژوند او مرگ مسئله و بولی! صلاح الدین ایوبی
پرېسته نده! ستاسې پشان یو انسان دی، هغه پدی خواکمن او قوی دی چې
ایمان او عقیده یې پخه او کلکه ده!

په غونډه او کانفرانس کې چې کومه گرمی او ژوندی توب راغی هغه
پدی سبب و چې څه ځانگړی فیصلی وشوی.

یوه پریکړه دا وه چې ځوابی برید ونشی بلکې صلاح الدین ایوبی او
نورالدین زنگی ته د پرمختگ وخت ورکړای شی تر څو هغوی د خپلو
ځایونو څخه بنده لری شي، بیا خپاره او گله وډ شي. پدی توگه به د هغوی د
سامان لاری لری او غیر خوندي شی.

دویمه پریکړه دا وشوه چې یونانیان، بازنطینیان او فرنگیان دي ته چمتو
کړایی شي چې د سمندر له لاری په مصر باندي برید وکړی، د مصر په
شمال ختیځ باندي خپل پوځونه بنکته کړی او هلته پوځی او عسکری مرکز
جوړ کړی، دا مرکز به د فلسطین د دفاع او په مصر باندي د یرغل لپاره
پکار اچول کیږی.

مهمه پریکړه دا وشوه چې په اسلامی سیمو کې د بد اخلاقی لپاره کار
نور هم تیز شی او هم د خرابو او غلطو عقایدو خپرول پیل شی.

مخکې وویل شول چې د مصر په سرحدی سیمو کې د صلیبیانو یو
تخریبی او وړانکاری پلان رسوا او ټول کار کوونکی یې تباہ او کوفته شول
کوم چې د بد اخلاقی او اسلامی عقایدو د خرابولو لپاره یې کول.

صلیبی جاسوسانو خپلو چارواکو ته خبر راوړ چې صلیبی پلان ناکام او
کوم کسان چې د دی کار کوونکی وه هغوی ټول د خپلو مریدانو او
مخلصینو لخوا څخه کوفته او ټوټه ټوټه شول.

په کانفرانس کې دا راپور هم وړاندي شو چې د صلیبیانو تر لاس لاندی
سیمو کې د مسلمانانو ژوند تنگ شویدی، هغوی د کاروانونو په شکل
هجرت کوی چې په لاره کې پری حملی کیږی - مال، دولت او نجونی یې
تنبتول کیږی.

په کانفرانس کې پریکړه وشوه چې د مسلمانانو د ختمولو کار دی همداسې روان وي بلکې هغه دی نور هم تیز شی او هم د هغوی د انجونو څخه د مسلمانانو په خلاف کار واخیستل شي.

په غونډه کې دا پریکړه هم وشوه چې په مسلمانانو کې دی د عیسایت تبلیغ او دعوت زیات شي، د دی لپاره زیات مال او دولت ته اړتیا لیدل کیده چې هغه صلیبی واکمنانو ورکوله خو پدی لاره کې څه ستونزی راپیدا شوی.

یو دا چې مال او دولت به په اوسنانو بار وړل کیده نو په لاره کې به غازیانو هغه نیول او یا به د غلو او ډاکوانو له لوری لوټ او تالا کیده. هغوی دا اړتیا حس کړه چې مال او دولت د هماغه سیمو څخه پلاس راشي ترڅو وړلو ته یې اړتیا پیدا نشي.

د ډېر وخت څخه پدی خبره غور کیده، د صلیبی جاسوسی ادارې مشر جرمنی نژاد هرمن د علی بن سفیان پشان تکړه استاذ او ذهن سپری وه، هغه پدی پوهیده چې د مصر په خاوره کې دومره خزانی شته چې په هغې باندې ټوله دنیا اخیستل کیدای شي خو هغې ته ځان رسول او پلاس راوړل گران معلومیدل.

دا خزانی د فرعونیانو په قبرونو کې پتی او خبسی شوی وي، تاریخ د دی خزانو څخه ناخبره نه و ځکه چې کله به کوم فرعون مړ کیده نو د هغه سره به یې شماره مال او سامان هم په لوی قبر کې کیښودل کیده چې هر قبر د یوی پادشاه مانې پشان لوی او غټ وه.

فرعونیانو به پخپل ژوندانه کې د ځان لپاره داسې قبرونه جوړول چې هغه به د هغه د شان او شوکت سره برابر وه او هغه ته به هیڅوک هم نشو رسیدایي، د مرگ څخه وروسته به د هغې ودانۍ دروازی او خوله پداسې توگه بندیدله چې پرته له جوړونکو څخه به بل چاته څرگنده نه وه چې څرنگه خلاصیدای شي، د فرعون تر خښیدو وروسته به یې خپلوانو هغه کسب کاران وژل چې قبر به یې چا جوړ کړی و.

فرعونيانو دا گنله چې دوی خدايان دي او د مرگ څخه وروسته به همداسې شان او شوکت ورته په نصيب وي، هغوی به غرونه او غونډې، سوري کولی او د هغی لاندی به يې د پادشاهی مانی پشان خونې، دهليزونه او برنډی جوړولی چې په هغې کې به ډېر زیات سره زر، سپين زر، ملغلری، قیمتی ډبرې، د خوراک شيان، شراب او شهد کيښودل کيدل او هم به يې د فرعونيانو مړی موميایي کول چې خراب نشي. پدی قبرونو بلکې مانيو کې به بگی سره د آسونو او گاډی، وانانو، کشتی سره د کشتی وانانو هم وو - د خدمت لپاره به يې غلامان، وينځی او خپلی ميرمنی ساتلی.

داسې عادت، رواج او دود شوی و چې د يو انسان د مرگ سره به بی شماره مال، دولت، څاروی، کشتی، او بی شماره انسانان يو ځای قبر ته ننباسل کيدل او بيا به په ټولو پسی په ژوندانه د لوی قبر خوله بنديده، نو هغوی به په څه حالت کې د سا بنديده څخه مړه کيدل، د فرعونيانو ځینی مړی اوس هم په لندن او نورو موزيمونو کې ساتل شويدي.

د فرعونيانو دوره چې ختمه شوه، د هغوی څخه وروسته چې څومره حکومتونه راغلل او راځی هغوی ټولو د فرعونيانو هديری او قبرونه ولټول او دا لټون لاهم روان دی چې په ځینی سيمو کې دا کار ناشونی برينبيده او برينبی مصر پخپل تاريخ کې ډېر پادشاهان ليدلی دی، هر يو قبر لټولی چې څه پلاس ورغلی هغه يې لوټ کړی. تر ټولو زیاته برخه انگریزانو ته پلاس ورغله ځکه چې هلته د هغوی خپل حکومت او نظام وه. نوی وسایلو پدی کار کې د انگریزانو هم سره ډېره مرسته وکړه، اوس هم ويل کيږي چې د مصر خاوره د فرعونيانو د خزانو څخه ډکه ده، که د مصر تاريخ ته په غور سره وکتل شي نو هلته داسې خطرناکی پيښی شوی چې د انسان غونی پری زږيږي.

د صليبيانوڅه کسان پخپل پروگرام د فرعونيانو قبرونو ته ورسيدل، هغې ته ننوتل خو بيا معلومه نشوه چې کوم لوری ته غيب شول. کوم چې ژوندی راووتل، هغوی د نورو خلکو لپاره د عبرت درس وگرځيده. نن هم د ځينو خلکو سره دا عقیده ده چې فرعونيان خدايان ندی خو د هغوی سره د

مرگ څخه وروسته هم داسې څواک شته چې څوک هلته ورنژدی شي نو سخته سزا ورکوي، پدی ځکه خلک عقیده ساتی چې هر پادشاه د فرعونیانو د خزانی هیله او قصد کړی او هغې ته یې لاس اچولی د هغه پادشاهی او حکومت ختم شوی ځینی خلک بیا دا د فرعونیانو سپره توب او نحوست گڼی .

د سلطان صلاح الدین ایوبی څخه مخکې صلیبیانو ته څرگنده وه چې مصر د فرعونی خزانو خاوره او مرکز دی، په همدی خاطر هغوی د مصر په خاوره خپل حکومت جوړول غوښتل، کله چې هغوی پدی پوه شول چې سلطان صلاح الدین ایوبی ته ماتی ورکول آسان کار ندی نو دا پریکړه یې وکړه چې پخپله د مصریانو پلاس دا خزانی راوباسي او بیا هغه د مسلمانانو په خلاف پکار واچوی. هغوی ته دا معلومات شوی و چې د مصر د حکومت په پخوانیو کاغذونو او پاڼو کې داسې نقشی او اسناد شته چې په هغو کې د فرعونی خزانی معلومات او ځایونه په گوته شویدی هغه کاغذونو او اسنادو ته ځان رسول څه اسانه کار نه و، صلیبیانو تکړه او هوښیار جاسوسان مصر ته استولی وه چې هغوی د کاغذونو ځایونه په گوته کړی، او بیا د هغې د تښتولو پلان جوړ کړی .

هغه وخت چې سلطان صلاح الدین ایوبی د شویک او کرک په جگړو کې بوخت و نو د صلیبیانو د جاسوسی اداری مشر هرمن پدی بریالی شو چې د قاهری یو چارواکی احمر درویش خپل ملگری او پلوی وگرځوی.

احمر درویش سوډانی وه او د هغه په خلاف هیڅ ډول شک او شکایت نه و چې هغه غدار یا خائن دی، سلطان صلاح الدین ایوبی په هغه باور او اعتماد لرلو، هغه د سلطان صلاح الدین ایوبی سره په بی شمیره جگړو کې برخه اخیستی او نوم یې پیدا کړی و.

وروسته څرگنده شوه چې دا د یوی صلیبی نجلی میریا ایستینا کمال وه چې هغه د احمر درویش په دماغو کې د سوډان د خاوری محبت، د سلطان صلاح الدین ایوبی مخالفت او د مصر سوډان په پوله د یو ازاد حکومت

نیشه پیدا کره، هغه پخپله مسلمان و خو صلیبیانو د هغه په دماغ کې دا خبره اچولی وه چې هغه لومړی سوډانی او بیا مسلمان دی. هغه وخت چې نورالدین زنگی د کرک کلا نیولی وه، احمر درویش د صلیبی جاسوسانو سره شو خلی لیده کاته کړی وه، هغه په دومره پټه توګه لیده کاته کول چې هیچاته هم څرګنده نه وه چې هغه ګوندی د دښمن سره اړیکې لری. هغه په دفترونو کې دومره اثر پیدا کړ چې پخوانی اسنادو او کاغذونو ته ورسیده، هغه چې کوم کاغذونه راپټ کړل په هغې کې خو کرښی او لیکې موجودی وی، هغه نقشی یوازی کاغذونه نه بلکې د کاغذ او ټوکر څخه جوړه شوی وی په هغې کې کرښی، لیکنی او څه یاداشتونه وه چې لوستل یې شونی نه وه، هغه کاغذونه او اسناد بل چاته بنودل کیدل هم نه ځکه چې د رسوا کیدو امکان یې زیات وه. څه وخت وروسته د هغې لیکنو څخه مطلب واخیستل شو او دا څرګنده شوه چې د قاهرې څخه لری یوه غرنی سیمه ده چې هلته ځناور هم نه ځی خو په هغه ځای کې د کوم فرعون قبر شته دی.

دا هم څرګندنه وه چې دا لیکنه سمه او صحیح ده او که هسی کرښی ښکل شویدی. پدی کاغذونو کې څه تصویرونه هم ښکل شوی وه چې د هغو څخه ټوله کیسه څرګندیدله.

احمر د خپل قسمت ازمیلو نیت او قصد کړی و، د دی فرعون نوم دویم ریمینس وه، صلیبیانو د دی هدیری د کیندلو لپاره شو ټکره او هوښیار جاسوسان قاهرې ته استولی وه، د دی ګروپ مشر ایتالوی مارکونی و چې په ګرځندوی کې یې پوره تجربه لرله، احمر درویش دی جاسوسانو ته داسې څیری جوړی کړی وی چې هیچا هم نه پیژندل، دوه کسان یې پخپل کور کې نوکران کړی وه، د دی په بدله کې دا پریکړه شوی وه چې د خزانی څخه چې څه پلاس راځی هغه به د احمر درویش په کور کې زیرمه کیږي. هغه به د سلطان صلاح الدین ایوبی په خلاف استعمالیږي، فدایانو ته به ښه پریمانه مال ورکول کیږي کله چې سلطان صلاح الدین ایوبی ووژل شي او مصر ونیول شي نو هغه به یو ازاد حکومت جوړ شي، چې څه برخه به د

مصر او خه برخه به د سوډان وي، که پدی وخت کې سلطان صلاح الدین ایوبی په صلیبیانو برید وکړي نو باید احمر درویش خپل اړوند پوځ د سلطان صلاح الدین ایوبی په خلاف استعمال کړی.

د احمر درویش دماغ د دومره لویې خزانې په حرص کې راگیر شوی و، هغه مارکونی د خپلو دوه جاسوس نوکرانو سره د خزانې په لټون پسې د غرونو سیمې ته واستول. د جاسوس پوسيله یې هرمن ته هم خبر استولی وه چې کار پیل شوی دی.

هرمن د صلیبیانو په کانفرانس کې چارواکو ته ویلی وه که دا خزانه راپیدا شوه نو هغه مال او دولت به د مسلمانانو په خلاف پکار اچول کيږي چې پدی باندې به د مصریانو ریښې د مصریانو پوسيله وچې شی.

د ۱۱۷۴ میلادی کال آخری دری میاشتی وی، د قاهرې څخه اتلس میله لری یو ځای دری اوبښان ولاړ وه چې په هر یو باندې یو یو سپری سپور و، د هغوی څیری او مخونه پټ وه، یو سپور د خپلې چپنی څخه تاو شوی کاغذ راوویستلو، هغه یې خلاص کړ او بیا یې خپلو ملگرو ته وویل: ځای همدا دی! د هغه په اشاره ټول روان شول، دوه غونډې د دیوالونو په شان یو بل ته مخامخ ولاړې وی چې د دواړو تر منځ د یو اوبښ تیریدو لاره وه، دری واړه یو پر بل پسې هغې تنگی ته ننوتل، د غونډیو شکل او صورت داسې و لکه چې خونې او ودانۍ خو چټونه یې نه وي، د شگو پدی لوی سمندر کې د غرونو دا لړۍ دری څلور کیلو متره پراخه پرته وه، د دی څخه د باندې غونډې او کمرونه وه، د هغوی تر شا د سختی خاوری غونډې او بیا ورپسې د ماتو گوډو دیوالونو په شان غونډې وی چې په هغې کې ځینی ډبرې ډبلې او ځینی گردی د ستنو پشان تر زر فتو پوری پورته ختلی وی.

د لمر پریوتو څخه وروسته چې ماښام لانه و تیاره شوی، دا سیمه لکه د پیریانو او جنیاتو په شان ښکاریده، دی سیمی ته هیچا د ننوتو کونښن نه و کړی، چا به د څه لپاره هلته زړه کولو ځکه چې هلته تللو ته هیڅ اړتیا نه وه، د دښتی او بیابانونو مسافرو ته یوازی اوبه پکاریدی، دا لوړ او وچ

غرونه چې له لری څخه په ورځ کې د اور د لمبو پشان برینیدل د اوبو د یو
 څاڅکی شک هم پکې نه لیدل کیده، دا ځای د هیڅ لاری په سر نه و پروت،
 د ډېر لری څخه خلکو ته څرگندیده، خلکو د دی ځای په هکله ډارونکی
 کیسی اوریدلی، یوه کیسه پکې دا وه چې دا د شیطانانو او بدو روحونو
 ځای دی، کله چې الله جل جلاله شیطان د آسمان څخه راوشرلو نو په همدی
 ځای کې رابنکته شو، څرنگه چې پوځی یې اهمیت هم یې نه درلوده نو
 ځکه پوځیان هم هلته نه ورتلل، پدی سیمه کې پرته د شگو، ډبرو او
 صحرای ځناورو څخه بل څه نه وه؟

بنایی په تاریخ کې تر ټولو لومړنی انسانان همدا دری کسان وی چې دی
 سیمی ته له بهر څخه راغلی وه. هغوی همدی ځای ته راتلل ځکه چې د دی
 سیمی نقشه د هغوی سره وه، یوازی یوی کرښی شک پیدا کولو چې هلته
 یوه ویاله بنکل شوی وه حال دا چې هلته د ویالی هیڅ اثر هم نه و، هلته د
 ویالی پر ځای یوه ژوره کنده وه چې د هغې پلن والی لس دولس گزه وه، د
 هغه ځای شگو داسې بنودله چې هلته په پخوا وختونو کې اوبه وی، دا
 ژوره کنده همداسې د نیل دریا ته رسیدلی وه، اوبن سپرو ته ډاډ ورکړل
 شو چې د نقشی سره سم زمونږ مقصدی ځای همدا دی.

پدی سپرو کې یو مارکونی ایتالوی نژاد او دوه نور د هغه ملگری وه چې
 دری واړه صلیبیان وه، هغوی دری واړه د سلطان صلاح الدین ایوبی یو
 قوماندان احمر درویش د دویم ریمینس د هدیری راسپرو لپاره استولی
 وه، د نقشی سره سم هغوی سم او صحیح ځای ته راغلی وه، اوس خبره دا
 وه چې هغوی باید د غرونو د لری منځ ته ننوځی چې اصلی ځای همدا دی
 او که غلط شوی.

مارکونی خپلو ملگرو ته وویل چې فرعون پداسې ځای کې ځانته
 هیڅکله هم هدیره نه جوړوي، ځکه چې دا ځای خوتیار جهنم دی، احمر او
 هرمن مونږ هسی په یو امتحان او ازمینست کې اچولی یو، دوه نور کسان
 چې مارکونی یې خپل قوماندان بللو هغه ته هیڅ ونه ویل، ځکه چې هغوی

د حکم تابع وه، مارکونی ډېر تکړه صلیبی وه، د همت بایللو سړی نه و، همداسی مخ په وړاندی روان و، هغوی چې څومره تلل په هماغه اندازه د ډبرو او کمرونو شکل بدلیدلو، هغه کمرونه، ډبري او غونډی رنگارنگ وی، ځینی سړی، ځینی بادامی او ځینی خړی وی - هلته د تختو څخه جوړ شوی غونډی هم وی او نیغ ولاړی هم، ځینی مایلی وی چې شگی ورڅخه لاندی راتوی شوی مطرمیدی.

چې کله هغوی بڼه وړاندی ولاړل نو لاره بنده شوه، مارکونی پښی لوری ته وکتل نو یوه غونډی په منځ کې داسې بیله شوی وه لکه زلزله چې دیوال سره جلا کړی، هغه د درز او بیل شوی ځای څخه وکتل، یوه کوڅه وه چې تر لری ځای پوری تللی وه، د دی درز څخه د اوبښ تیروول گران وه، مارکونی پخپل اوبښ سپور پدی کوڅه کې ورننوت خو دواړه پښی یې د دیوالونو سره لگیدلی، هغه دواړه پښی راتولی کړی او د اوبښ په شا کیناستلو، شاتنی دواړو سپرو هم همداسی وکړل، د اوبښانو بدنونه د دیوالونو سره لگیدل نو خاوری به راتویدی، غونډی په دوه برخو ویشل شوی وه او مخ پورته ولاړه وه، او ډېر لری د دواړو غونډیو څوکی سره نښتی او یو ځای شوی وی. پدی برخه کې تیاره وه خو مخکې روښنایی ښکاریده چې د دی څخه دا هیله پیدا کیده چې کوڅه هلته ختمیدونکی ښکاری او بیا به پراخه میدان وی.

کوڅی اوس د تونل شکل غوره کړی و چې د اوبښانو د پښو اواز یو ډول وپرونکی انگازه خپروله، مارکونی همداسې مخ په وړاندی روان و، هلته یوازی همدا یوه لاره وه ځکه نو د لاری د غلطیدو امکان کم و، د روښنایی بڼه لږ لږ زیاتیده او پراخیده چې کوڅه مخ په ختمیدو وه. کله چې هغوی د کوڅی اخیستی او خولی ته ورسیدل نو اوبښ سره د سپرو نشو تیریدای، دری واړه سپاره د اوبښانو غاړو ته رامخکی او رابښکته شول ځکه چې د اړخونو څخه نشول ښکته کیدای، اوبښان په ډېره سختی سره راوویستل شول، کله چې وړاندی ولاړل نو د یوی کلا پشان لوړ لوړ دیوالونه یې ولیدل دا کلا طبعی وه، غونډی تر دری څلور سوه گزه پوری مایلی وی او بیا

همداسی نیغی پورته تللی وی. خینی لوری او خینی د هغی خخه بنکته وی، داسی معلومیده چې دا خای د هر لوری خخه بند دی، هغوی یوی او بلی خواته وگرخیدل آخر یی داسی یوه لاره پیدا کره چې پیاده پری تللی شول. مارکونی اوبیان هلته چو کرل او خپله روان شول، غونډی راتاؤ شوی وه، پنبی کلکی لگول پکار وه خکه چې هلته شگی او خاوری وی او د بنویدو امکان یی لاره، هلته لاره نه وه بلکی د تللو لپاره خای وه، د خمکی او غونډیو خخه داسی معلومیده چې دلته د پیرویو پیرویو خخه خوک ندی تیر شوی. هغوی چې کله وړاندی ولارل نو غونډی بنکته تللی وه او لاندی لوری ته یی بله غونډی وه، هغوی خپل قدمونه کلک کلک کینبودل، خو چپ لوری ته خمکه وار په وار ژوره کیده. دا یوه ډیره ژوره کنده وه، د هغه خای خخه د بنویدو نتیجه مرگ و، د لاری په خوا کې لوړ غر و چې دوی ورسره په خوا کې روان وه.

دی خطرناک گرنګ ته چې را ورسیدل نو د مارکونی خخه یی یو ملگری وپوښتل: ایا پدی باور لری چې د فرعون جنازه او مری به لدی لارو خخه تیر شوی وی؟

مارکونی وویل: احمر درویش همدا لاره راښودلی وه! خومره چې زه په نقشه پوه شوی یم خو د تیریدو لاره همدا ده، د فرعون تابوت خامخاله بلی لاری خخه تللی دی نو هغه لاره باید مونږ پیدا کړو، هغه به پته لاره وی چې سیلیو، گرد او دورو به اوس بنده کړی وی، که هغه لاره پیدا شوه نو مونږ فرعونی هدیری ته رسیدلای شو.

د مارکونی یو ملگری وویل: که ژوندی پاتی شو نو! مارکونی وویل: زه پدی هکله تاسی ته ډاډ نشم درکولایی! دومره درته ویلی شم که خزانه پیدا شوه نو تاسی دواړه به ښه مالا مال کړم. وروسته لاره پراخه او ژوره کنده ختمه شوه، اوس هغوی د داسی غونډیو په منځ کې تلل چې لمنی یی سره نښتی وی خو لږ وړاندی دواړه سره بالکل

یو شوی وه، کله چې هلته ورسیدل نو مخ پورته روان شول چې سل گزه وړاندی ولاړل نو یوه کوڅه ورته راغله چې مخ بنکته تللی وه.

هغوی چې ولیدل نو د غرونو شوکی نیغی نیغی پورته تللی وی، ډېر وپرونکی بنکاریدل، هغوی بنکته روان شول، هغوی پدی کوڅه کې خوځلی تاو راتاو شول او بیا یو پراخه گرد میدان ته ورسیدل، د دی ځای هوا د زغملو نه وه، په غرونو کې یو ډول خلا معلومیده ځکه چې هلته په خاوره کې کوم فلز گله شوی وه په همدی خاطر گرمی زیاته وه، هر لوری ته غونډی او غرونه وه یوازی خو گزه ځای هوار معلومیده. هغوی چې خو گزه مخکې ولاړل نو بیرته له ویری پشا راغلل، هلته یوه لویه پراخه کنده وه چې شگی پکی ځلیدی. شگه دومره گرمه وه چې دود ورڅخه پورته کیده او لړزیدلو چې د هغې څخه د کندی ژوروالی نه معلومیدل، د دی طبیعی ژوری کندی دواړو خواؤ ته طبیعی دیوالونه معلومیده چې نیغ ولاړ وه، دا د شگو او خاورو غونډی چې نیغه ولاړه وه، د هغې پلن والی د یو گز څخه کم و.

ځینی برخی ډېری نری وی چې تیریدل ورباندی گران وه، که مارکونی بلی غاړی ته تیریدل غوښتل نو همدا یواځنی لاره وه چې د پل صراط پشان وه. د هغې اوږدوالی تر پنځوس گزو پوری او پلن والی یې تر یو گز کم وه او لاندی ورڅخه ډېره ژوره گړنگ وه.

د مارکونی یو ملگری وویل: د دی دیوال په سر د تیریدلو څخه برسیره د ځان وژنی نوری آسانه لاری هم شته!

مارکونی وویل: خزانی په لارو کې پرتی نه وی! مونږ به د همدی لاری څخه بلی غاړی ته ځان رسو.

د مارکونی دویم ملگری وویل: که وښویدو نو جهنم ته به ورسیرو!

مارکونی وویل: ایا مونږ او تاسې په صلیب باندی قسم نه و خورلی چې د صلیب د عزت ساتلو او د اسلام د بیخ ویستلو لپاره به هر ډول قربانی او سربښندنی ته چمتو کیږو! ایا د جگری په میدان کې زمونږ ملگری خپل ځانونه نه قربانوی؟ زه د بی زړه خلکو په خیر احمر درویش ته بیرته ورتللی

او هغه ته ویلی شم چې د خو پیړیو په تیریدو سره اوس ټولې لاری گودری بندې شوی، کوم ځای چې ویا له وه اوس هغه کمرونه او ډبرې دی، نقشه چې کوم ځای کې کمرونه او ډبرې ښکاره کوی هلته اوس هیڅ هم نشته خو زه هم ویرېږم، زه بی زړه توب ښایم، زه درواغ نه وایم!

زه د خپل زړه په مقابل کې جگړه کوم. زما ویرد زیاته نکړی ملگرو! که تاسې زما سره ملگرتیا نکوی نو تاسې د صلیب سره خیانت کوی، چې د دی سزا به ډېره خطرناکه وي، زه اوس ستاسې څخه مخکې مخکې روان یم، په کوم ځای کې چې د ښویدلو خطر وی هلته لکه د آس په شا چې کینی همداسې کینی او مخ په وړاندې حرکت کوی.

هلته پلن والی دومره کم و چې تلل ورباندې شونی نه وه، مارکونی کیناسته لکه د آس په شا چې ناست وی، بیا هغه لږ لږ مخ په وړاندې ځان ښوولو، د دیوال پلن والی کم او گریدلو، مارکونی لاندې وښویده، د هغه پسی یې دویم ملگری هم لاندې رابنکته شو، ناڅاپی د دریم ملگری خطرناک او ډارونکی اواز راغی، مارکونی ما ونیسه! خو هغه ته هیڅوک ونه رسیدل، هغه یو لوری ته ځوړند شوی و، د تکیا د نشتوالی په سبب هغه لاندې پریوت، د هغه چیغی اوریدل کیدی چې وار په وار لری کیدی، بیا یو ډب غونډی واوریدل شو او چیغی بندې شوی.

نتیجه څرگنده وه، مارکونی لاندې وکتل خو هیڅ ورته نه ښکاریدل، د مر کیدونکی صلیبی اوازونه اوس هم په هغه کمرونو کې انگازه کیدل. دویم ملگری یې وویل: زه پداسې مرگ ځان وژل نه غواړم.

مارکونی هغه ډاډه کړ او مخ په وړاندې ولاړل، دیوال مخ پورته جگیده، مارکونی په ناسته ناسته ښویده، د ژړا اوازونه هلته اوریدل کیدل، د لویدلی او مړه شوی ملگری چیغی هم د کمرونو او غرونو په منځ کې داسې زمزمه کیدی لکه چې د مرگ سوری په دوی هم راخپروی، لږ وروسته دیوال بیا پلن شو، مارکونی شاته د خپل ملگری لاس ونیوه، د دی څخه مخکې

هغوی نورده ده تللی شول خو د هوا خپی دومره تیزی وی چې خان کنترولو پکی گران وه.

هغوی په قلاړه قلاړه روان وه تر دی چې دیوال ختم شو. مخکې ډبرې او کمرونه سخت وه، د دوه کمرونو تر منځ تنگه لاره وه چې دواړه پکې ورننوتل، د مارکونی خڅه خپل ملگری وپوښتل: جیفر بیا هیڅکله لیدلی نشو هغه به ضرور مړ شوی وی؟

مارکونی هغه ته وکتل، آفسوس یې وکړ او بیا یې سر وښورولو چې نه! د مارکونی په سترگو کې اوبنکی ډنډ شوی، هغه د څه ویلو څخه پرته د خپل ملگری په اوږه لاس وټپولو او مخ په وړاندی روان شول، دا هم یوه کوڅه وه چې لږ لږ پراخیدله مارکونی خپل ملگری ته وویل: مونږ نیک مرغه یو، هر چیری چې څو یوه لاره مخی ته راځی که ډېری لاری وایی نو بیا د غلطیدو امکان زیات وه، دا کوڅه هم ختمه شوه، مخکی ځای پراخیده او ډېر زیات پراخه شو، ځمکه نوره پورته ختلی وه، هوا تر اوسه پوری تیزه چلیده، مارکونی پدی نه پوهیده چې دوی دی خطرناکی سیمی ته څومره ننوتی دی، هغه دوامه پوهیدلو چې د نوری دنیا سره د ده اړیکی شلیدلی دی، هغه د صلیب لپاره لیونی شوی وه، د فرعون د خزانی څخه د هغه یواځنی مقصد دا و چې پدی دولت باندي مسلمانان واخلي او اسلامی هیواد پری تباہ او بریاد کړي، په ټوله نړۍ باندي د صلیب حکومت او واکمنی راشی - هغه د خپل ویریدلی ملگری سره مخ په وړاندی روان و، د هوا خپی له هماغه لوری څخه راتللی، د غرونو څوکی یو له بل څخه لری کیدی او آسمان څرگندیده، هغوی همداسی پورته روان وه، هغه ودریده او بیا یې خپل ملگری ته وویل: په هوا کې چې کوم بوی دی هغه د دښتی او صحرا نه ښکاري!

ملگری یې مارکونی ته وویل: ستا دماغ خراب شویدی! په دښته کې چې د دښتی او صحرا بوی نه وی نو د څه وی؟ ته ایتالوی یې شاید تا به د خپل کور بوی حس کړی وی؟

مارکونی په بل فکر کې و، هغه هوا بوی کوله! هغه خپل ملگری ته وویل: ته ریښتیا وایی، شاید دښتی زما دماغ خراب کړی وي، دلته اوبه نشته، زه دلته د شین چمن، د خرما د ونو او اوبو بوی حس کوم، زه د داسې بوی سره بالکل بلد او اشنا یم! دا زما تجربه ده، داسې ښکاری چې ماته د خپلی شامی حس دوکه راکوي، دلته د اوبو یو څاڅکی هم پیدا کیدایی نشی.

ملگری یې لاس ونيوه او بیا یې ورته وویل: مارکونی! زه هم یو بوی حس کوم، د مرگ بوی، ماته مرگ نژدی کیدونکی ښکاری، راځه چې په کومه لاره راغلی یو په هماغه لاره بیرته ولاړ شوا که ته دا فکر کوی چې زه ډارن او ویریدونکی یم نو ما د جگری میدان ته ولیږه، د سل مسلمانانو د وژلو څخه مخکې نه مړ کیږم.

مارکونی زیاتې خبرې کوونکی سپری نه و، هغه د خپل ملگری په اوږه لاس کیښوده او ویی ویل: مونږ سل مسلمانان نه بلکې په زرگونو مسلمانان وژنو خو خپله به ژوندی پاتی و.

هغه خپل ملگری له ځان سره یو ځای کړ او بیا مخ پورته روان شول، ځمکه په قلاره قلاره پورته کیدله، لمر سترگه وړاندې تللی وه، سوری اوږده شوی وه، هغوی ډېر زیات سترې شوی وه، هغوی همداسې مخ په وړاندې تلل چې بلاخره لوړې څوکی ته ورسیدل، شگو د هغوی سترگی پټې کړې وې، مارکونی خپلی سترگی ومښلی او بیا یې ولیدل، مخکې لاره ښکته شوی وه او کوچنی غونډیانی وی.

هغه خپل ملگری ته اواز وکړ او کیناسته، بیا یې وویل: که ته د شگلنی دښتی په اړه څه معلومات لری نو تاته به څرگنده وي چې په دښته کې سراب معلومیږي، مخامخ وگوره چې دلته خو سراب نه ښکاری؟

د هغه ملگری وکتل، سترگی یې پټې کړې، بیا یې خلاصی کړې او په غورسره یې وکتل، ویی ویل: دا سراب نشی کیدایی! هغه ریښتیا هم سراب نه و، هغوی د څو خرماؤ سرونه او څوکی ولیدی، پانی یې شنی وی.

لمر سترگه د غرونو سرونه ته نژدی شوه، د مارکونی نفس وسوخیده، د هغه ملگری خپلی پښی په ځان پسی رابښکولی، مارکونی یو دم په شا را روان شو لکه یو ډارونکی شی یې چې لیدلی وي، ملگری یې ورسره ونښتلو او په حیرانتیا سره یې ورته لیدل.

هغوی پخپلو سترگو باور نشو کولایی، هلته یې یو لوی او پراخه میدان ولیده چې یو میل یې پلن والی و، د هغې شا او خوا طبعی دیوالونه وه، دا میدان تک شین وه چې لوړ او ژور و، هلته د خرماؤ ډېری ونی او اوبو ښه پریمانی وی، پدی جهنم کې دا شین ځای غولونکی معلومیده.

د همدی برخی او سیمی بوی مارکونی حس کړی و، مارکونی ته ددی څخه وړاندی داسې غونډی څرگندیدی چې د ډبرینو تختو څخه جوړی شوی وی چې تور رنگ یې درلوده، د لری څخه دا غرونه نه ښکاریدل او د شنی سیمی خو چا تصور هم نشو کولایی.

مارکونی سمدستی کیناسته او خپل ملگری یې هم کینولو، هغه حیرانوونکی شیان ولیدل، دا دوه انسانان وه چې په لاندی میدان کې پدی لوری را روان وه، هغوی بالکل لوخ او لغره وه، د هغوی رنگونه بادامی وه، بل لوری نه یوه ښځه راپیدا شوه چې مخلف لور ته روانه وه، هغه هم لوخه او لغره، د هغې وینستان خپاره او تر ملا پوری رسیدل، د شکل او صورت څخه دا انسانان وحشی او ځنگلی نه معلومیدل.

مارکونی خپل ملگری ته وویل: دا بد روحونه دی! دا انسانان نشی کیدای!
ملگری یې وویل: مارکونی! راځه چې د دی ځای څخه وتښتو، دوی مونږ ژوندی نه پرېږدي!

مارکونی سره لدی چې هغوی یې بد روحونه بلل خو بیا یې هم ویل چې کیدایی شی انسانان وي، هغه دا خبره باوری کوله چې ایا دا انسانان دي کنه؟
مارکونی دری ماشومان ترسترگوشول چې یو په بل پسی یې مندی وهلی نو د هغوی د حرکتونو څخه داسې څرگندیدله چې انسانان دي، نو خپل

ملگری ته یې وویل : دا انسانان دی ځکه زمونږ په شان په ځمکه روان دی ، مارکونی ځملاست او په سینه هغې لوری ته ورو ښویده، د هغه ملگری هم ورسره ځملاسته، هغوی چې له کوم لوری کتل هغه دیوال عمودی نه بلکې مایل غونډی و، د مارکونی ملگری د مخکې کیدو کوبښن کاوه چې یو دم وښویده او ښکته ولویده، د هغه ځای څخه بیرته راپورته کیدل شونی نه وه، مارکونی شاته وښویده او د داسې غونډی شاته پټ شو چې لاندی یې ښه لیدلی شول .

صلیبی چې کوم ځای ته لویدلی وه هغه څه دیرش څلویښت گزه لاندی وه چې مایل او څو هغه میلان وه کنده نه وه، مارکونی خپل ملگری لیدلو چې د راختلو کوبښن کوی خو مارکونی د هغه سره هیڅ ډول مرسته نشوه کولای .

هغه دوه لغړ انسانان چې دی لوری ته را روان وه اوس را په منډه شول، مارکونی هغوی دواړه په منډه بانډی ولیدل، ملگری یې هغوی نه لیدل، مارکونی هغه ته اواز نشو کولایی ځکه هغه نه غوښتل خپل ځان رسوا کړي. لغړو انسانانو د مارکونی ملگری د شا له لوری کلک ونيولو، د هغه سره توره او یو خنجر و خو د هغې د راویستلو وخت ورته پیدا نشو، هغوی راچپه کړ، هغه ښځه چې بل لوری ته تلله هغې هم رامتنده کړه، ماشومان هم را ورسیدل، هغوی پخپله ژبه چاته اوازونه وکړل، د نامعلوم ځای څخه لس دولس لغړ انسانان راپه منډه شول ، یو د مارکونی د ملگری څخه توره واخیستله او د هغه غاړه یې پری کړه، ټول لغړ انسانان په گډا او نخاشول، هغوی هم خندل او هم یې څه زمزمه کول، پدی وخت کې یو بوډا سپی راپیدا شو، د هغه سره د خپل قد په اندازه امساء وه، کله چې نورو هغه ولیده ټول یو نوری ته شول دا بوډا هم لغړ و، د هغه د امساء په څوکه بانډی د دوه مارانو سرونه جوړ شوی وه، دا د فرعونیانو ځانگړی نښانی وه، بوډا د مارکونی د ملگری په بدن لاس کیښوده، هغه اوس نه رییدلو، ځکه مړ شوی و.

بودا خپل یو لاس په هوا کې پورته کړ او څه یې وویل، د دی سره ټول کسان چې هلته راټول شوی وه په سجده پریوتل، بودا لا هماغسی څه ویل هغه بیا لاس پورته کړ نو ټول د سجدي څخه راپورته شول او ودریدل.

هغې خلکو بودا ته اشاره وکړه چې دا د دی ځای څخه رابنویدلی دی بیا یې مړی پورته کړ او ولاړل.

مارکونی پدی ویریده چې دا خلک پورته رانشی او زما د نیولو کوښښ ونکړی، بیا نو لمر سترگه پریوتله.

مارکونی مرگ وغللو او دا پریکړه یې وکړه چې د دی خلکو راز معلوم کړی، څو ساعته وروسته هغه په یو لاس کې توره او په بل لاس کې خنجر روان شو هغه همداسی په پورته او لوړه برخه په هغه لوری روان وه په کوم لوری یې چې د هغه د ملگری مړی وړلو، هلته پاس هیڅ خبره هم نه وه، هر لوری ته ویرونکی چوپتیا وه، هغه بنی، چې او شاته کتل او مخ په وړاندی روان و، هغه خپ خپ او اوزونه واوریدل، چې کله هغه او اوزونه پورته شول نو ترانی او نغمی زمزمه کیدی.

مارکونی د او اوزونو په لوری ورغی نو هلته یې بل شان حالت ولیده. هلته یو لوی شین چمن وه چې مشعلونه او ریناگانی بلی وی، په هغې کې نژدی شل، پنځه ویشت نارینه، بنځی او ماشومان په قلاره قلاره نخیدل او نغمی یې ویلی، د هغوی په منځ کې ډېر زیات اور لمبی وهلی. د دی اور په خوا کې د یو انسان مړی د ځمکی سره موازی څوړند شوی و چې هغه یې اور ته د کباب کولو لپاره تاوولو، دا مړی د مارکونی ملگری و چې هغوانسانانو کبابولو، مارکونی دی زړه بوکونونکی حالت ته همداسی حیران حیران کتل، بیا هغه ولیدل چې بودا سړی د کباب شوی مړی څخه غوښه راپری کړه او په نورو خلکو یې وویشله.

د دی بوکونونکی حالت تر لیدلو وروسته د مارکونی زړه مات شو او بیرته هغه لوری ته وگرځیده د کوم لوری چې راغلی و. هغه ته اوس لاره معلومه وه خو په احتیاط سره روان و، هغه بیا هماغه دیوال ته ورسیده چې

د تصور څخه د زیات کندی په غاړه ولاړ و په کوم کې چې د هغه یو ملگری
مخکې لویدلی و، کله چې هغه د خپل ملگری د لویدلو ځای ته راوړسید
نو لاندی یې د غوریدلو اواز واوریده. هغه پدی پوه شو چې لیوان او ځناور
د هغه د ملگری مړی خوری، د هغه بل ملگری انسانانو وخور، اوس هوا
تیزه نه وه، هغه په بنویدو، بنویدو مخکې ولاړ او له دیوال څخه تیر شو، د
شپې په اخری برخه کې هغه ځای ته ورسیده چیری چې د هغوی دری واره
اوبسان ولاړ وه، هغه دومره هم ونکړل چې اوبه یې څښلی وایی، سمدستی په
یو اوبن سپور شو او دوه نور اوبسان یې د ځان سره روان کړل.

سبا مابنام مارکونی د یو لوی سوداگر په شکل په قاهره کې د احمر
درویش کورته ننوت، احمر چې کله هغه ولیده نو پوښتنه یې ځینی وکړه؟ ته
یوازی راغلی دوه نور ملگری دی څه شول؟

مارکونی د ځواب پر ځای په قلاړه کیناسته، د هغه حواس پر ځای نه وه،
هغه احمر درویش په خپل وړاندی کینولو، بیا یې ورته ټوله کیسه ټکی په
ټکی وکړه، احمر د مارکونی په دوه ملگرو هیڅ افسوس او غم ونکړ، کله
چې هغه دا واوریدل چې یو ملگری سړی خورو وخورلو نو هغه د خوشحالی
څخه په گډا شو او وی پوښتل: ایا تا پخپله ولیدل چې د هغوی په بدن جامی
نه وی اود بودا په امساء باندی د دوه مارانو سرونه جوړ شوی وه؟

ایا تا بڼه په غور سره وکتل چې هغوی زمونږ د یو کس غوښه وخورله؟
مارکونی وویل: زه د خوب خبری نه درته کوم! په ما چې څه تیر شوی هغه
درته بیانوم او ته راته خاندی!

احمر درویش راپورته شو او د ډېری خوشحالی څخه یې د مارکونی په
اوبه لاس کینسوده، هغه یې وښوراوه او بیا یې وویل: نقشی همدا بیانوی
کوم چې ته بیانوی!

تا راز پیدا کړی مارکونی! همدا خلک دی چې زه ورپسی لوغرن وم، دا قوم او اولس له پیریو څخه همدلته پراته دي، د هغوی په خیال کې به هم دا نه گرځیدل چې دوی به یو وخت د انسان غوښی خوړلو ته هم اړ شی. ته دا لیکنی نشی لوستلی، ما لوستی دی، وایی چې د خزانو ساتنه ماران کوي، خو زما د هدیری ساتنه به انسانان کوي چې د پیریو څخه وروسته به ځناور او څیرونکی وگرځی.

زما د هدیری سیمی ته چې هر څوک ننوځی هغه به د همدی ساتوونکو انسانانو لخوا څخه خوړل کیږي، د وخت په تیریدو به هغوی لوڅ او لغړ شي، خو کوم ځای چې ما خوبکړی هغه به یې سترونه پتوی- د باندی انسانان به د هغوی ښځی نشی لیدلایی، څوک چې ورته وگوری هغه به ژوندی نه خلاصیږي.

مارکونی وویل: زه خو ژوندی راغلی يم!

احمر درویش وویل: ددی په خاطر چې ته لاندی نه وی تللی! تا چې هلته د تورو تختو غرونه لیدلی په همدی ځای کې د فرعون مړی او خزانه ځای پر ځای شویده، او دا لغړ انسانان د فرعون له وخت څخه د دی ځای پیره او ساتنه کوي! هغوی پیدا کیږي او مړه کیږي، د اولس پیریو څخه دوی همدلته اوسیږي، زه پدی نه پوهیږم چې دوی څه ډول ژوندی پاتی کیږي، شاید هغوی به د دښتی او څیرونکو ځناورو په شان د انسانانو ښکار کوي او بیا به یې خوری! هلته اوبه زیاتی دی، خرماگانی ښی پریمانه شته، د هغوی ژوندی پاتی کیدل حیرانوونکی ندی! هغوی اوس هم فرعونیان خپل خدایان گنی، که د هغوی عقیده بدله شوی وای نو هلته بیا نه پاتی کیدل ... ایا تا د هغوی سره کومه وسله ولیدله؟

مارکونی وویل: ما هیڅ ورسره ونه لیدل! د شپې چې کله هغوی سره یو ځای شول نو پنځه ویشت کسان برابریدل.

احمر درویش وویل: د دی څخه هغوی زیات نشی کیدایی!

ایمان پلور و انکی

مارکونی وویل: هوا ما د هغوی سره دوه اوبنان هم ولیدل، کیدای شي چې ډېر به وی خو ما ورسره یوازی دوه ولیدل .
 احمر درویش وویل: نو بیا هغوی حتماً د باندی هم راوځی! هغوی خامخا د باندی راوځی، هغوی به د مسافرانو د نیولو او بشکار کولو لپاره راوځی! واوره مارکونی! هلته کومه نیغه او هواره لاره شته چې هغوی پری راوځی او بیا بیرته ځی، دا به د غرونو پته لاره وي، ما چې تاته کومه لاره ونبودله، هغه د تللو راتللو لاره نده، هلته کومه روغه او آسانه لاره شته چې د دی سړی خورو څخه معلومیدای شي - ما د دی لپاره لاره او چل برابر کړیدی، لاره دا ده چې هلته برید او حمله وشي، د هغه کمر څخه باید څو کسان بنکته واچوو او قربانی ورکړو! ایا د دی کسانو د وژلو او ژوندی نیولو لپاره ستا څومره کسان پکار یږي؟ تر ټولو لږ کسان ووايه! ته به د هغوی لارښود وی!

مارکونی وویل: زه په پلان باندی پوه شوم! یو پلان زما په ذهن کې هم شته! مونږ هغوی وژلی شو، دوه، درې پکی ژوندی نیولی هم شو، خو زه تاته دا نشم ویلی چې مونږ ته به هغوی هر ډول راز ووايي، هغوی چې د خپلی قبیلې مړی وگوری نو مرگ ته به تیار شي او راز به ونه وایی، زه داسې چل جوړوم چې د هغوی دوه درې کسان وتبنتی او مونږ د هغوی پسی شو، پدی توگه به لاره معلومه کړو .

احمر درویش وویل: ته ډېر هوښیار یې مارکونی! ووايه څومره کسان درکړم!
 مارکونی وویل: پنځوس! خو زیات کسان به زه پخپله خوبنوم، زه به هغوی لتوم، خو د کار پیل کولو څخه مخکې زه خپل شرایط درته وړاندی کوم!
 احمر درویش وویل: تاته به د خپلی خوښی سره سم بدله او انعام درکول کيږي!
 مارکونی وویل: دومره خطرناک کار زما په مسئولیت او وظیفه کې داخل ندی، زه جاسوس او وړانکاری یم، زه یې د خزانی د لتیون لپاره نه یم را استولی، دا ستا شخصی کار دی، زه بدل او انعام نه غواړم، زه برخه او

حصه غوارم، که دا پلان کامیاب شی نو ته به د یو ازاد حکومت مشر او واکمن شی او زه به همداسی جاسوس پاتی وم.

احمر درویش وویل: دا پلان او دا کار شخصی ندی مارکونی! دا د مصر، صلیب او سوډان د واکمنی پلان دی.

مارکونی پخپله خبره کلک ولاړ و، احمر درویش اړ شو ځکه چې هغه پدی پوهیده چې پرته له مارکونی څخه بل څوک د فرعون خزانی ته نشی رسیدایی، د هغه د غوښتنی د پوره کیدو څخه پرته بله چاره نه وه، مارکونی بیا وویل: زه پدی نه پوهیږم چې په دښته او بیابان کې به څومره ورځی پاتی کیږم نو زه خراب خوراک څښاک نشم کولی، ماته دوه دری اوبیان زیات راکړی چې هلته یې کباب کوو او خورو یې او هم به قدومی نڅا کوونکی زمونږ سره ملگرتیا کوي.

احمر درویش په حیرانتیا سره وویل: قدومی! دومره نازکه او نازولی نڅا کوونکی پداسې خطرناک کار کې ستا سره ولیږم؟ هغه به داسی ځای ته د تللو لپاره د لاسه او راضی نشی؟

مارکونی وویل: هغې ته زیات شی ومنی حتماً را سره ځی زه به د هغې لپاره داسې شرایط برابر کړم چې هیڅ فکر ونکړی چې مونږ په دښته او خطرناک کار کې بوخت یو، زه د هغې د قدر او قیمت څخه خبریم. مونږ د هغه وخت حالات بیانوو چې کله به پوځی مشرانو، شتمنو او مالدارو خلکو له خان سره خپلی محبوبی او گرانی میرمنی په سفر کې ملگری کولی او که میرمن به یې خوښه نه وه نو یوه نڅا کوونکی به یې له خان سره ملگری کوله.

په هغه وخت کې حسینو او بنایسته ښځو د سرو زرو څخه هم زیات قیمت او ارزښت لرلو- په همدی خاطر یهودیانو او صلیبیانو د اسلامی امت د ختمولو لپاره د ښځو او شرابو څخه کار اخیستلو.

د مارکونی دا غوښتنه چې هغه به له خان سره یوه سنډر غاری او نڅا کوونکی ملگری کوی څه حیرانوونکی غوښتنه نه وه خو دا چې قدومی به د

خان سره کوی حیرانوونکی برینبیده، خکه قدومی یوه خوانه نخا کوونکی
 وه چې یوازی شتمنو او مالدارو خلکو ته ورتلله، هغه د سوډان اوسیدونکی
 او د مسلمانی کورنۍ څخه وه، هغه بنایسته او بنکلی وه خو د هغې ناز، نخری او
 اداگانۍ داسې وی چې غټ غټ خلک به یې د خپل تاثیر لاندې راوستل.

دا په تصور کې هم نه راتلله چې د قدومی غوندې نازکه نخاکوونکی به
 د مارکونی سره پدی مرگونی او خطرناک صحرايي سفر کې ملگریا
 وکړی، مارکونی د قدومی څخه پرته تللو ته نه چمتو کیدو، احمر درویش
 بلاخره اړ شو او ژمنه یې وکړه چې قدومی به ورسره ملگری کوی.

په هماغه ورځ د پنځوسو کسانو لټول پیل شو، په قاهره کې د صلیبی
 جاسوسانو او وړانکارو کمی نه و، مارکونی همدا وړانکاری صلیبیان له
 خان سره ملگری کول، خکه چې هغه یې باوری ملگری وه احمر درویش هم
 غوښتل چې همدا کسان له خان سره بوځی که څه هغه هم یوه وړانکاری ډله
 جوړه کړی وه.

احمر درویش خپل ایمان پلورلی و او هغه کسان یې هم ایمان پلورنی ته
 برابر کړی وه، دوی ټول د صلاح الدین دښمنان گرځیدلی او د حسن بن
 صباح د فدایانو سره یې ناسته پاسته وه.

مارکونی خپله د احمر درویش غوښتنه قدومی ته وړاندې کړه، هغه څه
 عادی سپی نه و بلکې عسکری او پوځی چارواکی وه، قدومی د احمر
 درویش تر اثر لاندې وه، هغې زړه نازړه هو وکړه خو چې کله ورته مارکونی
 د خزانې خبرې وکړې نو هغه سمدستی تللو ته چمتو او تیاره شوه.

مارکونی ډېر هوښیار، تجربه کار او چالاک جاسوس او سیلانی و، هغه د
 قدومی څخه د مصر مشهوره پخوانی ملکه قلوپطره جوړه کړه، هغې خپل
 څه احساس او جذبه نلرله، بلکې هغې د خپل بنایست، خوانۍ، نخا او
 سرو زرو سره مینه او محبت درلوده، قدومی د هغو بنځو له ډلې څخه وه
 چې فکر یې کاوه خوانی او بنایست تل پاتی شی دی، مارکونی قدومی ته
 ونه ویل چې پدی خزانه به څه کیږی؟

د پنځوس کسانو لټون پیل شو چې پدی کار کې پنځلس شل ورځی تیری شوی، پدی کسانو کې زیات صلیبی وړانکاری وه خو څو په کې ایمان پلورونکی مسلمانان هم وه. ټول په اوسانو سپاره شول خو یو ځای ونه وتل بلکې دری، دری، څلور، څلور ولاړل چې ټول د مسافرو او سوداگرو په شکل بشکاریدل.

قدومی د یوی پردی لرونکی میرمنی په توگه روانه شوه، مارکونی د هغی خاوند وگرځیده، د هغوی سره دوه نور کسان ملگری شول چې هغه د ساتونکو په حیث ورسره ملگری وه، پدی دوه کسانو کې یو صلیبی او بل مسلمان وه چې اسماعیل نومیده، اسماعیل د احمر درویش نژدی او باوری سپری و، هغه د خپل ځان په خاطر او د مال په خاطر هر ډول گناه او جرم ته بډی راوهلی، هغه د کرایي قاتلانوله ډلی څخه و، په ټولنه کې د هغه هیڅ حیثیت او عزت نه و خو د عزت خلکو هغه ته سلامونه کول، مارکونی هم هغه بڼه پیژندلو، په هغه یې پوره باور کاوه، دوی ټول د جلا جلا لارو څخه روان شوی وه، هغوی ته اتلس میله لری هغه ځای په گوته شوی وه چې هلته به ټول سره راټولیدل، د هغوی سره توری، لیندی او غشی هم وه، پری او د کیندلو سامان هم ورسره و.

د ټولو څخه د مخه مارکونی، قدومی، اسماعیل او د هغه صلیبی انډیوال خپل ټاکلی شوی ځای ته ورسیدل.

مارکونی هغوی د غرونو منځ ته بوتلل، لمر پریوتی و، هغوی سمدستی خیمی ولگولی، په همدی شپه د هغوی نور ملگری هم راورسیدل اسماعیل قدومی پیژندله خو قدومی هغه نه پیژندلو.

یو محاذ هغه وه چې په هغې کې سلطان نورالدین زنگی جنگیدلو، هغه د کرک کلا نیولی او شا خوا سیمی یې تر خپل واک او کنترول لاندی راوستی وی، هغه څو گروپونه جوړ کړی وه چې لری لری یې گزمی کولی تر څو صلیبیان ناڅاپی برید ونکړی، دی گروپونو به د صلیبیانو سره جگری

کولی، نورالدین زنگی د کرک تر فتحی وروسته غوښتل چې د سیمی واک او اختیار د صلاح الدین ایوبی پوځ ته وسپاري، هغه په همدی هیله په کرک کې شپې ورځی تیرولی چې صلاح الدین ایوبی راشي او واک پلاس کې واخلي خو صلاح الدین ایوبی په بل محاذ کې جنگیده کوم چې صلیبی وړانکارو او غدارانو په مصر او قاهره کې خلاص کړی و، دا محاذ او میدان ډېر خطرناک و، صلاح الدین ایوبی پدی پټ میدان کې هم د جنگیدلو استعداد او اهلیت درلود، هغه پدی میدان کې ښه جنگیده او بریالی هم و خو د نوی خلاص شوی محاذ څخه نه و خبر کوم چې احمر درویش، قدومی او مارکونی جوړ کړی و.

د مابینام خوراک او څښاک څخه وروسته سلطان صلاح الدین ایوبی هغه سالون ته ولاړ په کوم کې به چې هغه خپلو چارواکو ته لارښوونی کولی، هلته د پوځی سالارانو سره علی بن سفیان او غیات بلیس هم ناست وه، په همدی ورځ صلاح الدین ایوبی ته د سلطان نورالدین زنگی یو لوی او ستر لیکلی پیغام را رسیدلی و، صلاح الدین ایوبی د پیغام ضروری برخې خپلو کسانو ته ولوستلی، هغه لیکلی وه:

گرانه صلاح الدینه! الله تعالی دی ژوندی او روغ رامت لره، مسلمانان تاته ډیره اړتیا لري، کرک او شا او خوا سیمی د دښمنانو څخه پاکي شویدی، زمونږ ګروپونه یوی او بلی خواته ګرځی او کله نا کله ورسره صلیبی وړانکاری جګړې هم کوي. صلیبیان مونږ ته دا څرګندوی چې مونږ دلته یو، ستا کماندوی ګروپونه د ستاینی وړ کار کوي، هغوی ډېر لری لری ځی، په هغوی چې تا څومره کار کړی هغوی یې پوره پوره قدر اداء کوي. ستا څارونکی ډېر هوښیار، زړور او سرښندونکی کسان دي، زه د دښمن څخه دومره لری هم د هغوی د حالاتو او د هغوی د هر حرکت څخه خبرېږم.

نوی خبره دا ده چې صلیبیان ځوابی حمله او برید نکوي، هغوی مونږ راپاروی چې هلته ورشو او حمله پری وکړو، ته پوهیږی چې د مسلمانانو لومړی قبله بیت المقدس څومره لری پروت دی- زه پوهیږم چې ته د خطرونو

او لری والی خخه بیریدونکی انسان نه یی، لاری لری ندی خو خندونه او ستونزی زیاتی دی .

تر بیت المقدس پوری دیری کلاگانی باید مونږ فتح کړو تر خو بیت المقدس ته ورسپړو، پدی کلاگانو کې خو دهری قوی او کلکی دی، هغوی د لومړی قبلی د ساتلو لپاره هر لوری ته دفاعی ترتیبات نیولی دی، صلیبیان پدی کوبنس کې دي چې یونانیان، بازنطینیان او فرنگیان دي ته وهڅوی چې د اوبو او سمندر له لاری په مصر حمله وکړي او د مصر په شمال ختیځ برخه کې خپل پوځونه ځای پر ځای کړی، تاسې باید داسې حالاتو ته بالکل چمتو اوسی او د دی حملی د ناکامولو لپاره ترتیبات ونیسی ، تاسې سره باید لری ویشتونکی منجینقونه او آور غورځوونکی غونډاری زیات وي. زما مشوره دا ده که د مصر شمال ختیځ ځمکه او سیمه اجازه درکوی نو دبنمن راخوشی کړه چې ساحل ته راشی، په لاره کې ورسره جگړه مه کوه، هغوی ته داسې څرگنده کړه چې مونږ په هیڅ هم خبر نه یو، کله چې پوځونه رابنکته شي په کشتیو باندي آور واچوه، بیا پیاده پوځ داسې ځای ته بوځه چې ستا د خوښی وی .

زه ستا د ستونزو خخه ناخبره نه یم، ستاسې استازی ماته ټول حالات بیان کړل، د کعبی په رب می دی قسم وي! که د صلیبیانو ټولی لښکری او پادشاهان راشی نو د اسلامی امت هیڅ هم نشی کولی، اسلامی امت وینه ورکول پیژنی، دا د سربسندونکو امت دی خو ایمان پلورونکو زموږ پښو ته ځنځیرونه اچولی دی .

ته په قاهره کې بندی یی او زه د دمشق خخه بلی خواته تللی شم! بنځی، شرابو او زرو زموږ په لیکو کې درز اچولی ، که چیری زموږ په کورونو کې قلاری وای اوس زه او ته دواړه د صلیبیانو په خلاف جنگیدو خو کفارو داسې لاری چاری او طریقې پیدا کړی چې مسلمانان هم کافران شول .
دا کافر مسلمانان دومره بی غیرته او بی حسه شویدی چې د هغوی د لونیو او خویندو په حیا ، عزت - عفت او عصمت باندي صلیبیان لوی

کوي. د کرک مسلمانان په ډېر بد حالت کې وه، د کرک صلیبیانو چې په هغوی کوم ظلمونه کړي وه که د هغی څخه خبر شی نو د وینی او بنکی به توی کړی، زه د قوم خائن او غداران په څه ډول پوه کړم چې د صلیبیانو د دښمنۍ څخه دوستی ډېره خطرناکه ده.

تا افسوس کړی چې زما پلاس زمونږ خپل ډېر چارواکی ووژل شول. صلاح الدین په پدی افسوس ندی چې ستا پلاس هغوی وژل شوي دي، افسوس پدی خبره دی چې د خیانت او غدارۍ په سبب ووژل شول او پدی کار باندی زمونږ دښمنان صلیبیان خوشحالیږي ځکه چې مسلمان د مسلمان پلاس وژل کیږي تاسې غداران معاف کولی نشی ځکه چې د هغوی سزا وژل دی، زه ستا لپاره سترگی په لار یم دا ځل چې راځی باید پوخ درسره زیات وي. صلیبیان تا په محاصرو باندی بوختوی او پدی توگه ستا پوخ ختموي، داسې ونشی چې د بیت المقدس په لاره کې بی لاس او پښو شی! ته چې کله راځی نو باید د مصر حالات پوره کنترول کړی بیا راشی، د سوډانیانو په لوری هم خپله پوره توجه او پاملرنه وکړه، ماته څرگنده ده چې ته مالی ستونزی هم لری، زه به ستا سره د مرستی کوښښ کوم، ښه خبره دا ده چې خپلی ستونزی پخپلو وسایلو باندی حل کړی، دا کوښښ هم وکړه چې زر تر زره له قاهرې څخه راووځی خو داخلی او بهرنی حالات په نظر کې ساته، الله پاک جل جلاله دی مرسته کوونکی او ناصر شه!

صلاح الدین ایوبی په غونډه کې د سلطان نورالدین زنگی پیغام خلکو ته واورولو او بیا یې خپلو ملگرو ته وویل چې د لرو او اطرافی سیمو څخه اوس مونږ ته پوځیان را روان دي، صلیبیانو چې کوم عقیدوی او فکری سیلاب جوړ کړی و هغه اوس ختم شوي خو په ځینو سیمو کې یې لا اوس هم اثرات لیدل کیږي یو سیلاب د جوماتونو څخه هم را روان شوی وه چې هغه هم تر کنترول لاندی راغی، صلیبیانو د خپلو گوداګیانو پوسيله جوماتونه هم نیولی وه او هلته یې د اسلام په خلاف پروپاګندا او تبلیغات

کول - دری څلور صلیب پلوی امامانو دا کار پیل کړی وه، ځینو خپل ځانونه د الله پاک استازی معرفی کولو، داسې خلک هم شته چې هغوی نیغ په نیغ د الله تعالیٰ څخه څه نه غواړي بلکې امامانو ته نذرانې ورکوي او بیا د هغوی پوسیله شیان غواړي، هغوی داسې تبلیغات کړي چې عام خلک له الله جل جلاله څخه نیغ په نیغ څه نشي غوښتلی ځکه الله پاک د هغوی خبری نه اوري.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: ما دا گمراه او بی لاری امامان د جوماتونو څخه لری کړل او پر ځای مو داسې امامان وټاکل چې عقیده یې د قران او حدیث سره برابرې وي، هغوی اوس خلکو ته دا تعلیم او زده کړه ورکوي چې الله جل جلاله د مالدار او غریب، حاکم او رعیت، عالم او بی علم ټولو خبره اوري او د ټولو سره اړیکې ټینګوی - د ښه او بد عمل سزا او جزا ورکوي زه پخپل قوم او ملت کې همدا ډول عقیده او فکر لیدل غواړم، هغوی باید خپل خالق او پالوونکی وپیژنی.

دوستانو! تاسې ولیدل چې زمونږ دښمن یوازی په میدان کې جگړه نکوی، بلکې هغوی ستاسې په زړونو کې وسوسی او غلطی خبری اچوی، یهودیان پدی کار کې تر ټولو مخکې دی.

یهودیان ستاسې سره مخامخ نه جنگیږي، هغوی ستاسې د ایمان خرابولو او کمزوری کولو کوښښ کوی - هغوی پدی کار کې زر نه کامیابیږي خو ناکامی یې هم نشته، داسې وخت به راشي چې دا ذلیل او سپک شوی قوم به مسلمانان په کمزوری حالت کې وگوري او بیا به داسې کار وکړي چې خپل هدف او مقصد ته ورسېږي، د هغوی خنجر به د اسلامی امت په سینه او زړه کې ننوتی وی که خپل تاریخ د دی ذلیل قوم څخه خوندي ساتی نو همدا اوس د هغه فکر وکړی، خپل قوم ته ورشی، خپل ځان بادار او نور غلامان مه گڼی، په هغوی کې داسې جذبه او احساس راپیدا کړي چې پخپل عزت او ملی وقار باندی ځانونه قربان کړي.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل چې د یهودیانو او صلیبیانو سره بنسټی او شتمنی ده او زموږ سره د دی دواړو حرص او امید، زموږ یو کار دا هم دی چې د قوم او ملت د زړونو څخه د بنسټی، شرابو او دولت محبت او حرص ختم کړو، د دی لپاره د ایمان قوت او کلکوالی پکار دی.

یو سالار وویل: بناغلی امیر! موږ ته هم د دولت او مال اړتیا ده، خرڅونه زیات شویدی، موږ ته په ډېرو کارونو کې ستونزی پیدا کیږي.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: موږ به یو بل ته لاس ورکړو او ستونزه به حل کړو! تاسې به دا حقیقت قبلوی چې تل د مسلمانانو سره د مال او پوځ کمبود وی زموږ محبوب پیغمبر لومړنی جنګ د ۳۱۳ غازیانو پواسطه سرته رسولی وه، د دی څخه وروسته مسلمانان د کفارو سره په همدی تناسب جنگیدل، مسلمانان د مال او دولت د کموالی سره ندی مخامخ بلکې مال او دولت د څو کسانو په لاسونو کې لویدلی دی، زموږ په قوم کې هم همداسی کار دی، د کوچنیو کوچنیو ریاستونو د واکمنانو سره د مال او دولت لوی لوی زیرمی او ذخیری پرتی دی.

غیاث بلیس وویل: د مال او دولت ذخیری او زیرمی دلته هم شته! که ستاسې اجازه وي موږ یو نوی کار پیل کوو.

تاسې ته څرګنده ده چې مصر د خزانو هیواد دی، دلته چې څومره فرعونیان مړه شوی د هغوی سره په هدیرو کې ټوله خزانه خښه شویده، دا خزانی د چا وی؟ دا د هغه قوم او ملت خزانه وه چې هغوی په لوږه او تنده پرینسی وه او خپل ځان ته یې پری سجدی کولی.

د هغه وخت انسانانو فرعون ځکه الله بللو چې هغوی وږی او تږی وه، د هغوی قسمت د فرعونیانو پلاس کې و، د هغوی ژوند او مرګ فرعونیانو په خپل واک اخیستی وه، فرعونیانو پدی غریبو او بی وزلی خلکو غرونه او غونډی کندی او په هغې کې یې ځانته هدیری جوړولی، هغه هدیری نه بلکې پادشاهی مانی وی.

هغوی پخپلو هدیرو کې د مال او دولت خزانې جوړې کړې کوم چې د ملت او قوم حق و، که ستاسې اجازه وي مونږ به د فرعونیانو هدیرو ولټوو او لاس ته راغلی دولت به د خلکو او عوامو د خدمت په لاره کې مصرف کړو. د غیاث بلیس په پلوی ډېرو کسانو خپل اوازونه پورته کړل، هغوی ټولو وویل: دا سمه خبره ده ښاغلی امیر!

مونږ مخکې پدې باندې غور او فکر نه و کړی، مونږ د دی د راووستلو لپاره پوځ هم استعمالولی شو، د ښارد خلکو څخه هم پوځ برابرولی شو، هوا هوا غیر پوځي کسان استعمال کړي او هغوی ته مزدوری ورکړي. په غونډه کې غال مغال جوړ شو او هر چا هر څه ویل، یوازی سلطان صلاح الدین ایوبی چوپ او غلی ناست و، په غونډه کې ډېر وروسته خلک پوه شول چې د هغوی امیر او سالار چوپ او غلی ناست دی.

په غونډه باندې چوپتیا شوه، سلطان صلاح الدین ایوبی ټولو ته وکتل او بیا یې وویل: زه د دی کار اجازه نشم ورکولای کوم چې غیاث بلیس د هغې په هکله غوښتنه وړاندې کړه.

په غونډه بیا چوپتیا خپره شوه، هیچا هم تصور نه کاوه چې سلطان صلاح الدین ایوبی به دا غوښتنه رد کړي.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: زه نه غواړم چې له مرگ څخه وروسته تاریخ ماته د قبرونو او هدیرو غل او ډاکو ووايي، که تاریخ زه سپک کړم نو دا سپکاوی ستاسې هم دی، راتلونکي څوڅات به وایي چې د صلاح الدین ایوبی سلا کاران او وزیران هم د قبرونو او هدیرو ډاکوان وه، صلیبیان به دا تور نور هم ډېر پورته ښکته کړي، ستاسې د ازادۍ جنگ به غلا او ډاکي وگرځوي او د راتلونکي څوڅات په وړاندې به یوازی دلته ناست کسان نه بلکې ټول مسلمانان رسوا کړي.

علی بن سفیان وویل: سپین سترگی وښه ښاغلی امیر! د لږ وخت لپاره مصر د صلیبیانو په واک کې راغلی و، د ټولو څخه تر مخه هغوی د خزانو

ایمان پیلان کلا

لتول پیل کرل ، د قاهری په اطراف کې چې مونږ د پخوانیو کنډوالو څخه
صلیبی او فدای وړانکاری و نیول هغه د پخوانی فرعون قبر او هدیره وه .
هغوی ورڅخه هر څه وړی وه، د صلیبیانو حکومت ډېر پاتی نشو گنی

اهغوی به ټولی خزانی وړی وی .
غیاث بلیس ریښتیا وایی چې دا خزانی د فرعونیانو نه بلکې د دی ملت
حق او مال دی .

زه د دی خبری کولو اجازه غواړم چې دا خزانی راویستل شی او دننی
خلکو په گته استعمال شی .

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: او زه به دا هم درته ووايم! که دا خزانی
ستاسې مخی ته راغلی نو تاسې به هم فرعونیان شی، انسان ته دا اجازه چا
ورکړی وه چې هغه دی ځانته الله ووايي؟ یوازی مال او د مال حرص!

د انسان په وړاندی چا سجده کړی وه؟ بی وزلی او غریبی!

تاسې وایی چې صلیبیانو د فرعون یوه خزانه لوټ کړی ده، زه تاسې ته
وايم چې له کله څخه د فرعونیانو مړی د خزانی سره یو ځای څښیدل پیل
شول له هماغی وخت څخه د قبرونو غلا او لوټ پیل شو. انسانان د ځناورو
په شان د فرعونیانو په قبرونو ور پریوتل، د هغوی دین او ایمان یوازی مال
او شتمنی وگرځیده، فرعونیانو هم له خپل مړی سره مال قبر ته وړلو او د
قبر غلا همداسی کسب ورځیدلو، وروسته فرعونیانو پداسې ځایونو کې
خپل قبرونه او هدیری جوړی کړی چې هلته څوک ونه رسیږي، د مړی
وارثانو هغه داسې بند کرل چې هیڅوک یې خلاص نشی کړی .

د فرعونیانو څخه وروسته چې کوم حکومت راغلی هغوی د دی خزانی
لتون پیل کړی-زه پوهیږم چې د ځینو فرعونیانو قبرونه هیڅ معلوم ندی .
هغه د ځمکی لاندی مانی دی، تر قیامت پوری به خلک دا هدیری او
قبرونه لتوی .

دا ټول حکومتونه ولی ختم شول- ځکه چې د هغوی ټوله پاملرنه خزانو ته شوی وه! عامو خلکو ته ویل شوی وه چې مال او دولت عزت دی، که لاس خالی وی نو تاسې او ستاسې اولادونه ټول د هغی خلکو دی چې شتمنی لری!

زما دوستانو! صلاح الدین پدی ډله کې مه ودروی، زه خپل قوم ته وایم چې اصل عزت دولت او مال نه بلکې ملی وقار او ملی عزت او ایمان دی! دا عزت او عظمت هلته پیدا کیدای شي چې کله زه او د حکومت ټول چارواکی د زړه څخه د مال او دولت حرص او خواهش لری کړو.

یو قوماندان وویل: مونږ د دی خزانو لټون د شخصی کار لپاره نه کوو! مونږ د ملی اړتیاو لپاره دا کار سرته رسوو.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: زه پدی پوهیږم چې زما انکار کول به ستاسې خوښ نوی! زما په خبره د پوهیدو لپاره باید تاسې خپل ذهنونه خالی او صفا کړی، ماته خپل عقل وایی چې د باندی څخه راغلی مال او دولت چې د قومی او ملی اړتیاو لپاره راځی هغه د چارواکو ایمانونه لږځوی، دا د دولت لعنت دی، که زما سره د آس اخیستلو لپاره مال نه وي نو زه د پوځ سره پلی هم بیت المقدس ته ځم! زه د مړو د قبرونو څخه په راویستلی مال خپل ځان ته شیان اخیستل نه غواړم، زما مقصد او هدف د صلیبیانو څخه بیت المقدس ازادول دی نه د قبرونو په مال باندی آسونه اخیستل.

که تاسې د ملی اړتیاو لپاره د فرعونیانو خزانی لټول پیل کړل نو خلک به ټول قبرونه او هدیری رنګی او خرابی کړی، که د دی خزانو مال ستاسې په وړاندی راغی نو بیا به یو د بل د بنمنان شي که د بنمنان نشی نو یو بل ته به د شک په سترګه ګوری، چیری چې خزانی پیدا شي هلته انسانی مینه او محبت ختم شي، د حقوق العباد احساس ختم شي، همدی زرو او ملغلرو د انسانانو څخه خدایان جوړ کړي، هغه خدایان څه شول؟ په آسمانونو کې نه بلکې د ځمکی لاندی دی!

زما درستانوازه دیو نوی گناه او جرم بنسټ او اساس نژدم! د دی خزانو
څخه ځان وساتی! دا د همدی خزانو بد مرغی ده چې ستاسې په منځ کې
بیا بیا غداران او ملی خائنان پیدا کیږي.

تاسې چې دوه مړه کوی د هغې پر ځای څلور نور پیدا کیږي، خپل
راتلونکی پخپل تدبیر سره جوړ کړی، تاسی مسلمانان یاستی، خپل
قسمت کفارو ته پلاس کې مه ورکوی، گنی ټول به غداران شی، فرعون مړ
شویدی، هغه همداسی د ځمکی لاندی خنب پریردی.

د غونډی یو گډون کوونکی وویل: ستاسې د حکم او خوښی څخه پرته
مونږ داسې کار نه پیل کوو!

سلطان صلاح الدین ایوبی په خندا غیاث بلیس ته وویل: تاته نن څرنگه
د دی پټو خزانو فکر او خیال پیدا شو! زه خو دلته څلور کاله کیږي چې
راغلی يم! مخکې دی ولی دا پلان وړاندی نکړ؟

غیاث بلیس وویل: ما هیڅکله هم داسې فکر نه و کړی! شاغلی امیر!
نژدی دوه میاشتی وړاندی ماته یو مامور وویل چې د کتابتون څخه څه
پخوانی کاغذونه ورک شویدی، ما ورته وویل چې څه ډول کاغذونه دی،
هغه وویل چې د اهمیت وړ ندی چې ولټول شی، څه نقشی وي چې په هغې
کې د فرعون د وخت لیکلی شیان وه، ډېری پخوانی د ټوکر او کاغذ څخه
جوړ شوی وی. هغه چې د فرعون نوم واخیست نو زه پوه شوم چې پدی کې
به د فرعون د هدیرو او قبرونو اړوند معلومات وي. ما هغه کڅوړی ولیدی
چې کاغذونه ورڅخه ورک شوی وه، ما ځکه ورته پاملرنه ونکړه چې پدی
پخوانیو لیکنو څوک څه پوهیږي.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل: تا سم او صحیح فکر ندی کړی! په
مصر کې داسې خلک شته چې پدی لیکنو او اشارو باندی پوهیږي، د دی
کاغذونه ورکیدل حیرانوونکی ندی، دا کاغذونه به د خزانی کوم حریص او
مینوال پټ کړي وی، زه د هغه کاغذونو سره څه کار نلرم خو زه غل پیدا کول
غواړم، ته د دی لټون پیل کړه چې ستاسی کوم ملگری او مامور نه وی.

علی بن سفیان وویل : ماته شک پیدا شوی چې د دی کاغذونو خامخا
 څه اهمیت شته! زه به د غیاث بلییس سره پدی هکله خبره وکړم، د ډېرو
 ورځو څخه زمونږ څارونکی ماته د یوی نامعلومی ډرامی او لوبی راپور
 راکوی- قدومی یو نامتو نڅا کوونکی ده چې د آمیرانو او شتمنو خلکو د
 غوندو او مجلسونو د شمعی په نامه شهرت لری، د دری څلور ورځو څخه
 ورکه ده، د ښار څخه د یوی نڅاکوونکی ورکیدل دومره غټه خبره نده، خو
 ما قدومی تر نظر لاندی ساتلی وه، ما ته خپلو څارونکو ویلی وه چې هغی
 ته دوه شکمن کسان ډېر تلل راتلل، یوه ورځ د قدومی د کور څخه پرده
 لرونکی ښځه ووتله، هغه د یو نا بلد او نا آشنا سوداگر سره ولاړه، زه پدی
 شکمن یم چې هغی به خپله خیره او شکل بدل کړی وي، ځینو څارونکو
 خبر راکړیدی چې د جنوب په لوری ځینی شکمن کسان لیدل شویدی، ماته
 شک پیدا شویدی چې د دی شکمنو کسانو کار به د دی ورک شوی
 کاغذونو پوری اړه ولری، دا هم کیدای شي چې دا به صلیبی وړانکاری
 وي، که دا هر څوک وي خو مونږ به د هغوی راز راسپرو.

سلطان صلاح الدین ایوبی وویل : خامخایې معلومات واخلي! دا خزانی
 د خپل ذهن څخه وباسی، زه پدی پوهیږم چې د خلکو د خدمت او هم د
 صلیبیانو سره د پریکنده جگړی لپاره مونږ مالی وسایلو ته اړتیا لرو خو زه
 د هیچا څخه هم مرسته نه غواړم.
 ښاغلی نورالدین زنگی د مرستی ژمنه کړیده، خو زه د هغه څخه هم

مرسته نه قبلوم!
 که مرسته او کومک د سکه ورور څخه هم پلاس راشي دا د سړی عزت،
 استعداد او ایمان ته خلل رسوی، بیا انسان د خزانو په لټون کې لوغرن
 گرځی، د مصر ځمکه شنه نده! کوښښ وکړی چې همدا ځمکه حاصل
 درکړی، قوم ته ووايي چې هغوی په حکومت باندی کوم کوم حقوق لری، تر
 څو هغوی خپل ځانونه غلامان ونه گڼی، او قوم ته دا په گوته کړی چې

ایسان پلورونکی

هغوی څه مسئولیتونه لری، که قوم د خپلی دندی او مسئولیت څخه مخ
 وگرځولو نو حقوق بیا پایمالیږي .
 ته چې د کومی ځمکی د ساتنی او عزت لپاره خولی او وینی توی نکړی
 هغه ستا حق نه اداء کوی .
 بیا به د دی هیواد واکمنان د باندنیو خزانو په لټون پسی گرځی، د قوم
 خلک به گډ وډ او د کفارو غلامان شی .

کومی خزانی ته چې سلطان صلاح الدین ایوبی لاس وروړل هم نه غوښتل
 د ده یو قوماندان احمر درویش د هغې د لاس ته راوړلو لپاره پنځوس کسان
 استولی وه .

مارکونی، اسماعیل، قدومی او یو صلیبی ماښام هلته رسیدلی وه، نور
 ملگری یې هم یو یو راورسیدل ، تر نیمی شپې پوری ټول پنځوس کسان
 راپوره شول ، دوی داسې ځای غوره کړی وه چې هلته هیڅ مسافر او لاروی
 نه راتللو ځکه چې دا ځای هم ویرونکی او هم د لاری څخه یو لوری ته پروت
 و، دا ځای د پولی او سرحد څخه هم ډېر لری پروت و نو د سرحدې ساتونکو
 له نظره هم لویدلی و، مارکونی خپل ټول کسان د شپې دی ځای ته نښاسل
 چې بل څوک هغوی ونه گوری، بیا یې هغوی ته وویل چې پوره دمه او آرام
 وکړی ځکه چې د دی څخه وروسته نور پیاده او پلي تلل دی، دا سفر او
 وړاندی تگ د بدن پر ځای دماغ سترې کوونکی و، مارکونی د قدومی سره
 خپلی خیمی ته ولاړ .

دوی ټول سبا داسې وخت راپورته شول چې لمر په غونډیو باندی راپورته
 شوی وه، مارکونی هغوی ټولو ته وویل چې کوم سامان، وسایل او شیان له
 خان سره وړل او کوم د پرېښودلو دي، هغوی له خان سره توری، لیندی ،
 غشی، مضبوطی او کلکی رسی او پړی، کولنگان او قوی جبلونه واخیستل .

مارکونی ټولو ته د لاری د ستونزو او مشکلاتو په هکله هم پوره
 معلومات ورکړ، د هغه خطرناک دیوال په هکله یې هغوی په ذهنی او

فکری لحاظ چمتو او تیار کرل د کوم څخه چې د ده یو ملگری ته لویدلی او د تل لپاره ورک شوی و، مارکونی هغوی ته وویل چې پدی غرونو او تونلونو کې د بنڅو د ژړا اوازونه هم شته چې باید ورته ورخطا نشی. هغوی خپل اوبسان هم له ځان سره نشول وړلایي ځکه لاره ډېره تنگه او سخته وه.

مارکونی د اوبسانو د ساتلو لپاره یو سړی پرېښوده، قدومی هم پدی لارو نشوه تللایي، هغه دا فکر کاوه چې اسانه لاره به خزانی ته پیدا کړی او بیا به قدومی له ځان سره هلته بوځی، د قدومی د ساتنی لپاره هم یو کس ته اړتیا وه چې هغه یوازی اسماعیل کیدای شو.

مارکونی اسماعیل ته وویل: ته به د قدومی سره دلته پاتی کیږي خو فکر دی وی چې ستا حیثیت د هغې په وړاندې د هیڅ سره برابر دی، د دی د ساتنی او خوښی مسئولیت ستا په غاړه دی، زه ډېر زر بیرته راځم بیا به تاسې دواړه د ځان سره بوځم.

مارکونی خپله ډله له ځان سره ملگری کړه او روان شو، هغه دا لاره مخکې لیدلی وه، پرته له ویری او ډار څخه مخ په وړاندې روان و، څومره چې دا کسان وړاندې تلل ویره او ډار پری راتللو، هغوی د دښتو او صحراگانو سره پوره بلدتیا لرله خو داسې ځای یې هیڅکله هم نه ولیدلی.

کله چې هغوی د ژړا ځای ته ورسیدل نو وتریدل او پورته یې کتل، پرته د کوم شک څخه میرمنو او بنڅو ژړل، پدی خلکو کې درې څلور کسان داسې هم وه چې هغوی د دی سیمی په هکله ډارونکی کیسی اوریدلی وی چې کومی په خلکو کې مشهوری وی. هغه خپلو صلیبی ملگرو بیان کړی او هغوی یې هم وویرول. هغوی ټول د ویری او ډار تر اثر لاندې راغلی وه خو د کوم شی او دولت چې د دوی سره ژمنه شوی وه هغه د دی ټولو ویرو لری کوونکی او ختموونکی و. بله دا چې دوی د صلیب تنخوا خوړونکی او مارکونی د هغوی مشر او قوماندان و، هغوی د مال، دولت او حکم تر اثر لاندې روان وه، کله چې هغوی د بنڅو د ژړا په شان اوازونه واوریدل نو مارکونی ورته وویل چې دا د بنڅو ژړا نده او نه بد روحونه دي بلکې هوا

پدی ځایو کې همداسی اوازونه پیدا کوي. هغوی ټول ډاریدل او له ویری یې یو بل ته کتل خو مخ په وړاندی روان وه، هغوی ایله ماښام هغه کندي او ژور ځای ته ورسیدل چې هلته په نری دیوال باندی بلی خواته تیریدل او تلل ضروری وه، مارکونی ته هلته ستونزه پیدا شوه، په دیوال باندی د پښو کیښودلو څخه هر یو ویریدلو، مارکونی د ټولو څخه مخکې روان و، هغه د دی خطر څخه یو ځل مخکې تیر شوی و، د مارکونی تر شا دویم سړی هم قدم کیښودلو او بیا ټول پسی را روان شول.

د لمر سترگه پدی جهنم کې ډوبه شوی وه، د دی گټه دا شوه چې خلکو ته د کندي ژور والی نه معلومیده، مارکونی د دیوال څخه تیر شو، ناڅاپی هغه یوه چیغه واوریده چې مخ لاندی روانه وه، د هغې څخه وروسته دویمه چیغه هم واوریدل شوه چې بسکته روانه وه، د دی پسی نوری چیغی هم واوریدل شوی.

کله چې هغوی ټول د دیوال څخه تیر شول او بیا وشمارل شول نو پنځه کسان پکې کم وه، مارکونی هغوی ته وویل چې د دی څخه مخکې نو داسې خطرناک ځای نشته او مونږ خپل مقصدی ځای ته را رسیدلی یو، هغه خپلو ملگرو ته وویل چې بیا به پدی لاره نه راځو بلکې د اسانه لاری څخه به ځو، شپه زیاته تیره شوی وه چې هغوی هماغه ځای ته ورسیدل چې لاندی یې شین چمن او ونی وی. مارکونی خپل ټول کسان هلته غلی او پټ کړل، هغه دوه کسان د ځان سره ملگر کړل او نورو ته یې وویل چې تاسې خپل خوراک وخورئ او ویده شی.

هغه د خپلو دوه کسانو سره د ځای او حالاتو لیدلو لپاره ولاړ، لاندی په ژوره کې مرگونی چپوالی و، هیڅ رڼا او روښنایی نه ښکاریده، هغه د نژدی تللو څخه ویریده، هغه حمله تر سهار پوری وځنډوله، بیا خپلو ملگری ته ورغی.

اسماعیل او قدومی یوازی پاتی شوی وه، قدومی د داسې مجلسونو او غونډو سره عادت وه چې هلته به شراب او دولت د اوبو پشان بهیدل.

اوس مارکونی هغه داسې مرگونی خای ته راوستی او د یو سړی سره یې یوازی پرینسی وه.

اسماعیل هغه پیژندله خو قدومی اسماعیل نه پیژندلو، اسماعیل د گناه او جرمونو د دنیا انسان و، هغه په ښکاره خو دومره ښه سلوک او رویه لرله چې قدومی هغه ډېر قدر من سړی گڼلو اسماعیل د هغې سره له خبرو کولو څخه ډډه کوله.

ماښام اسماعیل قدومی ته ورته غوښه گرمه کړه او شراب یې هم ورته وړاندې کړل بیا یې ورته وویل چې خپل خوراک وکړی او بیا ویده شی، که کله خدمت پیدا شي نو ماته اواز وکړه، بیا د قدومی له خیمې څخه ووت.

قدومی خپله خوراک وکړ او شراب یې هم وڅښل خو یوازی والی هغه زوروله، هغې پخپل حسن، ښکلا او ځوانۍ باندې فخر او ویار کاوه نو ځکه یې دا هیله لرله چې اسماعیل به هغې ته ځان نژدی کړی، پدی ویار کې کبر او غرور زیات و، اسماعیل هغې ته هیڅ داسې پاملرنه ونکړه چې قدومی یې هیله لرله، قدومی ته خوب نه ورتللو، هغه د خپلې خیمې څخه ووتله او د اسماعیل خیمې ته ورغله، هغه هم لا وینې و، د قدومی لپاره یې ډیوه ولگوله، بیا یې ورڅخه وپوښتل چې څه ته دی اړتیا پینښه شوه؟ قدومی وویل چې زه ویریرم، بیا د اسماعیل خواته کیناسته او ورڅخه وی پوښتل: ته شاید مسلمان وی؟

اسماعیل ورته وویل: زما نوم اسماعیل دی خو زه د هیڅ دین پیرونه یم خو ته دا پوښتنه ولی کوی ستا خو د انسانانو سره کار دی؟ قدومی وویل: هو! ته رښتیا وایی.

د څو شیبو وروسته قدومی بیا په حیرانتیا سره وویل: ته اسماعیل د احمر درویش خاص او ځانگړی سړی؟

قدومی د مارکونی په هکله له اسماعیل څخه وپوښتل چې دا څوک دی او له کوم خای څخه راغلی دی، ماته مسلمان هم نه ښکاری خو نوم یې سلیمان سکندر دی.

اسماعیل ورته وویل: هغه نه مسلمان او نه د مصر ، سوډان اوسیدونکی دی او نوم یې هم سلیمان سکندر ندی .

قدومی وپوښتل: نو بیا دا څوک او د هغه اصلی نوم څه دی؟
اسماعیل وویل: زه د هغه نوم نشم بشودلایی او د دی راز د ساتلو لپاره ماته مال را کول کیږي، ته باید د هغه په هکله هیڅ هم ونه پوښتی، ته د مال او دولت په بدل کې د دی سپری د خوشحالی او ساعت تیری لپاره رالیږلی شوی یې، دا ستا کسب دی، هغه به تاته د خزانی څخه برخه هم معلومه کړی وی!

قدومی وویل: هغه چې زما سره د کوم شی ژمنه کړی هغه پدی دښته او بیابان کې ډېره کمه ده، زه خو په خزانه کې د برخی په هیله راغلی یم .
اسماعیل وپوښتل: ایا ته پدی ډاډه یې چې هغه خزانه به ده ته پلاس ورشي د کومی په هیله چې ته هم ورسره راغلی یې او بیا به تا ته په هغی برخه پکې درکړی؟

قدومی په کبر سره وویل: زه دومره ارزښناکه نجلی یم چې ما خلک د خزانو په بدل کې اخلی دا سپری خو زما قیمت هم نشی پوره کولای .
اسماعیل په خندا وویل: ترڅو پوری؟

واوره قدومی! دومره کبر مه کوه! د چا سره چې خزانه وي هغه ته به بله قدومی پیدا شي او ته به د لیونیانو پشان په کوڅو کې لوغړنه گرځی خو هیڅوک به دی هم پوښتنه نکوي.

قدومی وویل: ولی به یې نه کوم؟ دا سپری چې ځان سلیمان سکندر بولی زما د مینی او محبت په جال او لومه کې داسې نښتی چې ماته یې قسمونه خوړل چې زه خزانه یوازی ستا په خاطر راوباسم، هغه ما سکندری ته له ځان سره بیایی، هلته به د سمندر په غاړه لوی مانی او قصر جوړ وی ، بیا به زه نڅا کوونکی نه وم! ایا ته پدی کې څه شک لری؟

اسماعیل قدومی ته وویل: شک ندی بلکې زه په یقین سره دا وایم چې هغه ډېر لوی دروغ ویلی دی - زه د مزدوری لپاره د هغه سره راغلی یم او

احمر درویش خبره زما لپاره د حکم حیثیت لری، هغه ماته زویل چې د ده سره ولاړ شه نو زه ورسره راغلم! دا زما کسب دی، زه کرایي گنهگار یم، زه په مال او دولت باندی خلک وژنم خو زه دروغ نه وایم، زه هیڅ وخت هم نیولی شوی نه یم، احمر درویش ما هر وخت ساتی، په ما کې بله خرابی یا خوبی دا ده چې زه د میرمنو قدر او درناوی کوم، زه پدی نه پوهیږم چې زه ولی داسې کوم، که بنځه پرده لرونکی وي او که بی پردی زه د دواړو درناوی او عزت کوم، زه بنځی ته دوکه نشم ورکولای، زه تا هم په ناخبری کې پاتی کیدل نه غواړم، زه تاته د دی راز ویل خپل مسئولیت گنم چې دا خزانه تاته د قصر او مانی جوړلو لپاره نه راباسل کیږي بلکې دا د مصر د ختمولو او غلامولو لپاره پکار اچول کیږي، پدی به په مصر کې صلیبی حکومت جوړ وی او د جوماتونو څخه به کلیساوی جوړیږي، که دا کارونه پری ونشول نو بیا به د مصر څخه د باندی وړل کیږي، زه پدی بڼه پوهیږم چې ته د مصر سره هیڅ مینه نلری، زه هم ورسره مینه نلرم، ځکه مونږ دواړه کسب کار یو، گناه زمونږ کسب او عادت گرځیدلی، زه تاته یوازی دوه خبری کوم: ستا د خوانی او حسن وخت ډېر لږ پاتی دی، دویمه خبره دا ده چې دی سړی ته د خپل ځان لپاره راوستی یې او په تا ساعت تیروی، د هغه په نظر ته یوه فاحشه او بدکاره بنځه یې، که هغه په تا رحم او کرم وکړ نو دوه تنکی به په لاس کې درکړی، که هغه د چا لپاره قصر او مانی جوړوی نو هغه به کومه خوانه نجلی وی ته به نه وی، ستا په څیره باندی اوس د ویبستانو په شان نری او نازک خطونه بنکاري چې اوس خو بنایسته او بنکلی بنکاري، لږ وخت وروسته به دا ژور او زیات شي چې د هغې سره به ستا قیمت او ارزښت ختم شی.

اسماعیل په مسکا و او د هغه په خبرو کې توکی او طنز نه هم و، دوکه او غولول نه وه بلکې د دوستی او خپلوی احساس پکې و، داسې حقیقت چې قدومی مخکې نه و اوریدلی، هغی دا خیال کولو چې اسماعیل به په هغې حمله وکړی خو اسماعیل هغې ته هیڅ اهمیت او ارزښت ورنکړ بلکې هغه

داسې څه ورته په گوته کړه چې دا ټول ستا د څو ورځو لپاره میلمانه دی -
 قدومی خو د خپل ځان د ستاینې اوریدلو عادی وه، هغې ځان د مصر
 نامتو ملکه قلو فطره گڼله، اسماعیل په هغې کې داسې احساس راپیدا کړ
 چې هغه یې وزن گوله، د اسماعیل خبرې د قدومی زړه ته ښکته شوی، شپه
 تیریدله او د قدومی د سترگو څخه خوب تښتیده، هغې د اسماعیل سره په
 خبرو خبرو کې شپه تیروول غوښتل، هغې خپله دا هیله پته نشوه کړای،
 اسماعیل هم هغه ناهیلی نکره، د شپې تر آخرې برخې پورې دواړو خبرې
 کولې خو په آخر کې د قدومی سترگی پټې شوی.

کله چې د هغې سترگی خلاص شوی نو د اسماعیل په خیمه کې پرته وه
 خو اسماعیل د خیمې څخه د باندې په کمپله باندې پروت و، قدومی هغه
 راپاخولو او ورته وی ویل: ما خوب لیدلی دی، ډېر حیرانونکی دی، ټول
 می په یاد ندی، چا راته ویل چې د سلیمان سکندر د خزانی څخه د
 اسماعیل خبرې ډېرې قیمتي او ارزښتناکې دي.
 قدومی وخنډل چې خندا یې د یوې نڅا کوونکې په شان نه بلکې د یوې
 معصومی نجلی په شان وه.

د لمر په راختلو کې لا څه وخت پاتې و، مارکونی د خپل پلان سره سم
 خپل کسان د شین ځای په سر باندې په مناسبو ځایونو کې ځای پر ځای
 کړی وه، کله چې سهار روښنایی خپره شوه نولاندې په شین ځای کې لغړ
 او لوڅ انسانان راښکاره شول، مارکونی د خپلو ملگرو څخه یو زړور او
 باتور سړی غوره کړی و چې په هماغه مایل ځای باندې ځان ښکته وغورځوی په
 کوم چې د هغه یو ملگری ښویدلی او د ځنگلي خلکو خوراک شوی و.
 مارکونی خپل غوره شوی ملگری ته اشاره وکړه چې ځان ښکته
 وښوی، هغه په ښوی ځای باندې کیناسته او ښکته وښویده، چې کله لږ
 لاندې ولاړ نو څو ملاقونه یې وخورل او په ځمکه پر مخ پریوتو، بیا راپورته
 او روان شو، درې، څلور ځنگلي کسانو هغه ولیده نو د هغه پسې یې

رامندی کپی، هغوی د خوشحالی خخه چیغی وهلی، کله چې خنگلی کسان هغه ته رانژدی شول نو خلور غشی په یو خل له لیندو خخه د هغوی په لوری ووتل او د هغوی په سینو کې ونبتل، دوه نور لغر کسان هم راپه منډه شول.

هغه هم د غشو بنکار شول. مارکونی د یوی غتی او لوی ډبری پوری ډبله رسی وترل او بیا یې لاندی وغورځوله، خپلو ملگرو ته یې وویل چې یو یو درسی په مرسته لاندی شین ځای ته بنکته شی.

ټول لاندی بنکته شول، مارکونی رسی راخلاصه کړه او بنکته یې وغورځوله، بیا خپله هم بنکته شو، ټولو توری په لاسونو کې نیولی او مخ په وړاندی روان شول، خو لوخ او لغر کسان ورته په مخ راغلل چې هغوی ووژل، کوم چې لږ لری وه هغوی په منډه شاته ولاړل، د مارکونی کسان ورپسی شول، هغه د تبتیدونکو چیغی اوریدلی نو ځکه د همغو چیغو پسی روان شول، لږ وړاندی یې دری کسان ولیدل، هغوی دری واړه په یو کمر باندی پورته کیدل، مارکونی هم د هغوی پسی په منډه روان و، هغه دری واړه د کمر بل لوری ته واوښتل، مارکونی هم په کمر ور پورته شو، بل لوری ته هغه د تورو ډبرو غرونه ولیدل، هلته د غار او تونل خوله بنکاریده چې یو سړی پکې کړوپ تللی شو، مارکونی په همدی تونل کې ننوت او توره یې پلاس کې نیولی وه، غار او تونل پراخیدلو، هغه د ځینو کسانو د منډو اوازونه واوریدل، هغه هم پسی په منډه شو، دا غار نه بلکې کیندل شوی تونل وه چې فرعون د مړینی خخه مخکې کیندلی وه، تونل خو مورونه لرل چې توره تیاره پکې وه، مارکونی د خلکو خبری هم واوریدلی، هغه همداسې په منډه روان وه چې مخکې یې روښنایی ولیدله چې دری کسان پکې روان معلومیدل، دا د تونل بله خوله وه، مارکونی هغوی وژل نه غوښتل، د هغه پلان ډېر کامیاب و، دری لغر انسانان د تونل خخه ووتل، مارکونی هم پسی ورووت، د دری کسانو خخه یو ولویده، دا لویدلی سړی هماغه زور بودا وه چې مارکونی په لومړنی سفر کې لیدلی وه، هغه ډېر

بودا و نوزیات نشو تنبیدلای ، د تونل په خوله کې دبری او کانی وه ،
مخامخ یو تور غر مخ پورته تللی و، مارکونی بودا سری راپورته کړ او په
اشارو بانندی یې پوه کړ چې هغه دوه کسان راوگرځوی، بودا هغوی ته اواز
وکر نو دواړه ودریدل بودا دواړه خان ته راوبلل، هغه د مارکونی سره په
مصری ژبه خبری پیل کړی او ویی ویل : زه ستا په ژبه پوهیږم او خبری پری
کولایی شم که ته ما ووژنی نو تاته څه پلاس نه درځی!
مارکونی هم په مصری ژبه پوهیده او خبری یې پری کولای شوی هغه بودا
ته وویل : زه تاسې وژل نه غواړم زه هغه نور کسان هم وژل نه غواړم، ماته
د دی ځای څخه د وتلو لاره په گوته کړه!

بودا د مارکونی څخه وپوښتل : ایا ته د دی ځای څخه وتل غواړی؟
مارکونی وویل: هو! زه ستاسی له پادشاهی څخه وتل غواړم .
بودا د خپلو ملگرو سره څه وویل، هغوی ډېر ویریدلی وه، بودا مارکونی
ته اشاره وکړه چې ته د دی دواړو سره ولاړ شه دوی به دی نیغی او سمی
لاری ته برابر کړی .

بودا هم ورسره روان شو، د دوه غونډیو په منځ کې روان شول، هغوی د
کږو وږو لارو څخه تیر شول او یو لوی میدان ته ورسیدل، مارکونی حیران
شو چې پدی ځای کې هم داسې لاره شته دی چې هیڅ پیچومی نلری .
بودا مارکونی ته وویل: څه اوس په خپله مخ ولاړ شه کنه دلته به لولپه
شی: مارکونی هغوی دری واړو ته وویل چې زه بیرته ځم چې هغه نور کسان
هم د خان سره راوباسم! د مارکونی پلاس کې لوڅه توره وه چې هغوی دری
واړه ورڅخه ویریدل، هغوی دری واړه ورسره بیرته را روان شول.

مارکونی لاره ښه ولیدله چې بیا پکې غلط نشی، هغوی د تونل څخه تیر
شول او شین ځای ته ورسیدل، بودا مارکونی هغه ځای ته بوتلو چې د ده
یو ملگری پکې مخکې همدی خلکو کباب کړی و، مارکونی خپلو ملگرو
تلولو، هلته خو لغږ او لوڅ مړی هم پراته وه، ماشومان یې هم وژلی وه، بودا

سړی داسې عام وژنه کله نه وه لیدلی، هغه ودریده او په زغم سره یې له مارکونی څخه وپوښتل: دا بی گناه چې مو ووژل څه پلاس درغلل؟
 مارکونی ورته وویل: تاسې زمونږ یو ملگری کباب کړ او ومو خور! هغه ستاسې څه خراب کړی وه؟

بودا وویل: هغه د گنهگاری دنیا انسان و! هغه زمونږ مقدسی دنیا ته راغلی وه او هغه یې ناپاکه کړه!

مارکونی وپوښتل: تاسې دلته د څه لپاره اوسېږئ - د فرعون قبر او هدیره چیرې ده؟

بودا وویل: زه د دی دواړو پوښتنو ځواب نشم درکولای!
 مارکونی خپلو ملگرو ته وویل چې د دوی ښځې دلته راولی هغوی ونه وژنی!

د مارکونی ملگرو لس، دولس ښځې نژدی راوستی، چې دوه درې پکې زړی او نوری ځوانی وی! دوه، درې پکې ماشومان هم وه، ټول لوڅ او لغړ وه، هغوی غنم رنگی او تور وه، شکل او صورت یې هم ښه و، د هغوی وینستان تر ملا گانو رسیدلی او ځلیدونکی وه.

مارکونی بودا سړی ته وویل: ایا تاسې دا خوبنوی چې ستاسې په وړاندې ستاسې د ښځو بی عزتی وشي او بیا ووژل شي؟

بودا وویل: ایا تاسې د دوی څخه مخکې مانه وژنی؟

مارکونی وویل: نه!

بودا وویل: واوړه د گننگاری دنیا اوسیدونکيه! ستاسې ښځې په جامو کې پټی وی، تاسې هغه په پردو کې پټی ساتی خو هغه د بد اخلاقی او بی حیایی څخه نه منع کیږي، تاسې د ښځو په خاطر حکومتونه او هیوادونه قربانوی ښځې نخوی او هغه د گناهونو وسیله گرځوی، زمونږ ښځې سره د دی چې لوڅی او لغړی دی خو ستاسې د ښځو پشان بد اخلاقه او بی حیا ندی، زمونږ هیڅ نارینه د بل چا ښځې ته په هغه سترگه نه گوري لکه تاسې چې په کوم بد نظر باندې ښځو ته گوري، زه ستاسې کتل هم زمونږ

بنځو ته نشم زغملی، تاسې د فرعون خزانه ټوله له ځان سره یوسی خو زما لویو ته به نه ورنژدی کیږی .

مارکونی وویل : زه ستاسې سره ژمنه کوم که د دی غرونو راز هو راته څرگند کړ! نو ستاسې عزت به ستاسې پلاس کې درکړم!

بودا په طنز سره وویل : د ډاکو په وعدو او ژمنو باور نشی کیدای - د چا په سترگو کې چې حرص وي د هغه په وړاندې عزت اهمیت نلری! د هغوی په ژبه ژمنی کیږی خو بیا د همدی ژبو پوسیله ماتیرې، ته د داسې دنیا سپری یې چې په مال او دولت باندې بنځی قربانیرې، اووره ای نا بلد او نا آشنا ته مصری نه یې، ستا په سترگو کې د سمندر ځلا بنسکاری د نیل روینایې پکی نشته، ستا له بدن څخه ماته د بلی دنیا بوی راځی .

مارکونی وویل : زه د فرعون د هدیری په لتولو پسی راغلی یم! ماته هماغه ځای په گوته کړی .

بودا وویل: زه یې درته بنایم! زه درته یوه خبره مخکې ویل هم غواړم هغه دا چې د خزانی څخه ته ژوندی نشی راوتلی او هغه پلاس نه درځی .

مارکونی وپوښتل : ایا ستاسې ملگری هلته پت شوی چې ما وژنی؟
بودا وویل: نه! ستا د وژلو لپاره نور زما سره څوک ندی پاتی، ستا خپل ملگری به تا ووژنی، ستا مری به هیڅوک لدی ځای څخه ونه باسی .

مارکونی وپوښتل: ته په غیبو پوهیږی او د راتلونکی وخت خبر ورکولای شی؟
بودا ځواب ورکړ: نه! ما تیر شوی وخت لیدلی دی، چا چې مخکې وخت د زړه په سترگو او د عقل په رڼا کې لیدلی وی هغه په راتلونکی باندې ښه پوهیږی، مرگ ستا په سترگو کې برینسی .

مارکونی په کرس کرس وخنډل او وی ویل : ته وحشی او ځنگلی بودا یې! ماته ووايه چې هغه هدیره چیری ده، زه د هغې د لتولو پسی دومره لری راغلی یم .

بودا وویل : ستا په وړاندې ده! هغه مخاخ لوړ ځای کې!

مارکونی څه فکر وکړ او بیا یې خپلو ملگرو ته وویل: دا بنځی په عزت او درناوی سره وساتی، د دی بودا خبری اثری کوی، د ده دوه ملگرو ته هم څه ونه وایی، د هغوی سره ملگرتیا پیدا کړی، زه به تر هغې پوری قدومی او اسماعیل راولم، مارکونی په هغه لاره ولاړ چې د تونل له لاری بهرته وتلی وه.

مارکونی د هغې لاری څخه ووتلو کومه چې ورته بودا سپری بنودلی وه، هغه ته دا معلومات و چې د دی لاری قدومی او اسماعیل ته څه ډول رسیدای شي، هغه په هماغه لوری روان شو، چې کله یې دوه میله سفر وکړ نو هماغه ځای ته ورسیده چیری چې دی د خپلو ملگرو سره دی خطرناک ځای ته ننوتی و، هغه خپلی ځیمی ته ولاړ. هغه اسماعیل او قدومی دواړه په یوه ځیمه کې ناست ولیدل، د هغه د ځیری رنگ بدل شو.

د حکم په ځیری اسماعیل ته وویل: ما تاته ویلی نه وه چې ته به د خپل حیثیت په چوکات کې اوسیرې، ته د دی سره څه کار لری چې ورسره ناست یې؟
قدومی وویل: ایا زه به پدی دښته او بیابان کې همداسې یوازی ناسته وای؟ ما هغه خپله ځان ته راغوبنتی دی!

مارکونی قدومی ته وویل: ته ما یوازی د خپل ځان لپاره راوستی یی! زه تاته بدله او مزدوری درکوم، زه تا د بل چا سره لیدل نه غواړم! پخپل کور کې سل کسان هم راغوبنتلی شی خو دلته ته زما وینځه او خادمه یې!
مخکې شپه اسماعیل قدومی ته د مارکونی په هکله داسې څه ویلی وه چې د هغې په زړه کې شک پیدا شوی و، اوس هغې ته څرگنده شوه چې دا هسی سوداگر دی، کله چې مارکونی هغې ته خپله وینځه او خدمت کوونکی وویل نو د هغې په زړه کې کرکه، حسد او نفرت په جوش راغی، هغه د ښه او بد انسان په توپیر او فرق باندي پوه شو، حال دا چې اسماعیل هغې ته نه و ویلی چې زه ښه سپری یم بلکې هغه ورته ویلی وه چې زه د کرایي قاتل او وژونکی یم، قدومی مارکونی پرینودلی هم نشو ځکه چې هغه د بدلی او مزدوری په اخیستلو سره راغلی وه، هغه خپله مزدوری لا

مخکې له مارکونی څخه اخیستی او په کور کې یې ایښی وه، مارکونی د مزدوری څخه برسیره د هغې سره په خزانه کې د برخی ژمنه هم کړې وه، خو اوس داسې معلومیده چې مارکونی له خپلې ژمنې څخه گرځیدونکی دی! قدومی دا ونه زغملی شول چې مارکونی د اسماعیل سره بد سلوک وکړي. اسماعیل مارکونی ته په حیرانتیا سره کتل، هغه مارکونی له مټ څخه ونیولو او لږ لری یې بوتللو بیا یې ورته په خپ اوږ وویل: احمر درویش شاید تاته زما په هکله څه نه وي ویلی، ته ما نه پیژنی خو زه تا ښه پیژنم! ته زما د هیواد او مملکت ریښی غوڅوی، زه ډېر لوی گونگار یم چې ستا سره په کرایه باندې راغلی یم؟ زه تا خپل پادشاه او مشر نشم منلی! زه به خپله پوره مزدوری او بدله اخلم! که خزانه راووتله نو په هغې که به هم برخه درڅخه غواړم.

مارکونی هغه ته د یو قوماندان په توگه وویل: ته به دا خبری د احمر درویش سره کوی! ته دلته زما تر لاس لاندې راغلی یې، خزانه چې راوځی هغه به زما پلاس کې وی! زه چې چیری غواړم هغه وړلای شم.

اسماعیل د مخکې په شان په خپ اوږ او مسکا سره مارکونی ته وویل: سلیمان سکندر! زه پوهیږم چې ته مارکونی یې سلیمان سکندر نه یې، زه یو عادی مجرم یم، زه تاته وایم چې ستا سلوک او رویه به زما څخه د مجرم پر ځای یو مصری مسلمان جوړ کړی، او دا درته هم وایم چې یو مسلمان بیا د مذهبی او دینی احساس تر اثر لاندې دومره راځی چې که هغه جذبه په مړی کې پیدا شي نو هم راپاڅیږي او خپل کار کوي، ستا فایده پدی کې ده چې ما همداسی پخپل حال مجرم پرېږدی او احساس می راژوندی نکړی.

مارکونی پدی پوه شو چې اسماعیل خطرناک او پټ رازی سپری دی، د هغه سره پدی وخت کې دښمنی کول خطرناک کار دی. هغه د اسماعیل په اوږه لاس کینښوده او ورته وی ویل: ته هسی ورخطا شوی، ما دا ویل غوښتل چې داسې فاحشی باید زما او ستا په دماغو باندې سپری نشی، دا ډېره چالاکه ښځه ده، دا زما او ستا په منځ کې اختلاف پیدا کوي او بیا

توله خزانه خائنه وری! ما خپل دښمن مه بوله، احمر درویش تاته ندی
ویلی چې هغه ستا په هکله څه فکر کړی!
اسماعیل د مارکونی څخه وپوښتل: ایا ته پدی باور لری چې خزانه به
پلاس درشي؟ پلاس راغلی ده! مارکونی ځواب ورکړ: زه ستاسې دواړو
پسی راغلی یم!

اسماعیل په ژور نظر هغه ته کتل! قدومی هم ورته په ژور نظر کتل پیل
کړل، د هغوی په څیرو باندي خفگان او ناخوښی څرگنده ښکاریده،
مارکونی هغه ملگری ته اواز وکړ چې د آوښانو ساتلو لپاره یې ساتلی و.
هغه ته یې وویل چې څیصی راټولی کړی او هم ټول آوښان یو په بل پسې وټړی.

مارکونی، اسماعیل، قدومی، آوښان او څیصی ټول هغه ځای ته ورسول
چیری چې د هغه نور ملگری د ځنگلی خلکو سره د خزانی تر څنگ ناست
وه، هلته د فرعون هدیره او قبر و، قدومی چې شین چمن او سموره سیمه
ولیده نو ډېره حیرانه شوه، دا د یو غره په لمن کې شین او سموره ځای
وه، د غره د لمنی څخه اوبه راخوتیدی، دا طبعی چینه وه، مارکونی د لوڅ
او لغړ بوډا څنگ ته ورغی، هغه د قبر او هدیری ځای معلومول غوښتل.
قدومی د اسماعیل سره یوی او بلی خواته گرځیده، هغې د یو کوچنی
ماشوم مړی په وینو کې لت پت ولیده، هغه کوچنی مړی او په وینو کې
ډوب و، قدومی له ویری څخه ولرځیده، لږ مخکې چې ولاړه نو څو مړی یې
یو ځای ولیدل دا د لویانو مړی وه، په هغوی کې غشی نښتی وه کله چې
هغه د اسماعیل سره لږ وړاندی ولاړه نو څو نور مړی یې هم ولیدل چې په
وینو کې لت پت پراته دی، په هغوی کې د څلور، پنځو ماشومانو مړی هم
وه، د ټولو مړو خولی او سترگی خلاصی او په څیرو یې د غم او خفگان اثار
څرگندیدل، قدومی خو د یوی حسینی او خوږی دنیا بنځه وه هغې داسې
هیبت ناک او بوگنوونکی حالت په خوب کې هم نه ولیدلی. هغې چې کله د
یو ډېر کوچنی ماشوم مړی په وینو کې لت پت ولیده نو د خولی څخه یې

چیغه ووته- د مارکونی ملگرو چې چیغه واوریدله نو هغې لوری ته یې ورمندډه کړه، په قدومی بی سدی او بی هوشی راغلی او اسماعیل هغه په دواړو لاسونو را نیولی وه .

د مارکونی ملگرو ته وویل شول چې قدومی د مرو په لیدلو باندي چیغی کړی . یو کس د قدومی لپاره د اوبو پسی منډه کړه، قدومی ډېر زر راپه خود شوه، هغې وپوښتل: دا وژل شوی څوک دی او ولی وژل شویدی؟ اسماعیل ته خو دا حالات هیڅ څرگند نه وه، د مارکونی ملگری هغی ته وویل چې دا خلک څوک دي او ولی وژل شویدی !

قدومی د اسماعیل په لوری وکتل! د هغه رنگ هم تک زیر شوی و. اسماعیل وویل: زمونږ څخه دا خلک غوره وه چې د دی خزانی ساتنه یې کوله، دا لغړ او لوخ سړی خواره د امانت ساتوونکی وه چې خپل ځان یې قربان کړ خو راز یې رسوا نکړ، که هغوی د فرعون خزانه راویستلی وای نو چا هغوی لیدل خو دوی د دی امانت ساتونکی وه او مونږ ډاکوان یو، هغوی ځنگلیان او مونږ خپل ځان پر مخ تللی گڼو، دا ټوله د مارکونی بد مرغی ده .

زه د دی خزانی څخه هیڅ شی هم نه اخلم د کومی لپاره چې دومره بی گناه انسانان وژل شویدی! قدومی وویل: د هغوی سره هیڅ ډول وسله نه لیدل کیږي، دا ټول بی وسلی او خالی لاس ښکاري.

پدی وخت کې مارکونی د بودا سړی سره د یو کمر شاته تللی و، بودا هغه ته ویلی وه: پورته ولاړ شه، هلته به تاته یوه ډبره ښکاره شي چې ته به پری د کمر گمان کوی، که هغه ډبره دی لری کړه نو تاته به د فرعون د هدیری او قبر دروازه ښکاره شي چیری چې د فرعون مری او ځوانه هر څه پراته دی .

دا ډبره د کیښودلو د ورځی څخه را پدخوا تر نن ورځی پوری چا نده بی ځایه کړی ، د پنځلس پیړیو څخه راپدیخوا چا لاس هم ندی پری لگولی. مونږ د پنځلس پیړیو څخه د دی هدیری او خزانی ساتنه کوو، زه د فرعون د مړینی پیښی داسې درته بیانولی شم لکه چې زما په وړاندی مړ شوی وی ،

دا کیسی ماته پلار او نیکه اورولی دي، هغه ته خپل پلار نیکه اورولی وي، پدی توگه د پنخلس پیړیو پینښی زما په سینه کې ساتلی شوی او ما خپل راتلونکی نسل ته بیان کړی.

مارکونی په ورخطایی سره وویل: زه دا خبری بیا وروسته اوریدل غواړم! په ډبره باندی ور وخوت، د هغه پدی هیخ باوری نه و چې گوندی دا مخروطی ډبره به راجدا کیدای شي، هغه د یو او بل لوری څخه کتل خو هیخ درز پکې نه معلومیده، نو بیرته لاندی رابښکته شو.

زه پوهیږم چې ته پدی باور نشی کولایی چې دا ډبره دوه برخی لری! بودا مارکونی ته وویل: پاسنی برخه چې د غره سره نښتی د غره برخه معلومیږي خو داسې نده بلکې دا د انسانی لاس کمال دی، د دی جوړښت طبیعی معلومیږي خو دا انسانانو برابره کړیده، فرعون د خپلو سترگو لاندی جوړه کړی وه، د دی غره لاندی چې کومه دنیا اباده شویده هغه ټوله د فرعون تر سترگو لاندی اباده شوی. هغه د بهرنی نړی د خلکو د سترگو څخه د پټ ساتلو لپاره دا ډبره جوړه کړی، هغه کسانو چې دا ځایونه جوړ کړي وه هغه یې ټول بندیان کړل، کله چې فرعون مړ شو، د هغه تابوت یې دلته راوړ، نور ټول شیان او خزانه یې هم راوړله بیا یې خوله ورپسی بنده کړه، وروسته یې وارثانو هغه ټول کسب کار خلک ووژل چې دلته یې کار کړی او په راز باندی خبر وه د مصر دولس کسان یې دلته په غارونو باندی میشته کړل او هغوی ته یې د مصر ښکلی او ښایسته نجونی ورکړی، هغوی یې د دی لپاره دلته میشته کړل چې د دی هدیری او خزانی ساتنه وکړی، زه او هغه کسان چې تاسې ووژل د دی دولس ساتونکو له نسل څخه یو.

مارکونی له بودا څخه وپوښتل: مونږ دا ډبره لدی ځایه څه ډول لری کولایی شو؟

بودا وویل: ستا سترگی چیری دی- ستا عقل چیری دی؟ د ډبری څوکه وگوره! ته د هغی سره رسی نشی تړلایی؟ که ستا په ملگرو کې قوت او زور وی نورسی راکش کړی ډبره به د خپل ځای څخه راجلا شی.

ایمان پلورونکی

مارکونی د خزانی راویستلو ته ډېر ورخطا او په تلوسه کې و، هغه خپل ملگری راوغوښتل، پری او رسی یې راوړلی، هغه یې د ډبرې د څوکی سره کلکی وتړلی، هغه خپلو کسانو ته وویل چې په پوره زور سره پری او رسی راکش کړی، کله چې هغه زور ولگولو نو ډبره په بشوریدو شوه، یو ځل هغه دوږمه وښوریده چې لاندې خالیگاه ورڅخه ښکاره شوه، هغه خپلو ملگرو ته چیغی پیل کړی نو هغوی نور هم زور ولگولو، پدی سره ډبره له خپل ځای څخه وښوریده او روانه شوه، مارکونی خپلو ملگرو ته وویل چې لږه دمه وکړی، د لمر سترگه د تور غر شاته پټه شوه، د مارکونی سره د شرابو ذخیره وه، هغه ټولو ته شراب ورکړل او بیا یې ورته وویل دا وڅښی او بیا دا ډبره د شگو پشان له خپل ځای څخه لری وغورځوی.

ټول په شرابو ورپریوتل، مارکونی په جذباتی شکل وویل: زه به نن شپه دوه آوښان درته کباب کړم، لږ ځنډ وروسته شرابو د ټولو سترتیا لری کړه او بیا کار کولو ته تیار شول.

پدی وخت کې لمر سترگه پریوتله، مشعلونه بل شول، یو ځل بیا ټولو زور لگول پیل کړل. مارکونی پاس ولاړ و، هغه د مشعلونو په رڼا کې ولیدل چې لویه ډبره مخ لاندې ښویږي او روانه ده، هغه نوری چیغی هم پیل کړی چې زور زیات کړی، ناڅاپی ډبره د خپل ځای څخه راجدا او د چاودنی په شکل له خپل ځای څخه روانه شوه، هغه ځای چې د مارکونی کسانو پری کشکول هغه ډېر تنگ ځای و او شاته یې هم کمرونه او ډبرې وی، ډبره په دوږمه چټکتیا سره لاندې ولاړه چې هیچاته د تینستی وخت پیدا نشو، د ډبرو او کمرونو تر منځ دا دنیا یو دم د څو چیغو او نارو څخه ولږځیده او بیا سمدستی چوپه شوه، هلته ډبره روښنایی هم نه وه، مارکونی په منډه لاندې ښکته شو، د یو مشعل په رڼا کې یې ولیدل، د ډبرې لاندې وینی روانی وی، د چا لاس معلومیده، د چا پښه او د چا سر او داسې هم وه چې بدن یې د ډبرې لاندی وه.

مارکونی د چا د مندی او قدمونو اواز واوریده، فکریې وکړل چې څوک به ژوندی پاتی وی نو یوه غونډی ته پورته شو گوری چې څلور کسان ولاړ دي، یو بوډا، بل اسماعیل، دریمه قدمی او څلورم د مارکونی ملگری چې ټول له ویری څخه ریپدل .

مارکونی په قلاره قلاره غونډی ته راپورته شو، هغه څلور واړو ته وار په وار وکتل ، ټول چوپ ولاړ وه .

تر ټولو د مخه بوډا وویل : ما تاته ویلی وه چې مرگ ستا په سترگو کې بنکاري، ما خپل مسئولیت له یاده وویست او تاته می راز څرگند کړ، زه پوهیدم چې دا د مرگ راز دی ، مرگ به زما مسئولیت پوره کوی ، ایا اوس هم بیرته تللی شی .

مارکونی په خپ اواز وویل: نه! زما دا ملگری زما سره دی! دا به زما سره ملگریا کوی!

بیا یې د بوډا څخه وپوښتل: معلومیږي چې څوک وتښتیدل، هغه څوک وه؟ بوډا وویل: ستا څلور ملگری زما د دوه ملگرو سره وتښتیدل، زما ملگری هغوی ته د بهر تلو لاره نه په گوته کوی، اوس به هغوی په همدی کندو کې مړه کیږي، ښه خبره دا وه چې هغوی د همدی ډبرې لاندی مړه شوی وایی، دا مرگ ورته اسانه دی ، د نن شپې لپاره دا کار بند کړه، زه به سبا سهار تا دننه بوخم .

مارکونی پدی مرگونی حالت او پیښی هیڅ غمجن نه و ځکه هغه د خزانی په غم کې و او اوس د خزانی خوله هم خلاصه شوی وه ، هغه بوډا له ځان سره په خوراک اوڅښاک کینولو او یو ځای یې ورسره خوراک اوڅښاک وکړ ، اسماعیل بوډا ته یو څادر ورکړ چې هغه په ځان باندی راتاؤ کړی ، قدمی بالکل چوپه وه، قدمی هغه ښځی او میرمنی هم ولیدی چې مارکونی برمه کړی وی، هغوی اوس بل ځای ته وړل شری وی .

مارکونی بودا ته وویل: تاسې زما یو سپری خوړلی و! د دی څخه مخکې تاسې څومره انسانان خوړلی دي؟

بودا وویل: څومره چې پلاس راغلی ازه پدی نه پوهیږم چې په مونږ کې د انسان غوښه خوړل د څه وخت څخه پیل شوی، ماته چې څه ویل شوی هغه د پنځلس پیړیو مخکې یوه وړاندی وینه ده چې چا ویلی وه: څوک چې د فرعون د مړي ساتنه کوي هغه به الله تعالی پخپل سره غیږ کې ساتي، هغوی به د سیوری او اویو څخه بی برخي نشی، هغوی به د نړۍ د حرص څخه ازاد او خلاص وی، هغوی به د شرابو، بنځو، سرو او سپینو غم او اندیښنه نکوي، هغوی ته به د دی اړتیا هم نه وي چې خپل ستر او عورت پټ کړی، د هغوی په زړونو کې به د یو بل مینه او محبت وي، په هغوی کې به هیڅ حرص نه وي، حرص انسان ډاکو، غل او خیانت کوونکی جوړوی ځکه هغه ځینی وخت د بنځی او ځینی وخت د مال حرص کوي، حرص د فساد رېښه ده، د حریص انسان دین او مذهب نه وی، مونږ د دی لعنت څخه ازاد یو خو دا ویل شوی وه چې د فرعون ساتونکی به یو وخت د انسانانو غوښی هم خوری، د دی ځای څخه به د باندی وځی، انسانان به ښکار کوی، که کوم ځناور یا څاروی پلاس ورشي هغه به هم خوری، که دا کار ونکړي نو د دوی نسل به ختم شی.

قدومی: بودا څخه وپوښتل ایا تاسې اوس هم فرعونیان خدایان بولی ا بودا وویل: انسان ډېر کمزوری دی، خپل خدای هر وخت بدلوی! ځینی وخت خپله انسان هم خپل ځان خدای بولی، اوس تاسې زما خدایان یاستی ځکه چې زما عزت او زما حیا ستاسې پلاس کې ده، ما دا راز ځکه تاسې ته درکړ چې ما تاسې خدایان وبللی، ځکه زه د مرگ او خپلو بچیانو د بی عزتی څخه ویرېږم، فرعون هم ستاسی پشان د خلکو په څټونو باندی د لوږی او غریبی چاره ایښی وه او خپل ځان یې خدایی بللو، انسانانو هم له مجبوریت څخه منلو، ځکه چې بی وزلی او غریبی انسان د حقیقت څخه ډېر لری بیایي، د هغه انسانی حقیقت او انسانیت مړ کیږي، چا ته چې

الله پاک اشرف المخلوقات وِلی وه هغه ورخه ختم او یوازی کالبد او اسکلیت پاتی شی، کله چې د هغه گیډه په لمبوشی نو بیا د هر کس او ناکس په وړاندی سجدی لگوی، د انسان همدی بد مرغی پادشاهان پیدا کړل، ډاکوان او غله یې پیدا کړل، انسان یې حاکم او محکوم، ظالم او مظلوم وگرځولو.

وایی چې لوړی انسان د بدی سره بلد او اشنا کړ، دا خبره غلطه ده، انسانان زرو بد کاری کړل، تاسې څوک یاستی او څه یې؟
 بوډا ته څرگنده شوی وه چې قدومی د قاهری نامتو نڅاکوونکی ده بیا یې له قدومی څخه وپوښتل: ته د چا میرمن یې؟ ته پدی کې کوم یو ته خپل خاوند وایی؟

قدومی د بوډا د پوښتنی څخه اندیښمنه شوه ځکه هغه لا له مخکې څخه اندیښمنه وه، د بوډا پوښتنی د هغې څخه خولې روانی کړی، بوډا چې کله هغه چوپه ولیده نو وی ویل: ته د خپل ښایست او ځوانی په سبب ځان خدای بولی، او ستا غوښتونکی هم تا خدای گنی، ما ځنگلی او وحشی مه گڼه! زما سره جامی شته چې زه یې کله اغوندم او بیا قاهری ته ځم، ستاسې پر مختللی دنیا گورم، چې کله بیرته راشم نو خپلی جامی وباسم، ما ستاسې په دنیا کې شهزادگیانی لیدلی چې په بگیو کې سپری گریځی، ستا پشان شهزادگیانی نڅاکوونکی او سندر غاری لیدلی دی، هغه می هم لیدلی چې نجونی نخوی، ما د فرعونیانو د وخت کیسی او پیښی اوریدلی دی، او دننی وخت فرعونیان می هم لیدلی دی، د هغوی ټولو پای او آخرمی هم لیدلی دی، ستا پای او آخر هم گورم چې تاته اوس نه ښکاری، تاسې د خزانی په حرص کې دومره بی گناه انسانان په وینولت پت کړل، د دی گناه د سزا څخه به بچ پاتی نشی، فرعون هم بچ نه و پاتی شوی، سبا سهار به تاسې دننه دنیا ته بوځم، د هغوی پای وگوری، که هغوی خدایان وایی نو پای او آخر به یې داسې نه وای، الله تعالی هغه ذات دی چې دوی ټول یې دی ځای ته ورسول، ما هیڅکله هغه څوک په ربوبیت باندي ندی

منلی شوک چې د څاورو لاندې د هلوکو په شکل پروت دی، مونږ د دې هدیرې او قبر ساتنه نه کوو بلکې د دنیا د حرص څخه د ځان ساتنې په خاطر مو یوه عقیده منلې ده چې د هغې ساتنه او حفاظت کوو.

بوډا بندی بندی خبرې کولې، قدومی هغه ته کتل او د بوډا په خبرو کې ورته خپل پای او آخر بنکاریده، مارکونی مسکې مسکې کیده، هغه شراب څښل، هغه بوډا ته وویل: ته خپلو بنځو ته ولاړ شه، سهار وختی راپورته شه، مونږ دننه ننوتل غواړو!

بوډا ولاړ نو مارکونی قدومی ته وویل: راځی چې اوس مونږ او تاسې هم ویده شو.

قدومی مارکونی ته وویل: زه نوره ستا سره نه ځم! مارکونی ورمونده کړه نو قدومی په شا ولاړه، مارکونی هغی ته اخطار او گوت څنډنه ورکړه، اسماعیل د مارکونی مخی ته ودریده، هغه څه ونه ویل خو د مارکونی په سترگو کې یې سترگی واچولی نو مارکونی پشا ولاړ، کله چې مارکونی ولاړ نو قدومی د اسماعیل په سینه سر کینبوده او د کوچنیانو پشان یې وژړل.

سبا سهار مارکونی بوډا ولټولو، د بوډا هیڅ درک نه و، هغه بنځی ولټولی، هغوی هم نه وی، هغوی ته یې اوازونه او چیغی وکړی، یوی او بلې خواته یې لټون وکړ خو د هیچا درک هم څرگند نشو، مارکونی اوس هیچاته اړتیا نلرله ځکه د هدیرې خوله خلاصه شوی وه، که بوډا هلته وی هم نو څه گټه یې ځکه نه وه چې د هدیرې د داخل څخه هغه هم خبر نه و. مارکونی اسماعیل، قدومی او خپل ملگری د ځان سره یو ځای کړل او بیا هغې ډبرې ته پورته شول چې د هدیرې خوله راخلاصه شوی وه، لومړی مارکونی بنکته شو ځکه هلته کنده وه چې په تونل بدله شوی وه. هغوی د ځان سره مشعلونه اخیستی وه ځکه چې په داخل کې تیاره وه، چې کله وړاندې ولاړل نو تونل بند و، مارکونی په مار تور باندې هغه ځای په

زور سره ووهلو معلومه شوه چې د دی خای شا خالی وه، دا د ډبرې دروازه وه، کله چې یې هغه ډبره بڼه ووهله نو خالیگاه پکی پیدا شوه، کله چې هغوی بڼه زور پری واچولو نو د چاودنی په شکل یې اواز وکړ او په شا ولویده چې د هغې د لویدو په سبب په تونل کې د زلزلی په شان جتکی راپیدا شوی، د دروازی د خلاصیدو سره سم د هدیری څخه د بد بوی داسې څپه راغله چې ټول شاته راوتښتیدل، خپلی خولی او پوزی یې بندې او توکران یې ورڅخه تاو کړل، لږ ځنډ وروسته د مشعلونو سره یو خای تونل او بیا هدیری ته ننوتل، د دروازی څخه وروسته د زینی پته پاتی ښکته شوی وی.

په زینه باندې د انسانانو هډوکی او کوپړی پرتی وی، د هډوکو په خوا کې توری، برچی او ډالونه هم پراته وه، دا د پیره کوونکو هډوکی وه، هغوی یې په ژوندانه باندې د دروازه پیری ته ودرولی او بیا یې ورپسی د تونل خوله بنده کړی وه، د زینو څخه وروسته هغوی لویی خونی ته ښکته شول، خونه د غره په تل کې کیندل او تراشل شوی وه، داسې معلومیده لکه چې اوس جوړه شوی وي، هلته یوه ښکلی کشتی هم ایښودل شوی وه چې بادبان یې نغښتل شوی و، په کشتی کې هم د انسانانو هډوکی او کوپړی پرتی وی، دا د کښتی وانانو هډوکی او کوپړی وی، یوه بله تیاره لاره بلی خونی ته تللی وه چې هلته یوه ډبره ښکلی او سینگار شوی بگی ولاړه وه، د دی بگی په مخکې د اتو آسونو هډوکی او کوپړی پرتی وی، د بگی په سیټ باندې د یو انسان هډوکی او د سر کوپړی پرته وه، پدی خونه کې د خو نورو انسانانو هډوکی او کوپړی هم پرتی وی، د دی څخه مخکې یوه بله خونه وه چې هغه د مانی او قصر په شان جوړه شوی وه، چت یې لوړ او په دیوالونو باندې قیمتی ډبرې لگول شوی وی - د یو دیوال سره زینه او په هغې باندې د ډبرې څوکی ایښودل شوی وه چې په څوکی باندې د فرعون ډبرین بت ناست و.

په زینو باندې د انسانانو هډوکی او کوپړی پرتی وی، قدومی د یوی کوپړی سره د سرو زرو او قیمتی ډبرو امیل او هار ولیده چې په هغې کې

ایمان پلوارونکی

یو شین غمی لگیدلی و، غوږوالی او گوتی هم پرتی وی، د خو نورو
 هډوکو سره هم کانی او امیلونه پراته وه، مارکونی یو امیل او هار راپورته
 کړ، د یونیم زر کلنو په تیریدو سره بیا هم د دی هار او امیل خلاهماغسی
 برنیدله، د مشعل په رڼا کې هغې رنګا رنګ وړانګی غورځولی.
 مارکونی امیل د قدومی په غاړه کې اچولو چې هغې چیغی کړی او د
 اسماعیل شاته پته شوه، مارکونی په کرس کرس وخنډل او وی ویل: ما
 درته ویلی وه چې زه ستا څخه د مصر نامتو ملکه قلو پطره جوړوم، ویریزه
 مه قدومی ادا ټول امیلونه ستا دی.

قدومی په لړزیدلی اواز سره ویل: نه! ما پدی هډوکو او کوپړیو کې خپل
 پای او آخر ولیده، دا هم زما پشان وی، دا د هغه خدای محبوبه وه چې اوس
 یې هډوکی پراته دی، ما د هغوی اخر او پای ولیده، هغوی کبر او غرور
 خدایان گرځولی وه، اوس ما خپل الله ولیدلو! هغه دومره ویریدلی وه چې
 اسماعیل یې راکش کولو او هغه ته یې ویل: ما د دی ځای څخه وباسه! ما
 زر ترزره وباسه! زه د هډوکو پنجره یم.

د قدومی په غاړه کې هم امیل وه، هغه یې د غاړی څخه راوویست او په
 هډوکی یې ور وویشت، د گوتو څخه یې قیمتی گوتی راوویستی او په
 هډوکی یې ور غورځولی او بیا یې چیغی کړی: ما خپل پای او آخر ولیده،
 ما خپل الله ولیده، ما د دی ځای څخه وباسی.

مارکونی یوی بلی خونی ته ولاړ، اسماعیل قدومی ته ویل: په سد شه
 که زه او ته لدی ځایه ولاړو نو دا ټوله خزانه به دا دوه صلیبیان یوسی،
 اسماعیل یوه بله لاره ولیده، مشعل د هغه پلاس کې وه، هغه قدومی
 هماغه لوری ته بوتله چې هغه ډیره پراخه خونه وه، د خونی په منځ کې په
 یوه چوتره باندی تابوت ایښی وه، څیره یې لوڅه وه، دا د دویم ریمنیس
 فرعون مړی و چې خلکو به د هغه په وړاندی سجدی کولی، مړی مو میایی
 شوی وه، څیره یې بالکل روغه پاتی وه، سترگی یې خلاصی وی، اسماعیل
 د هغه څیری ته تر ډیره پوری کتل، قدومی هم ورته کتل، بیا دواړو یو بل

ته وکتل ، هغوی چې یوی او بلی خواته وکتل نو دهر هډوکی پراته وه، هلته بڼکلی او بنایسته بکسونه هم ایښودل شوی وه، د یو بکس کُنده خلاصه وه، اسماعیل چې بکس خلاص کړ نو د سرو زرو او قیمتی ملغلرو څخه ډک و، په هغه باندې د انسان هډوکی پراته وه، د بکس په خوا کې هډوکی او کوپړۍ هم پرتې وې .

اسماعیل وویل : آه انسانه ! د مرگ څخه مخکې مخکې دی انسان د دی سرو زرو او قیمتی ملغلرو د پورته کولو کوښښ کړی و، هغه فکر کاوه چې د دی ځای څخه به ژوندی ووځی، خو د نفس بندیدو په سبب همدلته د خزانی په خوا کې مړ شو، بودا ریښتیا ویلی وه چې د انسان دښمن لوږه نه بلکې حرص دی .

اسماعیل بکس ته لاس کړ او بیا یې قدومی ته وویل: ته هم د دی شیانو په حرص او هیله دلته راغلی وی واخله چې څه تاته هم درکړم!
قدومی د هغه لاس ونيوه او وی ویل: اسماعیل! زما حرص او هیله مړه شوی، اوس قدومی مړه وشمیره .

اسماعیل بیا په بکس کې لاس ښکته کړ نو قدومی پری چیغه کړه !
ځان ساته اسماعیل!

اسماعیل هم استاذ و، هغه یو لوری ته ځان وغورځولو، او بیا سمدستی راپورته شو، گوری چې مارکونی توره پلاس په هغه حمله کوي، د مارکونی توره په بکس ولگیده او بیا یې چیغه کړه: دا خزانه زما ده !

پدی وخت کې د مارکونی صلیبی ملگری هم را ورسیده، د اسماعیل سره خنجر و چې هغه پری د توری مقابله نشوه کولایی، قدومی هلته نژدی یوه برچه ولیده، مارکونی په اسماعیل باندې گذار کولو او هغه په مشعل باندې منع کولو، د مارکونی صلیبی ملگری هم په اسماعیل باندې حمله پیل کړه، دواړو صلیبیانو چې کله خزانه ولیده نو لیونیان شول، قدومی ته د هغوی دواړو پام نه و چې هغه څه کوی، کله چې د مارکونی شا قدومی ته واوښته نو هغې پری په پوره قوت او زور سره د برچی وار وکړ، بیا یې برچه

راوویستله او بیا یې پری ووهلو چې پدی سره مارکونی وغورځیده، د مارکونی صلیبی ملگری پاتی شو هغه په قدومی باندی د توری وار کولو چې اسماعیل په خپل خنجر د هغه گیده څیری کره .

قدومی چې په خزانه کې د برخی اخیستلو لپاره تللی وه اوس یې خپل امیل، قیمتی گوتی، غوږوالی او هر څه هلته وغورځول او د اسماعیل سره یو ځای د فرعون د هدیری څخه د باندی راووتل. اسماعیل چې کله د هدیری د دروازی څخه راوتلو نو بل شوی مشعل یې هلته وغورځولو او راووت، په قدومی چې کله د باندی تازه هوا ولگیده نو اسماعیل ته یې وویل: مونږ د کوم ځای څخه راغلی یو؟ ایا ته ما پیژنی؟ زه څوک یم؟ اسماعیل وویل: زه هم همداسی احساسوم! شاید مونږ خپله ټوله گناه دننه غورځولی وی؟

د دی سیمی څخه د وتلو لاره دواړو ته معلومه وه، هغوی د باندی راووتل د باندی یوازی څو اوبنان ولاړ وه د نورو درک نه لگیده، هغوی په دوه اوبنانو باندی سپاره شول او د قاهرې په لوری ولاړل .

راتلوونکی شپه نیمه تیره شوی وه، غیاث بلییس د قدومی او اسماعیل ټوله کیسه د لومړی سر څخه تر اخره پوری واوریدله او بیا یې سور اوسیلی وویست، ویی ویل: ماته د سلطان صلاح الدین ایوبی خبری ریښتنی ښکاره شوی ځکه هغه ویلی وه چې تاسې د دی خزانو څخه ځانونه لری وساتی! غیاث بلییس د امنیه عمومی قوماندان و، اسماعیل او قدومی دواړو هغه پوره پیژندلو، هغوی اوس د خپلو کرو گناهونو کفاره اداء کوله، هغوی چې کله د دښتی څخه راغلل نو د احمر درویش پر ځای غیاث ته ورغلل، هغه ته یې ټوله کیسه بیان کره، او دا یې هم ورته وویل چې د دی ټول کار پلان جوړونکی احمر درویش دی .

غیاث بلییس سمدستی علی بن سفیان راوغوښت هغه ته یې هم دا کیسه وکره، احمر درویش څه عادی سړی نه و، هغوی دواړو سلطان

صلاح الدین ایوبی را پیش کر او اجازه یی ورخخه وغوینتله چپ احمر درویش ونیسی، هغوی ته اجازه وشوه، هغوی د پوخ خخه خه کسان راخیستل او د احمر درویش کور یی تالا شی کر، هلته هغه کاغذونه پیدا شول چپ د دفتر خخه مخکې ورک شوی وه.

سهار د علی بن سفیان او غیاث بلییس په مشری کې د پوخ یو گروپ غازیان د فرعون د هدیری په لوری ولاړل. سلطان صلاح الدین ایوبی هغوی نه ویلی وه چې هدیره د پخوا پشان بیرته بنده کړی، هیخوک هم دننه مه پرېږدی، اسماعیل ورته لارښودنه کوله، هلته چې ورسیدل نو د وینی کیسه او داستان معلومیده، هغوی د پوځیانو په مرسته د تونل خوله د پخوا پشان بنده کړه، راویدلی ډبره په زور سره بیا خپل ځای ته ورسول شوه او هلته کینبودل شو، یو ځل بیا فرعون د خلکو د سترگو خخه پناه شو.

سبحانک اللهم وبحمدک اشهدان لا اله الا انت استغفرک او اتوب الیک

حُسیب احمد

عبدالرحمن "نوری"

1398/11/13

محترمو لوستونکو اددی کتاب دریم توک د چاپ لاندی دی

BCS = 4th

5

مذہب او تمدن

لیکوال : سید ابوالحسن علی ندوی
زبان : سید فضل مولا تون

عیسائیت یعنی خہ ؟

لیکوال : علامہ محمد تقی عثمانی
زبان : حافظ محمد شریف راشد

د صحابو د ژوند پلوشی

لیکوال : دکتور رافت الباشا
زبان : محمد گلاب بشار

اسان فقہ [د مذاہبو پہ رنا کی]

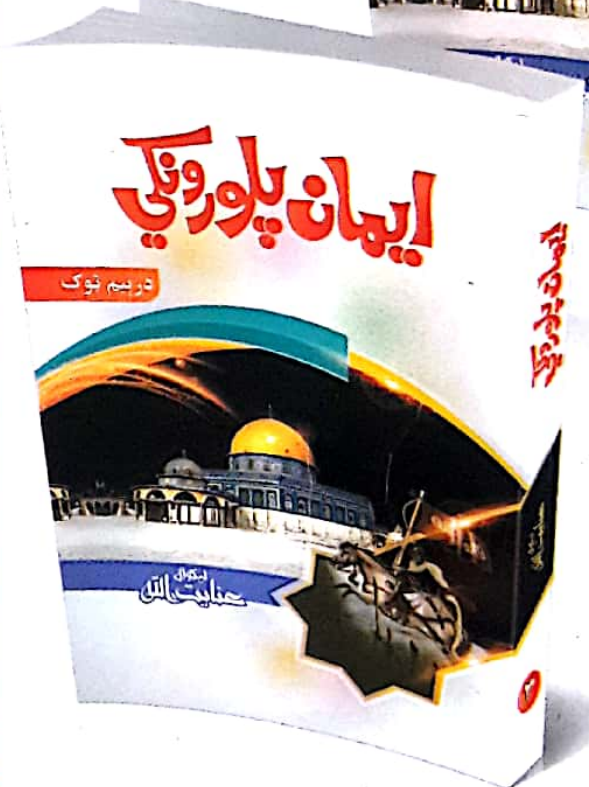
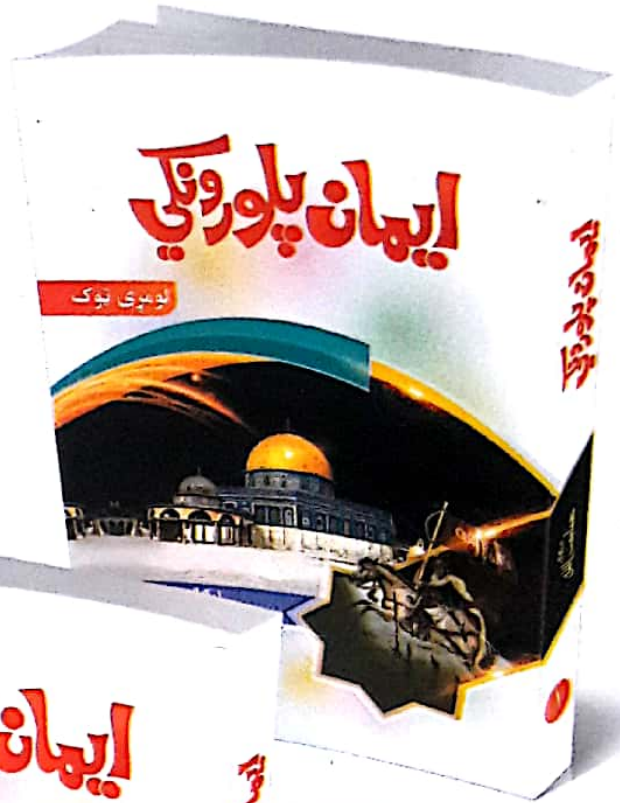
لیکوال : مولانا عاصم الحداد
زبان : مولانا خلیل

پردہ

لیکوال : سید ابوالاعلیٰ مودودی
زبان : قریب الرحمن سعید

اسلامی سیاست

لیکوال : مولانا گوهر رحمان
زبان : قریب الرحمن سعید

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**